Lisa Jackson

KITĄ RYTĄ

Alma littera

Lisa Jackson

KITA RYTĄ

ROMANAS

Iš anglų kalbos vertė
Violeta Karpavičienė

Alma littera
VILNIUS / 2015

UDK 821.111(73)-31
Ja71

Versta iš: Lisa Jackson
THE MORNING AFTER
Zebra Books, Kensington
Publishing Corp.,
New York, 2004

ISBN 978-609-01-2163-4

PROLOGAS

O Dieve, šalta... labai šalta...

Bobė virpėjo. Jautėsi vangiai, vos galėjo pajudėti, protas buvo apsiblausęs ir apatiškas. Norėjosi miegoti, nekreipti dėmesio į blogą nuojautą, nepaliekančią proto ramybėje. Vokai buvo sunkūs. Tarsi būtų išgėrusi per daug migdomųjų. Šnerves pasiekė erzinantis, šlykštus kvapas. Ji susigūžė ir suprato, kad jos kambaryje ramu. Tylu. Netgi klaiku. Nei sieninis laikrodis tiksi sekundes, nei orą varinėja šildytuvo ventiliatorius... nei... Tyla buvo spengianti.

Tu ne savo kambaryje.

Šmėkštelėjo jai galvoje.

Tu ne savo lovoje.

Sunkiai atplėšė akis. Ji buvo... Kur?

Gaižus kvapas vertė ją žiaukčioti. Iš lėto protas pradėjo skaidrėti. Po velnių, kur ji ir kodėl negali pajudėti? Plaučiai užspausti, oras išretėjęs, visiška tamsa. Ją apėmė panika suvokus, kad guli ant nugaros, įsprausta po kažkokiu kietu daiktu, o ant nosies uždėta slidžios medžiagos skiautė.

Buvo tamsu. Tvanku. Sunku įkvėpti. Ir dar tas siaubingas kvapas... Ji vos neapsivėmė.

Čia kažkas ne taip, visiškai ne taip.

Ji pamėgino atsisėsti.

Bumbt!

Galva trenkėsi į kažką kieto, negalėjo pajudinti rankų. Nei aukštyn, nei į šonus. Buvo įsprausta į mažą erdvę ant nepatogios lovos... ne, ne ant lovos, ant kažko minkštesnio, klampesnio ir pažliugusio, kietais kampais smingančio tiesiai į nugarą. Ir tas siaubingas trūnėsių kvapas. Baimė, šalta kaip mirtis, perskrodė jos apsunkusias smegenis. Ji įkišta į kažkokią ankštą dėžę.

Ir tada ji suprato.

Pasibjaurėtinai aiškiai.

Ji įkišta į karstą?

O Dieve, ne! Tai neįmanoma! Nesuvokiama. Ji tiesiog negali blaiviai mąstyti. Ši klaustrofobinė paranoja tėra keistas, klaikus sapnas. Taip ir yra. Taip turi būti. Bet kraujas pašėlusiai varinėjo kūnu. Ją persmelkė visa apimanti baimė.

Ne, o ne... prašau, ne... tai turi būti sapnas. Pabusk, Bobe. Dėl Dievo, pabusk!

Ji suspigo, ir garsas atsimušė į ausų būgnelius, niekur neišeidamas, aidėdamas ankštoje beorėje erdvėje.

Galvok. Nepanikuok! O Dieve, o Dieve, o Dieve.

Iš visų jėgų spyrė į viršų, bet basomis kojomis atsimušė į kietą paviršių, o nagas užsikabino už pamušalo. Ir atsiknojo. Stiprus skausmas persmelkė pėdą, ji jautė, kad nagas laikosi tik vos vos, lyg ant siūlelio.

Šito negali būti. Tai košmaras. Tai turi būti košmaras. Tačiau... ji iš visų jėgų pamėgino stumti, išsiropšti iš šios siaubingos, ankštos, atlasinio pamušalo ribojamos erdvės ir... ir... Jėzau Kristau, ji gulėjo ant kažko vietomis minkšto, vietomis kieto...

Ant kūno! Tu guli ant kūno!

– Neeeeee! Maldauju, išleiskit mane!

Ji plėšė pamušalą rankomis, krebždino, draskė nagais ir daužė kumščiais, nuoga oda jausdama kaulus, pūvančią mėsą ir šerius... nuoga oda... Brangusis Dieve, nejau ji nuoga? Įkišta į šią baisią dėžę be drabužių? Kas tai padarė? Kodėl?

– Padėkit! Būkit geri, padėkit! – šauksmai aidėjo jos pačios ausyse, grįždami rikošetu. – O Dieve, o Dieve... prašau, kas nors.

Jėzau Kristau, nejau ji išties guli ant negyvėlio? Jos oda pašiurpo vien pagalvojus apie pūvančia mėsą po ja, belūpę prie sprando prispaustą burną, šonkaulius ir rankas, ir...

O gal jis dar gyvas, tik ištiktas komos, kaip ir tu buvai.

Bet ji žinojo. Kūnas po ja buvo šaltas kaip mirtis, dvokė, tikriausiai jau iro ir... *maldauju, tegu tai būna siaubingas, klaikus košmaras. Dieve, leisk man pabusti.* Ji girdėjo kūkčiojimą ir suvokė, kad garsai išsiveržė iš jos gerklės. *Nepanikuok. Pasistenk sugalvoti, kaip iš čia išlįsti... kol dar yra oro. Kadangi kvėpuoji, tikriausiai buvai čia tiesiog įmesta. Jei esi karste, dar nereiškia, kad esi po žeme...* Bet ji užuodė drėgną žemę ir žinojo, kad ši mirties dėžė jau kape. Tik laiko klausimas kada...

Nusikratyk tokių minčių ir sugalvok, kaip ištrūkti! Tu esi išmintinga moteris, galvok! GALVOK! Jei nesi užkasta, tik patekusi į spąstus, gal dar yra laiko... Bet ji žinojo, kad sekundės tiksi, kiekviena priartindama ją prie klaikios, neįsivaizduojamos mirties. *Meldžiu, Dieve, neleisk man mirti. Tik ne šitaip... tik... tik ne šitaip.*

– Padėkit! Padėkit! PADĖKIT! – suriko spigiu balsu, įnirtingai draskydama karsto viršų. Ji plėšė švelnų atlasinį pamušalą, ilgi sutvarkyti nagai lūžinėjo, oda trūkinėjo, ūmus skausmas smelkėsi į plaštakas. Smarvė buvo nepakeliama,

oras šaltas ir išretėjęs... tai turėjo būti sapnas... *turėjo.* Tačiau skausmas pirštų galiukuose ir po nagais tekantis kraujas neleido abejoti, kad ji išgyvena košmarą, tokį šlykštų, kad vargu ar galima įsivaizduoti.

Ją smaugė siaubas, ir ji pamanė, kad praranda sąmonę. Spardėsi šaukdama visu balsu, susitrenkė kelius ir pėdas, ją tampė mėšlungis, nuoga oda trūkinėjo ir kraujavo, o iš akių plūdo ašaros.

– Neleisk man taip numirti, prašau.... prašau... neleisk man taip numirti...

Bet tamsa neišsisklaidė. Pažliugęs kūnas po ja nejudėjo, yranti mėsa lietė odą, aštrūs kaulai dūrė į nugarą. Ją nukrėtė šiurpas ir vos neapsivėmusi ji suriko.

Jos balsą pranoko šiurpinantis žemių ir akmenų, krintančių ant šio bjauraus karsto antvožo, aidas.

– Ne! Ne!

Ji daužė kumščiais, kol jie pradėjo kraujuoti ir degti, be perstojo maldavo ir verkė.

– Išleiskit mane! Maldauju, meldžiu!

Kas galėjo taip su ja pasielgti?

Kodėl... O Dieve, kodėl... Kam ji taip baisiai nusikalto? Ji yra daug prisimelavusi, ir tų žmonių veidai, vejami panikos, šmėkštelėjo jos pusiau aptemusioje pasąmonėje. Kas galėtų jos taip nekęsti, kad šitaip kankintų? Kam ji nusikalto? Kas yra toks žiaurus?

Ji žioptelėjo. Oro jau beveik nelikę. Ji geso. Iš visų jėgų bandė prisiminti vyrus savo gyvenime, ypač vieną, kuris tikriausiai nepamena jos vardo ir kurį ji smarkiai įskaudino.

Pirsas Ridas.

Savanos policijos skyriaus detektyvas.

Garbingas žmogus, bet turintis savo tamsių paslapčių.

Ne... Ridas taip su ja nepasielgtų, jis nežino, kaip smarkiai susipynę jų gyvenimai, jam nerūpi.

Ją čia įkalino kitas žmogus, kažkoks pabaisa.

Ji pradėjo virpėti ir verkti.

– Išleiskit mane! Išleiskit mane! – šaukė raudodama, skaudama gerkle, o jos oda šiurpo vien nuo minties, kad yrantis lavonas yra jos guolis. – Meldžiu, maldauju išleisti mane... Aš viską padarysiu... viską... maldauju taip nedaryti.

Ji netgi nežinojo, į ką kreipiasi, o tuo metu ant kapo toliau buvo pilamos žemės ir žvyras.

Ji aiktelėjo, įtraukdama nelygų, deginantį likusio oro gurkšnį. Jos plaučiai liepsnojo nuo deguonies stygiaus, ir staiga ji pasijuto silpna.

Bejėgė.

Pasmerkta.

Paskutinį kartą pamėgino išsiveržti iš savo kalėjimo, bet nesėkmingai. Ją užgriuvo tamsa, sutriuškindama pasipriešinimą, išspausdama iš kūno gyvybę, ir jos rankos nusviro prie šonų. Čia jos kapas. Amžiams.

Jai pasirodė, kad virš siaubingos tylos girdi juoką. Labai tolimą, bet ji žinojo, kad juokiamasi iš jos. Jis norėjo, kad ji žinotų. Kad išgirstų jį, prieš išleisdama paskutinį atodūsį.

Kad ir kas su ja taip elgėsi, tai jam teikė malonumą.

PIRMAS SKYRIUS

– Tas šunsnukis vėl kviečia mane į teismą! – Morizeti įlėkė į Rido kabinetą ir nutėškė kažkokius teisinius dokumentus ant stalo kampo. – Ar gali patikėti? – paklausė ji, buvo įtūžusi, todėl Vakarų Teksasui būdingas žodžių tęsimas jautėsi dar labiau. – Bartas nori trisdešimt procentų sumažinti alimentus vaikų išlaikymui!

Bartas Jelkišas buvo ketvirtas ir paskutinis Silvijos Morizeti buvęs vyras ir jos dviejų vaikų tėvas. Kiek Ridas dirba Savanos policijos skyriuje, tiek Silvija ir Bartas nesutaria dėl to, kaip jai auginti Pricilą ir Tobį. Silvija buvo kieta kaip išdžiūvusi oda ir retai įstengdavo išlaikyti savo sarkastišką liežuvį už dantų. Ji rūkė, gėrė, vairavo, tarsi būtų dalyvusi „Indianapolis 500“ lenktynėse, keikėsi kaip jūreivis ir rengėsi taip, tarsi būtų dvidešimties, o ne trisdešimt penkerių, bet pirmiausia ji buvo motina. Niekas nesunervindavo jos greičiau nei kritika jos vaikų atžvilgiu.

– Maniau, jis moka laiku.

– Mokėjo, bet patikėk, tai truko neilgai. Turėjau žinoti. Buvo pernelyg gerai, kad būtų tiesa. Po velnių, kodėl vaikinas negali būti tėčiu?

Ji numetė savo didžiulę rankinę ant grindų ir pažvelgė į Ridą taip, kad tas iš karto patikėjo, jog visi vyrai Morizeti gyvenime yra nevykėliai. Įskaitant jį patį. Morizeti garsėjo kaip kieta, žūtbūt vyro darbą padarysianti moteris, greitai užsiplieskianti policininkė, turinti kandų liežuvį, niekam nepataikaujančią nuomonę, jokios kantrybės su „gerais senais berniukais" ir nepadorų, kaip ir visų policijoje dirbančių detektyvų, žodyną. Ji avėjo gyvačių odos batais, kurie toli gražu netiko šiam darbui; turėjo styrančius platinos spalvos plaukus, tarsi jos kirpėjas būtų buvęs Bilis Aidolas; ir manieras, kurios kiekvieną maištingą jaunuolį įspėdavo gerai pagalvoti prieš jai pasipriešinant. Ridas sulaukdavo daug supratingų žvilgsnių iš kitų policininkų, kurie užjausdavo jį dėl nesėkmės partnerių loterijoje. Nors jam tai nerūpėjo. Per trumpą laiką, grįžęs į Savaną, Ridas išmoko gerbti Silviją Morizeti, nors kartais jam ir tekdavo vaikščioti ant pirštų galų. Šį rytą jos veidas buvo beveik karmino spalvos, ir ji atrodė labai įtūžusi.

– Ar jis gali taip padaryti – sumažinti alimentus? – Ridas buvo beatplėšiąs voką, bet padėjo laiškų peilį ant stalo, kuris panėšėjo į popierių džiungles.

– Jei tik ras lepšį teisėją, kuris patikės jo graudžiu „pasigailėk manęs vargšo" numeriu. Gerai, Bartas prarado darbą. Na ir kas? Tegu pajudina užpakalį ir susiranda kitą pelningą darbą kaip visi normalūs žmonės. Užuot tai padaręs, jis nori sumažinti man ir vaikams skirtas išmokas, – ji užvertė akis ir išsitiesė visu savo smulkiu kūnu – nuo nunešiotų batų kulniukų iki stačių šviesių plaukų. Jai supykus, Vakarų Teksaso akcentas dar labiau išryškėdavo, o šįryt ji buvo smarkiai supykusi. – Šunsnukis! Štai kas jis! Tipiškas, užkietėjęs šunsnukis, – ji nuėjo prie lango ir pažvelgė į pilką Savanos žiemą. – Jėzau, juk jis nemoka mums milijonų. Ir jie yra jo vaikai. Jo vaikai. Tie patys,

kuriuos jis skundžiasi per mažai matantis! – treptelėjo koja ir tyliai nusikeikė. – Man reikia išgerti.

– Dabar devinta ryto.

– Kam rūpi?

Ridas pernelyg nesijaudino. Morizeti garsėjo gebėjimu įsiaudrinti, ypač jei reikalas būdavo susijęs su jos vaikais ar vienu iš keturių buvusių vyrų. Jos namų negandos dar labiau sutvirtino jo įžadą nevesti. Sutuoktiniai yra tikra bėda, o policininkams bėdų ir taip užtenka.

– Ar negali jam pasipriešinti? – Ridas pabaigė atvėsusią kavą, suglamžė popierinį puodelį ir išmetė į perpildytą šiukšliadėžę.

– Galiu, bet tai kainuos. Man reikės prakeikto advokato.

– Mieste jų apstu.

– Čia ir bėda. Bartas turi draugę, kuri skolinga jam paslaugą, – advokatę draugę. Taigi jis paprašė grąžinti skolą, ir ji pateikė jam pasiūlymą ar kažką panašaus. Moteris. Ar gali patikėti? Kur dingo seserystė? Labai norėčiau žinoti. Argi neturėtų būti kokio nors moteriško solidarumo, neleidžiančio trypti kitos moters vaikų alimentų?

Rido tie žodžiai nė kiek nepaveikė. Kiek jam buvo žinoma, Morizeti nepuoselėjo jokių seserysčių. Ji su tokia pat despotiška energija trypė ir vyrus, ir moteris. Jis vėl pačiupo laiškų peilį ir ėmė plėšti paprastą baltą voką, adresuotą jam į Savanos policijos skyrių. Adresas buvo parašytas aiškiomis didžiosiomis raidėmis: DETEKTYVUI PIRSUI RIDUI. Atgalinis adresas atrodė pažįstamas, bet jis neprisiminė, kieno jis.

– Viskas labai paprasta, – sumurmėjo Morizeti. – Mano vaikų ateitis bus nuleista į kanalizaciją, nes prieš keletą metų Bartas tos moters šunims užtvėrė tvorą, ir tuo viskas pasakyta – ji persekioja mano apgailėtiną alimentų čekį, – Morizeti

akys susiaurėjo. – Juk turi būti įstatymas. Nejau teisėtvarkoje dirbantys žmonės, – vartoju šį terminą labai laisvai, – neturi geresnio užsiėmimo nei teikti kvailus ieškinius ir atimti iš mažų vaikų dalį jų tėvo atlyginimo? – ji perbraukė pirštais nepaklusnius plaukus, prieš puldama atgal prie stalo pasiimti savo teisinių dokumentų. Sudribusi ant šalimais stovinčios kėdės, ji pridūrė: – Tikriausiai prašysiu viršvalandžių, daug viršvalandžių.

– Tu susitvarkysi.

– Eik velniop, – iškošė. – Banalybių mažiausiai iš tavęs tikiuosi, Ridai. Aišku? Taigi susikišk jas.

Jis susilaikė nenusišypsojęs.

– Kaip pasakysi.

– Gerai, – ji atrodė šiek tiek atvėsusi.

– Kodėl nepateiki Bartui ieškinio dėl *didesnės* pinigų sumos? Užsipulk jį.

– Nemanyk, kad apie tai nesvarsčiau, bet, remiantis senu priežodžiu, iš ropės kraujo neišspausi.

Ridas pakėlė į ją akis ir nusišypsojo.

– Gal ir neišspausi, bet spausti gali būti smagu.

– Nekalbėkim apie tai.

– Tu pradėjai, – priminė jai, traukdamas iš voko baltą popieriaus lapą.

– Nepriimink. Man nesiseka su vyrais, – atsiduso išpūsdama orą pro nosį. – Jei būčiau išmintinga, tapčiau vienuole.

– Žinoma, tai padėtų, – nusišaipė Ridas. Jis išlankstė popieriaus lapą. Jame nebuvo nieko, išskyrus kelias eilutes, parašytas tomis pačiomis tvarkingomis didžiosiomis raidėmis kaip ir adresas ant voko.

VIENAS, DU,
KELETAS PIRMŲJŲ AUKŲ.
GIRDĖK JŲ VERKSMĄ,
KLAUSYK, KAIP JOS MIRŠTA.

– Kas čia, velniai rautų? – sumurmėjo Ridas.

Morizeti akimirksniu pašoko ant kojų. Apėjo stalą ir jau tyrinėjo akimis paprastą raštelį.

– Išdaiga?

– Galimas daiktas, – sumurmėjo jis.

– Įspėjimas?

– Dėl ko?

– Nežinau. Gal tai nepiktybinis pakvaišėlis arba tikras psichikos ligonis? – ji susiraukė ir, rodos, teismo dėl vaikų alimentų sumažinimo rūpesčių kaip nebūta. – Man nepatinka žodžiai „klausyk, kaip jie miršta". O Dieve, kokių tik psichų nėra pasaulyje, – ištyrinėjusi spausdintas raides, ji kruopščiai apžiūrėjo voką. – Adresuota tiesiogiai tau, – žvelgdama į pašto ženklą prisimerkė. – Iš Savanos. Ir atgalinis adresas – miesto centras, Aberkorno gatvė... Jėzau, tik už kampo.

– Kolonijinės kapinės, – prisiminęs ištarė Ridas.

– Kapinės. Kas iš ten siųstų laišką?

– Kitas pamišėlis. Šis laiškas yra be galo keistas, – pasakė susiraukdamas. – Kas nors perskaitė apie Montgomerių bylą ir nori trūktelėti mano grandinę.

Nuo praeitos vasaros, kai sekė žudiko, norėjusio atkeršyti Montgomerių šeimai, pėdsakais, Ridas sulaukdavo daug spaudos dėmesio. Tokio perdėto viešumo jis nekentė. Išaiškinęs bylą, Pirsas Ridas staiga tapo didvyriu: jo kaip eksperto ieškojo kiti policijos skyriai, niekaip bylos nepamirštantys reporteriai, netgi Atlantos generalinis prokuroras. Nuo to laiko,

kai buvo sulaikyta Atropė, moteris, ketinusi sunaikinti vieną turtingiausių liūdnai pagarsėjusių Savanos šeimų, jo įvaizdis buvo pernelyg išpūstas, o asmeninis gyvenimas kišamas po didinamuoju stiklu.

Pastarąjį pusmetį jį citavo, fotografavo ir ėmė interviu taip dažnai, kad jam koktu prisiminti. Jis niekada nemėgo būti dėmesio centre, buvo itin uždaras žmogus. Turėjo keletą savo demonų, paslapčių, kurių mieliau neviešintų, ir kas jų neturi? Ridas mieliau dirbtų savo darbą, netrukdomas šlovės. Jam nepatiko dėmesys, ypač tų reporterių, kuriuos, atrodo, žavėjo jo praeitis, kurie stengėsi sužinoti apie jį viską ir papasakoti pasauliui, kas skatina detektyvą Pirsą Ridą eiti pirmyn. Tarsi jie būtų turėję bent mažiausią supratimą. Jis nosine pakėlė laišką ir voką, stalčiuje surado plastikinį maišelį. Atsargiai įdėjo į jį voką ir laiškelį.

– Mano manymu, tai niekis, bet negali žinoti. Tegu guli, jei kartais pasirodytų, kad tai įkaltis.

– Koks įkaltis? Kad laisvėje dar vienas pamišėlis?

– Visuomet yra dar vienas pamišėlis. Pasiliksiu jį dėl viso pikto, tada išsiųsiu perspėjimą per vietinę sistemą ir NNIC, jei kartais kiti šalies skyriai būtų gavę ką nors panašaus, – Ridas pasisuko į kompiuterį ir įėjo į FTB tvarkomą Nacionalinio nusikaltimų informacijos centro svetainę. – Gal mums pasiseks, – pasakė jis Morizeti. – Ta proga pasidarysiu pertrauką ir nueisiu į kapines.

– Tikiesi ką nors rasti?

– Ne. Tiesą sakant, ne. Bet niekada nežinai, – jis įkišo rankas į švarko kišenes. – Kaip sakiau, tikriausiai tai niekis. Kas nors smaginasi, miglotai grasindamas nuovadai.

– Ne nuovadai. Šis pamišėlis nusitaikė į tave, – Silvija pasitaisė per petį nešiojamą dėklą. – Einu kartu.

Jis nesiginčijo. Tai būtų beprasmiška. Silvija priklausė tai policininkų kategorijai, kurie vadovaujasi instinktais ir nepaiso taisyklių – ji buvo užsispyrusi moteris, jei nusprendė, neatkalbėsi. Jis įkišo plastikinį maišelį į bylų stalčių.

Jie išėjo pro šonines duris, žiemos vėjas bloškė šuorą Ridui į veidą. Gruodžio mėnuo paprastai būna švelnus, bet šįkart buvo žvarbu – staigiai atšalę orai Rytų pakrantėje kėlė grėsmę pasėliams netgi toli pietuose esančioje Floridoje. Praėję Kolumbijos aikštę, patraukė tolyn, Morizeti, įveikusi žvarbų vėją, pagaliau prisidegė cigaretę. Kolonijinės kapinės, seniausios Savanoje, amžinam poilsiui buvo priglaudusios daugiau nei septynis šimtus geltonosios karštligės epidemijos devynioliktame amžiuje aukų; be to, šioje vietoje praeitais amžiais vyko daug dvikovų. Per pilietinį karą, vietos gyventojų vadinamą Šiaurės agresijos karu, generolas Šermanas šiame Savanos centro sklype buvo įrengęs stovyklą. Dabar jau belapiai medžiai metė šešėlį ir, atrodė, virpėjo vėjyje, o sausi lapai čiuožė takais tarp senovinių antkapių ir paminklinių lentų, kur, daugelio žmonių manymu, gyveno demonai.

Ridui visa tai buvo nesąmonės. Ir šįryt ši laidojimo vieta atrodė panaši tiek į parką, tiek į kapines, nors virš galvos plaukė tamsūs storapilviai debesys.

Tarp antkapių klajojo keletas pėsčiųjų ir nė vienas jų neatrodė įtartinas. Pagyvenusi pora, sunėrusi pirštinėtas rankas, skaitė užrašus, trys paaugliai, kurie tikriausiai turėjo būti mokykloje, rūkė šnibždėdamiesi tarpusavyje, vidutinio amžiaus moteris, užsimaukšlinusi slidininko kepuraitę, su kailinukais ir vilnonėmis pirštinėmis, vedžiojo puošniu nertiniu apvilktą šunelį nuolat trūkčiodama pavadėlį, nes šunelis vis bandė apuostyti kiekvieną seną antkapį. Neatrodė, jog kas būtų tykojęs ir stebėjęs, nesimatė išdarkytų kapų ir lėtai pro šalį važiuojančių automobilių užtemdytais langais.

– Nejau neturime geresnio užsiėmimo? – paklausė Silvija ir stengdamasi, kad neužgestų cigaretė, stipriai užsitraukė filtro galiuką.

– Tikriausiai turime.

Vis dėlto Ridas atidžiai nužvelgė išdžiūvusią žolę ir visokių orų mačiusias paminklines lentas. Jis galvojo apie bylas, prie kurių dirba. Viena jų – smurtas šeimoje, aiški ir paprasta. Dvidešimt metų santuokoje gyvenusi žmona nusprendė, kad jau gana, ir nelaukdama, kol jai bus įstatyta kita mėlynė ar sulaužytas šonkaulis, tiesiu taikymu nušovė miegantį vyrą. Jos advokatas tvirtino, kad tai savigyna, o Ridas turėjo įrodyti priešingai – tai nebuvo sunku, bet kaip po to gerai jaustis. Kita byla buvo meilužių, gėjų – septyniolikmečio ir beveik dvidešimtmečio, – pagrįsta nužudymo ir savižudybės sutartimi. Šaulys, jaunesnis iš dviejų, ligoninėje dar kovojo su mirtimi. Jei jam pavyks išgyventi, jo lauks kaltinimas žmogžudyste. Trečioji, smurto namuose, byla nebuvo tokia aiški. Prieš dvi dienas iš Savanos upės buvo ištrauktas kūnas. Asmens tapatybė nenustatyta, ir mažai kas iš jo likę. Dar vienas neatpažintas asmuo. Niekas jos neieškojo, niekas nebuvo pateikęs užklausos apie dingusią juodaodę moterį, kuri, koronerio manymu, turėjo apie trisdešimt metų, pirmąją teigiamą kraujo grupę, kruopščiai sutvarkytus dantis ir buvo pagimdžiusi mažiausiai vieną vaiką.

Taip, jis turėjo darbo. Bet žvilgsniu šukuojant kapines, kur amžino poilsio atgulė prieš pusantro šimto metų mirę savaniečiai, vietą, apie kurias sklido gandai, esą čia gyvena dvasios, jį apėmė baugus jausmas, kad tas kvailas laiškas nėra paskutinis jo autoriaus kūrinys.

Vienas, du, keletas pirmųjų aukų. Girdėk jų verksmą, klausyk, kaip jos miršta.

Po velnių, ką tai reiškia?

Nėra abejonės, kad netrukus jis sužinos.

– Aš jį mačiau, – susijaudinęs tvirtino Bilis Dinas Delakrua. Nuo šalto vėjo spuogai ant jo berniukiško veido buvo dar raudonesni. Penkiolikos jis šaudė iš pistoleto. – Tas elnias nubėgo į kalvą. Bet jis toli nepaspruks. Aš į jį pataikiau, tikrai pataikiau, jis netrukus kris. Mačiau, kaip šmėkštelėjo jo balta uodegytė, Presai! – Bilis Dinas skuodė kiek įkabindamas, šuoliavo atžalynu lengvu bėgiko žingsniu, o didžiaausis jo tėčio šuo lėkė šalia.

Preskotas Džounsas, Bilio antros eilės pusbrolis, puse metų vyresnis ir dvidešimt penkiais ar trisdešimt kilogramų sunkesnis, stengėsi neatsilikti. Uogų virkščios kibo už senų džinsų, plėšė audinį, o šakos draskė veidą ir vos nenutraukė akinių, kai jis bėgo vingiuotais Lokių upokšnio krantais paskui elnio pėdsakus. Meškėnas, stebeilydamas iš po savo tamsios kaukės, skubiai pasitraukė iš kelio, gilyn už paparčių. Virš galvos lėtai ratus suko vanagas.

Pasiekęs kalvos viršūnę Preskotas vos gaudė kvapą, išpiltas prakaito po medžioklės švarku ir senais tėčio apatiniais baltiniais. Bilio Dino, nuo galvos iki kojų apsirengusio maskuojama uniforma, niekur nebuvo matyti. Jo bjauraus šuns raudonu apsiaustu taip pat.

– Šunsnukis, – sumurmėjo Preskotas, sunkiai alsuodamas. Kartais Bilis Dinas, palikdamas jį, elgiasi kaip šunsnukis. Svarstė, ar Bilis smarkiai sužeidė elnią, o gal kulka tik įbrėžė, ir dabar jie vaikysis sužeistą žvėrį daugybę kilometrų.

Preskotas pastebėjo raudonas dėmes ant išdžiūvusios žolės netoli tako, ir to užteko, kad jis pakeistų nuomonę ir patikėtų, jog elnias sužeistas sunkiai. Gerai. Jis ilgiau neištvertų tokio

greito lėkimo per sąžalynus. Tiesą sakant, Preskotui medžioklėje patiko viskas, išskyrus grobio vaikymąsi. Jam, kaip bet kuriam kitam vaikinui, buvo smagu nušauti voverę, elnią ar lapę. Jis netgi fantazavo, jog kada nors nušaus lokį ar aligatorių ir padarys jo iškamšą, tačiau medžioklė yra sunkus darbas, o jam labiau patiko alus, žolytė ir retsykiais šiek tiek metamfetamino – visa tai buvo neatskiriama medžioklės dalis. Jam patiko stovyklauti, pasakoti išgalvotas istorijas apie kekšes ir stambių žvėrių medžioklę, na ir svaigintis. Pati medžioklė, kai reikia sekti žvėrį, nušauti jį, išdarinėti ir tempti, jam buvo tarsi rakštis.

– Ei! Čionai, Presai! Paskubėk. Kitoje kalno pusėje... Kokio velnio? – Bilio balsas sklido iš giliai šešėlyje paskendusios įdubos. Preskotas, eidamas užžėlusiu taku į garso pusę, ant palinkusios žolės ir susiraičiusių lapų pastebėjo dar keletą šviežio kraujo dėmių. Jis leidosi žemyn pro aukštas pušis ir žemaūgius ąžuolus. Takas buvo status, įsirėžęs į uolos šoną ir gana skardingas, ir jo medžioklės batai kartą ar du slystelėjo. Preskoto širdis daužėsi. Prakaituota ranka laikydamas tėčio medžioklinį šautuvą, virpėjo iš baimės, kad nenukristų nuo uolos. Visą kelią jis matė kraujo dėmes. Gal Bilis ir nemelavo. Berniukas garsėjo kaip nepataisomas melagis, bet tai nereiškė, kad jis negalėjo pataikyti baltauodegiui į gyvybiškai svarbų organą.

Preskotas brovėsi per jaunų medelių tankmę, kol pasiekė mažą negyvos žolės lopinėlį, šešėlio dengiamą proskyną tamsiame tarpeklyje. Kalvoto miško proskynoje saulė pasirodydavo labai retai.

Bilis Dinas stovėjo šalia medžio apanglėjusia žieve – į jį buvo trenkęs žaibas. Prieš nudžiūvusį medį ir Bilį Diną pūpsojo kauburys. Iš pradžių Preskotas pamanė, kad tai negyvas elnias, bet priėjęs arčiau suprato klydęs. Smarkiai klydęs. Bilis Dinas nervingai kasėsi veidą, stebeilydamas į dviejų ar trijų

metrų ilgio ir daugiau nei pusės metro pločio žemių ir akmenų krūvą. Bilio tėčio senasis šuo inkšdamas bėgiojo aplink tvarkingai sukrautą kauburį.

– Kas čia? Ką radai? – Preskotas paklausė ir pastebėjo, kad rudas šuo laiko pakėlęs snukį prieš vėją.

– Tai kapas.

– Ką čia kalbi?

– Kapas, seni. Žiūrėk. Kaip tik žmogaus.

– Negali būti.

Tačiau kai Preskotas sunkiai kvėpuodamas priėjo artyn, pamatė, kad Bilis Dinas teisus.

Šuo unkštė, jo kailio šeriai virpėjo.

Preskotui tai nepatiko. Kapas miške, netoli Kraujo kalno. Ne, jam tai visai nepatiko.

– Kaip manai, ką turėtume daryti?

– Nežinau.

– Atkasti?

– Gal, – Bilis Dinas bakstelėjo į minkštos žemės kauburį šautuvo vamzdžiu; jei tėvelis sučiuptų jį taip darant, gyvam nudirtų odą.

Šuo ir toliau elgėsi keistai. Nervingai. Cypė ir žvelgė per proskyną tolyn.

– Velnias.

– Kas?

Bilis Dinas pasilenkė.

– Čia kažkas yra. Žiedas... Po velnių, tai vestuvinis žiedas, – jis dar labiau pasilenkė ir pakėlė brangakmeniais inkrustuotą auksinį vestuvinį žiedą. Bilis nuvalė jį į kelnes, ir deimantas, velniškai didelis, sumirgėjo menkoje šviesoje. Aplink suspindo mažesni raudoni brangakmeniai, ir šuo nervingai suinkštė. – Jėzau. Tik pažiūrėk, koks didelis. Turi būti vertingas, –

prisimerkęs jis apžiūrėjo žiedo vidų. – Čia kažkas išgraviruota. Paklausyk: „Barbarai. Amžina meilė.“ Ir data.

– Kieno jis?

– Kažkokios Barbaros.

– Dėkui! Aš tiek žinau, – kartais Bilis Dinas būna toks bukas. Gal jis ir bėga kaip antilopė, bet, Preskoto supratimu, išmintimi nesiskiria nuo savo tėvelio negrynakraujų šunų. – Bet kokia Barbara? Ir kodėl žiedas čia?

– Kam rūpi? Blogai. Dėl įrašo tikriausiai jis nėra toks vertingas.

– Taigi? Juk negalvoji jo vogti.

Bet Preskotas žinojo. Bilis Dinas nevengė vogti – ne todėl, kad buvo blogas, tik vargšas, ir jam iki gyvo kaulo buvo įgrisę niekada nieko neturėti. Šuo tyliai suurzgė. Nuleido galvą. Preskotas pamatė, kaip pasišiaušė jo rusvi gaurai.

– Aš nieko nevagiu. Aš jį radau. Taškas, – Bilis įsikišo žiedą į kišenę ir, nespėjus Preskotui nieko pasakyti, džiaugsmingai sušuko: – Žiūrėk. Tik jau nesakyk, kad šiandien man nėra laiminga diena. Ten elnias! Po šimts! Pažvelk, ragai su keturiais smaigaliais!

Matyt, elnias suklupo ir išleido paskutinį kvapą už dviejų gumbuotų ąžuolų. Bilis Dinas pabaksnojo jį norėdamas įsitikinti, kad jis iš tiesų negyvas, ir patenkintas jau ruošėsi išsitraukti peilį, bet Preskotas nė nekrustelėjo. Jis pajuto ledinį šaltį. Šiurpas perbėgo nugara nuo galvos iki uodegikaulio, ir nei vėjo gūsiai, nei švilpimas įduboje čia buvo niekuo dėti.

Ne, tai buvo kažkas daugiau.

Jausmas, perspėjantis apie pavojų.

Kaip ir šuo Rudis.

Preskotas prisimerkęs žvilgtelėjo per petį pro murzinus akinių stiklus.

Ar kas nors juos stebi?

Demono akys, stebeilijančios pro tamsią lapiją šalia seno ir apžėlusio miško darbų kelio?

Kodėl tas prakeiktas šuo ir toliau atidžiai stebi tamsiausią miško dalį?

Preskoto burnoje išdžiūvo seilės. Jis netikėtai užsinorėjo šlapintis. Labai užsinorėjo.

– Manau, būtų geriausia iš čia dingti.

– Kodėl? – Bilis Dinas jau buvo priklaupęs ant vieno kelio ir pjovė elnio pilvą nuo krūtinkaulio iki lyties organų.

Šuo vėl suurzgė.

Tyliai.

Įspėjimas.

– Turiu išdarinėti elnią, – pasakė Bilis, – tada atkasim kapą.

– Ką? Nieku gyvu!

– Ei, gal rasim daugiau brangenybių.

– Gal turėtume pranešti policijai.

– Kodėl?

– Todėl, kad čia yra kažkas blogo, – sušnibždėjo Preskotas, nervingai žvelgdamas į kitą proskynos pusę, į tankius ir tamsius brūzgynus. Šuo iššiepė dantis ir pradėjo sukti ratus, neatitraukdamas akių nuo niūrių medžių. Preskotui net širdis apsivertė. – Čia yra kažkas, su kuo geriau neprasidėti.

– Kalbėk už save. Niekur neketinu eiti, kol neišmėsinėsiu šito žvėrpalaikio, neatkasiu kapo ir nepažiūrėsiu, kas ten. Gal ten yra daugiau brangakmenių – gal koks lobis.

– Kodėl jis turėtų ten būti?

– Kas žino? – Bilis Dinas atsilošė ant nunešiotų batų kulnų ir, primerkęs vieną akį, tarsi norėdamas geriau matyti, pažvelgė į dangų.

Tamsūs debesys sujudėjo. Pranašiškas ženklas, jei tokių apskritai būna.

Tačiau Bilis galvojo kitaip.

– Manau, Dievas atlygina man už visus tuos kartus, kai buvo pašikęs, – Bilis grįžo prie darbo. Jis jau buvo įpjovęs elnio odą, stengdamasis nepradurti vidurių. Žarnos išsirito ant žemės kaip blizgantis gniutulas. – Žinau, žinau, kad neturėčiau taip kalbėti apie Viešpatį, bet jis niekada man nėra padėjęs. Iki šios akimirkos. Manau, galiausiai jis bando ištaisyti klaidą, – susikūprinęs Bilis stengėsi atpjauti ir pašalinti elnio žarnyną.

– Aš taip nemanau, – nesutiko Preskotas iš baimės pašiurpusia oda, o užsispyręs Bilis dirbo toliau. – Eime, Bili Dinai. Turim dingti iš čia. Tuoj pat.

– Aš nepaliksiu laimikio. Ir atkasiu tą prakeiktą kapą. Kas tave apsėdo? – Bilis atsistojo ir pasisuko, kairėje rankoje vis dar laikydamas medžioklinį peilį, o nuo jo ašmenų per pirštus lašėjo kraujas. Kai jis pažvelgė į savo pusbrolį, jo veido oda atrodė dar margesnė nei įprastai. – Bijai, tiesa? Jėzau Kristau, – jo balse girdėjosi pasišlykštėjimas. Bilio akys pakrypo į tamsų mišką. – Kas yra? Ką pamatei?

– Nieko. Nieko nepamačiau, bet tai nereiškia, kad ten nieko nėra, – Preskotas pastebėjo kažką judant, slenkant šešėliu ir dar nenatūraliai vėjyje plazdančius lapus. Šuo urzgė gana tyliai ir viskas atrodė nežemiška. – Eime, – įsakė Preskotas ir pasileido taku atgal. – Metas dingti, – šūktelėjo per petį. – Tuoj pat! – jis nestabtelėjo įsitikinti, ar Bilis Dinas bėga iš paskos, tik iš visų jėgų leidosi taku aukštyn. Šuo praskriejo pro jį, pabrukęs uodegą tarp kojų.

Po velnių, geriau jau Bilis Dinas sektų iš paskos. Nei elnias, nei žiedas neverti susidurti su neabejotinu blogiu, kurį Preskotas pajuto tvyrant šioje miško tankmėje. Takas buvo status, jo pėdos netvirtos, plaučiai grasino pasiduoti, neatlaikydami tankaus kvėpavimo, nuo kurio aprasojo akiniai. Prakaitas tekėjo

veidu, į akis, už apykaklės. *Dieve, meldžiu, padėk man išeiti iš čia gyvam ir nekaltink manęs dėl Bilio Dino elgesio. Jis kvailys. Dieve, meldžiu...* Jam užkliuvo koja ties tako išsišakojimu už staigaus posūkio, plaučiai degė, širdis pasiutusiai daužėsi. Jis pasuko teisingu keliu. Bet ar tikrai? Ar jis prabėgo skilusį ąžuolą...

Kažkas sujudėjo... sukrutėjo pro medžius besiskverbiančioje blausioje šviesoje. Jėzau! Kad ir kas tai buvo, nuslinko pomiškiu. Žmogus? Tamsi figūra. Vyras? Ar paties Šėtono įsikūnijimas? Preskotui sustingo širdis. Jis grįžtelėjo pernelyg staigiai ir išsisuko kulkšnį.

Skausmas pervėrė koją.

Velnias! Preskotas suklykė, tada prikando liežuvį. Nenorėjo, kad jį rastų Liuciferis.

Bėk! Tuoj pat!

Reikėjo slėptis. Jis pasileido bėgti. Aukštyn. Žemyn. Ten, kur vedė takas, o skausmas kojoje varstė visą kūną.

Negalvok apie skausmą. Negalvok apie Bilį Diną. Tik bėk. Greičiau!

Akimirksniu susiliejo miškas, paparčiai, nevienodo aukščio medžiai ir krūmai.

Priekyje išgąstingai ir skausmingai amtelėjo šuo. Tas garsas nuaidėjo kanjonuose.

Ir vėl stojo tyla.

Mirtina, tuščia tyla.

O Dieve. Didesnės baimės Preskotas niekada nebuvo patyręs.

Jis sustingo, o čiurną vėrė beprotiškas skausmas. Jis stengėsi nors ką įžiūrėti per aprasojusius, nešvarius lęšius. Kur šuo? Kur, po velnių, yra šuo? Ir tamsi figūra? Po šimts, kur dingo tas velnias? O gal tai buvo tik jo vaizduotė. Taip, teisingai. Prietemos paūksmėje žaismas? Ir kur buvo ta juoda figūra? Arčiau viršūnės, o gal jį patį suglumino staigūs tako posūkiai ir atsišakojimai? Galva nedirbo ir jis vos galėjo kvėpuoti.

O Dieve, o Dieve, o Dieve!

Jam reikia nešdintis!

Giliai bate tvinkčiojo kulkšnis. Kūnu žliaugė prakaitas. Jis buvo pusiau aklas. Kalno viršūnė atrodė už šimtų metrų, o prie tako prisišliejęs tarpeklis – gili tamsi praraja. Kaip jis iš čia išsikrapštys? Kodėl jis nėjo tuo senu miško darbų keliu? Jei tik Bilis Dinas pasirodytų ir jam padėtų...

Trakšt!

Kažkur šalimais lūžo šaka.

Jis sustingo.

Pulsas tvinkčiojo ausyse.

Dieve, padėk man.

Baimė pervėrė širdį.

Ar jis kažką išgirdo už nugaros? Žingsnius ant sausų lapų paklotės?

Preskotas pasisuko.

Ir vėl per greitai.

Skausmas pervėrė čiurną, ir ji pakrypo.

Jam slystant nuo tarpeklio krašto, iš po kojų ėmė riedėti akmenukai. Paklaikęs sumojavo rankomis, bet jau buvo per vėlu. Jis prarado ir taip netvirtą kojų atramą. Šaukdamas ėmė grabaliotis ore ir prieš krisdamas atbulas, stačia galva į bedugnę, dar spėjo tarp medžių pamatyti neryškų aukšto vyro siluetą.

ANTRAS SKYRIUS

– Nagi, Nike, sutik. Eime kur nors išgerti, – Trina Buden stabtelėjo prie Nikės Džilet darbo vietos, išsitiesdama per jų stalus skiriančią pertvarą visu savo modelio lieknumo kūnu, aprengtu juodai. – Juk žinai, kaip sakoma: „Darbas – ne vilkas, į mišką nepabėgs."

– Esu girdėjusi. Bet nežinau, kas taip sako ir tikriausiai jam nerūpi sumokėti už nuomą, – ji pakėlė akis į Triną. – Beje, jei nepastebėjai, nėra čia nei vilko, nei miško.

– Detalės, detalės, – Trina žybtelėjo tamsiomis akimis ir nusišypsojo, parodydama baltus, neįprastai kreivus dantis. Ji krestelėjo riešą, ir sužvilgėjo suskambėjo pusė tuzino varinių apyrankių. – Kokią temą narplioji, jeigu jau esi taip įsigilinusi? Kiek žinau, rašei apie biudžeto apkarpymą mokyklose, – ji pliaukštelėjo liežuviu. – Be galo įdomi tema.

– Gerai jau, gerai, aiškiai pasakei, – Nikė atsistūmė kėde toliau nuo kompiuterio, tikėdamasi, kad Trina nespėjo žvilgtelėti į jos parašytą tekstą, kuris nebuvo susijęs nei su pinigais, nei su biudžeto apkarpymu, nei su visuomenės protestu dėl

mažo mokyklų finansavimo. Ji vėl rašė apie nusikaltimą – prieš dvi dienas upėje buvo rastas moters kūnas. Tiesą sakant, tai nebuvo jos straipsnis. Normas Mecgeras gavo tą užduotį, bet Nikė negalėjo tverti savam kaily. Nusikaltimai ją traukė. Visada traukė, ir tai visai nebuvo susiję su faktu, kad jos tėvas yra teisėjas Ronaldas Džiletas, vadinamas Didžiuoju Ronu. Ji susiraukė pagalvojusi apie tėvą, tada žvilgtelėjo į Triną. – Gerai, susitinkam. Kada ir kur?

– Apie septintą išgerti ir užkąsti vyninėje „Tiltai". Ten bus Eimė ir Deina. Mes švęsim Eimės skyrybas ir Deinos sužadėtuves – du romantikos kraštutinumus.

– Regis, bus smagu, – sarkastiškai sumurmėjo Nikė.

– Na, supranti, kodėl mums reikia daugiau žmonių. Tikiuosi, prie mūsų prisidės Nedas, Karlas ir Džoana, – tuomet jau būtų vakarėlis. Eimei sunku džiaugtis Deinos sužadėtuvėmis, bet Deina nori švęsti.

– Nors jau buvo ištekėjusi du kartus?

– Žinai, kaip sakoma...

– Taip, trečias kartas nemeluoja. Šiandien tu barstai išminties perlus, tiesa?

– Kaip visada, – suskambo Trinos telefonas ir ji užvertė akis, o vaizdas Nikės kompiuterio ekrane staiga pasikeitė.

– Prakeikta dėžė, – sumurmėjo Nikė. – Maniau, Kevinas ruošėsi jį taisyti. – Kevinas Diteris yra redaktoriaus sūnėnas, nuotolinių studijų studentas ir elektronikos žinovas, jo darbas „Sargybinio" laikraščio redakcijoje buvo užtikrinti elektronikos prietaisų veikimą. Jis buvo vienišius, laidantis keistus juokelius ir dažniausiai tūnantis atokiau nuo kitų. O tai palaima. Ji karštligiškai spustelėjo išėjimo klavišą, tada perkrovė kompiuterį ir jis atgijo.

– Kevinas buvo užsukęs.

– Ar ką nors darė kompiuteriui?

– Atleisk, buvau užsiėmusi. Nepastebėjau.

– Nuostabu, – irzliai sumurmėjo Nikė. Jai nepatiko Kevinas, bet pakentė jį, nes šis išmanė apie kompiuterius. Tikrai ne dėl jo humoro jausmo. – Prisiekiu, jis sugadina daugiau, nei pataiso. Prakeikimas.

Trina skubiai papurtė galvą, – tai buvo perspėjimas ir Nikė suprato. Akies krašteliu Nikė pastebėjo už kabyklos pasislėpusį Keviną; jo ausinės buvo įkištos į kasetinį grotuvą. Tikriausiai negirdėjo, ką ji sakė, o jei ir girdėjo, turėtų žinoti, kad jam derėtų taisyti, o ne gadinti daiktus. Ir kodėl jis su ausinėmis? Jei Tomas Finkas pamatytų ką nors kitą su ausinėmis darbe, tas darbuotojas išlėktų akimirksniu.

– Pasakysiu jam, kad nelįstų prie mano įrangos, kai manęs nėra, – pareiškė Nikė.

– Taip, žinoma, – Trinos telefonas suskambo trečią kartą. – Pareiga šaukia, – stumtelėjusi kėdę į savo darbo vietą, ji atsiliepė: – „Savanos sargybinis“, Žmogiškųjų išteklių skyrius. Trina klauso.

Nikė su kėde privažiavo arčiau kompiuterio monitoriaus. Ji naršė po internetą, ieškodama informacijos apie neatpažintą auką, kurią rado pririštą prie sunkių štangų upės dugne. Narai aptiko jos palaikus ir iškvietė policiją. Už tardymą buvo atsakingas detektyvas Pirsas Ridas. Kaip įprastai jis pasakė, kad nebus „jokių komentarų“ apie šį įvykį, ir nors ji dar skambino jam ne kartą, iš tyrėjo atsiskyrėlio nieko neišpešė.

Ji spragtelėjo pele ant Rido nuotraukos. Jis atrodė kaip iš *Marlboro* cigarečių reklamos. Aukštas ir stuomeningas, griežtų bruožų, bet gražaus veido ir akių, pro kurias beveik niekas nepraslysdavo. Nikė išsiaiškino, kad jis vienišas, ir pasižadėjo, kuo daugiau apie jį sužinoti, įskaitant jo šeiminį statusą.

Nikė sužinojo, kad anksčiau, daugiau nei prieš dvylika metų, jis trumpai dirbo Savanos policijos skyriuje, paskui persikėlė į Vakarų pakrantę ir įsiliejo į San Fransisko policijos skyriaus gretas, ten galiausiai tapo tyrėju.

Nuo to laiko jo praeitis buvo miglota, bet iš to, ką jai pavyko sužinoti, paaiškėjo, kad Ridas buvo patekęs į bėdą. Į didelę bėdą. Jam buvo pavesta stebėti vienos moters butą, bet ta moteris buvo nužudyta. Nikei pavyko išsiaiškinti, kad Ridas matė žmogžudystę, bet nesugebėjo išgelbėti moters ir sučiupti žudiko. Detektyvas gavo papeikimą, bet ženkliukas iš jo nebuvo atimtas. Vis dėlto jis atsistatydino ir grįžo į Savaną.

Visa kita, kaip sakoma, buvo istorija. Montgomerių žmogžudysčių pavadinimu.

Iš sandėlio perdarytame biurų pastate pro palubėje įtaisytus garsiakalbius sklido lengva muzika, o ji barbeno pieštuku į stalą ir rūsčiai žvelgė į Pirso Rido nuotrauką, darytą prieš trylika metų, kai jis dar buvo skaistaveidis Savanos policininkas. Baigiantis trečią dešimtį, rimtas, vos ne veriamu žvilgsniu žiūrėjo į kamerą. Ji klausė savęs, kas šį žmogų veda į priekį. Kodėl išrovė save su šaknimis ir persikėlė į Kaliforniją, kad po daugiau nei dešimtmečio grįžtų atgal? Kodėl nesusituokęs? Kodėl neturi vaikų?

Ji norėtų parašyti apie Ridą ir svarstė, kaip pateikti šią temą, kad redaktorius ja patikėtų? Gal rašyti apie mitais apipintą žmogų, asmeniškai pažvelgti į vieną Savanos geriausiųjų...

Suskambėjo telefonas ir nutraukė jos mintis apie nepagaunamą detektyvą.

– „Savanos sargybinis“, – ištarė ji negalvodama, sutelkusi dėmesį į skambintoją. – Nikė Džilet.

– Labas, Nike. Čia daktarė Frensis iš Savanos mokyklų valdybos. Skambinote?

– Taip, skambinau, – skubiai patvirtino Nikė, ir prieš akis jai stojo moteris – aukšta, įspūdinga, visada tvarkingai susišukavusi, sėkmės lydima afroamerikietė, kuri, būdama keturiasdešimt dvejų, eina aukštas pareigas savo gimtojo miesto valdžioje. – Dėkui, kad atskambinote. Norėčiau paimti iš jūsų interviu apie paskutinį biudžeto apkarpymą, – tarė Nikė ir, petimi prispaudusi ragelį prie ausies, kompiuteryje surado savo pastabas. – Sklinda gandai, kad bus uždarytos kelios mažesnės pradžios mokyklos.

– Laikinai. Mes mieliau vadintume tai sujungimu. Tarkim, visų naudai sujungtume dvi ar tris mokyklas. Taip labiau atsiskleistų talentai, mokiniai susitiktų su įvairiais mokytojais, būtų praplėsta jų ugdymo patirtis.

– Ir jie būtų vežami iš savo paprastai skurdesnių rajonų į kitą miesto galą?

– Jų pačių naudai, – lygiu ir švelniu balsu atrėmė daktarė Frensis. Ji buvo savanietė ir kalbėjo subtiliu, rafinuotu akcentu. Kadaise ji irgi buvo vargšė mergaitė, bet prasiskynė kelią mokydamasi, išsirūpino stipendijas, pašalpas ir darbo studijų programas. Tai leido jai baigti aukštąją mokyklą ir įstoti į doktorantūrą, o jos vieniša motina dirbo dviejuose nekvalifikuotuose darbuose ir augino šešis vaikus. Daktarė Frensis buvo amerikietiškos svajonės įkūnijimas, filantropė, nė karto netekėjusi ir bevaikė; sykiu ji buvo didelio įžvalgumo moteris, kuriai, atrodė, rūpi visi Savanos vaikai. Tad kodėl Nikę kankino nuojauta, kad ji yra parsidavėlė? Daktarė Frensis padrikai kalbėjo apie mokinių ir bendruomenės poreikius, o Nikė užsirašinėjo, stengdamasi nugalėti savo cinizmą. Gal ši moteris išties tiki savo paistalais. *Ir gal tai ne paistalai. Jeigu jie uždaro mokyklą, kurią tu kadaise lankei, dar nereiškia, kad tai yra blogai.*

Nikė klausėsi spragsėdama tušinuku, galiausiai sutarė susitikti su daktare Frensis į savaitės pabaigą ir padėjo ragelį galvodama, kad tai nėra Pulicerio premijos verta medžiaga, netgi ne viena iš mėgstamų jos temų, bet gali praversti ir tikrai naudinga ją nušviesti. Ne, ji nešvystelės atskira eilute didesniame laikraštyje ir negarantuos Nikei Džilet darbo vietos *New York Times*, *Chicago Tribune* ar *San Francisco Herald* laikraščiuose, bet leis apmokėti mėnesio sąskaitas, be to, galbūt ji ką nors sužinos.

Galbūt.

Tačiau ji nepaliks ramybėje iš upės ištrauktos neatpažintos aukos ir neatsisakys minties parašyti straipsnį apie detektyvą Pirsą Ridą. Ne, ten kažkas yra, kažkas įdomaus. Ji tai jaučia. Belieka sužinoti kas. Taigi jai reikia paimti interviu iš Rido, kaip nors prie jo priartėti.

O tai yra tas pats, kas susidraugauti su dygliakiaule. Šis vyras šiurkštus, irzlus ir kartais velniškai nemandagus. Tikriausiai dėl šios priežasties ji negalėjo atsisakyti minties parašyti apie jį. Jis buvo iššūkis. Nikė Džilet niekada nėra atsisakiusi iššūkio. Niekada. Tik jau ne garbingojo Rono Džileto dukra.

Kaip nors, kokiais nors būdais Nikė iššniukštinės viską, ką galima sužinoti apie detektyvą Pirsą Ridą. Gal tai bus nuobodu, neįdomu. Gal Ridas pasirodys toks pat patrauklus kaip dvokianti sportinė kojinė. Ji nusišypsojo. Nieku gyvu. Jautė, kad aplink šį nepagaunamą policininką rezgasi istorija. Tereikia ją atskleisti, kad ir po kiek sluoksnių Ridas ją slėptų.

Iš tarpeklio dugno, triukšmingai besisukant rotoriams, atsiplėšė gelbėtojų sraigtasparnis. Sukėlęs žiemiško oro šuorą, jis pakilo virš miškingų uolų ir pranyko už kalvos. Stovėdamas ant tako pusiaukelėje į statų skardį, detektyvas Deivis Makfis

įsmeigė žvilgsnį į priešais drebantį berniuką. Vaikas buvo velniškai išsigandęs, ir tai buvo aišku, bet Makfis nežinojo, ar vyresnis berniukas išgyvens.

Apklausą perėmė Makfio partneris Badas Elisas.

– Pakartokime dar kartą, Bili Dinai. Jūs medžiojote ir kažkas išgąsdino tavo draugą.

– Mano pusbrolį... antros eilės pusbrolį.

– Preskotą Džounsą?

– Taip. Mudu dažnai leidžiame laiką kartu.

– Dabar ne medžioklės sezonas.

– Taip, – spuoguotam vaikui užteko proto nudelbti akis žemyn ir imti kojos nykščiu rausti minkštą žemę.

Pasirodo, Džounsas kartu su pusbroliu persekiojo elnią, nusekė sužeistą žvėrį į tarpeklį, užkliuvo už kapą primenančio kauburio, ir kažkas jį ten išgąsdino. Iš baimės pametęs galvą, jis puolė ropštis į kalvą su Bilio Dino šunimi; kai Bilis Dinas užkopė į šią vietą, rado pusbrolį ties staigiu posūkiu nukritusį į stačią bedugnę.

Džounsui nuo smūgio į žemę skilo kaukolė, lūžo trys šonkauliai ir sutrupėjo dešinys dilbis. Be to, jis smarkiai nusibrozdino veidą ir sudaužė akinius. Greitosios pagalbos gydytojas sraigtasparnyje nuogąstavo, kad vaikui galėjo trūkti blužnis ar būti kitų vidinių sužalojimų, ką jau kalbėti apie smegenų sutrenkimą. Makfis negalėjo pasakyti, ar vyresnysis berniukas nebuvo nustumtas. Gal berniukai susibarė, gal paprasčiausiai išdykavo, bet nežinia kaip Preskotas Džounsas atsidūrė penkiolika metrų žemiau ir smarkiai susitrenkė.

Elisas paklausė:

– Tu vijaisi jį į kalną?

– Ne, pone. Aš sekiau paskui jį ir senąjį Rudį, trauk devynios tą šunėką. Pasiekęs šią vietą, pamačiau jį ten, apačioje, – jis

parodė nuo stataus šlaito žemyn į mišką apačioje. – Negalėjau prie jo nusileisti, todėl nubėgau prie pikapo. Ten yra jo tėčio mobilusis telefonas; turėjau pavažiuoti pusantro kilometro, kol atsirado ryšys, ir tada iš karto paskambinau jums. Taip viskas ir buvo. Prisiekiu, – vaiko dantys barškėjo nuo šalčio ar iš baimės, o gal nuo vieno ir kito.

– Ir tarpeklio dugne radote kapą? – paklausė Elisas.

– Taip, pone, – Bilis Dinas linktelėjo taip smarkiai, kad jo nešvarių šviesių plaukų garbana šoktelėjo ir nukrito tarp antakių.

– Nagi, pažiūrėkim, – Elisas pažvelgė į Makfį, ir juodu nusekė paskui berniuką taku žemyn, kur vienoje proskynos pusėje gulėjo išdarinėtas elnias; jo viduriai buvo išversti ant žemės, o šalimais, kaip vaikas ir buvo prisiekęs, pūpsojo, – norite tikėkite, norite ne, – ką tik supiltas į kapą panašus kauburys. Makfiui visa tai nepatiko. Jis išsitraukė dėžutę ir įsikišo tabako žiupsnelį prie dantenų. Po šimts, kas slypi po tuo kauburiu? Gal dar vienas nudobtas elnias. Gal nieko. Gal šiukšlės... nors paprastai šiukšlės paliekamos nerūpestingai išmėtytos. Tai buvo užkasta duobė, bet žemė nebuvo pridengta nei lapais, nei šakomis, norint paslėpti. Be to, kapas, – jei tai kapas, – buvo iškastas giliame tarpeklyje ir, kad ir kas čia būtų ką užkasęs, paliko jį ant akių kiekvienam einančiam pro šalį.

Keista. Velniškai keista.

– Pažiūrėkim, kas viduje, – pasakė Elisui.

– Ar neturėtume iškviesti šerifo? Gal mums reikia nusikaltimo vietą tiriančio padalinio.

– Kokį nusikaltimą? – paklausė Makfis. – Kas žino, kas ten viduje. Jei atkasę nieko nerasim, kas tuomet? Būsim tuščiai visus sukvietę.

– Žinai ką? Einu į viršų, paimsiu kastuvą ir paskambinsiu į nuovadą.

– Eik. Bilis Dinas sudarys man draugiją. Tiesa, berniuk?

Vaikas jau ketino užginčyti, bet apsigalvojo.

– Taip, pone.

– Gerai. O Dieve, kaip čia apačioje šalta, – Makfis patrynė rankas ir pažvelgė į dangų. Pilki debesys grasino lietumi. Elisui skubant taku aukštyn, Makfis išsitraukė peilį ir atsargiai nubraukė šiek tiek žemių į vieną pusę. Vaikas sunerimo, ir Makfis pagalvojo, kad jis žino daugiau, nei sako. – Ar esi čia buvęs anksčiau?

– Taip.

– Tikrai?

– Na, ne šioje vietoje, bet netoliese.

– Ir buvai šitame tarpeklyje?

– Kartą. Gal prieš kokį mėnesį.

– Ar tada matei šį kapą?

– Ne, pone. Jo nebuvo.

Makfis patikėjo. Žemė buvo pernelyg puri, tarsi apversta velėna plyname lauke. Nuo aplinkos ji skyrėsi spalva, nebuvo ištrypta gyvūnų ar suplakta lietaus. Prieš dvi dienas praėjo liūtis. Smarki liūtis. Jos būtų užtekę šiam kauburiui išlyginti. Bet taip nenutiko, nes tai, kas buvo užkasta, buvo užkasta naujai. Makfis vėl pakrapštė peiliu. Jis kasė pačiame kauburio centre, kad pamatytų, kas yra viduje. Bet kasant, rausiant mažą duobutę peilio ašmenys smigo gilyn, giliau nei iki rankenos, tad jam teko pasilenkti ir priklaupti ant žemės. Gilyn ir gilyn, vaikas tuo tarpu perkėlė svorį nuo vienos kojos ant kitos, atbula ranka nusivalė tekančią nosį ir kišenėje suskambino raktais.

– Ar tavo šuo mėgsta pabėgti?

– Ką? Ne, pone. Senasis Rudis toli nenueina.

– Kur jis, tavo manymu?

– Nežinau, – jis rūsčiai suraukė antakius ir perkreipė lūpas, tarsi būtų susirūpinęs. Prikandęs apatinę lūpą šnarpštelėjo: – Tėtis man kailį gyvam nudirs, jei kas atsitiks Rudžiui.

– Nereikia jaudintis be reikalo, – pasakė Makfis. Jam atrodė, kad bėdų ir taip užtenka.

Rido pilvas suurzgė. Rūgštys degino stemplę. Žvilgtelėjęs į laikrodį nustėro – nuo tada, kai rytą grįžo su Morizeti iš kapinių, visą laiką tvarkė popierius, atsiliepė į skambučius, atsakinėjo elektroninius laiškus ir darė šimtus darbų. Per pusryčius išgėrė kavos, pietų apskritai nebuvo, o atsikėlęs jau nuo šešių ryto. Dabar be penkiolikos trys. Metas pertraukai. Jis pasukiojo kaklą ratu, laukdamas trakštelėjimo, kuris atlaisvintų pečių raumenis. Kiek laiko praėjo nuo paskutinio apsilankymo sporto klube ir mankštos? Savaitė? Dešimt dienų? Po velnių, gal daugiau. Šį vakarą, kad ir kas nutiktų, jis apsimaus sportines kelnes ir nukulniuos į senąjį sporto klubą, kur treniruojasi boksininkai, žvanga svarmenys ir iki pat lubų tvyro muskuso ir prakaito kvapas. Tai nėra tipiškas modernus klubas su kompiuterizuotais bėgimo takeliais, žingsniavimo treniruokliais, kurie apskaičiuoja širdies darbą, sudegintas kalorijas ir įveiktą atstumą. Ne. Tai senoji mokykla. Svarmenys, svarmenys ir dar kartą svarmenys. Jei nori bėgti, risnok. Jei nori treniruoti viršutinę kūno dalį, eini prie bokso maišo ir kumščiuoji jį, kol atsikratai susikaupusio pykčio; jei nori greitesnių judesių, treniruojiesi su bokso kriauše.

Tikrieji žaliūkai gali užsimauti pirštines, įsidėti kandiklius ir eiti į ringą, o tuo metu kiti klubo nariai surengia slaptas lažybas. Jos nelegalios, bet kas dabar yra legalu? Ridas ir keletas kitų vaikinų iš nuovados nusprendė nematyti šių lažybų. Jis įsivaizdavo narkotikų sandėrius, sudaromus ant įskilusių betoninių grindų ar už išklerusių spintelių eilės, bet niekada nematė, kad pinigai būtų iškeičiami į metamfetaminą, kokainą ar steroidus. Kol kas. Tikėjosi niekada neišvysti.

Rąžydamasis ant kėdės, jis prisiminė rytą gautą laiškelį. Tikriausiai jį bus parašęs kitas beprotis, jaučiantis pasitenkinimą gąsdindamas nuovadą ir siekiantis šiek tiek išgarsėti. Voką atsiuntė jam, nes jis yra lengvas taikinys, po išaiškintos prieš kelis mėnesius Montgomerių bylos tapęs aukščiausio lygio detektyvu nuovadoje.

Tai jį erzino.

Jis įkišo ranką į viršutinį stalčių, surado rūgštingumą mažinančių tablečių buteliuką ir įsikišo dvi į burną, užgerdamas kavos likučiais, tada suskambo telefonas, šiandien turbūt jau šimtąjį kartą. Jis priglaudė ragelį prie ausies.

– Detektyvas Ridas.

– Šerifas Boldvinas, Lampkino apygarda.

Ridas išsitiesė. Neįprastas skambutis. Lampkino apygarda buvo už penkių šimtų kilometrų į šiaurę. Bet jam pažįstama. Pernelyg pažįstama.

– Kuo galiu padėti, šerife?

– Manau, turite čia tuojau pat atvykti.

– Aš? – Ridas paklausė ir pajuto, kaip suakmenėja širdis, visuomet taip būdavo, kai suprasdavo, kad kažkas ne taip.

– Manau, taip būtų geriausia.

– Kodėl?

– Du berniukai medžiojo su šunimi netoli Kraujo kalno. Vienam jų, Biliui Dinui Delakrua, pavyko sužeisti elnią. Vaikai puolė jį vytis, ir pėdsakai atvedė juos į tarpeklį. Ten, proskynos krašte, jie rado negyvą elnią. Bet čia dar ne viskas. Jiems pasirodė, kad užkliuvo už kažkokio kapo, nes žemė ką tik sukasta ir jų šuo visiškai pašėlo. Vienas vaikis, Bilio Dino pusbrolis Preskotas Džounsas, išsigando, kad netoliese yra velnias ar kažkas panašaus, ir pabėgo; jis nukūrė tuo pačiu keliu, kuriuo jie atėjo. Bilis Dinas įsiuto, jam atrodė, kad pusbrolis išsigalvoja, bet

po kelių minučių jam pasidarė nejauku, ir jis nudūmė paskui Preskotą. Bėgdamas prie skardžio, Bilis Dinas išgirdo klyksmą ir siaubingai išsigando. Pasukęs už kampo pamatė, kad Džounsas krinta žemyn galva nuo uolos. Iki apačios penkiolika metrų, ir nėra kaip ten patekti, taigi Bilis Dinas nubėgo prie tėvo pikapo ir mobiliuoju bandė iškviesti pagalbą, bet kalnuose nebuvo ryšio. Jam teko gerokai pavažiuoti, kol pavyko susisiekti.

– Jėzau, – Ridas kažin ką paišinėjo, užsirašė vaikų vardus į bloknotą, tikėdamasis, kad šerifas pereis prie reikalo esmės.

– Mūsų manymu, vaikai buvo ten, kur neturėjo būti, ir, galimas daiktas, šiek tiek apsvaigę, taigi atsitiko nelaimė arba vienas vaikis nustūmė kitą, – jis sudvejojo, tarsi stipriai užsitraukdamas cigaretę. Ridas laukė. Jis vis dar nesuprato, kodėl šerifas jam skambina. – Tik bėda, kad viskas buvo taip, kaip sakė berniukas. Tarpeklyje buvo kapas, aukščiausios kokybės karstas ir visa kita.

– Karstas?

– Taip, kažkas nepatingėjo palaidoti kūnų raudonmedžio karste.

– Kūnų? Daugiau nei vieną?

– Taip. Tiesą sakant, du. Vienas šviežias, kitas nelabai... Skambinu jums, nes manome, kad galite pažinoti vieną aukų.

– Aš? Kodėl? – visi Rido raumenys įsitempė. Jis liovėsi paišinėti.

– Karste radome jūsų vardą.

– Ką? Mano vardą? – gal tas žmogus pamišęs? Jo vardas karsto viduje? Ką tai reiškia? – *Karste*?

– Teisingai. Jums adresuotą laiškelį. Ir mažą mikrofoną.

– Šerife, palaukite. Jūs radote man adresuotą laiškelį ir mikrofoną karste su dviem kūnais, užkastais miške penki šimtai kilometrų nuo Savanos?

– Tikrai taip. Karste buvo padaryta skylė ir kampe, prie aukos galvos, padėtas mikrofonas; laiškelis buvo įkištas į pamušalo klostes prie kojų.

– Ar aukos atpažintos? – Rido mintys sukosi ratu. Pirmiausia keistas laiškelis rytą, o tada neįprasta žinia apie kūnus Lampkino apygardoje, toje Džordžijos dalyje, kur jis užaugo ir kurią mieliau būtų pamiršęs.

– Abi neatpažintos. Gal geriau atvykite ir pats pažiūrėkite. Aš jau susitariau su valstijos policija. Jus atskraidins sraigtasparniu. Operatyvinis kriminalinės policijos būrys jau ten, saugo vietą, bet kadangi ant laiškelio jūsų vardas, manau, jums pačiam reikėtų tai pamatyti.

Ridas jau tiesė ranką prie striukės.

Apie ketvirtą Trina pranešė: „Lampkino apygardoje vyksta kažkas svarbaus." Ji ėjo nuo gėrimų automato, tarp pirštų sūpuodama aprasojusį dietinės kolos buteliuką. „Savanos sargybinio" kabinetuose iš paslėptų mikrofonų sklido instrumentinė Peti Peidž melodijos variacija, o Nikė suko galvą, kaip savo sausą pasakojimą apie mokyklos valdybą pakreipti įdomesne linkme.

– Kas tokio svarbaus? – Nikė pakėlė akis nuo kompiuterio monitoriaus. Ją domino visos naujienos, nors Lampkino apygarda buvo gerokai į šiaurę nuo Atlantos, ne per toliausiai nuo Karolinos sienos.

Trina šiek tiek suraukė kaktą.

– Nežinau. Bet pakankamai svarbaus, kad sukeltų „Sargybinio" susidomėjimą.

– Rimtai? – Nikė įtempė ausis.

– Težinau, jog Mecgeras taip susijaudino, kad beveik pamiršo piktdžiugą.

Normanas Mecgeras buvo „Sargybinio“ reporteris, rašantis apie nusikaltimus. Jo pavardė puikuodavosi beveik prie kiekvieno straipsnio, susijusio su Savanos policijos skyriumi ar kitomis valstijos policijos nuovadomis. Jis nebuvo blogas vaikinas, tik, Nikės manymu, neproduktyvus ir, kaip sakė Trina, perdėtai geros nuomonės apie save.

– Jis čiupo striukę ir ėmė raginti fotografą Džimą, kad paskubėtų. Kai paklausiau: „Kur gaisras?“, jis taip išsiviepė, kad Češyro katinas būtų pavydėjęs, ir teištarė: „Dalonegoje“, – Trina atsuko dietinės kolos buteliuką, kilstelėdama antakius virš ugningų akių. – Pamaniau, norėsi žinoti.

– Teisingai pamanei, – Nikė pavažiavo su kėde atgal, žvilgtelėjo tolyn per visą patalpą ir pamatė, kad Mecgeras maunasi ant galvos vilnonę kepurę ir žvangina raktais striukės kišenėje. Jis žvilgtelėjo į Nikę ir pamatęs, kad ji žiūri, pašaipiai atidavė pagarbą ir mirktelėjo.

Šliužas.

Jis žinojo, kad ji nori jo darbo, tad nepraleisdavo progos užberti druskos ant žaizdos.

Ji tik tvirtai sukando žandikaulius ir grįžo su kėde prie stalo.

– Nesileisk jo erzinama, – Trina iškart pastebėjo jų apsikeitimą žvilgsniais.

– Su Mecgeru tai neįmanoma.

– Ne, netiesa. Nežaisk jo žaidimo. Tegu tai nubėga kaip vanduo nuo žąsies.

– Jei taip sakai, – Nikės galvoje sukosi mintys. Kas tokio svarbaus nutiko šiaurinės Džordžijos kalnuose? – Dėkui už patarimą, – padėkojo Trinai. – Lieku tau skolinga.

– Tikriausiai tu man skolinga tuziną, o gal ir daugiau kartų, bet kas skaičiuoja? Galėsi vakare nupirkti man išgerti. Atmink, kad ir kas tai būtų, tu mūsų nenuvilsi. Neketinu būti vienintelis

sveikas protas tarp pakilios Deinos nuotaikos ir Eimės nevilties. Nė negalvok, brangioji. Tu pasirodysi.

– Pažadu.

– Taip, taip, žinau, – Trina įslydo į savo kėdę ir dingo už pertvaros, kaip tik tuo metu suskambo jos telefonas. – „Savanos sargybinis“, Trina Buden...

Nikė nedelsė nė sekundės. Ji čiupo mobilųjį ir surinko mintinai žinomą numerį. Kito mobiliojo telefono. Šis priklausė Klifui Sibertui iš Savanos policijos detektyvų skyriaus. Jis visada žinodavo, kas vyksta, ir dėl kažin kokios priežasties paprastai išsipasakodavo Nikei. Gal jis ja domisi, – jai kirbėjo tokia mintis, bet dabar nenorėjo to pripažinti. Kol kas jis jos nemergino. Bent jau pastaruoju metu. Galimas daiktas, atsiverdavo jai, nes ji buvo Didžiojo Ronaldo Džileto dukra, bet veikiau dėl sunkaus kaltės jausmo.

– Sveikas, čia aš, – ištarė linksmai, kai jis atsiliepė.

Jis sudejavo, bet ta dejonė buvo geraširdiška.

– Ko nori?

– Kažkas nutiko. Kažkas svarbaus, sprendžiant pagal Normo Mecgero šypseną. Jis vyksta į šiaurinę valstijos dalį. Į Dalonegą.

– Kaip jis apie tai sužinojo?

– Apie ką? Nežinau, – kaip visuomet akimirkos dvejonė, kai Nikė smalsaudavo, o detektyvas Sibertas kovodavo su savo sąžine. – Nagi, Klifai. Kas ten dedasi?

– Ar negali sužinoti vietoje? – paklausė jis delsdamas. Kaip visuomet.

– Juokauji? Žinai, kaip mąsto mano bosas. Tomas yra geras senas pietietis, iš pažiūros liberalus, bet iš tiesų jis mano, kad visos moterys turėtų būti kažkas tarp Skarlet O'Haros ir Heidės Fleis.

– Atsargiai, aš taip pat esu senas geras pietietis.

– Žinai, ką turiu galvoje, – pasakė atsidusdama. Klifas ją nervino, visada taip būdavo. Visada. Klifas Sibertas buvo geriausias jos vyresniojo brolio draugas vidurinėje mokykloje. Endriu įstojo į Diuko universitetą. Klifas mokėsi policijos akademijoje ir, dirbdamas Savanos policijos skyriuje, baigė koledžą. Jo šeima turėjo nuosavybės užmiestyje – tris fermas, kurios jų šeimai priklausė jau šešias kartas, bet Klifas užsispyrė, kad nebus fermeris. Įsigeidė tapti policininku tą patį pirmąjį kartą, kai išvydo juodą ir baltą policijos automobilį, patruliuojantį jų gimtojo miestelio gatvėse. Tą savaitgalį, kai mirė Endriu, Klifas turėjo jį aplankyti, bet paskutinę minutę apsigalvojo. Nuo to laiko jaučia kaltę.

– Mecgeras išties tave erzina, – tarė Klifas.

– Amen, – Nikė piktai pastukseno pieštuku. Jai įgriso vyrai, kalbantys vieniems viena, kitiems kita, – dieną jie liaupsina dirbančios moters pranašumus, o baigę darbą tampa visai kitais žmonėmis: šeštą valandą tikisi rasti vakarienę ant stalo ir žmoną, besielgiančią kaip už tūkstantį dolerių pasamdyta kekšė – žinoma, po vėlyvųjų žinių ir sporto naujienų. Nejau toks šeštojo dešimtmečio požiūris vis dar gajus? PRAEITO AMŽIAUS šeštojo dešimtmečio!

Tegu Tomas Finkas, „Sargybinio“ redaktorius, kvėpuoja ugnimi, siera ir spjaudosi dešiniųjų politikų pažiūromis po savo stiklinėmis lubomis kiek tik nori. Bet Nikės Džilet jis nesulaikys. Jokiu būdu, niekaip. Ji ketino prasiveržti pro tą nematomą sieną. Jos manymu, Finkas galėtų susikurti visai naują požiūrį iš šukių, kurios pabirs, kai Nikė praskries pro jį į savo profesines aukštumas. Jai tereikia tinkamos istorijos. Tik vienos. Ji jautė, kad įvykiai Lampkino apygardoje gali būti tai, ko jai reikia.

– Nagi, sakyk, kas vyksta?

Pasigirdo sunkus atodūsis, garsus girgždesys, tarsi Klifas būtų pasisukęs ant kėdės, ir tylus jo balsas.

– Gerai jau, gerai. Klausyk. Težinau, kad Pirsas Ridas išlėkė iš čia. Jis pernelyg stiprus, kad būtų pririštas. Išskubėjo į Lampkino apygardos šerifo tarnybą, jei gali tuo patikėti. Išvyko maždaug prieš dvidešimt minučių. Visko nežinau, bet girdėjau, kad iš miškingos kalnų vietovės buvo išskraidintas vaikas; jis nukrito nuo uolos ar kažkas panašaus ir dabar yra pakeliui į Meisono ligoninę Atlantoje. Nežinau visų detalių, netgi nežinau, ar sunkiai sužeistas tas vaikas ir kaip visa tai susiję su Ridu, bet, kiek suprantu, viskas prasidėjo prieš pusvalandį, kai Ridui kažkas paskambino, – jis trumpam nutilo. – Klausyk, Nike, tu tai sužinojai ne iš manęs.

– Aš niekada nieko iš tavęs nesužinau, – Nikė žvilgtelėjo į laikrodį. – Ačiū, Klifai, – padėkojo mintimis keliaudama į šiaurinę Džordžiją. – Nepamiršiu šito.

– Pamiršk. Gerai? Aš tau nieko nesakiau. Jei prasitarsi, galiu netekti darbo. Taigi prisimink, kaip apie tai sužinojai – išgirdai per policijos radiją.

– Teisingai.

– Ir, Nike?

– Ką? – ji jau ieškojo rankinėje raktelių.

– Perduok linkėjimų mamai.

Nikė sustingo. Taip visuomet nutikdavo, kai pastaruoju metu pagalvodavo apie motiną. Ji perbraukė automobilio raktelių metalą pirštais – šie staiga suledėjo.

– Perduosiu, Klifai, – pažadėjo ir padėjo ragelį. Mintyse šmėstelėjo motina – gležna, nelaimingai ištekėjusi ir priklausoma nuo stipraus, galingo vyro, kuris vargu ar ją mylėjo ir tikrai buvo jai neištikimas. Na, kiek visiems buvo žinoma. Iš pažiūros teisėjas Ronaldas Džiletas atrodė padorumo įsikūnijimas,

beprotiškai mylintis savo ligotą žmoną, kuri retai kada išeidavo iš miegamojo.

Nikė pašoko ant kojų mėgindama atsikratyti liūdesio, kuris tarsi antklodė apgaubdavo sielą, kai tik ji pernelyg ilgai susimąstydavo apie motiną.

Išeidama pasižymėjo, kad nebus visą dieną, ir išstūmė iš galvos mintis apie savo šeimą. Stipriai susisiautusi striukę išskubėjo į lauką, o ten į plaukus įsisukęs vėjas pūtė nepaklusnias rusvas šviesių plaukų sruogas ant akių ir bloškė į veidą. Diena buvo tamsi, artinosi prieblanda, ji perbėgo gatvę ir nuskubėjo į savo mažutį hečbeką po gatvės žibintu.

Po velnių, ką Pirsas Ridas veikia Lampkino apygardoje, toli nuo savo darbo vietos? Vylėsi, kad iš to išeis straipsnis, bet stengėsi pernelyg nepuoselėti vilčių. Gal tai tik tuščias laiko gaišimas. Jei taip, kodėl tuomet Mecgeras lipa Ridui ant kulnų? Ne, ten tikrai nusimato medžiagos straipsniui. Įjungusi pavarą, ji nuskubėjo I-16 greitkelio link, stipriai spausdama greičio pedalą. Iki Dalonegos mažiausiai penkios valandos kelio, ir kas tada? Net jeigu ji nutvertų Ridą, kokia tikimybė, kad jis jai viską papasakos?

Beveik jokios.

Nulinė.

Nebent ji rastų būdą prieiti prie to vyro.

Ji vingiavo miesto gatvėmis į plačią magistralę, viena ausimi klausydamasi žinių radijo. Taip pat buvo nusistačiusi policijos dažnį ir girdėjo apie eismo pažeidimus, apiplėšimą savitarnos parduotuvėje pietinėje Savanos dalyje, bet nieko, kas būtų susiję su Ridu. Visiškai nieko.

Pralenkė sunkvežimį, vežantį kažkokį lengvai užsidegantį krovinį, ir iš visų jėgų nuspaudė greičio pedalą. Sunkvežimio vairuotojas pasignalizavo ir ji mostelėjo jam ranka, praskrie-

dama pro šalį kaip šikšnosparnis iš pragaro. Ji nežinojo, ko tikėtis Lampkino apygardoje, bet manė, jog tai bus dešimt kartų įdomiau nei naujausias Savanos mokyklų valdybos sprendimas. Viskas, kas susiję su detektyvu Ridu, buvo įdomu.

Pirsas Ridas buvo gražus, tvirtas, dalykiškas, bet baisiai dygliuotas; šis detektyvas niekada neprisileisdavo pernelyg arti; kai reikėdavo bendrauti su spauda, jis dar labiau užsisklęsdavo.

Visa tai pasikeis.

Tik Ridas šito dar nežino.

– Taigi, mūsų manymu, nutiko šitaip. Kad ir kas atvežė karstą, pasinaudojo šiuo senu medienos gabenimo keliuku, – šerifas Boldvinas parodė į dviejų provėžų išsišakojimą ir pasuko džipą į dešinę. – Mums atrodo, kad jis atvažiavo sunkvežimiu su keltuvu ir gerve. Detektyvas jau kalbasi su Transporto skyriumi apie galimus tokio sunkvežimio savininkus. Taip pat ieškome tarp pavogtų transporto priemonių.

– Puikus sumanymas, – pasakė Ridas, atsisegdamas striukę. Boldvinui buvo beveik šešiasdešimt, bet jis išliko toks pat lieknas kaip prieš trisdešimt metų, kai tarnavo armijoje seržantu. Tai buvo dalykiškas žmogus, griežtų veido bruožų, skvarbiomis akimis ir tankiais pilkais ūsais. Nuovados automobilyje gaudė šildytuvas, pūsdamas šiltą orą į priekinį stiklą ir saloną. Policijos radijas traškėjo nuo atmosferinių trukdžių, o variklis inkštė automobiliui trūkčiojant į kalną.

– Tai pradžia. Bet labai kukli. Po velnių, dvidešimt metų dirbu šioje apygardoje. Nieko panašaus nebuvau matęs, – Boldvinas perjungė žemesnę pavarą. Džipo žibintai skrodė tamsą, šviesos spinduliams atsimušant į išdžiūvusią žolę, žvyrą ir nelygius žemaūgių ąžuolų bei pušų kamienus. Iš po dantyto

krūmo išlindo oposumas spindinčiomis akimis, paskui apsisuko ir nevikriai nušlepsėjo į aplinkinių krūmų tamsą.

– Tik negaliu suprasti, kam reikėjo taip vargintis.

Ridas taip pat negalėjo suprasti. Džipas šokinėjo ir inkštė važiuodamas miško keliuku, o jis žvelgė į tamsą. Po šimts, ką jis čia veikia netoli mažo namelio su dviem miegamaisiais, netoli gimtųjų vietų? Kaip čia, kalnuose, prakeiktame karste su dviem kūnais atsirado laiškelis su jo vardu? Nuo pat tos akimirkos, kai Boldvinas paskambino, Ridas negalėjo galvoti apie nieką kita. Jis mąstė apie tai skrisdamas sraigtasparniu, bet šerifas, su kuriuo susitiko prie teismo rūmų, negalėjo patenkinti jo smalsumo. Niekas negalėjo.

Kol kas.

Po beveik keturiasdešimt minučių kelio, toli palikus Dalonegą ir civilizaciją, Ridas pro medžius pastebėjo kažkokią šviesą.

Na, štai, pagalvojo Ridas, jausdamas adrenalino antplūdį, visuomet jį pajusdavo artėdamas prie nusikaltimo vietos.

– Mes pradėjome tyrimą šiandien po pietų, bet greitai temo. Sinoptikai prognozuoja lietų, tad bijodami, kad liūtis nenuplautų pėdsakų, kuo greičiau atgabenome keletą pagrindinių įrengimų, – paaiškino šerifas, bet Ridas žinojo tvarką. Tirdamas svarbias bylas, jis jau buvo tai matęs.

Kitos transporto priemonės: autobusiukai, visureigiai ir policijos automobiliai, buvo sustatyti kaip pakliuvo maždaug per trisdešimt metrų nuo vartų. Priekiniai automobilių žibintai, nešiojamieji žibintai, žibintuvėliai ir žėrintys raudoni cigarečių galiukai skrodė tamsą. Pareigūnai iš valstijos ir apygardos agentūrų jau buvo aptvėrę nusikaltimo vietą virve. Užpakalinės autobusiuko durys buvo plačiai atidarytos, ir tyrėjai nusikaltimo vietoje jau buvo pradėję rinkti įkalčius. Apygardos detektyvai ir šerifo pavaduotojai dirbo išvien su valstijos policija.

Boldvinas paskubomis supažindino su pora žmonių, tada, vienam pavaduotojų laikant iškeltą žibintą, parodė surūdijusius vartus, iš kurių buvo likęs vienas skersinis, besisupantis virš išdžiūvusios žolės ir purvino padriko žvyro – seno kelio liekanų.

– Ar matote nulinkusias piktžoles ir tepalo lašus ant žolės? – Ridas matė. – Ir vartai, – Boldvinas parodė į surūdijusį skersinį, – buvo prirakinti grandine, bet grandinė perpjauta. Turėjo būti galingos žnyplės, jei įveikė tokias grandis, – Ridas pritūpė, pasilenkdamas arčiau, kad geriau matytų padarytą žalą. – Kad ir kas tai padarė, išeidamas atidžiai apvyniojo vartus viela. Matot? – jis nukreipė žibintuvėlį į tą grandinės vietą, kur grandys buvo perkirptos, o paskui sujungtos viela, primenančia drabužių pakabą. Nuo vartų buvo nuimti pirštų atspaudai, dar vienas pareigūnų rūpinosi padangų atspaudais. Kiti, pasišviesdami žibintuvėliais, apžiūrinėjo žoles ir juosė teritoriją virve, kad išsaugotų įkalčius ryto šviesai.

Atsargiai, kad niekam nesutrukdytų, Boldvinas nuvedė Ridą giliau į mišką, ant stataus skardžio ir proskynos kitoje pusėje, apšviestos stipriais prožektoriais, kur daugiau tyrėjų atidžiai sijojo dirvą, ėmė pavyzdžius ir bandė viską įamžinti skaitmeniniais ir momentiniais fotoaparatais, vaizdo kameromis. Pūtė šaltas vėjas, jis kiaurai skverbėsi per Rido striukę, rodėsi, tuoj prapliups lietus, bet šalia viso to dar kažkas tvyrojo atmosferoje. Kažkas neįvardijamo. Kažkas tamsaus. Blogis. Jis juto jį. Kaip ir daugelyje kitų žmogžudystės vietų. Boldvinas pasuko pro išstypusių medžių giraitę į proskyną. Jie praėjo negyvą elnią, jo nereginčios akys atspindėjo žibintuvėlio šviesą, o viduriai buvo išversti ant miško paklotės. Aplink negyvą kūną žolėje tamsavo sutirštėjusio kraujo klanas, ir Ridas pajuto, kad miško tamsoje slepiasi maitėdos. Laukia.

Boldvinas priėjo prie negilaus kapo. Ridą supykino išvydus supiltas žemes aplink žalvariu puoštą, bet jau pajuodusį, dėmėtą raudonmedžio karstą, nebeblizgantį metalą, klaikiai pravertą antvožą ir nenatūralią prožektorių, pakabintų ant stulpų netoliese, šviesą. Ridas žengė artyn; kiekvienas jo raumuo buvo įsitempęs.

– Dieve mano! – plonas Rido balsas priminė šnabždesį, o pyktis virto malda. Jis giliai įkvėpė. – Kodėl, po šimts, nepasakėt man, kad ji buvo gyva, kai tas šunsnukis ją ten įkišo? – jo kūną supurtė įniršis. – Dėl Dievo, kas...

Dėmėtu atlasu išklotame karste buvo įsprausti du kūnai, vienas jų beveik paslėptas po kitu. Viską užgožė mirties ir yrančio lavono kvapas. Ryškios šviesos, šiame tamsiame miške apšviečiančios šiurpią sceną, atrodė klaikiai ne vietoje. Ridas žengė arčiau, prisimerkęs iš pasibjaurėjimo. Ant viršaus gulėjo nuogos moters kūnas melsvai balta, mirties paženklinta oda; veidą, rankas ir kojas buvo išmarginusios mėlynės – tose vietose, kuriomis ji tikriausiai daužė mėgindama išsivaduoti iš karsto.

Dėl Dievo meilės, ji buvo palaidota gyva.

Jis stengėsi negalvoti apie jos patirtą siaubą, kol įsižiūrėjo į jos veidą.

Maloningiausiasis Jėzau, ne... negali būti. Jis manė apsivemsiąs, kai pakėlė žvilgsnį nuo mėlynių prie gražių išpuoselėtų veido bruožų, rankų, kurių sutvarkyti nagai buvo nuplėšti, ir atmerktų, siaubo apimtų negyvų Barbaros Džin Marks akių.

– Šunsnukis, – sumurmėjo staiga nusisukdamas ir įtraukdamas pilnus plaučius šviežio oro. *Bobė? Ne!*

Kai jis vėl atsigręžė į tą siaubingą reginį, neliko abejonių, kad čia ji. Nuoga, ilgos kojos nusėtos mėlynėmis, tobulos krūtys prisiplojusios prie šonkaulių – ji, nuogai išrengta, tysojo ant yrančių kito žmogaus palaikų. Matyti, kad ji mirė neseniai, gal nė diena nepraėjusi. Iš ausų buvo ištekėjęs kraujas, o kruvini

nagai įsirėžę į delnus, tarsi lavono sąstingis ją būtų užklupęs stengiantis ištrūkti į laisvę.

– Pažįstate ją? – paklausė Boldvinas.

Ridui suspaudė po krūtine. Užgniaužė gerklę. Jis vos galėjo sulaikyti vėmulį.

– Taip, – pagaliau sušnibždėjo, vis dar netikėdamas, įbedęs akis į mirusią moterį. Brangusis Dieve. Ar tai įmanoma? Bobė? Energinga, seksuali, išdykusi Bobė? Atrodė, kad sustojo laikas. Nakties garsai pranyko. Prieš akis prabėgo vaizdai – karšti, erotiniai vaizdai moters aistringomis rudomis akimis, stangriu raumeningu kūnu ir plonais raudonais apatiniais, per kuriuos matėsi didelės krūtys su neįtikėtinais speneliais. Ji judėdavo ant jo neskubėdama, prisimerkusi iš geidulio, glamonėdama pirštais kiekvieną jo šonkaulį, nagais švelniai braukdama per krūtinę, o jis prakaituodavo stebėdamas, gaudydamas orą, patirdamas kietą ir skausmingą erekciją. O Dieve, kaip jis jos geidė.

Dabar, stebeilydamas į jos išbalusį, be gyvybės ženklų kūną, atsikrenkštė ir nustūmė geidulingas mintis šalin. Šią akimirką tai atrodė beveik šventvagiška. Jam suvirpėjo žandikaulis, ir jis pajuto ne tik liūdesį ir pasibjaurėjimą, bet ir netikėtą nuovargį. Kaip jai šitaip nutiko? Kas su ja taip pasielgė?

– Tai Bobė Džin. Barbara Džin Marks, – jo balsas skambėjo kimiai ir šiurkščiai, net ir jam pačiam. Jis jos nemylėjo, bet vis tiek...

– Iš kur ją pažįstate? – paklausė šerifas kilstelėdamas antakius, o jo balse nuskambėjo įtarimo šešėlis.

Ridas sukando dantis. Giliai įkvėpė. Pajuto įbestas dar pusės tuzino policininkų akis.

– Barbara Marks ir aš? – jis nusisuko nuo jos palaikų bandydamas įveikti sielą draskantį įniršį. – Taip, aš ją pažinojau, – seksualine prasme. Nėra priežasties slėpti tiesą. Juk ji vis tiek paaiškės. – Prieš porą mėnesių mes buvome meilužiai.

TREČIAS SKYRIUS

– Ar mikrofonas veikia karsto viduje?

Taip, pagalvojo Kovotojas, *jis veikia puikiai. Kaip ir šis mažytis grotuvas. Tai yra aukštųjų technologijų žavesys.*

Pirso Rido balsas buvo tik šiek tiek iškreiptas, nors jis stovėjo už kilometro. Palypėjęs aukščiau į kalvą, pasislėpęs tarp medžių, nukreipęs žiūronus į tą vietą, kur prožektoriai švietė į miško paklotę, jis klausėsi, o magnetofonas įrašinėjo kiekvieną garsą. Gerai nesimatė, nes vaizdą užstojo augalija, bet jis jautė pasitenkinimą, pilnatvę ir atpildą, nors ir stebeilijo pro pušų šakas.

– Manome, kad taip. Mikrofonas atrodo naujas, – pagaliau atsiliepė vyriškas balsas.

– Tuomet tas šunsnukis gali dabar klausytis, – Pirso Rido balsas. Net ir po daugelio metų Kovotojas jį atpažino ir jam ant sprando pasišiaušė plaukai.

– Visada yra tokia galimybė, – pritarė kitas balsas, gal to prasčioko šerifo. Keletą akimirkų jis tegirdėjo kažkokį triukšmą ir prislopintus balsus. Jokių abejonių, kad policininkai nu-

sigręžė; jie aptarinėjo įvykius, kad jau šukuojamos aplinkinės kalvos, kad šunys ir pareigūnai apieško tarpeklius ir kalvų viršūnes. Jis nesijaudino. Jis jų tikėjosi. Bet atėjo metas keliauti.

– Jūs sakėte, kad ten buvo laiškelis, – vėl Rido balsas.

– Taip... viduje.

Tada stojo pauzė. Ir vėl Rido balsas.

– Tik tak, tiksi laikrodis. Du viename, vienas ir du.

Kovotojas tik lūpomis tarė žodžius, kai Ridas juos skaitė garsiai. *Perprask, šunsnuki.*

– Po velnių, ką tai reiškia? – paklausė kitas balsas, kurį vadino Boldvinu.

Virpulys nubėgo Kovotojo nugara.

– Nežinau, bet panašų laiškelį šįryt atnešė į nuovadą.

Kovotojas nusišypsojo, pajutęs nerimą Rido balse. Policininkas buvo susirūpinęs. Gerai. *Ir turėtum būti susirūpinęs, apgailėtinas šūdžiau. Nors kartą atlik savo sumautą darbą!*

– Kas ten buvo parašyta? – vėl Boldvinas.

– Vienas, du, keletas pirmųjų. Girdėk jų verksmą, klausyk, kaip jie miršta.

Teisingai.

– Prakeikimas. Tas vaikinas tikrai ne Šekspyras.

Šypsena dingo nuo Kovotojo veido... Kas čia per komentaras?

– Bet jūs įsitikinęs, kad tai tas pats vaikinas, tiesa?

Žinoma, tas pats, tu menkas provinciale!

– Toks pat popierius. Tokia pat rašysena, – vėl Ridas. Oficialus. Balse pykčio gaidelė. Tobula.

– Taigi turime pamišėlį, kuris sutelkęs dėmesį į jus.

– Taip, atrodo.

– Tai gan rimta, jeigu jis nužudė jūsų merginą ir įkišo ją į karstą, prieš tai nepatingėjęs jo iškasti. Gal geriau patikrinkim vietos kapines.

– Ir pasistenkim atpažinti antrąją moterį. Tarp jų gali būti ryšys.

Kovotojas apsilaižė išdžiūvusias lūpas. Girdėjo, kaip vėjas virš galvos šlamina lūžias šakas. Galbūt jis pernelyg daug išdavė ir per greitai.

– Sužinokim.

– Palaukit, – atžariai paliepė Ridas.

Laikas bėgo, tiksėjo brangios sekundės, ir tie prakeikti šunėkai galėjo jį surasti, bet Kovotojas lūkuriavo, negalėdamas atsispirti pagundai išgirsti tęsinį. Jis ir vėl nukreipė žiūronus į šviesą. Tikėjosi pamatyti Ridą, troško išvysti jo veide įsirėžusį skausmą. Įsivaizduodamas, kaip Ridas pasilenkęs stebi savo nuogos meilužės bruožus, sustingdytus mirties, jis jautė malonumą, malonų kerštą. Laukiant jo pulsas pagreitėjo.

– Pažiūrėkit! Pamušalas sudraskytas, o jos pirštai... – Rido balsas suvirpėjo iš įsiūčio ir nevilties.

Teisingai, Ridai, ji stengėsi išsivaduoti. Apie tai pagalvojęs Kovotojas pajuto, kaip gyslomis greičiau pradeda tekėti kraujas. Barbara Džin Marks gavo tai, ko nusipelnė. Kitos taip pat sulauks atpildo.

Pradėjo loti šuo, jo širdį draskantis kauksmas aidėjo per visą kanjoną.

Ilgiau likti jis negalėjo. Buvo nesaugu. Kovotojas buvo patenkintas atitempęs Ridą į šį užkampį, kur tas šunsnukis gimė. Bet jau metas grįžti į Savaną. Atgabenti čia karstą buvo pavojinga; jį galėjo pamatyti, bet tikrai vertėjo, jei nori išgąsdinti Ridą. Ir nukreipti policininkus kita linkme. Bet jis nesitikėjo, kad pirmiausia čia pasirodys tie kvaili vaikai; tai buvo klaida.

Daugiau jis nesuklys.

– Po velnių, kodėl man nepasakėte, kad ji buvo gyva... Dieve švenčiausias, norėjote pamatyti mano reakciją, tiesa? Ką?

Jūs manote, kad aš kažkaip su tuo susijęs ir pats užrašiau savo vardą ant to lapelio... – staiga jo balsas pranyko. Kovotojas įsivaizdavo, kad policininkas mėgina suimti save į rankas. – Paklausyk, šunsnuki, kad ir kas tu būtum, – dabar balsas girdėjosi aiškiai, tarsi Ridas būtų kalbėjęs tiesiai į mikrofoną. – Tau nepavyks išsisukti, girdi? Aš tave sučiupsiu, tu nesveikas šunkara. Ir sunaikinsiu. Supratai? Prie žemės priplosiu. Daugiau niekada neturėsi ramybės!

Nejaugi, Ridai? Kovotojas pasiėmė kuprinę ir greitu žingsniu nuėjo taku prie savo pikapo. *Stebėk mane.*

Važiuojant per tamsą į šiaurę, Nikės automobilio spidometro rodyklė buvo persisvėrusi per šimtą šešiasdešimt. Ties posūkiais jai tik per plauką pavykdavo suvaldyti hečbeką, bet ji tvirtai laikė vairą ir toliau zvimbė kalvomis per ką tik prasidėjusią dulksną. Įjungusi valytuvus pastebėjo, kad beveik nelikę benzino.

Nikė buvo suplanavusi maršrutą ir troško, kad lyg mostelėjus burtų lazdele ar pasitelkus mokslinės fantastikos prietaisus ji galėtų nusileisti Lampkino apygardoje tuo metu, kai Ridas atvyks į nusikaltimo vietą, kur – jeigu ji teisingai suprato, – buvo įvykdytos dvi žmogžudystės. Ji išgirdo kai ką per policijos radiją, bet to neužteko pilnam vaizdui susidaryti. Ji težinojo, kad važiuoja prie seno miško darbų keliuko, netoli Kraujo kalno. Įjungusi savo nešiojamajame kompiuteryje GPS, Nikė surado maršrutą, bet jai reikėjo daugiau informacijos. Pamėgino skambinti į Lampkino apygardos šerifo tarnybą, bet atsakiklis pranešė, kad jie dirbs tik rytoj rytą. Taip pat ji paskambino porai čia gyvenančių pažįstamų, tačiau nieko gero iš to neišėjo. Dar kartą surinko Klifo Siberto numerį, bet šis nekėlė ragelio. Be jokių abejonių, jis jos vengė.

Pernelyg staigiai pasukus sucypė ratai. Išties ji norėjo pasikalbėti su detektyvu Pirsu Ridu, tačiau tai buvo per daug sudėtinga. Ji bandė prie jo prisiartinti tiriant Montgomerių žmogžudystes, bet kai tik ji prieidavo, jis iškart užsisklęsdavo – ne... tiesiog būdavo šiurkštus. Buvo žinoma, kad šis tyrėjas nemėgsta žiniasklaidos, ir ji negalėjo jo kaltinti – juk jam stebint mirė ta moteris. Ir nors San Fransisko policijos Vidaus reikalų skyrius jį išteisino, žiniasklaida vis tiek nukryžiavo.

Galimas daiktas, kad jos tėvas žino apie Ridą daugiau nei ji.

Nikė susiraukė perjungdama trumpąsias šviesas priešais kitą automobilį. Jai nepatiko prašyti Didžiojo Rono Džileto paslaugų. Niekada nepatiko. Taigi ir neprašys.

Žinoma, prašysi, mažoji Nike. Tu viską padarytum dėl gero straipsnio. Ji tarsi girdėjo, kaip vyresnysis brolis iš jos tyčiojasi, bet tai buvo neįmanoma – Endriu jau seniai miręs. Dar vienas automobilis praskriejo pro šalį, valytuvai braukė lietaus lašus nuo priekinio stiklo, ir jai atrodė, kad jos kūno temperatūra dar labiau nukrito.

Endriu, atletikos žvaigždė.

Endriu, išskirtinis mokinys.

Endriu, ruoštas sekti savo garsaus tėvo pėdomis.

Endriu, nukritęs iš dešimties metrų aukščio ir miręs.

Endriu, daugybė lūžių, itin didelis alkoholio kiekis kraujyje, ekstazio ir kokaino pėdsakai.

Endriu, nelaimingo atsitikimo auka. O gal tai buvo savižudybė?

Sutapimas, kad tik prieš savaitę jis gavo neigiamą atsakymą iš Harvardo teisės mokyklos, jo tėvo *alma mater*.

Nikė suspaudė žandikaulius. Prisimerkusi stebeilijo į tamsą. Praėjo aštuoneri metai nuo vyresniojo brolio mirties, bet ji vis dar buvo juntama, ir tamsus šydas nusidriekdavo tuomet,

kai ji mažiausiai to tikėdavosi. Ji nusipurtė senus abejonių ir nevilties jausmus, kai jos mažutis automobilis pralėkė kelio ženklą, žymintį, kad iki Dalonegos dar liko beveik šimtas šešiasdešimt kilometrų.

Ji sustojo prie pirmos degalinės ir pripildė kuro baką. Vaikis už prekystalio atrodė maždaug keturiolikos, bet pardavė prieš ją stovinčiam berniukui šešias skardines alaus taip, tarsi tai būtų daręs visą savo trumpą gyvenimą. Pagriebusi iš šaldytuvo *Diet Dr. Pepper* gėrimą, ji nugirdo, kaip klientas, nesiskutęs vyras netoli septyniasdešimties su nepaklusniais pilkais antakiais ir be poros dantų, paklausė: „Koks ten sąmyšis prie Kraujo kalno?“

Vaikis išmušė reikalingą sumą, pačiupo jam atkištus banknotus ir atidavė grąžą.

– Ne kažin ką žinau, kažkas išgąsdino porą medžiotojų ir vienas jų nukrito ar buvo nustumtas į tarpeklį. Jį nuskraidino į Meisono ligoninę Alantoje.

Nikė, eidama pro *Cheetos* pakelius, įtempė ausis.

– Girdėjau, ten pilna policijos. Jie randa kapų.

Neatrodė, kad vaikį tai būtų labai dominę. Jis trūktelėjo pečiais ir atidavė pirkėjui grąžą.

– Ta-aip, Skrečas Digersas tvirtina, kad jie jau iškasė du kūnus.

– Ką Skrečas gali žinoti?

– Daug. Jo žmona dirba policijoje dispečere.

– Skrečas per daug kalba.

– Teisingai. Bet paprastai jis gauna teisingą informaciją.

Du kūnai – gal daugiau. Kaip su tuo susijęs Pirsas Ridas? Nikė paėmė pakelį *Doritos* traškučių, žurnalą ir pradėjo versti puslapius, tarsi ją būtų dominusios naujausios garsenybių paskalos. Visą tą laiką ji įdėmiai klausėsi pokalbio.

Bet jis baigėsi. Vyras palengva ėjo prie durų su gražiu skambučiu ir ant staktos pritaisyta modernia vaizdo kamera.

– Iki pasimatymo, Vudi. Perduok linkėjimus tėvams.

– Perduosiu, – skambtelėjus skambučiui ir išeinant klientui pažadėjo vaikis.

Nikė priėjo prie prekystalio.

– Ar tai tiesa? – paklausė ji su apsimestiniu nekaltumu, ieškodama rankinėje piniginės. – Netyčia nugirdau jūsų pokalbį. Ar ant Kraujo kalno išties yra užkastų kūnų?

– Nežinau. Ne per seniausiai žiūrėjau žinias, – jis smakru parodė į mažytį nespalvotą televizorių, įkištą po prekystaliu. Bangos buvo prastos, todėl realybės šou vaizdas mirguliavo. – Jie pranešė apie ten rastus kapus, bet tas faktas, kaip mėgstama sakyti, „nepatvirtintas policijos šaltinių", – jis nusišypsojo jai kaimo bernioko šypsena ir pridūrė: – Bet, kaip sakydavo mano tėvelis, nėra ugnies be dūmų.

– Tiesa, – sutiko ji, surado penkis dolerius ir jis suskubo atiduoti grąžą. – Ar ta vieta toli nuo čia?

– Valanda, gal pusantros kelio, – pasakė pardavėjas, dėdamas į maišelį jos prekes.

Per tą laiką Normas Mecgeras ir pusė tuzino vietos žinių komandų tikrai ją aplenks. Ji įlipo į automobilį, išvažiavo į greitkelį ir paspaudė greičio pedalą. Taigi policija tyli. Nieko keisto. Gal jai pasiseks. Jei tik Klifas Sibertas pasakytų, kodėl į nusikaltimo vietą buvo išsiųstas Pirsas Ridas, ji turėtų naują pretekstą pakalbinti policininką. Vairuodama patapšnojo pirštais vairą ir prikando lūpą. Jai žūtbūt reikia gauti išskirtinį interviu iš to užsisklendusio detektyvo. Juk turi būti būdas prie jo prieiti. Visada yra. Tik reikia sugalvoti kaip.

* * *

– Sakėt, kad buvote meilužiai, – šerifas Boldvinas palinko virš karsto. Atsitiesiant jam trakštelėjo nugara. Aplink juos kilo rūkas, tvenkėsi lietus ir šaltas kalnų oras smelkėsi Ridui į kaulus.

– Anksčiau. Viskas buvo baigta.

– Kada?

– Paskutinį kartą ją mačiau prieš porą mėnesių. Aš nutraukiau santykius.

Boldvinas susidomėjo. Jis perkėlė svorį nuo vienos kojos ant kitos ir prisimerkė nykioje prožektorių šviesoje.

– Kodėl? – Šerifas dar kartą žvilgtelėjo į karstą. – Graži moteris.

Ridas pajuto, kaip trūkteli žandikaulio raumuo.

– Tarkim, dėl jos vyro Džeromo Markso. Jis – Savanos verslininkas, atrodo, užsiima importu ir eksportu. Jam tai nepatiko.

Šerifas įtraukė oro pro sukąstus dantis.

– Ji buvo ištekėjusi?

– Jai taip neatrodė. Tai jis taip manė. Įsižeidė, kad susidėjau su jo žmona.

– Nekaltinkit žmogaus, – sumurmėjo Boldvinas. – Jūs nežinojote, kad ji ištekėjusi?

– Ji tvirtino, kad jie negyvena kartu ir kad skyrybos tėra formalumas, kuris turėjo įvykti bet kuriuo metu.

– Jūs nepatikrinote? Tereikėjo pažiūrėti įrašą, – tamsios akys skvarbiai žvelgė į jį.

– Ne.

– Jūs ja pasitikėjote.

– Aš niekada ja nepasitikėjau.

Tačiau jis nepajėgė jai atsispirti. Kai kurie vyrai griebdavosi alkoholio, tikėdami, kad jis padės ištverti. Kiti vartojo narkotikus. Arba cigaretes. Pirso Rido Achilo kulnas buvo moterys. Dažniausiai netinkamos. Taip visada buvo ir greičiausiai taip visada bus. Jis žvilgtelėjo į Bobę, ir jį supykino.

– Tikriausiai teks pranešti Marksui. Jis turės atvykti atpažinti kūno.

– Leiskite man su juo pasikalbėti.

Šerifas sudvejojo ir, kramtydamas apatinę lūpą, pažvelgė į detektyvą Makfį ir pavaduotoją Rėjų Elisą.

– Nematau priežasties, kodėl negalėtumėte, ypač turint galvoje, kad jis jau Savanoje. Bet tegu kas nors palaiko jums draugiją, nes pažįstate auką. Makfi, – pasakė jis, linktelėdamas stambiam vyrui, kurio veidą slėpė skrybėlės atbraila, – palydėsi detektyvą į namus.

– Gerai.

Ridui nerūpėjo, kas vilksis iš paskos, bet jam velniškai norėjosi pamatyti Džeromo Markso veidą, kai jam bus pranešta, kad jo žmona buvo palaidota gyva.

– Ei! – iš tamsos pasigirdo balsas. – Mes ne vieni. Atvyko žiniasklaida.

– Nuostabu, – tyliai sumurmėjo Ridas, pro medžius pastebėjęs automobilio žibintus. Jiems dabar mažiausiai reikia žiniasklaidos cirko.

– Neprileisk jų prie nusikaltimo vietos, – įsakė Boldvinas, ne mažiau supykęs už Ridą. Tada tarė Makfiui: – Parodykim Ridui kitą kūną. Apatinį.

Stengdamasis padaryti kuo mažiau žalos, didysis vyras pirštinėtomis rankomis švelniai pakėlė Bobės galvą.

Prožektorių spindesy jie pamatė iš dalies suirusį veidą, klaikią neatskiriamų bruožų kaukolę, tik garbanotų žilų plaukų kuokštai ir kadaise buvusi mėlyna suknelė rodė, kad apatinis kūnas priklausė senyvai moteriai.

Ridas pakratė galvą ir sukando dantis. Ne pūvanti moteris kėlė jam nerimą; jam teko matyti įvairiausių yrančių kūnų, bet nuo minties, jog Bobė suprato, kad ją laidoja su lavonu,

gerklėje atsirado tulžies skonis. Koks psichas galėtų taip pasielgti? Kas žinojo, kad juodu su Bobe buvo meilužiai? Kam tai rūpėjo ir kas buvo toks iškrypęs, kad taip padarytų?

Džeromas Marksas.

Kas daugiau galėtų adresuoti raštelį Ridui ir palikti jį karste? *Bet kam jam laidoti ją ant kitos moters – po velnių, kas ji tokia?* Be to, jeigu būtų įdėjęs Ridui adresuotą laiškelį į karstą, žinotų, kad taps pagrindiniu įtariamuoju. Džeromas Marksas galėjo būti tikras blogio įsikūnijimas, bet jis nebuvo kvailas.

Šerifas trynė žandikaulį, kasydamasis seniai skustą barzdą, o tolumoje gailiai staugė šunys.

– Kai baigsim čia, manau, turėtume grįžti į nuovadą, ir jūs padarysite pareiškimą.

Kai Nikė Džilet sustojo prie Dalonegos skyriaus šerifo tarnybos, jau buvo vėlu, devinta vakaro. Kelionėje ji praleido kelias valandas, tad dabar gėlė kaulus. Skrandis gurgė, galva plyšo, ir ji vis dar nebuvo sugalvojusi, kaip susitikti su Pirsu Ridu. Negana to, ji buvo ne viena. Keli naujienų agentūrų vanai buvo sukišti į nuovados aikštelę ir dar daugiau palikta gatvėje. Jai pasidarė visiškai liūdna, atpažinus ne tik Normą Mecgerą, bet ir Maksą O'Delą iš Savanos televizijos stoties WKAM. Buvo ir daugiau reporterių – keli iš Atlantos ir pora kitų, kuriuos ji žinojo, bet neprisiminė vardų. Kad ir kas būtų nutikę ant Kraujo kalno, įvykis neabejotinai taps pagrindine savaitės naujiena.

Nežinia kaip, bet jai reikėjo rasti vidinį informacijos šaltinį.

Normas, pastebėjęs ją, išlipo iš automobilio.

– Ką čia darai?

– Tą patį, ką ir tu.

– Maikas liepė tau parašyti straipsnį? – paklausė jis, pakeldamas antakį virš berėmių akinių. Nuo keleivio sėdynės pakilo fotografas ir nuėjo prie augančios reporterių minios aplink policijos nuovadą.

– Pamaniau, atvažiuosiu ir pažiūrėsiu, kas čia dedasi, – atsakė ji.

– Gan ilga kelionė pasivažinėjimui, – įgėlė Normas.

– Man buvo įdomu.

– Taigi sužinojai apie kūnus.

– Taip.

– Ir kad čia buvo iškviestas Pirsas Ridas?

Ji linktelėjo, o Normas užsimovė pirštines.

– Žinai, kad jis tavęs nemėgsta.

– Jis nemėgsta visų reporterių.

– Bet tavęs ypatingai. Tu išties jį sunervinai, kai buvo tiriama Montgomerių byla.

– Tikrai? Ar jis tau taip sakė?

– Nereikėjo sakyti. Mačiau, kaip jis pasišiaušdavo kaskart, kai prie jo prisiartindavai.

– Jam patinka šiauštis.

– Ypač tada, kai tu šalia.

Atsidarė pagrindinės šerifo tarnybos durys, ir ant betoninių laiptų pasirodė šerifas Boldvinas ir keli detektyvai, įskaitant Pirsą Ridą.

Nesinaudodamas mikrofonu, šerifas paprašė visų paklausyti. Vaikštinėjimas, šnabždesiai ir šurmulys liovėsi, visi čiupo į rankas tušinukus, diktofonus ar pieštukus. Į pareigūnus nukrypo kameros.

– Esame pavargę, manau, jūs taip pat, tad kalbėsiu trumpai. Šiandien po pietų 911 tarnyba sulaukė skambučio. Atrodė, kad du medžiojusius jaunuolius ištiko nelaimė. Nuvykę į įvykio

vietą, vieną sužeistą jaunuolį išskraidinome į Meisono ligoninę Atlantoje, o kitas viską papasakojo. Kaip paaiškėjo, netoli Kraujo kalno jie aptiko kapą, taigi mes nuvykome ištirti. Be abejo, radome kapą ir ne vieną, o du kūnus. Laukiame, kada bus atpažinti kūnai ir pranešta artimiausiems giminaičiams, daugiau informacijos nepateiksime, bet neatmetame žmogžudystės versijos. Viskas.

Tačiau reporteriai norėjo atsakymų. Keli jų pradėjo šaukti vienu metu.

– Šerife Boldvinai, ar manote, jog rasite daugiau kūnų?

– Kiek laiko aukos ten gulėjo?

– Kodėl iškvietėte detektyvą iš Savanos?

– Ar medžiotojas išgyvens?

– Pasakiau – viskas, – pakartojo Boldvinas tvirtu ir beveik piktu balsu. Žvilgsniu skrosdamas minią jis atrodė pavargęs, bet ryžtingas. – Iš ryto turėsime daugiau informacijos. O jums bus geriausia pailsėti, – mostelėdamas ranka nutraukė kitus klausimus ir pranyko viduje. Nikė prasibrovė arčiau ir jai pasirodė, kad jos ir Rido žvilgsniai susitiko, bet jeigu ją ir pastebėjo, neišsidavė, kaip ir neparodė ją atpažinęs. Durys užsivėrė, ir kad reporteriai nebūtų pernelyg įžūlūs ir nesibrautų iš paskos, prie durų atsistojo pavaduotojas.

– Taigi kas toliau? – paklausė nedrąsiai prisiartinęs Normas.

– Tikriausiai lauksime, – suabejojo Nikė, nors ji visai neketino sėdėti ir laukti, kol bus pateikta informacija. Tik ne tada, kai gyveni tik per kelias gatves nuo Pirso Rido.

– Du kūnai viename karste? – kitą rytą, klestelėdama ant vienos iš šoninių kėdžių Rido kabinete, Silvija Morizeti suraukė nosį. Atrodė, kad jos šviesūs plaukai styrojo dar labiau nei

anksčiau, o per stalą sklido silpnas, visada jaučiamas cigarečių kvapas. – Kažkas nauja. Kas neišgalėjo sau suteikti atskiro prieglobsčio?

– Moteris, – paaiškino Ridas, nesužavėtas jos mėginimu juokauti. Nebuvo tam nusiteikęs. Pusę nakties praleido šiaurės Džordžijoje, žinodamas, kad šerifas ir pora detektyvų laiko jį įtariamuoju, tada dvi valandas numigo, paskui, nespėjęs atsigauti, nusiprausė po dušu ir pusę septynių jau buvo prie šio stalo. Jį palaikė kava ir tabletės nuo migrenos. Pusė spurgos, kurią ketino suvalgyti, gulėjo šiukšlių dėžėje. Jis nebuvo nusiteikęs juokauti.

– Viena aukų yra Barbara Džin Marks. Kita vis dar neatpažinta.

– Barbara Džin Marks? – Morizeti suraukė antakius, dar labiau įsispoksodama į naują sidabrinę smeigę. – Kažkur girdėjau šį vardą.

– Dar visai neseniai ji buvo ištekėjusi už Džeromo Markso, – jis sugriežė dantimis pagalvojęs, kaip ji melavo jam net nemirksėdama ir kaip noriai jis ja tikėjo. – Marksui priklauso importo ir eksporto verslas centre. Pamaniau, aplankysiu ir asmeniškai jam pranešiu.

– Tu jį pažįsti? – paklausė Morizeti, rausdamasi rankinėje, iš kurios ištraukė gabalėlį gumos. – Atrodo, kad pažįsti.

Jis sudvejojo. Nusprendė, kad gali jai išsipasakoti.

– Aš pažinojau Bobę Džin. Mes turėjome romaną.

– Ir tu ketini kalbėtis su jos buvusiu vyru? Argi tai neprieštarauja nuovados taisyklėms?

– Su manim eis detektyvas iš Lampkino apygardos Deivis Makfis.

Morizeti kilstelėjo antakį.

– Pasisamdei policijos palydą?

– Labai juokinga, – jis nusišaipė, nors nuo tos minties jam maudė širdį. Boldvinas juo, matyt, nepasitikėjo. *O tu pasitikėtum? Baik! Boldvinas tik saugo savo kailį.* – Pamaniau, gal tu norėtum eiti kartu.

– Nė už ką pasaulyje nepraleisčiau tokios progos, – ji išsilupo sulamdytos gumos gabalėlį ir įsikišo į burną. – Taigi klok.

Ridas papasakojo jai viską: nuo kelionės sraigtasparniu į šiaurinę valstijos dalį ir šiurpių radinių kape iki susirinkimo, per kurį šerifas Boldvinas „laikydamasis tarnybos principų" nusprendė, kad tyrimui vadovaus Makfis. Jis leido Ridui, buvusiam Bobės Džin meilužiui, sekti iš paskos, nusižengdamas griežtoms taisyklėms. Jam baigus, Morizeti sušvilpė:

– Dieve mano, Ridai, kokia painiava. Ar manai, kad laiškelis karste susijęs su tuo, kurį vakar atnešė čia?

– Pernelyg daug sutapimų, kad nebūtų susijęs. Jie atrodo identiški. Tas pats popierius, ta pati rašysena. Laboratorija juos lygina ir ieško pirštų atspaudų.

– Mums pasisektų, – sumurmėjo Morizeti, suskambus telefonui.

Ridas iškėlė pirštą, tyliai prašydamas jos luktelėti, ir paėmė ragelį. Jis tikėjosi išgirsti daugiau informacijos apie Bobę ir kitą karste buvusią moterį, bet skambino dėl kitos bylos – du vaikai žaidė tėvo pistoletu ir vienas jų buvo nušautas. Slegianti ir taip blogo ryto pradžia.

Jam kalbant telefonu, sucypsėjo Morizeti pranešimų gaviklis, ir ji, pačiupusi mobilųjį iš savo kutais apsiūtos rankinės, pranyko už durų. Grįžo jam dar nebaigus pokalbio, bet ant kėdės nebesisėdo. Atrėmė savo mažą užpakalį į palangę ir laukė, kol jis padės ragelį. Kabineto durys buvo praviros ir jis girdėjo į dieninę pamainą besirenkančių pareigūnų balsus ir žingsnius.

– Kada aplankysi velionės vyrą ir praneši žinią? – paklausė Morizeti koridoriuje suskambus telefonui.

– Buvusį vyrą. Kai tik atvyks detektyvas iš Lampkino apygardos.

– Kaip dėl autopsijos?

– Padarys Atlantoje, tikriausiai šiandien. Be eilės. Bet prieš tai jie nori, kad kas nors kitas, be manęs, atpažintų kūną.

– Kas žinojo, kad buvai susijęs su ta moterim?

– Niekas, išskyrus Marksą.

– Tai tau taip atrodo. Ji galėjo išsipasakoti draugei.

– Arba Marksas galėjo.

– Kada paskutinį kartą ją matei?

– Prieš pusantro mėnesio ar dar seniau.

– Kai nutraukei santykius?

– Taip.

– Sužinojai, kad ji neišsiskyrusi.

– Mhm.

– Kada buvo pranešta apie jos dingimą?

– Nebuvo. Pasiteiravau Ritos iš Asmenų paieškos skyriaus, – jis atsegė viršutinę apykaklės sagą ir trūktelėjo kaklaraištį. – Bet auka visai neseniai mirė. Koronerio manymu, nebuvo praėję nė dvylikos valandų, kai ją radome. Tai bus atskaitos taškas, sužinosime, kas paskutinis ją matė, ką ji veikė, – jis pažvelgė į laikrodį. – Gal pasiteirausiu juvelyrinių dirbinių parduotuvėje, kur ji dirbo.

– Ar pažįsti ką nors iš jos draugų?

Jis pagalvojo, papurtė galvą ir suprato netgi jos nepažinojęs. Jų santykiai buvo vien seksas ir nieko daugiau. Tačiau... žudikas juos susiejo, ir nuo minties, kad ji galėjo mirti tokia siaubinga mirtimi dėl ryšio su juo, skrandyje sukilo rūgštys.

Tarsi perskaičiusi jo mintis, Silvija Morizeti paguodė:

– Nekaltink savęs. Skaitau tau iš akių. Manai, kad esi kaltas dėl šios moters mirties. Dėl tų laiškelių.

– O tu taip nemanai?

– Nežinau. Kol kas. Tu irgi nežinai, – ji atsitraukė nuo palangės. – Būkim objektyvūs.

Ridas tyliai suabejojo, ar tai įmanoma.

Jį kankino nuojauta, kad ne.

Suskambo telefonas, ir jis pakėlė ragelį kaip tik įeinant detektyvui Makfiui. Didysis vyras užgožė Morizeti, ir Ridas, matydamas Makfį ryto šviesoje, iškart prisiminė Svirdulį iš „Adamsų šeimynėlės". Jis buvo ne tik aukštas ir prakaulus, bet ir jo oda išgeltusi, akys įkritusios. Ridas supažindino detektyvus, pastebėjo, kaip Morizeti nužvelgė Makfį, ir mintyse save išbarė. Kodėl Silvija Morizeti, kieta kaip titnagas, keturis kartus išsiskyrusi, vis dar nužvelgdavo kiekvieną vyrą kaip galimą penktąjį kandidatą?

Čiupdamas švarką, jis nusprendė niekada to nesuprasiąs.

Žiūrint rytines naujienas, Kovotojo veidu lėtai nuslinko šypsena. Vėlyvosios vakaro žinios buvo fragmentiškos, bet išaušus kitai dienai į paviršių iškilo daugiau informacijos apie radinį tarpeklyje netoli Kraujo kalno. Tai buvo pagrindinė naujiena.

Supdamasis ant sofos krašto, jis įrašė naujienas ir dabar žiūrėjo į penkis ekranus, kuriuose vis kiti pranešėjai pasakojo iš esmės tą pačią istoriją. Buvo rodoma kapavietė, nufilmuota iš sraigtasparnių, kurie švintančiai saulei slenkant miško paklote sukinėjosi virš tarpeklio. Nusikaltimo vietos tyrėjai vis dar ieškojo įkalčių. Teritorija aplink kapą buvo sužymėta kvadratais, ir darbuotojai kruopščiai sijojo kiekvieną dirvos, nukritusių lapų ar išdžiūvusios žolės plotelį. Tarsi jie galėtų ką rasti.

Pagalvojus, kad tai jis sukėlė šį sąmyšį, kraujas pradėjo greičiau tekėti gyslomis. Šie žmonės dirbo dėl jo. Pirso Rido gyvenimas buvo išmuštas iš vėžių, jis pats iškviestas į šiaurę, į savo gimtinę. Ridas kelerius pirmuosius savo gyvenimo metus praleido dviejų miegamųjų name netoli Dalonegos. Tikrų tikriausias Džordžijos skurdžius, nors dauguma žmonių manė, kad Ridas kilęs kažkur iš centrinės šalies dalies, ir jis nieko nedarė, kad paneigtų šią neteisingą informaciją. Tas žmogus buvo apsimetėlis. Nenuoširdus. Niekingas.

Jis sulauks atpildo.

Viename ekranų šmėkštelėjo negyvas elnio patinas, kurį nušovė tas pamišęs vaikis. Dalis Kovotojo džiaugsmo buvo atimta... Jis nesitikėjo medžiotojų. Manė einąs vienas vėjo pustomais elnių takais.

Jis atsistojo, bet vos galėjo išsilaikyti ant kojų šiame kambarėlyje, kur ant vienos mūrinės sienos kabojo televizoriai, o nuo jų mirgančių ekranų sklido vienintelė šviesa. Ant kitos sienos buvo lentynos – nuo grindų iki lubų, prikrautos jo elektroninių prietaisų. Mikrofonai. Vaizdo kameros. Stebėjimo įranga. Ir šimtai jo įsigytų vaizdajuosčių bei DVD. Tai buvo filmai apie visus sunkumus įveikusius didvyrius, išgyvenusius ir atkeršijusius, perėmusius teisingumą į savo rankas ir atseikėjusius bausmę.

Čarlzas Bronsonas.

Briusas Li.

Klintas Istvudas.

Melas Gibsonas.

Keanu Rivsas.

Kietus vyrus įkūniję aktoriai buvo jo stabai. Istorijos, pasakojančios apie vyrus, kenčiančius siaubingą skausmą ir tada kerštaujančius. „Pašėlęs Maksas“, „Rembo“, „Matrica“... šie filmai įkaitindavo jam kraują.

Čia buvo paslėpta tik keletas drabužių, nors kitame gyvenime, kurį jis rodė pasauliui, buvo kostiumų ir džinsų, puošnių marškinių, *Dockers* firmos drabužių ir netgi polo marškinėlių. Bet čia jo poreikiai buvo paprasti. Esminiai. Ant kabliukų kabojo jo kamufliažinė apranga ir neperšlampamas kostiumas. Už plieninių durų slėpėsi sandėliukas, pats jį įsirengė – mažą, izoliuotą, tamsų. Be durų rankenos vidinėje pusėje. Tobula vieta žmogui įkalinti. Baldų buvo nedaug – darbo stalas, išklerusi kėdė, plati sofa prieš ekranus ir jo trofėjus, antikinė komoda su veidrodžiu, kurią išgelbėjo iš savo motinos namų.

Jis priėjo prie komodos ir pamatė savo atvaizdą įskilusiame ovalo formos veidrodyje. Spindinčių ekranų šviesoje ėmė įdėmiai save apžiūrinėti. Į jį žvelgė ledinės akys – akys, kurios buvo vadinamos nerimastingomis arba seksualiomis, arba viliokėmis, arba šaltomis. Įrėmintos dygių blakstienų ir saugomos tankių antakių, kurių vienas buvo praskeltas, su randeliu. Net ir tas trūkumas masino moteris; kai kurios laikė jį žaviu ir pavojingu.

Gašliu.

Susimąsčiusiu, tyliu, paslapčių turinčiu vyru.

Jeigu tik jos žinotų.

Jis matė viršutinę savo kūno dalį, sutvirtėjusią nuo kariškų treniruočių. Atsispaudimai ant pirštų galiukų, šimtai prisitraukimų ir pritūpimų. Plaukimas. Bėgimas. Tempimas. Tobulėjimas. Treniruojamas kiekvienas raumuo.

Kaip kitaip jis būtų išgyvenęs?

Jis atidarė antrąjį stalčių ir pažvelgė į drabužius. Nėriniuotas juodas apatinukas, liemenėlė ir kelnaitės – kekšės Barbaros Džin Marks apatiniai drabužiai. Čia buvo ir kitų likučių – supuvęs audinys, dengęs mirusios moters lytinius organus. Bjaurus, purvinas, dabar įdėtas į plastikinį maišelį. Žinoma, jam

reikėjo senų apatinių, kad jo kolekcija būtų pilna, tik nenorėjo, kad perplėštas, purvinas, pūvantis audinys liestų šilkinį Barbaros Džin Marks brangių kelnaičių, apatinuko ir liemenėlės tobulumą.

Glostant kekšės apatinius, pirštams bėgiojant šilku, jis pajuto, kaip maloniai šyla kraujas; tada trumpam užsimerkė, pakėlė kelnaites prie šnervių ir pajuto, kaip kietėja jo varpa. Kad ir kaip būtų nekentęs, jis jos geidė. Visi normalūs vyrai būtų geidę.

Tavo manymu, esi normalus, tu niekam tikęs, kvailas šūdmaiši?

Balsas nuslopino erekciją, ir jis vargais negalais nutildė patyčias, vis dar aidinčias galvoje. Sulankstė Barbaros Džin apatinius ir įkišo juos į plastikinį maišelį, tada mintyse smarkiai išbarė save, kad pametė žiedą... Po velnių, jam reikėjo to žiedo ir, žiūrėdamas žinias apie Barbaros Džin Marks, buvusio modelio, turtingos žmonos, keistą mirtį, įsivaizdavo glostąs žėrinčius brangakmenius. Tačiau nežinia kaip jis pametė tą prakeiktą žiedą. Dar viena klaida. Jis įtempė žandikaulį.

Dėdamas jos drabužius į antrąjį stalčių, pastebėjo išdžiūvusio kraujo lašus ant komodos ir švelniai palietė juos nykščio pagalvėle. Dažnai taip darydavo. Kad prisimintų. Bet jis stengėsi nenubraukti tų lašų, jam reikėjo, kad jie ten pasiliktų, net ir nuvarvėję komodos šonu. Kelios tamsios dėmės matėsi ant viršutinio stalčiaus briaunos ir aplink rakto skylutę, bet jis to stalčiaus neatidarė. Niekada neatidarys. Ta asmeninė erdvė buvo šventa. Jos negalima pažeisti. Jis palietė grandinėlę ant kaklo ir ant jos pakabintą raktelį.

Kartais kildavo pagunda nusiimti nutrinto aukso grandinėlę, įkišti raktelį į spyną ir išgirsti spragtelėjimą. Senasis stalčius atsivertų iš lėto, užantspauduotas krauju, kuris kadaise buvo lipnus, ir tada jis...

Ne! Jis niekada neatidarys to stalčiaus.

Švietė visos įrašymo lemputės. Jis gali išeiti. Pradėti kitą gyvenimą. Apsilaižė ir pamėgino nuraminti greitai plakančią širdį, paskutinį kartą žvilgtelėjęs į žinias ir savo paties sukeltą sąmyšį. Dėl siaubingos kekšės mirties. Ir vėl įsivaizdavo, kaip ji apimta siaubo pabunda karste. Galėjo ištraukti jos karstą iš duobės, būti jos didvyriu ir tada ją paimti. Ji būtų viską dėl jo padariusi. Išskėtusi kojas. Čiulpusi jam pimpalą. Viską.

Vėl pajuto geismo antplūdį, aistros proveržis nuvilnijo kūnu, ir jis įsivaizdavo Pirsą Ridą su ja lovoje.

Šunsnukis.

Staiga Kovotojo burna išdžiūvo. Joje neliko seilių, kai jis, stebeilydamas į televizorius, prisiminė, kaip įbedė jai į ranką adatą... Ji nualpo ir prieš prarasdama sąmonę sušuko... Iš svajonių jį pažadino nesiliaujantis pypsėjimas. Suvokdamas, kad laikas baigiasi, jis grįžo į tikrovę. Skubiai nuspaudė žadintuvą, išsėlino iš kambario ir, magnetofonams įrašinėjant kiekvieną žinių sekundę, ramiai nužingsniavo tamsiais koridoriais, vos šviesesniais už tunelius. Padrąsinęs save pasiruošė sutikti šaltą žiemos rytą bei naują dieną.

Pagaliau išaušo jo diena.

KETVIRTAS SKYRIUS

Jis tyliai sėlino šešėliais. Buvo prietema, nors jautėsi mirtinai pavargęs ir žinojo: jeigu jį sučiuptų, tikriausiai prarastų darbą. Ridas įslinko pro užpakalinius vartelius ir, už vandens čiaupo sugraibęs atsarginį raktą, – ten Bobė visada jį laikė, – įėjo į garažą, nusiavė batus ir įžengė į virtuvę. Švieslaidės buvo nuleistos, o virš viryklės kaip visuomet degė silpna šviesa. Jau keli mėnesiai nėra buvęs šioje trobelėje, tačiau viskas čia atrodė pažįstama. Rizikavo apsilankyti jos namuose dėl vienintelės priežasties – jis net neabejojo, kad bus nušalintas nuo bylos. Kai tik apygardos prokurorė sužinos, kad Ridas turėjo intymių santykių su auka, jam bus paskirtos kitos bylos, ir visa su Bobės mirtimi susijusi informacija liks nepasiekiama. Ir tai jam kėlė įtūžį.

Vienomis kojinėmis perėjo nutrintas kietmedžio grindis, mažytę valgomojo erdvę į svetainę, kuri atrodė taip pat, kaip jis prisiminė – minkšti baldai, spalvingi užtiesalai ir augalai kiekviename kampe. Laikraščio lapai buvo išmėtyti ant kavos stalelio. Nelietė jų, tik pastebėjo, kad tai buvo rytinis dviejų dienų senumo „Savanos sargybinio“ numeris. Bobė arba kas nors

kitas lankėsi trobelėje ir skaitė vietos naujienas. Ryškiausia antrašte švietė straipsnis apie rekonstrukcijos projektą senamiestyje, jo autorė buvo Nikė Džilet. Viena labiausiai erzinančių moterų, kurias jam yra tekę sutikti, viena tų atkaklių, viską dėl straipsnio padarysiančių reporterių, skubančių aplenkti kitus. Ir jos išvaizda apie tai bylojo. Garbanoti rusvai gelsvi plaukai, ryškios akys, stangrus užpakaliukas – tikra bėda. Ne tik atkakli reporterė, bet ir gerbiamo teisėjo Ronaldo Džileto dukra.

Ridas atsargiai pakreipė žibintuvėlį nuo laikraščio prie lėkštės su puse suvalgyto skrebučio. Lėkštės krašte sustingę drebučiai ir puodelis kavos, taip pat pusiau nugertos, su lūpdažio dėmėmis ant briaunos. Pusryčiai. Prieš dvi dienas.

Jis nuėjo į šeimininkų miegamąjį. Vienoje lovos pusėje paklodės buvo suglamžytos, pagalvė numesta ant grindų, bet iš patirties jis žinojo, kad tai nebuvo kovos ženklas. Bobė visuomet palikdavo nepaklotą lovą.

– Ar nemanai, kad taip seksualiau atrodo? – kartą paklausė ji, stovėdama ant pirštų galiukų ir bučiuodama jam kaklo linkį. – Tuomet miegamasis atrodo taip, tarsi ką tik būtum pasimylėjusi ir pasirengusi tai pratęsti.

Ji niekada nematė jo kariškos lovos ar asketiško kambario su viena komoda, trylikos colių televizoriumi, pusiniu veidrodžiu ir treniruokliu.

Drabužinės durys buvo atidarytos. Jis pašvietė žibintuvėliu į vidų. Iš pintinės ant grindų virto nešvarūs drabužiai, viršuje tvarkingai kabojo suknelės. Paėmęs servetėlę ir atidaręs komodos stalčius, rado apatinių, kvepalų, marškinėlių ir šortų. Nieko neįprasto. Naktinio staliuko stalčiuje gulėjo vibratorius, kremų tūtelės, *Kleenex* servetėlių pakelis, sulūžę rėmeliai su jos, vilkinčios nuotakos suknele, nuotrauka ir nutrinta Biblija. Nieko neįprasto. Nieko nusikalstamo.

Vonios kambarys taip pat buvo netvarkingas ir dvelkė jam pažįstamais kvepalais. Makiažo buteliukai, plaukų priežiūros priemonės, aspirinas ir losjonas netvarkingai gulėjo ant mažo stalelio. Prie vieno apšviečiamo didinamojo veidrodžio riogsojo plaukų pilnas šepetys. Medicininėje dėžutėje buvo įprastų tepalų, kremų, moteriškų paketų, nagų lako buteliukų, vaistų nuo skausmo ir mėnesio kontraceptikų norma.

Matyti, kad jau senokai vartoti.

Vonią su letenų formos kojelėmis, kurioje ne per seniausiai buvo įtaisyta dušo galvutė, reikėjo šveisti.

Bet nebuvo nieko neįprasto.

Antras miegamasis, naudojamas kaip studija ir šiaip kitoms reikmėms, buvo sujauktas, bet ne daugiau, nei Barbara Džin Marks buvo pratusi. Tą paskutinį rytą, kai ją matė, ji Ridui užsiminė, kad šis namelis „laikinas“. Jie gulėjo lovoje tarp sujauktų paklodžių, ore tvyrojo sekso kvapas.

– Tai tik tramplinas į kažką didesnio, laukiu, kol baigsis skyrybos.

– Maniau, jos jau baigėsi, – pasakė jis.

– Delsiame dėl techninės priežasties. Aš noriu daugiau pinigų. Jis nežada mokėti.

– Tu man sakei, kad viskas baigta.

– Taip ir yra.

– Įstatymiškai, – jis įsiuto. Labai įsiuto ir numetė paklodes. Ji mėgino aiškinti, bet jis apsirengė ir išėjo. Prisiminė išėjęs į rugsėjo liūtį – smarkų, garuojantį, šiltą lietų.

Jis paskutinį kartą perėjo kambarius, stengdamasis viską įsidėmėti. Žinoma, jis čia grįš su Makfiu ir Morizeti. Jeigu tik jam leis. Bet jam pačiam reikėjo pamatyti, kokia buvo paskutinė Bobės diena. Įžengęs į virtuvę pamatė atsakiklį. Mirksėjo lemputė. Atsakiklis buvo juostinis, Ridas žinojo, kaip jis veikia.

Paprastas aparatas su nuostabia „visada kaip naujas“ ypatybe. Jis galėjo klausytis juostelės, ir niekas nebūtų to sužinojęs. Paėmęs servetėlę nuspaudė mygtuką. Persisukant juostai, aparatas šnypštė ir traškėjo. Dukart padėjus ragelį virtuvėje nuskambėjo moteriškas balsas.

– Labutis. Tai tik aš.

Tai buvo Bobė. Ridui vos širdis neiššoko.

– Lažinuosi, kad šito nesitikėjai, tiesa? – o Kristau, apie ką ji kalba? – Važiuoju susitikti su juo, bet pamiršau pasiimti dezodorantą ir valyklos kvitą; norėjau išmėginti naują mobilųjį telefoną, taigi tai tik priminimas. Jėga, tiesa? – nusijuokė ji, patenkinta savimi, ir Ridui šiurpas perbėgo kūnu, prisiminus tą kimų kikenimą. Tarsi ji dar būtų gyva.

Ar ji skambino kam nors, kas buvo čia apsistojęs, o gal paliko žinutę sau? Ir kas buvo tas jis, apie kurį ji kalbėjo? Džeromas Marksas? Naujas vaikinas?

Daugiau žinučių nebuvo.

Ridas nustatė atsakiklį taip, kad porąkart padėtas ragelis ir Bobės skambutis atrodytų kaip „nauji“, ir išėjo. Kaip daugybę kartų anksčiau.

Pirsas Ridas buvo raktas.

Nikė tai žinojo ir dar kartą priminė sau kitą rytą nustatytu laiku užgrojus radijui. Ji veltui praleido dieną ir naktį Dalonegoje, rausdamasi Rido praeityje, ieškodama sąsajos tarp jo ir ant Kraujo kalno rasto kapo, bet galiausiai pasidavė ir grįžo tuščiomis rankomis. Bergždžiai išeikvotas laikas ir energija. Ji nuspaudė tą prakeiktą žadintuvą ir risdamasi iš lovos sudejavo. Nuėjo miegoti vos prieš tris valandas, po ilgos kelionės. Atrodė, kad akys pilnos smėlio, galva plyšta iš skausmo, o pasukus

kaklą trakštelėjo. Nieko gero. Pasiekusi ranka nuotolinio valdymo pultelį įjungė vietines žinias ir tik tą mirksnį jos rusva katė Dženings, didžiausia tinginė pasaulyje, kilstelėjo galvą. Pasirąžė ant gretimos pagalvės, nusižiovavo parodydama adatos aštrumo dantis ir rožinį šiurkštų liežuvį. Nikė užsigalvojusi paglostė pūkuotą jos galvą ir įbedė akis į televizorių.

Kapas su dviem neatpažintais kūnais vis dar buvo pagrindinė naujiena. Visuose kanaluose.

Taigi kaip su tuo susijęs Ridas?

Juk Savanos policininko neskraidintų sraigtasparniu beveik penkis šimtus kilometrų į šiaurės Džordžijos miškus vien dėl to, kad tiriant Montgomerių bylą jo vardas mirgėjo visuose laikraščiuose. Ne. Tam turėjo būti priežastis, turėjo būti kitas paaiškinimas, kodėl Ridas įtrauktas į šį reikalą. Tik Nikei reikėjo jį perprasti. Ji nuslinko į virtuvę, atmatavo itališkos kavos ir vandens į kavavirę, tada patraukė į vonią ir įjungė dušą. Gaudžiant seno namo vamzdžiams ir šylant vandeniui, ji pamažu grįžo į miegamąjį ir pažiūrėjo šalies naujienas. CNN parodė šį įvykį, tik jį nustelbė rūpesčiai Artimuosiuose Rytuose ir prezidento kelionės darbotvarkė. Ji vėl pamėgino įsijungti vietos žinias ir padarė išvadą, kad Lampkino apygardos šerifo tarnyba daugiau informacijos nepateikė.

Gerai.

Ji norėjo šios istorijos.

Taip labai, kad beveik juto jos skonį.

Žinodama, kad nėra ko delsti, ji greitai nusiprausė po dušu, vildamasi, kad karšto purškiančio vandens purslai nuplaus visus voratinklius jos galvoje ir skausmą raumenyse. Bet viršutiniame šio seno namo aukšte vandens slėgis nebuvo pakankamai stiprus. Greičiau nei per dešimt minučių ji pasidarė makiažą ir susišukavo, putomis suformuodama rusvai gelsvus

plaukus laisvai krintančiomis garbanomis, ir sudejavo, pastebėjusi tamsius ratilus po akimis, kurių nepaslėps joks maskuojamasis pieštukas.

Nieko baisaus.

– Kam rūpi? – pasakė ji Dženings, kuri užšokusi ant kriauklės krašto stebėjo šią rytinę rutiną. – Alkana?

Katė nušoko žemyn ir nužingsniavo į virtuvę.

– Kaip supratau, atsakymas yra „taip“. Tuoj ateisiu.

Ji užsimovė juodas laisvas kelnes, užsitempė ilgarankovius marškinėlius ir apsivilko švarkelį. Persimetusi rankinės dirželį per petį, jau svarstė, kokiu kampu pakreipti šį pasakojimą ir kaip prieiti prie Rido. Žinoma, ji pamėgins kreiptis tiesiogiai, nors anksčiau tai nepasiteisino. Jos mažas miegamasis buvo prie pat virtuvės, sujungtos su svetaine, kuri buvo ne kas kita, kaip kadaise įspūdingo Viktorijos epochos namo bokštelis. Dabar jau reikėjo pašveisti kietmedžio grindis, perdažyti sienas ir lipdinius, pakeisti stalviršius. Bet čia buvo namai. Jos namai. Ir jie jai buvo brangūs.

Virtuvėje ji skubiai pašėrė katę, tada įsipylė puodelį kavos ir gurkšnojo ją, stebėdama žinias per savo senovinį dvylikos colių televizorių, kuriuo taip puikavosi koledže. Televizorius ir Dženings buvo maždaug to paties amžiaus, įsigyti paskutiniais studijų metais, kai Nikė nusprendė galinti pati priimti kai kuriuos sprendimus. Sprendimus, susijusius su daugybe netinkamai pasirinktų berniukų.

– Tai natūralu, – patarė jai psichologas. – Tu išgyvenai didžiulę netektį. Ne tik tu, bet ir visa tavo šeima. Tu ieškai to, kas užpildytų tuštumą.

Nikės manymu, tas vaikinas buvo šarlatanas, ir ji ištvėrė tik vieną nejaukų seansą. Žinoma, ji ilgėjosi vyresniojo brolio. Taip, mama ir tėtis, ir kitas jos brolis, ir sesuo – visi gedėjo. Bet

ji abejojo, kad dėl Endriu mirties ji jautė poreikį susitikinėti su kiekvienu Džordžijos universitete studijuojančiu nevykėliu. Žvelgiant atgal, televizorius ir Dženings buvo du geresni jos sprendimai.

Ekrane pasirodė vaizdai, ir ji vėl sutelkė dėmesį į žinias.

Iš Dalonegos daugiau jokių pranešimų.

Interviu su Pirsu Ridu ji taip pat nematė – net ir per vietos kanalus. Tuo geriau.

Pildamasi kavos į didelį kelioninį puodelį, ji svarstė, kad tai tik palengvina jos užduotį. Jai atrodė, jog tereikia surasti Ridą, sekti jį, pasikalbėti su savo ryšininku, dirbančiu policijoje, sužinoti, kodėl Ridas išskubėjo į šiaurę, ir tada ji galės įminti rastų kūnų mįslę. Šiaip ar taip, ji parašys savo išskirtinį straipsnį.

Išėjusi į lauką ir stabtelėjusi viršutinėje laiptų aikštelėje, jau rinko Klifo Siberto mobiliojo numerį. Iš šio patogaus taško ji galėjo žiūrėti žemyn į gatvę, virš stogų ir virš Forsaitų parko medžių viršūnių. Miestas jau buvo pabudęs, transportas riedėjo senamiesčio gatvėmis. Netoli nuo čia buvo policijos nuovada.

Klifas nekėlė.

– Kokia staigmena, – sumurmėjo Nikė, supratusi, kad jis vis dar jos vengia. Skubėdama laiptais žemyn ir jausdama vėsų žiemišką vėjelį, draikantį jos šlapius plaukus, paliko žinutę. Jos automobilis užėmė mažai vietos; ji numetė bloknotą, kompiuterį ir rankinę ant užpakalinės sėdynės ir įspraudė kavos puodelį į laikiklį. Įkišus raktelį pasigirdo, kaip čerška jos seno hečbeko variklis. – Taip, taip, nagi, aš taip pat pavargusi, – sumurmėjo ji ir po penkto mėginimo variklis užsivedė. – Žinojau, kad tu gali, – tarė ji, įjungdama atbulinę pavarą ir įvažiuodama į siaurą gatvelę, kurios abiejose pusėse stovėjo vijokliais apaugę garažai ir seni karietoms laikyti skirti pastatai.

Pakeliui į darbą ji pravažiavo policijos nuovadą, ketino stabtelėti, bet apsigalvojo. Jai reikėjo pasirodyti redakcijoje ir susikaupti prieš nutveriant Ridą.

– Kam turėčiau būti dėkingas už tokį garbingą vizitą? – stodamasis paklausė Džeromas Marksas, kai sekretorė į jo kabinetą atvedė tris detektyvus. Iki šio ryto jis buvo „išvykęs iš miesto verslo reikalais". Jam užteko padorumo atsistoti, bet jo tamsiose akyse degė priešiškumas, smaili barzdelė slėpė sučiauptas lūpas, o atviras sarkazmas dangstė susierzinimą. Jis vilkėjo tamsiai mėlyną šiugždantį kostiumą, baltus marškinius, ryšėjo platų vyšninės spalvos kaklaraištį ir segėjo auksines sąsagas. Jo veidas, kruopščiai parinkti drabužiai ir raudonmedžiu puoštas kabinetas skleidė aristokratišką atmosferą.

Tačiau tai buvo tik fasadas.

Ridas žinojo, kad Marksui iki pinigų ir pietietiško aristokratiškumo lygiai taip pat toli, kaip ir jam. Marksas buvo siuvėjos ir naudotų automobilių prekeivio sūnus, vargais negalais baigęs dvejų metų koledžą, nes buvo gavęs futbolo komandos stipendiją, paskui ketverius metus mokėsi universitete, kur įgijo finansų bakalauro laipsnį. Paskui jis įsiliejo į Amerikos korporacijas, dirbo automobilių nuomos bendrovėse, bankuose, nekilnojamojo turto tarpininku, kol galiausiai nusprendė tapti verslininku, panaudojęs iš uošvio paveldėtą kapitalą. Jis ir Barbara Džin vaikų neturėjo.

Turint galvoje, kas nutiko, tai tik į gera.

Makfis prisistatė, paskui supažindino su Morizeti ir Ridu. Sutikus Rido akis, Markso veidas dar labiau įsitempė.

– Deja, atnešėm blogą žinią, – pasakė Makfis.

– Kokią blogą žinią? – Marksas akimirksniu susierzino.

– Manome radę jūsų žmonos kūną.

– Ką? – jo veidas prarado spalvą. – Mano žmonos? Barbaros?

– Taip. Jei žiūrėjote žinias, žinote apie kapą, kurį aptikom netoli Kraujo kalno Lampkino apygardoje.

– Dieve mano, ar sakote... – jo žvilgsnis bėgiojo nuo vieno detektyvo prie kito. – Ar sakote, kad Bobė buvo... ten... – jis nukando žodžius ir susmuko į krėslą aukštu atlošu netoli stalo. – Ne... tai neįmanoma.

– Deja, pone. Norėtume, kad važiuotumėte atpažinti kūno. Jis Atlantoje.

– O Dieve... o Dieve, – jis užsidengė veidą rankomis. Išpuoselėtomis rankomis. Atrodo, jam buvo padarytas manikiūras. Jis buvo nuoširdžiai priblokštas, nors, žinoma, galėjo ir apsimetinėti. – Ne. Aš tuo netikiu, – jis pakėlė akis ir, matyt, paniurę veidai jį įtikino. – Žinoma, važiuosiu su jumis. Į Atlantą?

– Ten darys autopsiją.

– O Kristau! Autopsiją?

– Įtariame nužudymą.

– Bet kas? Kas būtų norėjęs... – jo balsas nutrūko. Taigi galiausiai jis suprato. – Manot, kad aš ką nors padariau Bobei? – jis buvo apstulbęs. – Aš niekada, – jo ir Rido žvilgsniai vėl susitiko, ir dalis jo puikybės išgaravo. – Žinoma, visko pasitaikydavo, vyko skyrybų procesas, bet prisiekiu – aš su tuo nesusijęs. Jei norite, kad atpažinčiau kūną, važiuokim. Tuoj pat.

Trina pripuolė prie Nikės tą pačią akimirką, kai tik ji įmetė rankinę į stalo stalčių ir įsijungė kompiuterį.

– Tu patekai į didžiulę bėdą, – Trina žvilgtelėjo per pertvaros viršų; iš anksto leidžiama Kalėdų giesmių muzika šiek tiek užgožė klaviatūrų barškėjimą ir prislopintus balsus.

– Taip ir maniau. Mecgeras tikriausiai įsiveržė į Finko kabinetą vakar vos prašvitus.

– Tikriausiai ir tai.

– Tikriausiai?

– Aš kalbėjau apie mūsų pasimatymą aną vakarą. Kadangi nepasirodei, man teko pabūti psichiatre Deinai ir Eimei, – Trina užvertė savo išraiškingas akis. – Visą vakarą sukiojau galvą, sveikindama Deiną ir tikindama ją, kad santuoka yra nuostabus dalykas, Todas puikus vaikinas, nuostabus laimikis, tada persikreipdavau šimto aštuoniasdešimties laipsnių kampu ir sakydavau Eimei, kaip jai pasisekė, kad atsikratė to apgaudinėjančio, meluojančio šunsnukio vyro.

– Regis, buvo linksma.

– Man būtų pravertęs pastiprinimas.

– Atsiprašau, aš...

– Žinau, žinau, vaikeisi istoriją, kuri padėtų tavo karjerai pakilti aukščiau stratosferos. Beje, skambino daktarė Frensis. Nori užsisakyti laiką interviu, nes mokyklos taryba posėdžiaus kitą savaitę, o paskui rinksis tik po Kalėdų. Ji nori įsitikinti, kad tu supranti jos poziciją dėl būsimo susijungimo.

Nikė atsiduso.

– O iš kur tai žinai?

– Selestė vėl atsiuntė man tavo balso paštą.

Nikė šiaip ne taip išspaudė dirbtinę šypseną.

– Gražu, – ištarė sarkazmo kupinu balsu. – Dar kas nors?

Trina išsišiepė kaip Češyro katinas.

– Tik žinutė iš Šono...

– Šono? – Nikei suspaudė širdį, ir ji pajuto tą seną, pažįstamą sunkų skausmą. – Ką jis sakė?

– Jis bus mieste ir nori... Pala, kaip ten tiksliai? „Susieiti."

– Nė už ką, – Nikė daugiau į tą upę nebris.

– Kodėl, Nike? Šitiek laiko praėjo! Dešimt, dvylika metų?

– Beveik ir, mano manymu, jei kartą pasirodei esąs melagis ir sukčius, niekada nepasikeisi.

– Gal jis suaugo.

Kokia tikimybė?

– Dar kas nors? – paklausė Nikė, nenorėdama galvoti apie Šoną Hoką ir jo nerūpestingą požiūrį, blogo berniuko šypseną ir tobulą kūną. Su tuo baigta. Taškas. Ji netikėjo atgaila ir negaiš tam laiko. Nenorėjo būti „draugais", jeigu tai apskritai įmanoma. Bet ir nebuvo įmanoma. – Ar buvo kitų žinučių?

– Ne.

– Gerai, – to ir reikėjo tikėtis, nes diduma žmonių skambindavo jai į mobilųjį, ir tai buvo puiku, turint galvoje Selestės nekompetentingumą. Jai buvo dvidešimt ketveri ir, Nikės manymu, jos galva buvo tuščia kaip puodas. Ko daugiau ji tąsytųsi su Finku, turinčiu Selestės amžiaus dukrą iš pirmos santuokos? Faktas, kad dabar jis vedęs antrą kartą ir turi du pradinėje besimokančius vaikus, taip pat nepasiekė Selestės smegenų, o nuo jos nuolatinių įtikinėjimų, kad Finko santuoka „mirusi", kad juodu su žmona „gyvena atskirus gyvenimus" ir „kartu būna tik dėl vaikų", Nikę vertė vemti. Išties ją vertė vemti viskas, kas buvo susiję su Finku.

Tarsi skaitydamas jos mintis, jis praėjo pro šalį ir pasakė:

– Nike, užeik į mano kabinetą, kai turėsi laisvą minutę.

Trina pranyko už pertvaros.

Nuostabu, pagalvojo Nikė, galvos skausmui grįžtant su kaupu. Pačiupusi rankinę, ji nusekė Finką, žingsniuojantį lengva buvusio atleto eisena. Vis dar tvarkingas ir geros formos; kadaise tamsūs plaukai dabar buvo nužerti sidabro; dažniausiai jis dėvėdavo rusvai žalsvas kelnes ir polo marškinėlius, tarsi būtų atėjęs tiesiai iš golfo lauko. Jis atidarė savo stiklinio

kabineto duris ir laukė, kol ji įeis. *Visada džentelmenas,* pagalvojo ji sarkastiškai, kai jis parodė jai vieną iš kėdžių šone ir atsisėdo į savo vietą prie stalo, permetęs koją ant kojos ir rankomis apkabinęs kelį.

– Girdėjau, buvai Dalonegoje pastarąsias porą dienų.

Mecgeras ilgai netruko pranešti naujieną.

– Tiesą sakant, vos ilgiau nei dvidešimt keturias valandas, taip, aš ten buvau, – prisipažino stebėdama besisupančią Fino koją.

– Ar buvo kokia nors ypatinga priežastis? – jo balsas buvo šaltas kaip ledas, žvilgsnis ramus, lūpos suspaustos plona linija.

– Norėjau sužinoti visas naujienas apie kapą, kurį rado policija.

– Normui daviau tą užduotį.

Ji linktelėjo.

– Ir jam nepatiko, kad ten pasirodžiau.

– Tarkim, jis buvo susirūpinęs.

– Kodėl?

– Jo manymu, tu mėgini jį aplenkti.

– Taigi jis jaučia grėsmę?

– Aš taip nesakiau.

Nikė buvo pavargusi ir pikta. Liežuvis jos neklausė.

– Galima buvo numanyti. Nesuprantu, kas čia blogo, kad ten nuvažiavau. Mano darbas nenukentėjo. Mecgeras ir toliau turi tą užduotį. Kokia bėda?

– Gal jos ir nėra, – pasakė Finkas ta pačia veido išraiška. – Pasikviečiau tave ne tam, kad liepčiau atsitraukti ar priminčiau nelipti kitiems ant kulnų. Visai ne. Po teisybei, manau, kad konkurencija nepakenks, jei tik prisiminsi, kad judu su Normu esate vienoje komandoje. Iš tavęs ir iš jo noriu paties geriausio straipsnio.

– Taigi neliepiat man atsitraukti.

– Tai Normo užduotis. Tu tą žinai. Gerbk tai. Bet ne, aš neliepiu tau atsitraukti. Jei tik nepamirši savo tiesioginio darbo.

– Ar tai viskas? – paklausė Nikė be žado.

– Viskas, – jis kilstelėjo lūpų kamputį. – Ką? Manei, kad nubausiu tave?

– Mažiausiai.

Jis sušnarpštė atsitraukdamas nuo stalo.

– Už tai, kad spaudi Mecgerą? – jis paklausė ir papurtė galvą. – Ne. Kaip sakiau, šiek tiek senamadiškos konkurencijos niekam nepakenks.

– Taigi jūs man leidžiate gilintis į šią istoriją?

– Jei tik nestosi Mecgerui skersai kelio, – Finkas linksėjo, judindamas galvą tuo pačiu ritmu kaip ir koją.

– O jeigu jis stos man skersai kelio?

– Bandai laimę, Džilet.

Ji pakėlė abi rankas prie galvos, tarsi pasiduodama.

– Tik tikrinu ribas.

– Dabar jas žinai, – jis atsistojo, ir ji suprato tai kaip užuominą padaryti tą patį.

Jai jau beveik pasiekus duris, jis tarė:

– Žaisk sąžiningai. Nedaryk nieko, kas prišauktų laikraščiui bėdą – teisinę ar kitokią.

Tarsi atsakydama į jo žodžius, ji ištiesė nugarą. Žinojo, apie ką jis kalba. Apie Ševaljė bylą. Ji jau seniai išaiškinta, bet persekios ją visą likusį gyvenimą. Tada ji buvo jauna bei žalia ir dėl straipsnio pastatė į pavojų beveik visus, kuriuos pažinojo, įskaitant savo tėvą. Ji pasimokė. Labai seniai. Atsigręždama ji lengvai kilstelėjo smakrą ir šaltai pasakė:

– Patikėkite, viskas, ką panaudosiu, bus gauta teisėtu būdu. Jūs ir „Sargybinis“ galite dėti viltis į mano istoriją.

Finkas vos nenusišypsojo.

– Tai viskas, ką man reikia žinoti.

Amen, pagalvojo ji, bet nepasakė. Nėra priežasties jį įžeisti. Tik jau ne tada, kai jis pagaliau sutiko duoti jai įdomesnę temą nei mokyklos valdybos darbotvarkė ir interviu su Paveldo apsaugos komitetu. Vingiuojant tarp pertvarų į savo vietą, jai toptelėjo mintis, kad nereikėtų juo pasitikėti, bet tą mintį nustūmė į šalį. Įtarimus galės įvertinti vėliau. Juk pagaliau gavo progą įrodyti, ko yra verta. Su Finko palaiminimu. Reikalai taisosi. Keletą valandų ji pabus čia, užbaigs pradėtas temas, o tada pratęs nuo ten, kur sustojo. O tai reiškė – ieškos detektyvo Rido.

Surasti jį nebus sunku, bet priversti išsipasakoti – jau visai kas kita. Ji jau anksčiau mėgino jį pakalbinti, bet jis atsakydavo jai taip, tarsi ji būtų iš parijų. Jo požiūrį į žiniasklaidą ir žmonių teisę žinoti reikėjo keisti, ir Nikei buvo aišku, kaip tą padaryti.

Be abejo, Ridas turi vieną ar kitą paslaptį – nešvarią paslaptį, apie kurią nenorėtų niekam pasakoti.

Tai beveik šantažas, Nike, papriekaištavo tas prakeiktas balsas galvoje, bet ji nesiklausė. Ne šiandien. Ji bus atsargi su visa atkapstyta informacija. Jai tereikia šiek tiek parako, ko nors, kas priverstų jį išsipasakoti. Ji ir vėl pajuto sąžinės graužatį. *Ar tau patiktų, jei Ridas kapstytųsi po tavo praeitį?*

Numojusi ranka į šį klausimą, ji grįžo prie savo stalo ir prieš skambindama daktarei Frensis ar baigdama straipsnį apie mokyklų valdybą įsijungė internetą ir savo mėgstamos paieškos sistemos eilutėje įrašė „detektyvas Pirsas Ridas". Laukdama, kol pasirodys nuorodos apie Ridą, pagalvojo, kad reikėtų patikrinti jo šeiminį statusą ir paieškoti daugiau informacijos apie tai, kas jam nutiko San Fransiske. Ir kaip dėl to fakto, kad keletą pirmųjų savo gyvenimo metų jis praleido šiaurės Džordžijoje,

netoli Kraujo kalno ir kapų vietos, paskui jo tėvai išsiskyrė ir motina nusitempė jį į Čikagą, o galiausiai įsikūrė Vakarų pakrantėje. Vis dėlto Ridas vis grįždavo į Savaną – kartą maždaug prieš penkiolika metų ir antrąkart visai neseniai. Kodėl? Ji pasižymėjo daugiau pasidomėti Lampkino apygardoje, pasikalbėti su šerifu, su sužeistu vaikiu, jo pusbroliu ir visais, kurie pažinojo Ridą vaikystėje. Juk turėjo būti priežastis, kodėl Ridas sukorė į ten tokį ilgą kelią.

Sumirksėjo kompiuterio ekranas ir ji nusišypsojo. Nuorodų, susijusių su informacija apie detektyvą Pirsą Ridą, buvo galybė. Jų buvo tikrai apstu, daugiausia iš „Savanos sargybinio" laikraščio. Bet buvo ir kitos informacijos, įskaitant straipsnių seriją iš Kalifornijos, San Fransisko ir Ouklando laikraščiuose.

Spragtelėjusi pele Nikė Džilet galėjo žvilgtelėti į asmeninį ir profesinį detektyvo Pirso Rido gyvenimą. Pamačiusi jo jaunystės nuotraukas, nusprendė: kad ir koks jis buvo gražus tada, dabar atrodo geriau. Jai jis atrodė patrauklesnis – papilnėjęs, plaukai lengvai žilstelėję, o griežti bruožai ir vanagiškos akys geriau tiko veidui, kuriame galėjai įžvelgti raukšlelių apie akis ir barzdos šešėlį. Nusivylimas ir įtarumas žvilgsnyje pridėjo jam daugiau žavesio.

Na, tu ir nesveika, pasakė ji sau. *Visada susidomi ne tuo tipu. Turiu galvoje Šoną Hoką. Kad ir koks patrauklus būtų Ridas, atsimink, tu juo domiesi tik profesiniais sumetimais. Turi parašyti straipsnį, padaryti karjerą, ir tau tikrai nereikia įsivaizduoti jokių romantiškų santykių.*

Ji vos nenusijuokė. Romantiškų santykių? Su Pirsu Ridu? Žmogumi, iš esmės nekenčiančiu ketvirtosios valdžios?

Tai bent pokštas!

* * *

– Noriu žinoti, kas paskutinis matė Bobę Džin gyvą, – sumurmėjo Ridas Makfiui ir Morizeti važiuojant iš Markso kontoros. Buvo tamsu, beveik devinta vakaro, gatvės žibintai bandė nugalėti naktį, o prie vairo kaip visuomet sėdėjo greitį mėgstanti Morizeti. Ridas buvo budrus. Makfis tūnojo ant užpakalinės policijos automobilio sėdynės. Šiandien jie buvo nuvykę į Atlantą ir stebėjo, kaip Džeromas Marksas papilkėjusiu veidu atpažino savo beveik jau svetima tapusią žmoną. Jis nepalūžo, iš jo akių neišriedėjo nė viena ašara, neatrodė apimtas sielvarto, tik sukrėstas žinios apie jos mirtį, ir trauma nesumažėjo žvelgiant į jos kūną. Įtempęs visus kūno raumenis žiūrėjo, kaip atidengiama paklodė. „Tai ji", – sušnibždėjo ir nusisuko, tarsi būtų nepajėgęs ilgiau į ją žiūrėti.

Ridas neperprato, ar jis bjaurėjosi dėl to, kad ji buvo mirusi, ar dėl to, kad su ja skyrėsi. Kad ir kaip ten būtų, jei Džeromas Marksas įmetė ją gyvą klykiančią į karstą, jis velniškai gerai slepia savo kaltę. Kalbėjo su jais laisvai ir sutiko atlikti poligrafo testą. Paklausė, kur žiedas, kurį buvo padovanojęs jai metinių proga, tada pats atsakė, kad tikriausiai ji numovė jį, nes vyko skyrybų procesas. Pasiteiravus, ar galima apieškoti jo patalpas, net nemirktelėjo ir nepareiškė noro pasikalbėti su savo advokatu. Iš esmės Marksas elgėsi taip, tarsi nebūtų turėjęs ko slėpti. Bet Ridas tuo netikėjo.

– Ir aš noriu visų jos telefono išklotinių ir...

– Taip, taip, kaip visuomet, – pasakė vairuodama Morizeti. – Draugų. Giminaičių.

– Bobė turi brolį. Mano manymu, jis kažkur Naujajame Orleane, bet tėvai mirę.

– Vaikų? – paklausė Morizeti, tiesdama ranką prie suglamžyto *Marlboro Lights* cigarečių pakelio. Jai pavyko iškratyti paskutinę cigaretę ir pasukti link upės.

– Kiek žinau, ne, – Rido galva dirbo viršvalandžius, ir jis be paliovos įsakinėjo. – Pradėsime nuo kito galo. Pasikalbėsime su jos bendradarbiais, buto šeimininke, draugais. Kas nors turi ką nors žinoti. Paprašiau, kad stebėtų jos namą, jei kas pasirodytų, – Morizeti pažvelgė į jį ir jis pridūrė: – Kol kūnas nebuvo atpažintas, negalėjome gauti kratos orderio.

– Tu atpažinai kūną, – atšovė ji.

– Tai nebuvo taip oficialu, kaip jos vyro atpažinimas.

– Taigi dabar viską darysi pagal taisykles? – stebėjosi ji.

– Griežtai pagal taisykles.

– Kurgi ne. Tik jau ne tu, Ridai.

– Stabtelėk prie jos namų. Pažiūrėkim, ar jau atvyko nusikaltimo vietos tyrėjai, – jis išpyškino Bobės adresą, ir Morizeti prie kito skersgatvio pasuko atgal. Ir jie jau skriejo į pietus per senamiestį pro atnaujintus namus aukštomis verandomis, plačiais langais ir blizgančiomis langinėmis, apvažiuodami parkus primenančius skverus su suoliukais, statulomis ir vešlia augalija.

– Gali kilti keblumų dėl tavo dalyvavimo tiriant bylą, – pabrėžė Morizeti, prisidegdama cigaretę ir praverdama langą. Į automobilį padvelkė senosios Savanos kvapas, ištraukdamas dūmus.

– Aš susitariau su šerifu.

– Teisingai, – įsiterpė Makfis. Morizeti įsukus į šalutinę gatvelę, pagaliau prabilo „tylusis“.

– Taip, Lampkino apygardoje. Okano gali būti kitos nuomonės. Ji labai pedantiška, – Morizeti spaudė burnoje cigaretę, darydama staigų posūkį.

Ridas rūsčiai žvelgė į naktį.

– Čia ir yra teisininkų bėda, – Morizeti žvelgiant pro užpakalinio vaizdo veidrodėlį, sutraškėjo policijos radijas. – Jie visada ieško, kaip iškelti bylą.

– Ne, teisininkų bėda kita – jie visi paranoikai, – sumurmėjo Ridas, žinodamas, kad jo padėtis kebli. Apygardos prokurorė Ketrina Okano paprastai būdavo jo pusėje ir netgi šiek tiek apeidavo taisykles, bet sužinojusi, kad juodu su Bobe turėjo romaną, ji tikriausiai uždraus jam dalyvauti tiriant šią bylą. Morizeti pasuko į kairę ir privažiavo prie Bobės namų. Gatvėje stovėjo keli policijos automobiliai, per kiemą buvo ištempta įspėjamoji juosta. Buvo atvežti ir policijos šunys. Morizeti sustojo ant keliuko ir peleninėje užgesino cigaretę. Visi trys detektyvai praėjo pro įkalčius renkančią komandą ir pasuko tiesiai į namą.

Išskyrus šurmulį, namai atrodė taip, kaip ir tada, kai Ridas paskutinį kartą įžengė pro jų duris. Jis išėjo į lauką – pasirūpino, kad jo pėdsakams, jei būtų imamos kopijos, atsirastų paaiškinimas.

– Ką aptikote? – paklausė jis Dianos Mozes, vadovaujančios Savanos nusikaltimo vietos tyrėjų komandai. Diana buvo afroamerikietė, padariusi karjerą savo jėgomis, protinga ir atkakli. Nuovadoje buvo juokaujama, kad panorėjusi ji galėtų Raudonąją jūrą ne tik perskirti, bet ir padalyti ją kvadratėliais.

– Nedaug. Vis dar renkame. Svarbiausia naujiena – įsilaužta nebuvo. Tačiau nėra jos automobilio. Turbūt ji susitiko su žudiku kažkur kitur atsitiktinai arba planuotai.

– Ne, neatsitiktinai. Ši žmogžudystė buvo suplanuota.

– Jei taip sakai.

– Niekas nesivargins iškasti karsto, vildamasis atsitiktinai sutikti auką. *Kaip ir neadresuos laiškelio specialiai policininkui.*

– Atrodo, mūsų mergaitė domėjosi seksu ir Dievu. Malonumais ir religija. Miegamajame radom pačių įvairiausių sekso žaisliukų, bet skaitoma literatūra yra religinio pobūdžio. Pamėgink suprasti.

Namai buvo nufotografuoti ir nufilmuoti, tačiau nerasta jokių žmogžudystės įkalčių. Netrukus kiekviena Barbaros Džin Marks gyvenimo detalė bus atskleista visuomenei. Įskaitant klausimus apie jos santykius. Jo vardas tikrai bus paminėtas.

– Ar tikrinote jos kompiuterį? Elektroninį paštą? Telefoną?

– Standųjį diską pasiimsime su savimi. Telefone žinučių nepalikta. Jokių galimybių nustatyti skambinusiojo tapatybę.

– Tu įsitikinusi? – paklausė jis, žvilgčiodamas į telefoną. – Jokių žinučių?

Diana pakėlė akis nuo aplanko.

– Jau sakiau – jokių žinučių.

– O numestų ragelių?

Ji suraukė antakius.

– Nieko. Ničnieko. Atsakiklio juostelė buvo tuščia. Nežinome, ar ji turėjo mobilųjį ir rankinę. Dar ko nors? – paklausė ji. – Jei viskas, manęs laukia darbas.

Kaip tik tuo metu fotografas jos kažko paklausė, ir Ridas pasitraukė. Jis priėjo prie telefono ir pažvelgė į jį. Žinučių lemputė neblyksėjo. Taigi čia lankėsi dar kažkas po jo vakarinio vizito.

Po dešimties minučių jie išėjo, ir į nuovadą juos vėl vežė Morizeti. Naktis atrodė tamsesnė, priekiniai žibintai švietė ryškiai, gatvių lempos spindėjo dirbtine melsva šviesa. Keletas kalėdinių lempučių puošė namus prie gatvės, ir retsykiais dideliame lange jis pastebėdavo papuoštą, šventiškai spindinčią eglutę.

Jis buvo pamiršęs, kad prasidėjo Kalėdų savaitė.

Nors tai ir nebuvo svarbu.

Važiuojant pro Kolonijines kapines Morizeti spustelėjo pedalą. Kapinės atrodė tuščios ir liūdnos – senoviniai antkapiai ir išdžiūvusi žolė. Jos buvo nurodytos kaip atgalinis adresas ant vakar rytą gauto laiško. Tarsi žmogus, parašęs tą laišką, būtų buvęs čia.

– Reikia patikrinti visas vietines kapines, – pasakė jis, nužvelgdamas kelis belapius medžius tarp senų antkapių. – Sužinoti, ar nebuvo atkastas kuris nors kapas.

– Ar manai, kad žmogus, užkasęs kalnuose karstą, paėmė jį iš čia? – paklausė Makfis.

– Įmanoma, – svarstė jis garsiai, bet visko gali būti. Žvelgdamas pro užpakalinį langą, klausė savęs, ar jį seka. Ar Bobės žudikas jį stebėjo? Ar matė, kaip po jos namus jis vaikščiojo lyg po savus? O gal jis slėpėsi šešėlyje, nuošalioje vietelėje ar kokiame užkaboryje, ir Ridas praėjo pro jį? O gal dar kas nors turėjo raktą nuo Bobės namų ir atėjo jos ieškoti? Gal jos vyras? Juk Džeromas Marksas vis dar apmokėdavo jos sąskaitas. Kiek Ridui buvo žinoma, Bobė, dirbdama ne visą dieną, nebūtų padengusi išlaidų.

Morizeti įsuko į nuovados automobilių aikštelę.

– Pradėsiu skambinti visiems, pažinojusiems Barbarą Džin.

Ji spustelėjo stabdžius ir automobilis įslydo į savo vietą. Makfis pasiliks dar porą dienų, faksu ir elektroniniu paštu siųs raportus Lampkino apygardos šerifo tarnybai ir, Rido manymu, painiosis po kojomis. Jis norėjo čiupti jautį už ragų ir vadovauti tyrimui, bet negalėjo. Morizeti buvo teisi. Jis turi būti atsargus.

Naktis buvo šalta ir drėgna, ir atrodė, kad ore kaupiasi lietaus lašai, kurie netrukus pradės kristi.

– O Dieve, kaip šalta, – sumurmėjo Morizeti, įgrūsdama nuorūką į smėlio dėžutę prie durų.

– Žiema, – pasakė Makfis.

– Taip, bet argi motina gamta nežino, kad čia pietūs?

Ridas petimi pastūmė duris, praleido ją ir Makfį ir kartu su jais patraukė laiptais į antrą aukštą. Makfis liko prie laikinai jam skirto stalo, o Morizeti nusekė Ridą į jo kabinetą.

– Turiu grįžti namo, – pasakė ji, vos ne atsiprašydama. – Pastaruoju metu retai matau vaikus.

Ridas pažvelgė į laikrodį.

– Argi jie dar nemiega?

– Pamiršau, tu neturi vaikų. Tau pasisekė... o gal jiems pasisekė.

– Labai juokinga, – atkirto nusivilkdamas striukę. Nors buvo naktis ir kabinetai ištuštėję, nuovadoje buvo šilta, daugiau nei dvidešimt laipsnių. Tik keli kietakakčiai, tokie kaip jis, dažniausiai neturintys šeimų, dar sėdėjo prie savo stalų. Jį apėmė melancholija dėl vienatvės, bet tik trumpam. Jis nebuvo santuokai sukurtas žmogus. Visi jo santykiai žlugo, įskaitant ir tuos San Fransiske, nors jie jam buvo svarbūs. Helena buvo mokytoja, prisipažino jį mylinti, bet to neužteko, kad jis pasiliktų tame mieste po tragedijos. Niekas nebūtų jo sulaikęs. Taigi jis grįžo į Savaną, ir keli jo romanai, jei galima juos taip pavadinti, buvo trumpalaikiai, įskaitant romaną su Bobe Marks. – Važiuok namo pas vaikus.

– Važiuosiu, – pasakė ji ir einant jai pro duris supypsėjo pranešimų gaviklis. – Matai? Auklė jau ieško. Iki rytojaus.

– Gerai, – atsakė jis, bet ji jau buvo pranykusi už stalų ir nubėgusi laiptais žemyn. Kabinete jis liko vienas. Peržvelgė elektroninį paštą ir nieko įdomaus nepamatęs nusprendė perskaityti ryto žinutes. Buvo velniškai pavargęs, ir mintis apie fotelį, kuriame galėtų ištiesti kojas, karštą dušą ir šaltą alų atrodė išganinga.

Gal jam reikėtų eiti namo. Ir rytą pradėti viską iš naujo. Siekiant striukės, suskambo telefonas. Jis čiupo ragelį, nelaukdamas antro skambučio.

– Detektyvas Ridas, – ištarė automatiškai.

– Tu dar čia. Maniau, taip vėlai atsilieps balso paštas.

Ridas iš balso pažino Žerarą Sen Klerą, medicinos ekspertą.

– Turiu preliminarias šiaurės bylos išvadas. Ką tik kalbėjau su koroneriu Atlantoje.

– Jau? – Rido nuovargis išgaravo.

– Kaip sakiau, preliminarias. Labai preliminarias, bet mums buvo liepta paskubėti. Jau skambinom į Lampkino apygardą. Pamaniau, norėsi išgirsti, ką sužinojome.

– Ką konkrečiai?

– Kol kas nedaug. Atrodo, kad neatpažintą moterį buvo ištikęs infarktas. Neradome jokių žmogžudystės įkalčių, nors jeigu ji buvo įgrūsta į karstą ir palaidota gyva, galėjo mirti nuo vainikinių arterijų trombozės. Dar tikriname, bet kūnas pradėjęs irti ir pagal jo būklę sprendžiame, kad ji mirė beveik prieš dešimt savaičių.

Ridas užsirašinėjo. Klausėsi.

– Dėl antros moters aiškiau.

Ridas įsitempė.

– Jaunesnės aukos, atpažintos kaip Barbara Džin Marks, mirties priežastis tikriausiai buvo uždusimas, bet mes dar tiriame jos kraują ir kūną, ieškodami kitų žaizdų. Kol kas nieko neradome. Tikriausiai ji tiesiog uždusо karste. Lavono sustingimas leidžia manyti, kad nuo jos mirties nebuvo praėjusios dvidešimt keturios valandos. Kūnas nebuvo perkeltas, taigi galima manyti, kad ji mirė karste. Jokių matomų žaizdų ar kraujo, išskyrus įdrėskimus ant pirštų, kai mėgino ištrūkti. Ant nugaros yra vijoklinės rožės tatuiruotė.

Ridas prisiminė. Pirštais atkūrė tą kūno meną. Jėzau.

– Taip pat yra kelios mėlynės – mes jas tiriame. Dar per anksti sakyti, ar vyko kova. Tiriame panages, bet, kaip sakiau, jokių matomų žaizdų, – medicinos ekspertas sudvejojo, bet Ridas pajuto, kad yra dar kažkas.

– Dar kas nors?

– Taip. Yra kai kas, ką, mano manymu, turėtum žinoti apie Marks.

– Klausau, – Ridas pajuto, kad tuoj išgirs blogą žinią. Labai blogą. Jo oda ir raumenys įsitempė, o pirštai suspaudė ragelį.

– Ji buvo nėščia.

Ridas įtraukė oro.

– Nėščia? Ne!

– Vienuolika, gal dvylika savaičių.

Ridas nesujudėjo. Akimirką nustojo kvėpavęs.

– Tai gali būti motyvas.

– Aha, – jis išstenėjo, jausdamas tvinkčiojimą smilkiniuose. Bobė? Nėščia? *Tris mėnesius* nėščia? Jam išdžiūvo burna. Jis prisiminė ją saloje, viešbučio kambaryje. Vandenynu kvepiantis vėjelis plaikstė plonas užuolaidas. Jos sutaršyti juodi plaukai, riesta nosis, geismu degančios akys. „Ar tau buvo gerai? – suburkavo ji, prakaitui dar blizgant ant kūno. – Jei nebuvo gerai, brangusis, galim pakartoti dar kartą." Ji krimstelėjo jam ausį. Žaismingai ir įžūliai seksualiai. Pakerėjo jį. Tai buvo rugsėjo pradžia... Savaitgalis prieš Darbo dienos šventę. Pro atvirą langą jis matė įlanką, kur lygiu vandens paviršiumi slydo burlaiviai, jų burės nuostabiai spindėjo neįtikėtinai žydro dangaus fone.

– Mes peršviesime kūnus ir atliksime skrodimą, kai tik laboratorija baigs darbą, – pasakė Sen Kleras, įsiterpdamas į prisiminimus. – Taip pat pasistengsime identifikuoti kitą kūną.

– Gerai, – Ridas beveik nesiklausė. – Atsiųskite man raportą.

– Būtinai, – Sen Kleras baigė pokalbį, ir Ridas numetė ragelį ant svirtelės. Pasukęs galvą žvilgtelėjo pro langą, kur nykiai spindėjo gatvės žibintas, ir pamatė, kad pradėjo lyti. Gatvė blizgėjo, staiga tamsi figūra – šiek tiek ryškesnė už šešėlį – perbėgo į kitą pusę.

Jis perbraukė ranka akis, šešėlis buvo dingęs. Gal tai buvo tik jo vaizduotė. O gal kas bėgo nuo stambių lietaus lašų. Po velnių,

visai tikėtina, kad negimęs Bobės Marks kūdikis yra jo. Kažkoks nesveikas šunsnukis nužudė ne tik Bobę, bet ir embrioną.

Kodėl?

Kas?

Ar jos mirtis susijusi su nėštumu, ar tai tik nelaimingas atsitikimas?

Du viename, vienas ir du.

Du viename – švenčiausiasis Jėzau, ar tai norėjo pasakyti žudikas? Jis nužudė du viename? Kūdikį ir Bobę. Ar tas šunsnukis *žinojo*, kad Bobė nėščia? Ridas taip stipriai sukando žandikaulius, kad net suskaudo.

Jis pažvelgė į savo skaitmeninį laikrodį. Ant riešo švietė raudoni skaičiai.

Tik tak eina laikas.

Užuomina. Turėjo būti. Jie vijosi laiką... o kiti...

Vienas, du, keletas pirmųjų aukų. Girdėk jų verksmą, klausyk, kaip jos miršta.

Tas šunsnukis kalbėjo apie aukas. Šios dvi buvo pirmosios... keletas... kiek dar liko? Ar jis jas pažįsta?

Jausdamas šleikštulį, jis suprato, kad tai pasityčiojimas, tikriausiai užrašytas dar Bobei esant gyvai. Žudikas didžiavosi, pasitikėjo savimi. Norėjo pasirodyti. Ridas svarstė, ar būtų užtekę laiko išgelbėti Bobę nuo pragariškos mirties, jeigu jis būtų buvęs nuovokesnis.

Tikrai ne... kai jis gavo laišką, ji jau buvo užkasta gyva. Jis bejėgiškai sugniaužė kumščius. Laiškas buvo adresuotas jam. Kad ir kas vyko, tai buvo asmeniška. Tarp žudiko ir jo.

Staiga Ridui prireikė išgerti. Ko nors stipraus.

Du viename, vienas ir du.

Po velnių, ką tai reiškia?

Kad ir kas tai būtų, nežadėjo nieko gero.

PENKTAS SKYRIUS

Ridas neatsakė į jos skambučius.

Per keturias dienas Nikė policijos nuovadoje paliko tris balso pašto žinutes. Detektyvui Ridui neatrodė, kad derėtų jai skambinti. Ji nelaimėjo nieko. Netgi išsiuntė elektroninį laišką, bet jokio atsako nebuvo. Baigusi gerti kavą ir išpylusi į virtuvės kriauklę drumzles, ji nusprendė, kad tas žmogus jos vengia.

Dalonegoje padėtis buvo ne ką geresnė. Ji vėl ten nuvažiavo, pašniukštinėjo aplink, pasikalbėjo su šerifu, kuris jai tik kliudė, ir grįžo į Savaną, žinodama ne ką daugiau nei anksčiau. Ji įsivaizdavo, kad prie Kraujo kalno vyksta kažkas svarbaus, kad Rido iškvietimas į nužudymo vietą susijęs su jo kilme... bet kol kas ji buvo nuvilta.

Vienintelę paguodą teikė tai, kad Normas Mecgeras, galvotrūkčiais išlėkęs į Lampkino apygardą, taip pat grįžo tuščiomis rankomis.

– Nepaprasta padėtis reikalauja nepaprastų priemonių, – rengdamasi ji išsipasakojo Dženings. Katė gulėjo susirangiusi ant jos pūkinės antklodės, o retai naudojamas šildytuvas garsiai

gaudė, veltui stengdamasis sušildyti šaltą ryto orą, besiskverbiantį pro senus jos buto langus. Drebėdama Nikė užsitempė juodą sijoną ir rusvai žalsvą megztinį, tada įsistojo į zomšinius batus. Ant viršaus apsivilko zomšinį puspaltį ir nusprendė, kad atrodo puikiai.

– Jei Mahometas neina pas kalną, – ištarė ji katei, – tada kalnas eina... Šiandien aš vartoju vien senus priežodžius. Nuoooboooodu, tiesa?

Neatrodė, kad Dženings būtų tai pastebėjusi ar jai būtų rūpėję. Ji stryktelėjo nuo lovos ir, aukštai pakėlusi uodegą, nužingsniavo į virtuvę prie ėdalo dubenėlio.

– Vienas kitas komplimentas nepakenktų, – pasakė ji, berdama į katės indelį šiek tiek sauso ėdalo ir šakute pakabindama su nuolaida pirktų konservų. Mišinio kvapas buvo ne ką geresnis už jo išvaizdą, bet Dženings, nors buvo ant nutukimo ribos, su pasigardžiavimu ėmė garsiai ėsti.

Nikė įsidėjo nešiojamąjį kompiuterį, paėmė rankinę ir apsivyniojo šaliku kaklą.

– Negalima gaišti, – sumurmėjo katei. – Galimybė į žmogaus duris pasibeldžia tik kartą, – padarė išvadą, žingsniuodama su kompiuterio krepšiu per petį. – Tai dar vienas išminties perlas, kurį mėgdavo kartoti mano tėtis.

Katė nekreipė į ją dėmesio.

– Aš tuo tikiu. Tomas Finkas negarsėja kantrybe. Jei man pavyks išnarplioti šią istoriją, tuomet būk budri. Mane paaukštins, ir mudvi galėsime pasiųsti senąjį Finką kuo toliau. Mes persikelsime į didmiestį su plačia rinka, – ji ištiesė ranką ir paglostė rusvą Dženings galvą. – Ar norėtum persikelti į Niujorką? Ne? Dalasą? Mhm, tuomet gal į Los Andželą? Įsivaizduoju tave Saulėlydžio bulvare. Mudvi turėtume kabrioletą, brangius akinius nuo saulės ir... – ji žvilgtelėjo į laikrodį ir suprato, kad vėluoja, – ...ir man metas eiti.

Žengė pro duris į drėgną rytą, kol dar nespėjo apsigalvoti dėl savo ketinimų. Lauke buvo tamsu; laimei, mėnulis švietė neryškiai, taigi jai nereikėjo persukti savo kūno laikrodžio ir priminti sau, kad dabar rytas. Laiptai, kuriais ji skubėjo nušokdama per dvi pakopas žemyn į tvora aptvertą kiemą, buvo slidūs. Pro nuleistas kitų daugiabučio langų šviesaides nesimatė jokio žiburėlio. Regis, kiti nuomininkai suprato, kad pusė šešių ryto dar yra naktis.

Bet juk kiti nuomininkai nesivaikė Pirso Rido.

Tikriausiai todėl, kad jie yra sveiko proto.

Ji jautėsi pavargusi, pusę nakties nemiegojusi, nes ieškojo informacijos apie Pirsą Ridą, įskaitant archyvinius dokumentus. Išsiaiškino, kad jis nevedęs ir niekada nebuvo; taip pat sužinojo apie bėdą, ištikusią jį dirbant San Fransisko policijos skyriuje. Jis turėjo merginą, ji ištekėjo už kito, kai jis sužlugdė bylą.

Ridas grįžo į Savaną, į miestą, kuriame pradėjo dirbti policijos pajėgose kone prieš penkiolika metų.

Nikė nesužinojo beveik nieko daugiau, bet juk ji tik pradėjo šniukštinėti. Anksčiau ar vėliau ji perpras, kuo gyvena nesugaunamasis detektyvas. Atrakinusi savo hečbeką, įsmuko vidun.

Jos mašina pakosėjo ir patarškėjo, bet galiausiai užsivedė. Nikė visu greičiu išlėkė iš stovėjimo aikštelės ir nuvažiavo kelis kvartalus iki Rido daugiabučio, kito senovinio pastato, padalyto į mažesnius butus.

Jo kadilakas *El Dorado*, pakankamai senas, kad galėtų būti laikomas klasika, ir pakankamai apdaužytas, kad būtų aišku, jog klasika niekada netaps, stovėjo įprastoje vietoje. Gerai. Nikė jau yra čia buvusi. Tiriant Montgomerių bylą, kai vaikėsi sensacingos istorijos, jai teko pravažiuoti pro šalį. Netgi pavyko išsiaiškinti, kuriame bloke gyvena Ridas, nors niekada neišdrįso pasibelsti į duris. Iki šiandien.

Kaip ir tikėjosi, pro, jos spėjimu, apšalusį Rido vonios langelį spingsojo šviesa. Arba detektyvas miegojo, įsijungęs šviesą, arba jau buvo atsikėlęs ir ruošėsi naujai dienai.

Sukdama ratus aplink kvartalą, rado tuščią vietą kitoje gatvės pusėje ir ten pasistatė automobilį. Širdis daužėsi nuo tokio įžūlumo, – ji niekada nebuvo užkalbinusi policijos pareigūno jo namuose. Ji net neabejojo dėl Rido reakcijos, – tikriausiai jis bus įsiutęs. Taigi kas gero iš to išeis? Laukdama ji nervingai beldė pirštais į vairą, klausėsi radijo ir policijos pranešimų įtempusi ausis, kad tik nepraleistų kokios nors informacijos apie kapą šiaurės Džordžijoje. Ji nenorėjo supykdyti Rido; jai tik reikėjo informacijos. Daugiabutyje įsižiebė dar kelios šviesos, ir po dvidešimties minučių pasirodė Ridas; jo tamsūs drėgni plaukai buvo subraukti aukštyn nuo veido, balti marškiniai šiugždėjo po sportine striuke jam einant per mažą automobilių aikštelę. Jis buvo aukštas ilgakojis, ganėtinai kampuotu žandikauliu, derančiu Holivudo kaskadininkui; atidaręs panašaus į valtį automobilio dureles, ant užpakalinės sėdynės numetė portfelį, atsisėdo prie vairo ir išvairavo *El Dorado* iš vietos.

Nikė net nejungė hečbeko variklio, kol jo didelis automobilis pravažiavo pro šalį ir už dviejų kvartalų pasuko už kampo. Tada ji nuvairavo iš paskos. Darydama posūkį pamatė, kaip jo automobilis už kelių šimtų metrų pasuko į kairę. Staiga ji pajuto pasitenkinimą. Jis važiavo į savo mėgstamą rytinę vietelę, kavinę netoli įvažos į I-16 greitkelį.

Nikė palūkės, kol jis atsisės ir užsisakys, ir pasirodys jam laukiant maisto. Jeigu jis nenorės, kad jam trukdytų, taip ir pasakys.

Įsukusi į gretimą banko aikštelę, ji davė jam penkias minutes. Turėtų pakakti. Įsikišusi į rankinę bloknotą ir diktofoną, ji perbėgo drėgnu šaligatviu ir pamanė pastebėjusi kažką judant

ąžuolų tankmėje netoli užpakalinių durų. Ji stabtelėjo, pažvelgė dar kartą, bet nieko nepamatė. Tačiau ore tvyrojo cigaretės kvapas. Nužvelgusi tamsą, tarė sau, kad elgiasi kvailai. Tarkim, virėjas iš kavinės išėjo parūkyti. Na ir kas? Ji nuskubėjo prie durų. Du vyrai jau išeidami palaikė jai duris, ir ji tyliai įsmuko vidun.

Kavinėje buvo šilta. Šeštą ryto prie virtuvę juosiančio baro jau girdėjosi vietinių klegėjimas. Fermeriai, išvežiotojai, sunkvežimių vairuotojai ir į juos panašūs žmonės pasakojo istorijas ir juokavo, gurkšnojo kavą ir dorojo sočius pusryčius: kumpį su kukurūzų koše, keptais kiaušiniais ir skrebučiais. Ventiliatoriai varinėjo dūmų prisotintą orą, o ant grotelių čirškėjo kiauliena ir ką tik iškeptos pupelės lėtai sukosi vitrinoje.

Ji apžvelgė stalus.

Ridas sėdėjo atokiai prie atskiro stalo, abiem rankomis laikydamas puodelį kavos ir žiūrinėdamas laikraštį.

Dabar arba niekada, pagalvojo ji, ruošdamasi neišvengiamai būti atstumta. Kaskart jai mėginant išpešti informacijos, jis atsitverdavo neperžengiama granito siena, pasakydavo mažai, ir dažnai jo atsakymus buvo galima pavadinti storžieviškais. Na, bent jau griežtais.

Ji turi parašyti šį straipsnį. Ypač dabar, kai gavo Tomo Finko palaiminimą. Kas žino, kada tai gali pasikeisti?

Nekreipdama dėmesio į užrašą „Prašom palaukti, kol būsite pasodinti“, ji priėjo prie Rido stalo ir įsispraudė priešais jį. Jis netgi nepakėlė akių.

– Detektyve Ridai.

Jo žvilgsnis pakilo nuo atversto laikraščio iki jos veido. Išraiška nepasikeitė. Šviesiai rudos akys žiūrėjo vertindamos ją.

– Nepamenu, kad būčiau pakvietęs jus prisėsti.

– Žinau. Mėginau susisiekti su jumis nuovadoje, bet jūs man neatskambinote.

– Buvau užimtas.

– Žinoma. Bet aš tik noriu pateikti keletą klausimų, – ji jau kišo ranką į rankinę, ieškodama diktofono ir bloknoto. Nuspaudė diktofono mygtuką, beveik neabejodama, kad jis išties ranką per stalą ir jį išjungs.

Jis kilstelėjo tamsų antakį.

– Jūs visuomet norite pateikti klausimus.

Ji nekreipė dėmesio į pastabą ir yrėsi tolyn.

– Jūs buvote išvykęs į Dalonegą.

– Jūs taip pat.

Taigi jis matė ją. Ji taip ir suprato.

– Taip, man paskirta ta tema.

– Tikrai? – jo balsas skambėjo rimtai, nebuvo nė lašelio linksmumo.

– Taip, ir...

Aukšta, liekna, kiek daugiau nei dvidešimties metų padavėja su Nikolės Kidman garbanomis ir segtuku, ant kurio buvo parašyta „Džo", prisiartino priimti užsakymų.

– Ar jau išsirinkote? – paklausė ji ir plačiai nusišypsojo, kiekvienoje rankoje laikydama po garuojantį kavinuką.

Nikė greitai čiupo tarp plastikinio indelio su kečupu ir metalinio besisukančio stovo su sirupais įkištą valgiaraštį.

– Įprastos ar be kofeino?

– Įprastos, – negalvodama atsakė Nikė.

Džo atvertė puodelį ant stalo ir pripylė.

– Įprastos, – pasakė Ridas ir jo kaktoje įsirėžė susierzinimo raukšlelės. – Ketvirtą numerį. Kumpis, iš abiejų pusių apkepti kiaušiniai, kvietinis skrebutis ir avižinė košė. Karštas padažas.

– Supratau. Jums? – Džo nukreipė stirnos akis į Nikę.

– Tik kavos... ir gabalėlį pyrago. Su karijų riešutais.

– Viskas?

– Taip.

– Ledų? Jie priklauso prie pyrago.

– Ne, dėkoju. Tik pyrago, – Nikė nebuvo išalkusi, ji nieko nenorėjo, išskyrus stiprios kavos, bet jai reikėjo priežasties čia pasilikti. Ji net neabejojo, kad antraip Ridas ją išspirtų. Akimirksniu. Tai, kad jis nedavė jai griežto atkirčio per pirmąsias trisdešimt jų pokalbio sekundžių, buvo įvykis.

– Netrukus grįšiu, – pažadėjo Džo, nieko neužsirašiusi, ir nuskubėjo prie kito stalo.

– Taigi, – Nikė padėjo diktofoną ant stalo.

Ridas pašaipiai į jį žvilgtelėjo.

– Nesiruošiu jums nieko pasakoti apie Lampkino apygardos bylą ar kokį kitą su tuo susijusį tyrimą, – jis pakėlė savo puodelį ir stebeilijo į ją pro jo kraštą. – Savo pyragą galite pasiimti į kelią.

– Aš tik noriu aiškinamojo pobūdžio informacijos.

– Neturiu.

– Bet...

– Nuovada daro pareiškimus žiniasklaidai. Ta pati tvarka yra Lampkino apygardos šerifo tarnyboje ir FTB. Laukite jų, kaip ir visi kiti.

– Ar buvo iškviesti FTB? – ji paklausė, smarkiai tvinkčiojant pulsui. Jei taip...

– Kol kas ne, – jis išgėrė didelį gurkšnį kavos.

– Bet bus.

– Aš tik daviau pavyzdį.

Ji nebuvo įsitikinusi.

– O gal bandėte duoti man užuominą.

Jis nusijuokė, ir jo akių kampučiuose įsirėžė sarkastiškos raukšlelės, nė kiek nesušvelnindamos jo atšiaurių bruožų.

– O taip, kaip tik mėginau tai padaryti, – jis stebeilijo tiesiai

jai į akis. – Ir ne vieną. Manau, noriu būti informacijos nutekintoju nuovadoje ir pateikti jums visus žinomus įkalčius. Tuomet visa tai pateks į laikraščius, ir žudikas tiksliai žinos, ko iš mūsų tikėtis. Kaip ir kiekvienas beprotis, panorėjęs atkreipti į save dėmesį ir prisiimti atsakomybę už nusikaltimą, kurio nepadarė. Nustebtumėte sužinojusi, kiek neišmanėlių trokšta tokio dėmesio. Nuovadai reikėtų daug laiko ir pinigų jiems visiems persijoti. Tai darbo jėgos švaistymas, kuris rimtai sudrumstų vandenį ir leistų tikrajam žudikui tęsti savo darbą, – jis dar kartą gurkštelėjo kavos ir pastatė beveik tuščią puodelį ant stalo. – Vadinkite mane Užkimėliu, – pašaipiai suspindo jo akys ir jis pridūrė: – Gal esate per jauna prisiminti Votergeito informatorių, kuris teikdavo informaciją Vudvordui ir Bernšteinui.

– Mano tėtis teisėjas. Augdama girdėjau apie Užkimėlį ir apie pornografinį filmą, pagal kurį jis taip pasivadino.

– Tikrai? – Ridas įkišo ranką į vidinę švarko kišenę ir ištraukė piniginę. – Girdėjau, kad jūsų tėvas su jumis irgi nekalba. Nuo to laiko, kai sukompromitavote jo bylą.

Gniaužtai suspaudė gerklę. Sprandu nuvilnijo karščio banga. Bet ji atlaikė jo žvilgsnį.

– Tai buvo seniai, Ridai. Jis pamiršo.

– Aš nebūčiau pamiršęs, jei būtumėte prie kryžiaus prikalusi mane, kaip prikalėte savo tėvą. Patikėkite, niekada jums neatleisčiau, – pasakė jis kaip tik tuomet, kai su lėkštėmis grįžo padavėja. Ridas atitraukė akis nuo Nikės ir nusišypsojo Džo savo rimta šypsena. – Regis, panelė Džilet pamiršo jums pasakyti, kad pyragą ji norėtų išsinešti.

– O, – staiga sutriko mergina. Ji neabejotinai girdėjo pokalbio pabaigą. – Atleiskite, tuoj suvyniosiu jūsų užsakymą, – greitai, tarsi kur nors vėluodama, ji padėjo Rido lėkštes ant stalo ir nuskubėjo su pyragu atgal į virtuvę.

Ridas vėl pažvelgė į Nikę.

– Paklausykit manęs, panele Džilet. Šiandien arbatpinigių* duosiu tik Džo, už tai, kad atnešė man valgyti, – jis įbedė šakutę į kukurūzų košę. – Neturiu jums ko pasakyti, išskyrus „jokių komentarų"; ir visai nesvarbu, kiek elektroninių laiškų ar balso pašto žinučių man paliksite, aš nieko nepasakysiu, kol nuovada nepadarys pareiškimo, ir, galimas daiktas, kad net ir tuomet nieko iš manęs neišgirsit. Jums teks pasitenkinti tuo, ką gaus kiti miesto reporteriai.

Ji įtempė nugarą.

– Žinote, Ridai, – atrėžė ji, – niekada nemaniau, kad laikotės nustatytų ribų. Maniau, kad esate drąsesnis. Mokate elgtis. Turite savo nuomonę.

– Ir išdėstau ją jums? – paklausė jis, pakreipdamas žandikaulį į vieną pusę.

– Ne kartą girdėjau, kad esate suktas policininkas, kuris siekdamas tiesos apeina taisykles.

– Blogai girdėjote.

– Argi? – ji metė iššūkį. – Ko vykote į Lampkino apygardą? Detektyvas iš Savanos. Ar jus kvietė pateikti įvertinimą? O gal esate susijęs su ta vietove? Su nužudymu? Kodėl pakvietė jus?

Jis neatsakė, bet jo akys nežymiai sumirksėjo, tarsi pro jas būtų prabėgęs šešėlis.

– Nežinau.

– Aišku, kad žinote.

Jo žandikaulio raumuo suvirpėjo.

– Nesikiškite, Nike. Tai policijos reikalas.

– Po velnių, kas nutiko ant Kraujo kalno?

Jo lūpos susičiaupė.

* *Tip* (angl.) reiškia ir užuominą, ir arbatpinigius.

– Kadangi esate čia, duosiu jums patarimą.

– Gerai. Klausau, – ji žvilgtelėjo į diktofoną, tyliai įrašinėjantį visą pokalbį.

– Kai kitą kartą slapta stebėsite kieno nors butą ir seksite žmones, būkite šiek tiek diskretiškesnė.

– Tikriausiai sekimo meno turėčiau pasimokyti iš jūsų, teisingai? – atšovė ji ir iš karto pasigailėjo.

Jis susičiaupė. Akys prisimerkė, padėjo šakutę taip staigiai, kad ji suprato – jis vos sulaiko įniršį.

– Šis pokalbis baigtas.

– Jis nebuvo ir prasidėjęs.

– Teisingai, – detektyvas ištiesė ranką ir nuspaudė diktofono mygtuką. Aparatas išsijungė. Ridas ją nužvelgė.

Džo kaip tik tą akimirką grįžo su polistirolo dėžute.

– Prašom, brangioji.

Nikė tiesė ranką link piniginės, bet Ridas akimirksniu čiupo jai už riešo. Stiprūs pirštai susispaudė.

– Aš vaišinu, – kaip greitai pačiupo, taip greitai ir paleido. Pasisukęs į padavėją, nežymiai jai nusišypsojo. – Įrašykite panelės Džilet užsakymą į mano sąskaitą.

– Gerai, – pasakė Džo, greitomis pažvelgusi į Nikę, tada vėl į Ridą. Ji numetė sąskaitą ant stalo, tada pasisukusi ant kulno nuėjo prie gretimo stalo, kur sėdosi vyrai medžiotojų švarkais ir kepurėmis.

Nikė pamėgino grįžti atgal, išgelbėti bent kokius santykius su šiuo vyru.

– Paklausykit, detektyve Ridai, atsiprašau, kad mes pradėjome ne taip, kaip reikėtų.

– Mes apskritai nepradėjome.

– Kodėl jūs manęs taip nemėgstate?

– Nieko asmeniško.

– Tikrai?

– Tai jūsų profesija. Man išties nepatinka reporteriai. Nė vienas. Jie trukdo.

– Kartais mes padedame. Juk visuomenė turi būti informuota.

– Retai. Paprastai jūs suerzinate žmones, pradedate daryti prielaidas, įbauginate visuomenę, spausdinate istorijas, ne visada iki galo jas patikrinę... Tai tikra rakštis subinėj. Bet necituokite manęs. Pasakiau tai neoficialiai.

– Jums nepatinka sergėtojai. Žiniasklaida neleidžia jums meluoti.

– Žiniasklaida yra rakštis subinėj, – jis žvilgtelėjo į savo net nepaliestą maistą, susiraukė ir paėmė piniginę. – Apsigalvojau. Jūs galite pasilikti. Man dingo apetitas, – nutėškęs ant stalo dvidešimtinę, pakilo iš vietos. – *Bon appètit!*

– Ei! Palaukit, – Nikė pasileido jam iš paskos, lėkdama pro duris, kai jis patraukė prie savo *El Dorado*. Lekiant per automobilių aikštelę šalto oro gūsis tėškė jai į veidą. Kai pribėgo, jis jau buvo atsirakinęs dureles. – Gerai jau, gerai, atsiprašau, kad paminėjau sekimą, – atsiprašė. – Aš viską sugadinau. Neturėjau užsiminti apie tai, kas nutiko San Fransiske. Ir žinau, kad per toli nuėjau, gindama savo profesiją. Žinau, kad yra reporterių, kurie... vaikosi sensacijų, norėdami atkreipti dėmesį. Aš viską sugadinau. Neturėjau apie tai užsiminti. Bet aš noriu šios istorijos. Neprašau jūsų kompromituoti tyrimo. Aš to neprašyčiau. Ir ypatingo dėmesio nesitikiu, tik noriu šią temą pateikti kitu rakursu. Mes esame Savanoje, o jūs sukorėte tokį ilgą kelią į šiaurę, į kitam policijos skyriui priklausančią teritoriją.

– Taigi?

– Kodėl? Kaip jūs su tuo susijęs? Kas vyksta? – jis neatsakė, tik stovėjo ten. – Aš noriu dirbti su jumis, ne prieš jus, – vėl

pamėgino ji, bet jis tik stebeilijo į ją. Dar buvo tamsu, ant jo tamsių plaukų rinkosi lietaus lašai, ir neoninio kavinės užrašo šviesoje jis atrodė nepalenkiamas. Be kompromisų. Po šimts, beveik įsiutęs.

– Jūs, žmonės, – jis ištarė taip tyliai, kad ji vos išgirdo. – Nežinote, kada reikia pasiduoti, tiesa?

– Ne daugiau nei jūs. Jeigu jūs pasiduotumėte, nė viena byla nebūtų išaiškinta.

– Tai ne tas pats.

– Mes abu dirbame savo darbą.

– Teisingai. Ir aš turiu važiuoti į savąjį, – jis įlipo į didžiulį automobilį, stumtelėjo raktelį į spynelę ir užvedė variklį.

Įtūžusi ant savęs Nikė pasitraukė ir stebėjo, kaip jis išvažiuoja iš aikštelės.

– Nuostabu, – sumurmėjo po nosimi. – Velniškai nuostabu. Esi nepriekaištinga tyrimo reporterė, Džilet, – pasistačiusi apykaklę nuo lietaus, ji grįžo į banko aikštelę ir atsisėdo prie automobilio vairo. Tiek to priartėjimo prie Rido. Šis susitikimas davė priešingą rezultatą. Visiškai priešingą. Ji grįžo ten, kur pradėjo. Vėl. Bet juk yra priežastis, kodėl Ridas buvo pakviestas į Lampkino apygardą. Kažkas svarbaus. Jo profesionalumas? Jo ryšiai? Faktas, kad jis ten gimė? Kas? Ji tikrino ir pertikrino faktus, bet negalėjo rasti jokios kitos priežasties kaip tik tai, kad vaikystėje jis ten praleido kelerius metus. Tačiau šis faktas vedė į šnipštą.

Įpykusi barbeno pirštais į vairą, paskui tarė sau, kad čia, tuščioje aikštelėje, ji tikrai nieko nesugalvos. Reikia pasikapstyti giliau. Nuspaudė sankabą ir pasuko raktelį. Varikliui užsivedus žvilgtelėjo per petį, norėdama pajudėti iš vietos, ir pastebėjo kažką šmėžuojant netoli aikštelę juosiančios gyvatvorės, – šešėlis pasislėpė nuo gatvės žibinto šviesos.

Jai suspaudė širdį.

Ji pažiūrėjo į užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Nieko.

Dar kartą žvilgtelėjusi per petį pamatė, kad gyvatvorė net nepaliesta.

– Nieko čia nėra, – tarė sau ir tuo metu pastebėjo vyrą, stovintį kitoje gyvatvorės pusėje, vis dar neapšviestą gatvės žibinto. Ji negalėjo įžvelgti jo bruožų, tačiau žinojo, kad jis žiūri į ją. Stebi ją.

Ar jis laukia?

Tas pats vyras, kurį matė prieš susitikimą su Ridu?

Jį įjungė atbulinę pavarą, gerklė buvo išdžiūvusi. Na ir kas, jei tas vyras lūkuriavo prie kavinės? Didelio čia daikto. Juk tai ne nusikaltimas, o ir piko valanda visai netoli. Aušra jau dažė miestą pilka spalva. Gal tas vaikinas laukė, kol jį paveš, žvalgėsi autobuso pakeliui į darbą...

Arba ne.

Jis stovėjo kažkaip kitaip, neapšviestoje vietoje, dėl to atrodė esąs kitoks. Ji juto įsmeigtas jo akis. Stebinčias. Jos oda nejučiom pašiurpo.

– Iškrypėlis, – sumurmėjo ji, dar kartą žvelgdama į užpakalinio vaizdo veidrodėlį.

Jo nebuvo.

Nepaliko jokio pėdsako prie gatvės.

Pranyko staiga, tarsi būtų jį susapnavusi.

– Liaukis, Nike. Susiimk, – gal jos vaizduotė buvo persitempusi, ir ji matė blogį, slypintį ten, kur jo nėra. Tikriausiai ją paveikė kalbos apie kapus ir kūnus, apie žmogžudystę. – Puiku, – pagalvojo garsiai. – Būsima nusikaltimų reporterė pabūgo vaikino, kuris tikriausiai laukė autobuso. – Kas su ja darosi? Užteko ginčo su Ridu ir ji ištižo? Jai tai nebūdinga. Įjungusi pavarą, ji išvažiavo iš aikštelės. Jos niekas nestebėjo ir niekas nesekė. Ten nieko nebuvo. Nieko!

Ir vis dėlto...

Nikė dar kartą žvilgtelėjo į veidrodėlį. Ar jis ten stovi? Neapšviestoje vietoje? Tyliai stebėdamas iš tamsios lapijos? Ar ten kas nors juda?

Ji nuspaudė greičio pedalą, odą išpylė šaltas prakaitas.

Pasigirdo garsus signalas.

Nikė išmynė stabdžius, tik per plauką nesusidūrusi su taksi, lekiančiu iš dešinės. Ji net nematė taksi. Sukilo adrenalinas, sudrėko vairą laikantys delnai, ir tada ji liepė sau susiimti. Ji negali prarasti galimybės išnagrinėti šią temą. Juk laukė to visą gyvenimą.

Ji spustelėjo greičio pedalą, ir hečbekas cypdamas išriedėjo į gatvę.

Paskutinį kartą žvilgtelėjo į veidrodėlį, bet nieko nepamatė. Visiškai nieko.

Bėk, kale, mąstė Kovotojas, pasislėpęs už tamsios lapijos kitoje gyvatvorės pusėje. Per lapus jis žiūrėjo į raudonus užpakalinius žibintus, Nikės Džilet mašinai dingstant už posūkio. *Tu niekada nepabėgsi. Tik jau ne nuo manęs.*

Jam per nugarą nubėgo virpuliukas. Kraujyje tvinkčiojo laukimo nuojauta. Ji užkibo ir jos susidomėjimas užtikrins didesnį žiniasklaidos dėmesį, – ne tik to laikraštpalaikio, kuriam ji dirba, bet ir televizijos, radijo stočių. Ir ne tik tame provincijos miestelyje, bet ir Atlantoje, Savanoje. Šia tema susidomės šalies žiniasklaida... taip...

Kaip jis ir tikėjosi, Nikė Džilet sekė Ridą iki kavinės ir išdygo tiesiai priešais tą policininką. Per langą Kovotojas matė, kaip jie kalbėjosi. Viskas vyko tobulai, pagal planą. Stovėdamas šaltyje, jis negirdėjo pokalbio, bet stebėdamas jų išraiškas ir skaitydamas iš lūpų sekė akimis tolesnį ginčą.

Ji nori sensacijos.

Ridas jai nieko nepasakys.

Tai paskatins ją raustis dar giliau. Tokia jos prigimtis. Nikė nemėgsta pralaimėti.

Dabar į tai buvo įsipainioję abu – policininkas ir reporterė.

Tobula.

Jų nervai jau buvo įtempti.

Kovotojas nusišypsojo. Liežuvio galiuku apsilaižė lūpas.

Tai tik pradžia.

ŠEŠTAS SKYRIUS

– Gerai, Klifai, kalbėk, – tarė Nikė, kai jis galiausiai atsiliepė mobiliuoju telefonu. Rytą ji praleido redakcijoje: stengėsi kuo greičiau atlikti kitas užduotis, paliko žinutę seseriai, pasiklausė darbo paskalų, bet daugiausia dėmesio skyrė dviem kūnams, rastiems viename kape šiaurės Džordžijos miškuose. Ji susisiekė su visais pažįstamais Lampkino apygardoje ir su drauge, dirbančia naujienų agentūroje AP Atlantoje, bet ta skurdi šerifo tarnybos žiniasklaidai pateikta informacija jau buvo plačiai žinoma. Ji nesuteikė Nikei reikiamo pranašumo. Dabar, sėdėdama prie stalo ir paišinėdama į bloknotą, ji kalbėjo tyliai, tikėdamasi, kad niekas, įskaitant Triną, neišgirs. – Kas naujo Dalonegos byloje? Kaip Ridas su tuo susijęs?

– Po velnių, Nike, kodėl jo nepaklausi? – Klifas buvo suirzęs.

– Bandžiau. Šįryt. Tarkim, jis nebuvo itin kalbus.

– Jam tai būdinga.

– Taigi kodėl jis? Kodėl jis ten nuskrido? Kas jį su tuo sieja?

– Negaliu pasakyti.

– Bet sąsaja yra.

– Pasakiau, kad negaliu...

– Kodėl?

Jis neatsakė, bet ji numanė priežastį, kodėl Ridas buvo pasiųstas į Dalonegą.

– Ridas kažkaip su tuo susijęs. Arba su auka, arba su žudiku, arba jis yra įtariamasis, arba...

– Ei, sulėtink tempą. Pernelyg neįsijausk.

– Bet priežastis turi būti. Ar jau žinai, kas aukos?

Jis sudvejojo.

– Priimu tai kaip teigiamą atsakymą.

– Aš to nesakiau.

– Baik, Klifai. Juk paskelbsite vardus, kai tik bus pranešta artimiausiems giminaičiams.

– Tai bus padaryta šiandien po pietų.

– Taigi suteik man šiek tiek pranašumo.

Jis atsiduso pro nosį, ir Nikė pajuto akimirksnio palengvėjimą. Klifas visuomet atsidusdavo prieš nutekindamas svarbią informaciją.

– Tikiuosi, nepakenksiu. Rastos dvi moterys; viena vyresnio amžiaus, jos kūnas smarkiai apiręs – dar nežinome, kas ji. Kita jaunesnė – karste ji išbuvo neilgai.

– Kaip neilgai?

– Mažiau nei dieną.

– Kas ji? – paklausė Nikė.

– Tai Barbara Džin Marks. Žinoma, kaip Bobė. Vietinė Savanos gyventoja. Tai viskas, ką galiu tau pasakyti. Turiu eiti.

Nikė užsirašė aukos vardą. Tai buvo pradžia.

– Kaip ji mirė?

Dvejonė. Nikė prie vardo padėjo klaustuką.

– O kaip kita?

– Mano manymu, tai žmogžudystė, bent jau Bobės atveju, bet aš tikrai negaliu daugiau nieko pasakyti. Tai gali pakenkti tyrimui.

– Tai nuovados tauškalai, ir tu tai žinai, – šalia įrašo apie aukas Nikė parašė Rido vardą ir padėjo dar vieną klaustuką. *Kas yra antroji auka? Kaip tai susiję?*

– Tai viskas, ką galiu pasakyti.

Nikė matė, kad nepavyks palenkti Klifo mirties priežasties klausimu, todėl išbandė naują taktiką.

– Taigi kas ji? Aš ne vardo klausiu.

– Neturiu teisės pasakyti.

– Skambi kaip subraižyta plokštelė.

– Gerai.

Iš jo balso pajutusi, kad jis tuoj baigs pokalbį ir padės ragelį, ji skubiai paklausė:

– Kodėl nuovada išsiuntė Ridą? O gal Lampkino apygardos šerifo tarnyba jo paprašė?

Tyla. Jokio atsakymo. Jis ėmė užsisklęsti. Reikia suktis vikriau.

– Ar todėl, kad jis ten anksčiau gyveno, o gal jis turi ypatingų gebėjimų ar tiesiog tuo metu budėjo?

– Pati susivok, Nike, – suriaumojo Sibertas. – Čia ne raketų mokslas, – jis padėjo ragelį ir pasigirdo garsus galutinis spragtelėjimas.

– Prakeikimas, – sumurmėjo ji, išplėšė iš bloknoto lapelį ir įsikišo į rankinę. Negaišo nė minutės. Tai buvo jos šansas. Jos DIDYSIS šansas. Ir juo nesidalins su Normu Mecgeru. Jokiu būdu. Niekaip. Kad ir ko norėtų Tomas Finkas. Ji nerizikuos, kad kas nors redakcijoje sužinotų, ką ji tyrinėja, taigi pasiėmė nešiojamąjį kompiuterį, išsiregistravo iš sistemos ir išvažiavo namo. Nors grėsė sušalti, mat jos butas bokštelyje beveik nebuvo apšiltintas, ji turėjo kabelinį internetą ir slaptažodį, su kuriuo pateks į „Sargybinio“ ir jo antrinio laikraščio Atlantoje archyvus. Viską, ką reikėtų sužinoti apie Barbarą Džin Marks, Nikė sužinos šiandien, tada pradės įtemptą darbą – patikrins

Bobės namus, jos darbovietę ir draugus. Ir visa tai aiškindamasi ji supras, kodėl moteris buvo nužudyta.

– Ką naujo sužinojo šerifo tarnyba? – paklausė Ridas, kai apie trečią į jo kabinetą įėjo Makfis. Ridas dirbo visą rytą – stengėsi atsigriebti su kitomis bylomis, susisiekė su laboratorija sužinoti, ar neaptiko pirštų atspaudų ant anądien gauto laiškelio, skambino Sen Klerui pasiteirauti, ar yra daugiau informacijos apie kape rastas aukas. Medicinos ekspertas faksu atsiuntė preliminarias išvadas, ir Ridas dabar jas skaitė. Viskas, ką jam sakė Sen Kleras, pasitvirtino. Barbara Džin Marks mirė uždususi, jos kraujyje aptiktas didelis alkoholio kiekis ir nerimą mažinančių vaistų pėdsakų. Jos pirštai buvo nubrozdinti iki žaizdų, keliai sumušti iki mėlynių, kakta kruvina tikriausiai nuo daužymo galva į karsto antvožą. Mėgindama išsiveržti į laisvę, ji atsilupo rankų ir kojų nagus. Ir buvo maždaug vienuolika savaičių nėščia. Jam suspaudė krūtinę, kai Makfis įsitaisė ant šalimais stovinčios kietos kėdės. – Kalbėjai su Boldvinu?

– Porą kartų, bet informacijos turime ne ką daugiau nei prieš porą dienų, – prisipažino didysis detektyvas. Jis perbraukė ranka skruostą ir jo rūstus veidas dar labiau sugrieztėjo. Įkišęs ranką į kišenę, išsitraukė bloknotėlį. – Preskoto Džounso, prie kalno sužeisto vaikio, būklė vis dar kritinė. Boldvinas nuėjo su juo pasikalbėti ir sužinoti, ką jis matė, bet nedaug ką pavyko išgauti, o gydytojai ir seselės nenudžiugo, kad drumsčiama jo ramybė. Berniuko tėvas taip pat nepadėjo. Jo manymu, vaikis gali parduoti savo pasakojimą bulvariniam laikraščiui. Tačiau Boldvinas vis dar bando jį įtikinti. Jis kalbėjo ir su antruoju berniuku.

– Delakrua?

– Teisingai. Bet jo pasakojimas nepasikeitė; jis neprisimena daugiau jokių smulkmenų. Nors jis pasirodė kažkoks įtartinas... tarsi ne viską sakytų.

– Gal jis bijo policininkų. Daugelis vaikų bijo. Berniukas užsisklendžia, užuot pasakęs tai, kas, jo manymu, įstumtų jį į dar didesnę bėdą.

– Dar kartą su juo pasikalbėsiu, – Makfis pasižymėjo bloknote. – O gal šerifas galėtų išpešti iš berniuko, ką jis žino.

– Gal, – sutiko Ridas.

– Kalbėjausi su vyriausiuoju nusikaltimo vietos tyrėju; jie turi serijinį karsto numerį ir dirvos pavyzdžių. Tu buvai teisus – dalis ant karsto prilipusių žemių neatitiko dirvos, kur jis buvo atkastas, sudėties. Pernelyg daug smėlio.

Morizeti dar nespėjo pasirodyti tarpduryje, o apie jos atvykimą jau pranešė šaižus batų kaukšėjimas. Jos šviesūs plaukai styrojo į visas puses, nuo galvos iki kojų buvo džinsuota – kelnės, marškinėliai ir švarkas. Ji avėjo gyvačių odos batais, kuriuos įsigijo labai seniai El Pase.

– Ar ką nors praleidau? – paklausė ji ir nusišypsojo Makfiui; jos šypseną lengvai buvo galima palaikyti flirtu. Jėzau, nejau ji niekada nepasimokys?

– Makfis pasakojo man, ką jie aptiko šiaurėje.

– Nusikaltimo vietos tyrėjai turi serijinį karsto numerį ir dirvos pavyzdį, jis neatitinka vietinės dirvos sudėties.

– Taigi karstą atgabeno iš kažkur kitur.

– Taip atrodo, – pasakė Makfis. – Jie tikrina ir lygina.

Morizeti atrėmė užpakalį į palangę. Už jos, kitoje stiklo pusėje, pro storus debesis skverbėsi žiemos saulės spinduliai.

– Tegu patikrina, gal atitiks dumblažemį prie Stounvolo kapinių.

– Kodėl? – paklausė Makfis.

– Aną naktį ten buvo sutrikdyta ramybė.

Ridas su susidomėjimu pažvelgė į savo partnerę.

– Dingo karstas?

– Pataikei. Ne tik karstas, bet ir kūnas viduje.

– Atspėsiu – šešiasdešimtmetės moters?

– Polinos Aleksander.

Makfis sušnarpštė.

– Tinka. Karstas buvo pagamintas Džeksone, Misisipėje, ir parduotas Biufordui Aleksanderiui, kai mirė jo žmonai. Maždaug prieš porą mėnesių.

– Polina Aleksander mirė namuose nuo infarkto, virtuvėje gamindama džemą ar drebučius, uogienę ar panašiai, – Morizeti gūžtelėjo pečiais. – Nežinojau, kad žmonės dar užsiiminėja tokiais dalykais. Taigi Biufordas, grįžęs iš medžioklės namo, rado ją ant grindų ir paskambino 911. Bet jau buvo per vėlu.

Ridas peržiūrėjo senesnės moters autopsijos išvadas ieškodamas, kas būtų galėję sukelti infarktą, tačiau ten nebuvo nieko, bent jau kol kas, kas leistų manyti, kad ji buvo nužudyta.

– Taigi viena moteris mirė natūralia mirtimi, o kita, nužudytoji, buvo palikta gyva mirti karste, – pasakė ir pakėlė akis. – Ji buvo nėščia.

– Po šimts, ne! – Morizeti pašoko nuo palangės.

Makfio išraiška pasidarė dar rūstesnė.

– Kūdikis?

– Maždaug dviejų mėnesių.

– Ar manai, kad žudikas žinojo? – paklausė Morizeti. – Jėzau Kristau, koks iškrypęs psichas galėtų žudyti nėščią moterį? Kas būtų taip supykęs? Po velnių, tikriausiai tėvas. Vyras.

– Jeigu jis buvo tėvas, – tarė Ridas, jusdamas susierzinimą. – Mums reikės DNR testo.

– Sakei, kad buvai su ja susijęs, – Makfis per stalą įtariai stebeilijo į Ridą.

– Ką? Palauk, – Morizeti nukaro žandikaulis. – *Tu tėvas?* O Kristau, palauk, kol apie tai nugirs Okano. Akimirksniu būsi nušalintas nuo bylos.

– Ar jau žinoma, kas paskutinis matė Bobę? – paklausė Ridas.

– Gal tu man pasakysi, – Morizeti žingsniavo, nervingai pirštais braukydama savo elektros šoko stiliaus šukuoseną. – Kodėl tylėjai? – ji buvo supykusi, skruostai liepsnojo. – Juk mes esam partneriai, Ridai. Tu žinai viską apie mano gyvenimą, mano vaikus, mano buvusiuosius ir... Prakeikimas, – įpykusi ji vėl atsirėmė į palangę. – Gal turi daugiau paslapčių, kuriomis norėtum pasidalyti?

– Ne dabar.

– Pasakyk, kai norėsi.

– Mums reikia sužinoti, ar Barbara Džin Marks pažinojo Poliną Aleksander.

– Tai ir dar daugiau, – sumurmėjo Morizeti.

– Taip, bet ar tarp jų yra ryšys? Ar Polinos karstas buvo iškastas atsitiktinai, ar žudikas pakišo mums kitą užuominą? Raštelyje minimi du.

– Ar tu rimtai nusišneki? – sumurmėjo Morizeti. – O gal tavo gyslomis teka ledinis vanduo? Tu ką tik sužinojai, kad tavo meilužė, galimai nešiojusi tavo vaiką, buvo įkišta į karstą ir gyva palaidota, o tu... tu ramiausiai čia sėdi ir svarstai, ar ji pažinojo kitą moterį? – ji užvertė akis ir iškėlė aukštyn ranką. – Negaliu patikėti.

Ridas atsilošė į kėdės atkaltę.

– Geriausia, ką galime padaryti, – išnarplioti šią bylą.

– Bet...

– Jis teisus, – įsiterpė Makfis. – Ir laiko yra nedaug, – jis stebeilijo į Ridą, bet nykštį nukreipė į Morizeti. – Ji irgi teisi. Tu būsi nušalintas nuo šios bylos. Greitu laiku.

Nikei sustojus prie šaligatvio priešais Džeromo Markso darbovietę, sučirškė telefonas. Užrašas telefono ekrane rodė, kad kitame linijos gale – jos draugė Simona.

– Sveika. Kas naujo? – paklausė Nikė, stebėdama raudonų plytų pastato, esančio už kelių kvartalų nuo *Cotton Exchange* restorano, duris.

– Rytoj septintą vakaro kikbokso treniruotė. Prisimeni?

Nikė mintyse sudejavo. Šį vakarą ir rytoj jos laukė ilgos tyrimo valandos ir straipsnis.

– Ne.

– Tu praleidai praeitą užsiėmimą.

– Žinau, žinau, bet esu užsiėmusi labai rimtu darbu.

– Nesakyk, – ištarė Simona, ir Nikė pajuto, kad ji šypsosi. – Viso gyvenimo istorija. Tavo šansas į sensacingą sėkmę, tavo didysis lūžis, amžiaus naujiena...

– Gerai jau, gerai, tu jau esi tai girdėjusi.

– Mhm. Maniau, galėtume nueiti paspardyti užpakalius, tada suvalgyti po kepsnį, pačirškintą ant grotelių, arba nueiti išgerti, arba šiaip ką smagaus nuveikti.

– Nežinau, ar galėsiu.

– Baik, Nike, juk šie užsiėmimai tavo sumanymas.

Nikė žvilgtelėjo į laikrodį. Pusė šešių. Kur Marksas?

– Nežinau.

– Pasijusi daug geriau.

Simona buvo teisi. Pasimankštinti nepakenktų, po užsiėmimo Nikė pasijusdavo energinga, pilna jėgų užkariauti pasaulį.

– Gerai, susitikime sporto klube, bet dėl kitų dalykų nesu užtikrinta.

– Matyt, turėsiu tave įkalbėti. Gal ir Džeiką prikalbinsim kur nors nueiti po treniruotės.

Džeikas Vonas buvo jų instruktorius. Aukštas, tamsus, gražus, raumeningas, lyg iš konkurso „Misteris Visata". Ir, Nikės spėjimu, gėjus. Visos moterys ir keli vyrai jų grupėje varvino dėl jo seilę. Tačiau Džeikas neskleidė jokių seksualių virpesių, būdingų daugeliui trisdešimtmetį perkopusių sportininkų. Atrodė, kad Simona to nepastebi arba jai nerūpi. Nuo pat pirmo užsiėmimo rugsėjį ji buvo įsimylėjusi Džeiką.

– Gali pamėginti.

– Pamėginsiu.

Nikės akys buvo įsmeigtos į pastato duris ir ji pastebėjo išeinantį Džeromą Marksą. Jis vilkėjo apsiaustą ir sparčiai žingsniavo į daugiaaukštę automobilių aikštelę.

– Simona, turiu bėgti. Pasimatysim vėliau.

– Tikiuosi. Rytoj, – Simona padėjo ragelį. Nikė išjungė telefoną, įmetė jį į rankinę ir staigiai išlipo iš mašinos. Ji nuskubėjo temstančia gatve ir pasivijo jį prie pastato laiptų. – Pone Marksai!

Vyras atsisuko į ją, ir jo lūpose atsirado lengva šypsena. Nelabai gedintis sutuoktinis.

– Aš Nikė Džilet iš „Savanos sargybinio". Girdėjau apie jūsų žmoną. Užjaučiu.

– Mano buvusią žmoną, – paaiškino jis ir šypsena ėmė palengva blėsti, brėždama griežtą lūpų liniją. – Na, būtų greitai tapusi buvusiąja, bet dėkui.

– Jei turite kelias minutes, norėčiau pasikalbėti apie tai, kas nutiko, – ji vos ne bėgo, norėdama sumažinti juos skiriantį atstumą.

– O ką čia pasakysi? Bobė buvo nužudyta. Kažkoks šliužas įmetė ją į karstą ir užkasė gyvą su mirusia moterim. Meldžiu Dievo, kad policija sučiuptų tą šunsnukį, – jis ėmė lipti betono laiptais.

Nikė stabtelėjo.

– Gyvą? – ji pakartojo apstulbusi ir jos kraujas ėmė virsti lediniu vandeniu. Nikė pabandė įsivaizduoti save ankštoje erdvėje, stingant oro, be jokios galimybės ištrūkti. – Ji buvo gyva? – nors ir baisėdamasi, ji pajuto jauduliuką. Ne tik sužinojo vienos aukos tapatybę, bet ir išskirtinį nužudymo būdą. – Ar ji buvo sąmoninga? Ar... ar apsvaiginta? Ar ji žinojo, kas jos laukia?

Jis išbalo. Suprato pasakęs per daug.

– Tai neoficiali informacija.

– Jūs nesakėte, kad informacija skirta tik siauram ratui.

– Jei mane pacituosite, paduosiu į teismą, – mestelėjo jai per petį, bet tai buvo nesvarbu. Nikė buvo susijaudinusi. Štai ji! Taip ilgai laukta istorija. Du šaltiniai patvirtino, kad auka buvo Barbara Džin Marks. Ji dar paklaus Klifo, ar tikrai viename karste buvo du kūnai, ar Barbara Džin buvo palaidota gyva, bet sensacinga žinia jau jos kišenėje.

– Ar žinote, kas buvo kita moteris? – paklausė mintyse jau rikiuodama faktus.

– Ne.

– Ar jūsų žmona turėjo priešų?

– Per daug, kad būtų galima suskaičiuoti, ir šis pokalbis baigtas, nors jis ir nebuvo prasidėjęs, – jis stumtelėjo petimi trečio aukšto duris. Nikė jas sugriebė ir įsmuko į vidų, o jis patraukė prie savo juodo mersedeso.

– Ar numanote, kas būtų norėjęs nuskriausti Barbarą?

Jis stabtelėjo prie spindinčio automobilio.

– Paklauskit Pirso Rido, – pasakė piktai. – O dabar, jums leidus, – jis atrakino automobilį ir, nespėjus jai atsakyti, įsitaisė prie vairo. Paskutinį kartą rūsčiai žvilgtelėjęs, išvažiavo atbulas iš vietos ir nusileido nuovaža žemyn.

Vėjas kaukė atviroje automobilių aikštelėje, o Nikė stovėjo ant betono tarp tepalo dėmių ir padangų žymių. Aikštelė buvo tuščia, išskyrus kelis automobilius. Nikė patraukė prie laiptų, jos batai dunksėjo į purviną betoną. Barbara Džin Marks buvo palikta karste gyva. Su kitu kūnu? Siaubinga mintis supykino Nikę, ji akimirksniu pajuto aukos baimę. Iš prigimties turinčiai klaustrofobiją, jai labiau patiko atviros erdvės nei ankšti sandėliukai, lifto kabinos ar maži kambariai. Mintis pabusti karste, įspraustai tarp mirusios moters ir karsto antvožo ar dugno... O Dieve, buvo pernelyg klaiku, kad apie tai galvotum. Kas būtų galėjęs taip pasielgti? Kaip nuožmiai reikėtų nekęsti žmogaus, kad įstumtum jį į tokią siaubingą padėtį?

Nikė priėjo laiptus ir ėmė leistis žemyn.

Paklauskit Pirso Rido.

Žinoma, ji paklaus Rido, juk jis dalyvauja tyrime.

Tačiau buvo keista, kad Džeromas Marksas šį pasiūlymą sviedė tarsi keiksmažodį. Tarsi būtų dar kažkas. *Tai tu kuri dar kažin ką; tavo vaizduotė per daug įsisiautėjusi. Vėl.*

Ji išgirdo, kaip aukštu virš jos trinktelėjo durys, ir laiptus ėmė brūžuoti batų padai.

Bet kodėl Ridą iškvietė į tyrimą?

Ir kodėl Barbaros Marks vardas jai atrodė girdėtas? Tik išgirdus, jis jai pasirodė pažįstamas. Gal tai buvo kino žvaigždė ar kita įžymybė, garsus žmogus, apie kurį ji skaitė paskalų skiltyje ar filmo titruose, ji negalėjo atsikratyti abejonės...

Žingsniai virš jos galvos artėjo, ir ji pagalvojo apie tamsią figūrą, kurią matė šįryt, – tamsoje stovintį nepažįstamąjį. Jos

pulsas padažnėjo; laiptai nebuvo gerai apšviesti, tad ji pagreitino žingsnį, skubėdama į pirmąjį aukštą, bet žingsniai aidėjo vis arčiau. Ji atplėšė duris į gatvę ir paėjėjo tolyn nuo automobilių aikštelės; žvilgtelėjusi per petį, pamatė apsiaustu vilkintį vyrą, drožiantį tolyn nuo jos, tarsi jis būtų skubėjęs savo reikalais. Jis net nežvilgtelėjo į jos pusę, kai ji priėjo prie savo mašinos, bet rakinant dureles jos širdis plakė šimtą dūžių per minutę.

Jau beveik įlipusi į vidų, pastebėjo popieriaus lapelį, užkištą už valytuvo. Mintyse sudejavo. Nuostabu. Baudos talonas. Betgi mokamo stovėjimo valandos jau pasibaigusios. Ir tai visai nebuvo panašu į šaukimą apsilankyti teisme. O Dieve, kažkas kliudė jos mašiną. Taip ir bus. Ir nuvažiavo. Ji ištraukė raštelį iš už valytuvo ir išlankstė. Ji tikėjosi rasti vardą ir telefono numerį. Bet ten tebuvo pora žodžių:

Šį vakarą.

Po velnių, ką tai reiškia?

Pakilo vėjas ir gatvėje pasklido sausi lapai. Pravažiavo automobilis, ir Nikė apsižvalgė, ieškodama raštelį palikusio žmogaus. Nieko arti nebuvo. Niekas netykojo ir nestebėjo, ką ji daro. Keletas pėsčiųjų, tikriausiai tarnautojų, prieblandoje skubėjo prie savo automobilių ar į namus. Ji matė vaiką ant riedlentės, vežimėlį stumiančią moterį, šunį vedžiojantį pagyvenusį vyrą, besiglėbesčiuojančią ir besijuokiančią neatsargiai per gatvę einančią paauglių porą. Ji atsigręžė į automobilių aikštelę... durys vėrėsi... jai plaukai atsistojo piestu, nors tam nebuvo jokios priežasties.

Ji įsikišo raštelį į rankinę ir įšoko į mašiną. Paprastai ji nejusdavo baimės, bet šiandien ore kažin kas tvyrojo, kažkas ją gąsdino, ir mintis apie Bobę Džin Marks, įkištą į karstą su mirusios moters yrančiu kūnu, nedavė ramybės. Ji buvo reporterė. Priprato prie pasaulio skausmo ir kančių, bet vaikų ar

gyvūnų kančia ją jaudino. Labai. Kiekvienas, nuskriaudęs nekaltus, turėtų būti pasodintas iki gyvos galvos ar blogiau. Taip pat ir tas šliužas, įkišęs gyvą, kvėpuojančią moterį į karstą su lavonu. Kokia mirtis galėtų būti blogesnė? Ji sudrebėjo ir nuvažiavo tolyn nuo šaligatvio.

Šį vakarą.

Šį vakarą *kas?*

– Dėl Dievo, kas dėjosi tavo galvoje? – paklausė Ketrina Okano, stovėdama prie stalo ir stebeilydama pro langą, kai pasibeldęs į praviras duris įėjo Ridas. Apygardos prokurorės rankos buvo sukryžiuotos ant krūtinės, o vienos rankos pirštai piktai tapšnojo kitos alkūnę. Liesa, įsakmi ir ryžtinga moteris užsipuolė Ridą. – Tu pažinojai Barbarą Džin Marks, žmogžudystės auką, ir pasiprašei dalyvauti tyrime? – nespėjus jam atsakyti, pridūrė: – Ir ji buvo nėščia. Vaikas gali būti tavo. Ar nemanai, kad čia interesų konfliktas? – jos balsas skambėjo sarkastiškai.

– Aš noriu rasti žudiką.

– Neabejoju, bet tu esi nušalinamas nuo tyrimo, – ji žvelgė pro akinių metaliniais rėmeliais viršų. Tai buvo dalykiška daugiau nei keturiasdešimties metų moteris trumpa šviesių plaukų šukuosena, spėraus proto ir skvarbaus žvilgsnio, galinčio perverti žmogų kiaurai.

– Aš pažinojau Barbarą.

– Tu esi šališkas. Beje, ta moteris buvo ištekėjusi. Nuovadai nereikia viešinamos blogos reputacijos. Žiniasklaida turės progą džiūgauti.

Ji patraukė kėdę prie stalo ir atsisėdo, tarsi tema būtų buvusi išsemta.

– Daugiau jokių diskusijų, Ridai. Tu nedalyvauji.

– Į karstą įdėtas laiškas adresuotas man. Aną rytą gavau dar vieną paštu su padirbtu antspaudu iš Kolonijinių kapinių. Manau, juos rašė tas pats žmogus. Kad ir kas yra tas šliužas, jis stengiasi atkreipti mano dėmesį.

Ji pakėlė į jį akis.

– Tuo labiau.

– Keite, juk žinai, kad galiu su tuo susitvarkyti. Būsiu objektyvus ir galėsiu padėti šiai bylai iš vidaus.

– Liaukis, Ridai. Nė negalvok.

– Bet...

– Taip pat siūlau tau savanoriškai atlikti DNR tyrimą.

– Jau padaryta.

– Gerai. Tuomet palik šią bylą ramybėje, Ridai. Tirsime ją, laikydamiesi taisyklių, – sumirksėjo ji. – Aišku?

– Aišku.

– Puiku. Bet jei ketini ką nors daryti man už nugaros, atmink, mes kalbame apie tavo darbą. Aš dėl tavęs rizikavau, kai išvykai iš San Fransisko. Neversk manęs pasijusti kvaile.

– Net nepagalvočiau apie tai.

– Gerai, – ji pirmą kartą tądien jam nuoširdžiai nusišypsojo. – Tuomet tu neprieštarausi tėvystės tyrimui ir pokalbiui su detektyvu Makfiu.

– Nė kiek, – pasakė Ridas, nors iš tiesų pyko. Žinojo, kad ji niekuo jo nekaltina, tikriausiai net neįtarinėja jokiu įstatymo pažeidimu, bet vis tiek jautė kartėlį.

Jis pasuko prie durų ir jam išeinant ji tarė:

– Ačiū, Pirsai. Žinau, kad tai nėra lengva, ir... na... užjaučiu, jei... pats žinai.

Jei pasirodys, kad vaikas tavo.

– Taip. Žinau, – jis išėjo iš jos kabineto ir pasuko tiesiai prie savo stalo. Jo vaikas. Ar tai įmanoma? Prakeikimas, kokia painiava.

* * *

Ji buvo virtuvėje. Nediduke, ant viršugalvio sukeltais šviesiais plaukais, su pastebima per chalatą kuprele moteris stovėjo prie viryklės ir kaitino vandenį arbatai. Kaip ir kiekvieną antradienio vakarą, vienintelį kartą, kai nepasilikdavo tarnaitė. Senas namas buvo tamsus, išskyrus melsvą televizoriaus, kurį ji paliko įjungtą miegamajame, spindesį ir iš virtuvės sklindančius šviesos ruožus.

Kovotojas stebėjo ją iš lauko. Alkdamas to, kas turi įvykti. Jis jau įsivaizdavo tai - nužudymą, ir juto užplūstantį malonų nerimą. Pasislėpęs didžiulės magnolijos šešėlyje, jis glostė didelį rainą katiną ir žvelgė į dangų. Mėnulis buvo aukštai, vos matomas pro šakų tinklą ir ploną virš miesto kabantį debesų sluoksnį. Katinas buvo neramus ir vis mėgino pasprukti. Nieko nebus.

Sušvilpė arbatinukas. Kovotojas išgirdo jį švilpiant net pro drėgnus stiklus. Gerai. Katinas pašoko, bet negalėjo paspruktі. Jau beveik laikas. Jo odą išpylė prakaitas. Jis turi būti kantrus. Dar kelias sekundes.

Prasivėrė užpakalinės durys. Senyva moteris išėjo į apšviestą verandą.

- Maksimai? - pašaukė kudakuojančiu balsu. - Eikš, bičiuli.

Katinas pasimuistė.

Jo gyslomis nuvilnijo adrenalino antplūdis. Ta valanda jau netoli.

Palauk. Dar ne.

- Eikš, katinėli, katinėli... Maksimai, velniūkšti... kur tu? Eikš, bičiuli, katinėli, katinėli, - jos balsas buvo suirzęs iš susirūpinimo; ji žingsniavo iš vieno verandos galo į kitą, žvelgdama į tamsą ir vešlią sodo lapiją.

Rainis jo rankose pamėgino išsilaisvinti.

Dar ne. Dar šiek tiek. Kraujas tvinkčiojo ausyse. Energingai. Jis nejudėjo. Neišleido nė garso.

– Dėl Dievo, išdykėli, tuoj pat ateik...

Dabar!

Vienu tyliu judesiu jis permetė katiną per tvorą.

Rainis sukniaukė.

– Maksimai? Kokio velnio? – paklausė ji ir nuskubėjo laiptais žemyn... ant plytų takelio... Jai einant prie vartelių, čiužėjo šlepetės.

Jis įkišo ranką į kišenę. Pirštinėti pirštai surado paruoštą švirkštą.

– Eikš, bičiuli. Katinėli, katinėli, ar tu sužeistas? – jai knebinėjant skląstį, jis iššoko iš šešėlio. Ji pradėjo spiegti.

Viena ranka jis užspaudė jai burną.

Ji priešinosi stebėtinai stipriai, turint galvoje, kad buvo sena kaulėta moteris.

– Metas susitikti su Dievu, Roberta, – šiurkščiai sušnibždėjo jai prie ausies, ir ji pradėjo priešintis dar atkakliau pašėlusiai rangydamasi. Bet ji nebuvo jam lygi varžovė.

Laisva ranka jis įbedė mirtiną adatą per šilkinį chalato audinį į jos liesą ranką. Ji kovojo, atlošdama galvą ir stebeilydama jam į veidą. Atpažinimo, nuostabos ir pykčio akimirka, ir ji kando jam per pirštinę. Smarkiai. Dantys įsmigo į odą.

Jo delną pervėrė skausmas.

– Kalė! – suurzgė vyras.

Jos žūtbūtinė pastanga išsigelbėti buvo pavėluota.

Žala jau buvo padaryta.

Jos akys užvirto. Žandikaulis atvėpo. Kūnas susmuko.

Vyras persimetė senutę per petį, o katinas šnypšdamas spruko tolyn į šešėlį ir įbedė į jį piktas, blogo linkinčias akis. Jo vienintelis liudininkas. Ir netyčinis partneris. Kvailas padaras nesuvokė, kad jau niekada nepamatys savo šeimininkės gyvos.

Niekas nebepamatys.

SEPTINTAS SKYRIUS

– Tu vadini vaikiną Kapų Plėšiku? – paklausė Tomas Finkas, pasitaisęs skaitymo akinius ir perskaitęs paskutinį Nikės straipsnio apie nusikaltimo vietą Lampkino apygardoje variantą. Jau buvo vėlus vakaras, rytinį laikraščio maketą reikėjo atiduoti spausdinti, ir Nikė mindžikavo nuo vienos kojos ant kitos priešais Finko stalą. Jis stovėjo kitoje pusėje. Jos straipsnis gulėjo atverstas tarp jų.

– Teisingai. Nemanote, kad gražiai skamba? – Nikė džiūgavo pagalvojusi, kad pagaliau jos pavardė pateks į pirmąjį puslapį. Jau įsivaizdavo išspausdintą straipsnį. Ryški antraštė skelbs: „Kapų Plėšikas smogia ir suglumina policiją“.

Jeigu tik Finkas sutiks.

– Ar tavo šaltiniai yra nepriekaištingi? – jis skeptiškai kilstelėjo antakį.

– Žinoma.

– Nemeluok man. Ar kalbėjaisi su Ridu? – Finkas bakstelėjo į detektyvo pavardę antroje pastraipoje.

– Mėginau. Jis nelabai nusiteikęs bendradarbiauti. Bet aš turiu šaltinį arti tyrimo...

– Konkrečiau? – pareikalavo jis.

– Ne. Savo šaltinių neatskleidžiu. Net ir jums.

– Tu nori viešai apginti savo poziciją.

– Jei reikės. Bet to daryti neteks. Kalbėjau su abiejų aukų vyrais, kad patvirtintų mano teiginį.

– Palūkėk, – jis norėjo išsiaiškinti. – Viena auka. Senoji ponia Polina Aleksander mirė sava mirtimi.

Dabar ji tikrai turėjo Finko dėmesį. Gerai.

– Taip atrodo. Bet niekas nėra įsitikinęs.

– Vis įdomiau ir įdomiau? – paklausė jis.

– Tikrai taip.

Jo paniurimas šiek tiek išblėso, peržiūrėjus straipsnį trečią kartą.

– Rodei jį Mecgerui?

Nikė negalėjo meluoti. Net ir norėdama. Bet ji nenorėjo. Finkas vis tiek greitai sužinotų.

– Ne. Nekalbėjau su juo.

Finkas žvilgtelėjo pro skaitymo akinių viršų ir neatrodė patenkintas.

– Kodėl? Juk liepiau judviem dirbti kartu.

Kilstelėjusi petį, Nikė pasakė:

– Man geriau sekasi dirbti vienai. Jei paklaustumėte Normo, manau, jis pasakytų tą patį.

– Taigi tu nesi visiškai pasirengusi, – jis išsitiesė, sukryžiavo rankas ant krūtinės, ir nuo pikto žvilgsnio susidarė daugybė raukšlelių. – Juk sakiau...

– Norite spausdinti ar ne? – ji perėjo į puolimą. – Dabar mes paskelbtume šią žinią pirmieji. Po šešių valandų viskas, kas čia parašyta, – ji nekantriai pastukseno pirštu į straipsnio puslapius, – mirgės visuose laikraščiuose pietrytinėje valstijos dalyje ir skambės per televiziją bei radiją. Dabar mes turime

sensacingą žinią, jei tik nepraleisime progos, o dėl straipsnio pagrįstumo – aš šimtu procentų prisiimu visą atsakomybę už tai, kas čia rašoma.

– Tikiuosi, prisiimi ją už kiekvieną savo straipsnį.

– Tuomet tegu tai būna pusantro šimto ar dviejų šimtų procentų atsakomybė. Sakau jums, Tomai, kad straipsnis yra karštas. Galima sakyti, išskirtinis.

Jis prunkštelėjo. Atrodė neapsisprendęs. Kramtė lūpą iš vidaus, tarsi tai būtų pasaulinės derybos, nors, Nikės vertinimu, tai buvo neabejotina sėkmė.

– Tomai, tikrai. Pasikliaukite manimi.

Jis žvilgtelėjo į ją. Jo akys tyliai sakė: *kartą pasiklioviau, ir tu viską sugadinai su Ševaljė byla.* Bet garsiai to neištarė, nes jau daugiau kaip dešimtmetį po tos nesėkmės jos darbas buvo nepeiktinas. Tačiau jis dvejojo. Ir ji žinojo kodėl. Jam nedavė ramybės tai, kad jis nepažinojo nė vieno Nikės šaltinio. Jau keleri metai ši aplinkybė kėlė tarp jų trintį.

– Per pastarąsias tris valandas pertikrinau faktus.

Klifas Sibertas detales nutylėjo, bet patvirtino viską, ką ji sužinojo iš Džeromo Markso. Jai paklausus apie Ridą, Klifas pasiūlė pačiai pasikalbėti su stačioku detektyvu. Tarsi ji nebūtų mėginusi. Ji paliko daugiau žinučių ir, nesulaukusi atsakymo, nusprendė paminėti jo vardą straipsnyje, nes jis buvo iškviestas į Lampkino apygardą ir taip susijęs su žmogžudystėmis.

– Gerai, spausdinsim. Pirmame puslapyje, – Tomas patrynė sprandą, ir ji jau laukė perspėjimo, kad rizikuoja savo darbu. Užuot tai pasakęs, jis sumurmėjo: – Šaunuolė.

Nikė negalėjo patikėti. Komplimentas iš Baisiojo Tomo? Reikalai išties taisosi. Nespėjus jam apsigalvoti, čiupo savo daiktus ir išlėkė pro duris, kur miestą jau gaubė naktis. Ji lipo į savo mašiną, o virš gatvės žibintų ir šviesoforų tvyrojo migla. Pabandė užvesti variklį, bet jis tik paspjaudė, pakosėjo ir nė iš vietos.

– Nagi, – sumurmėjo ji. Tik ne šį vakarą. Mažutis subaru negali dabar jos išduoti. Ji vėl pasuko raktelį, ir šį kartą klastingasis variklis atgijo. – Jau geriau, – atsidususi su palengvėjimu paglostė prietaisų skydelį ir išvažiavo iš aikštelės.

Gatvės buvo tylios. Klaikiai tuščios. Važiuodama namo, ji prasilenkė tik su vienu atsitiktiniu automobiliu. Galvojo apie vyrą, kurį matė po staiga pasibaigusio susitikimo su Ridu, įsuko į savo stovėjimo vietą prie namų ir pasiraususi rankinėje rado raštelį, kuris buvo paliktas ant mašinos. Blankioje lempų šviesoje jo savotiškas turinys buvo aiškus.

Šį vakarą.

Ar tai reiškia, kad šiandien?

Tai įspėjimas?

Grasinimas?

Ar nekalta išdaiga?

Jos plaukai pasistojo piestu, ir ji žvilgtelėjo į užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Nieko įtartino nesimatė, tačiau senas namas buvo toks pat tamsus, kaip ir tada, kai ji išvyko prieš aštuoniolika valandų. Paprasčiausiai ji buvo pavargusi. Pernelyg stipriai reagavo.

Nervai buvo įtempti, ji ištraukė iš mašinos portfelį, rankinę ir nuskubėjo takeliu prie vartelių. Skląstis buvo atstumtas, tarsi kas būtų pernelyg skubėjęs uždaryti vartelius, ir jie laisvai siūbavo ir girgždėjo vėjyje. Nikė įėjo ir paskui save užstūmė kaltinio plieno skląstį.

Širdis daužėsi kaip pašėlusi, ji ėjo plytų takeliu iki išorinių laiptų, visą kelią kartodama sau, kad yra kvailė. Ko ji bijo? Nakties? Dėl Dievo, tai juokinga! Ji neturi laiko paranojai.

Jai lipant kaukšėjo batai, ir paskutinėje laiptų aikštelėje ji pastebėjo kažką judant, kažką slenkant tamsoje. Ji vos nesuspiegė, bet staiga atpažino Dženings.

– Dėl Dievo, ką čia darai? – paklausė ji, o katė metėsi ant laiptų ir pakėlusi uodegą užbėgo likusiomis pakopomis į butą. Nikė nusekė iš paskos. Nors ji galėjo prisiekti, kad užrakino savo rainę viduje.

Ar tikrai?

Gal ji paliko pravirą vonios langelį, kad išsivėdintų dušo garai... o gal katė išsprūdo pro duris jai išeinant rytą. Šiaip ar taip, ji miaukė ir vaikščiojo prie jos buto durų.

– Gerai jau, gerai, žinau, – tarė ji, ieškodama rankinėje raktų. – Čia šalta, – suradusi prakeiktus raktus, įkišo vieną jų į spyną ir pamatė, kad buto durys neužtrenktos. Nieko keisto, kad katė pabėgo. Bet... durys nebuvo praviros, tik ne iki galo uždarytos. Tarsi kas nors būtų ketinęs jas uždaryti, bet labai skubėjo.

Kaip tu. Šįryt.

Ji prisiminė, kaip išlėkė iš buto, apsiavusi batus ir apsivyniojusi šaliką, pasiryžusi sekti Ridą ir su juo pasikalbėti. Bet durys paskui ją užsitrenkė. Ji net neabejojo girdėjusi, kaip spragtelėjo spyna. Jos turėjo užsitrenkti.

Ir varteliai turėjo užsisklęsti.

Jai ėmė trūkti oro. Baimė apėmė visą kūną pagalvojus, kad kažkas buvo viduje ir galbūt dar yra jos namuose. Širdžiai nusmukus į kulnus ji atsargiai įkišo ranką į vidų, pirštais apieškojo sieną, surado šviesos jungiklį ir jį nuspaudė. Svetainė staiga nušvito. Dženings įlėkė pro duris nespėjus Nikei jos nutverti.

Niekas nesislėpė kampuose ir nebuvo užlindęs už užuolaidų.

Butas atrodė neliestas.

Vis dar susinervinusi Nikė slinko iš vieno kambario į kitą. Viskas, net ir katės ne iki galo suėstas ėdalas atrodė taip, kaip ji paliko. Kavinuke šalta kava, šlepetės priešais rašomąjį stalą, kur buvo jas nuspyrusi, keletas makiažo buteliukų ant bufeto.

– Netikras aliarmas, – pasakė ji katei ir su palengvėjimu atsiduso, užrakino duris ir du kartus patikrino langus – jie buvo uždaryti. – Tuomet kodėl neužsitrenkė buto durys? – paklausė garsiai, nusivilkdama drabužius ir įsijungdama radiją.

Transliavo pokalbių laidą „Vidurnakčio išpažintys". Ją vedė daktarė Sem, Naujojo Orleano radijo psichologė, ji dalijo patarimus visiems telefonus turintiems pakvaišėliams. Nikė prisiminė, kaip ši laida liūdnai išgarsėjo prieš kelerius metus, kai Naujojo Orleano gatvėse siautėjęs žudikas maniakas paskambino daktarei Sem į tiesioginį eterį. Šį vakarą ji kalbėjosi su moterimi, ketinančia pradėti fizinius santykius su vyru, su kuriuo jau užsiiminėjo kibernetiniu seksu – kas tai per velnias? – internete.

– Kaip tik tai, ko mums reikia, – sumurmėjo Nikė, įropodama į lovą ir glostydama katę. – Kitų žmonių iškrypimų, – Dženings pradėjo taip garsiai murkti, kad Nikė vos girdėjo, kaip kita pašnekovė verkšlena, kad jos dabartinis vyras nesutaria su jos penkiolikmete dukra. – Didelė staigmena. Aš taip pat nesutariau su tėčiu, – ji iki kaklo užsitraukė pūkinę antklodę ir pasinėrė į prisiminimus apie savo maištingą paauglystę ir neįtikėtinai pakrikusią šeimą. Apimta kaltės jausmo, prisiminė jau beveik savaitę nekalbėjusi su mama. – Rytoj, – pažadėjo mintyse, tada išjungė šviesą ir giliau palindo po antklode. Kambarys buvo vėsus, žiemos naktis skverbėsi pro langą, ir ant sienų žaidė šešėliai. Nikė užsimerkė ir apsivertė ant kito šono, pakišo ranką po pagalve ir jos pirštai užčiuopė kažką svetimo ir standaus – popierių, ne, voką.

Kokių galų?

Iššoko iš lovos, įjungė šviesą ir numetė pagalvę į kitą pusę. Dženings šmurkštelėjo po lova.

Ant mėlynos paklodės gulėjo vokas.

Panašus į jai po valytuvu paliktą raštelį.

– O Dieve, – sušnibždėjo ji ir siaubas persmelkė iki pat širdies gelmių.

Ji atšoko nuo lovos, kiekvienas raumuo buvo įsitempęs. Dar kartą skubiai apieškojo miegamąjį, patikrino po lova ir spintoje, nes kažkas, kažkoks nepažįstamasis lankėsi jos namuose. Ausys buvo įtemptos: ji nieko negirdėjo, išskyrus vėją lauke ir dejuojantį seną namą. *Nusiramink, Nike. Čia nieko nėra, tavo bute nieko nėra. Tu patikrinai. Durys užrakintos. Skląstis užstumtas. Langai uždaryti.*

Tačiau ji stovėjo vidury kambario virpėdama.

Kažkas čia lankėsi anksčiau.

Ir paliko žinutę.

Visa drebėdama prislinko prie lovos, tarsi būtų bijojusi, jog kas iššoks iš po jos, nors jau žinojo, kad ten nieko nėra. Iš išgąsčio negalėdama blaiviai mąstyti, paėmė voką ir pamažu jį atplėšė. Prieš jos akis buvo žinutė:

JAU ATLIKTA.

Ji garsiai pakartojo tuos žodžius. „Jau atlikta. Kas? Kas atlikta?“ Po velnių, ką tai reiškia? Kaip kažkas pateko į jos butą? Ji priėjo prie lauko durų, lėtai jas atidarė ir patikrino, ar spyna neišlaužta. Nieko. Bet ji net neabejojo, kad kažkas įėjo pro tas duris ir per neapsižiūrėjimą išleido katę. Čia buvo kažkoks nepažįstamas žmogus. Jos miegamajame, jis lietė jos lovą, kilnojo jos pagalves. Jai daužėsi širdis. Kankino baimė ir pyktis. Kas galėtų taip pasielgti? Kas gali turėti raktą? Kodėl kam nors reikėtų taip vargintis, kad paliktų jai žinutę – ne, priežastis kita; kad ir kas tai padarė, norėjo ją įbauginti.

Mėgindama atsikratyti panikos, bandė mąstyti logiškai. Kažkas mėgino jai kažką pasakyti... kažką svarbaus. *ŠĮ VAKARĄ* ir

JAU ATLIKTA. Kažkas atliko savo misiją, kad ir kokia ji buvo. Giliai viduje ji žinojo, kad tai kažkas blogo, kažkas tamsaus ir pikto. Ji prisiminė tą figūrą gatvėje... anksti rytą... stebinčią ją... su Ridu.

Brangusis Dieve, ar tai gali būti susiję su Pirsu Ridu? Tai atrodė nerealu, tačiau rašteliai atsirado prasidėjus šiam reikalui su Kapų Plėšiku. *Negali būti. Tu darai skubotas ir nesuvokiamas išvadas. Mąstyk protingai, pamiršusi baimę. Kas galėtų taip su tavim pasielgti? Priešas? Kas turi raktą, išskyrus tave ir buto šeimininką? Kas nors iš draugų, kuriems paskolinai?* Ji prisiminė žmones, kuriems buvo davusi raktą, bet visuomet jį atgaudavo, nebent kas nors būtų pasidaręs kopiją. Kartais Simona skolindavosi jos mašiną, ir ji yra prašiusi savo sesers Lilės prižiūrėti butą ir Dženings, kai buvo išvykusi iš miesto; dar buvo jos senas vaikinas Šonas Hoksas ir jos tėvas... Trina buvo pasiskolinusi jos mašiną, o namų raktas kabojo ant žiedelio... Brangusis Dieve, jų per daug, kad galėčiau suskaičiuoti.

Dabar Nikė jautėsi pernelyg pavargusi, kad apie tai galvotų, ir netikėjo, kad kuris nors iš jos pažįstamų ir patikimų žmonių būtų su tuo susijęs, nebent jie buvo neatsargūs ir kažkas kitas pasidarė kopiją. Ji lėtai grįžo prie lovos ir numetė antklodę. Jeigu jis paliko raštelį, galėjo dar kai ką palikti. Kai ką daug blogesnio. Visą valandą ji tikrino kiekvieną savo buto lopinėlį, bet nieko įtartino nerado, kaip ir nerado daugiau nuorodų, kad kažkieno būta viduje. Tik tuomet ji pristūmė prie durų rašomąjį stalą ir pamėgino sugrįžti į savo gyvenimą.

Turėtum paskambinti į policiją.

Ir ką daryti? Pasakyti, kad ji gavo du laiškelius, kurie nieko nereiškia?

Jie kažką reiškia, ir tu tą žinai.

Gal rytą. Ji apsikvailins. Kietoji reporterė Nikė Džilet išsigando dviejų raštelių.

Ji negalėjo miegoti savo lovoje... Buvo pernelyg sunku susitaikyti su mintimi, kad joje buvo kažkoks iškrypėlis. Nusinešė antklodę į svetainę ir susirietė ant sofos, klausdama savęs, ar kada nors vėl jausis saugi savo lovoje ir šiame bute. Šį kambarį bokštelyje ji visuomet laikė savo asmeniniu prieglobsčiu. Dabar į jį buvo įsilaužta. Šunsnukis, sumurmėjo ji, nervai buvo įtempti kaip styga. Pasislėpusi giliai po antklode užsimerkė. Ausys gaudė menkiausią garsą ir buvo pasiruošusios išgirsti mažiausią neįprastą jos namuose triukšmą, bet girdėjosi tik vėjo atodūsiai ir krosnies gausmas.

Kas, po velnių, palieka raštelius?

Ir kodėl?

Kapinėse buvo tamsu, švietė tik siauras, po plonais, lengvais debesimis besislepiančio mėnulio pjautuvas. Šaltas vėjas švilpė tarp baltų antkapių ir brazdino medžių šakas, ant kurių šoko ir lingavo ispaninės samanos.

Miestas buvo ramus, ir Kovotojas negirdėjo nieko, išskyrus savo širdies plakimą ir nelygų kvėpavimą, velkant senąją moterį į jos paskutinę poilsio vietą. Ji buvo maiše, nejudanti, bet sunkesnė, nei atrodė. Tyliais žingsniais jis neklystamai artėjo prie laukiančio kapo, juodos žiojinčios duobės, kurioje jau gulėjo vienas kūnas. Ir laukė antrojo. Jis jau buvo pravėręs karstą ir įdėjęs mikrofoną. Nuleidęs maišą su kūnu į duobę, įšliaužė pats. Žemė buvo drėgna. Kvapas pripildė šnerves, o tamsa apgaubė kūną, jam traukiant ją iš maišo ir kišant į karstą. Oras buvo šaltas, bet uždengęs antvožą išlipo iš duobės išpiltas prakaito. Ėmė užkasinėti duobę, ir ant karsto dangčio pasipylė žemių ir akmenų lietus. Kastuvas po kastuvo. Jis jau tikėjosi ją išgirsti. Manė, ji pradės šaukti, bet užkasdamas karstą nieko

negirdėjo. Nieko per storėjantį žemių sluoksnį, nė garselio iš mikrofono į imtuvą jo ausyje.

– Nagi, pabusk, sena kale, – išlemeno jis, dirbdamas be perstojo, stengdamasis kuo greičiau ir tyliau užpilti tą prakeiktą duobę. Kapinės buvo tuščios, naktį rakinamos, bet visuomet yra tikimybė, kad kas atsiras – sargas ar vaikai, norintys patirti naktinio įsilaužimo į kapines jaudulį.

Tačiau iš to prakeikto karsto vis dar nieko nesigirdėjo.

Tai negerai.

Ji turėjo pabusti.

Suvokti savo likimą.

Suprasti, kad išmušė atpildo valanda.

Užpylus duobę, visas jo kūnas buvo permirkęs. Jis sumanė pabarstyti šviežiai sukastą žemę lapais ir akmenukais, kad nekristų į akis, bet nebuvo jokio reikalo. Ridas vis tiek rytoj čia pasirodys.

Paskubomis, vis dar laikydamas kastuvą ir dabar jau tuščią maišą, perlipo per tvorą ir nušoko į lapiją kapinių gale, netoli vartų. Jo pikapas stovėjo ten, kur buvo palikęs – saugiai ąžuolo šešėlyje. Neliestas. Kol kas viskas gerai, pagalvojo pakėlęs uždangalą ir padėjęs kastuvą ant kėbulo grindų.

Jam už nugaros švystelėjo automobilio žibintai, du spindulių pluoštai perskrodė tamsą. Apšvietė jį. Jo pikapą.

– Velnias.

Jis greitai įlipo į kabiną, užvedė variklį ir įjungė pavarą. Šviesos posūkyje pasisuko, vos neapakindamos jo per užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Jis greitai apsigręžė ir migloje prasilenkė su atvažiuojančiu automobiliu, sulankstytu senu universalu. Veidą jis laikė nusukęs ir spausdamas greičio pedalą pralėkė pro įsibrovėlius. Po velnių, kam čia ko reikia tokį vėlyvą metą? Tikriausiai paaugliai, ieškantys vietos išgerti, parūkyti žolės ar pasiglamonėti.

Nepasisekė.

Bent jau ne policijos automobilis.

Jis apsilaižė lūpas, patikrino veidrodėlius ir pasijuto patenkintas, kad universalas neapsisuko ir nepradėjo jo sekti.

Išsukęs iš kapinių keliuko bandė nusiraminti. Veidu ir visu kūnu tekėjo prakaitas. Jis negali visko sugadinti. Tai buvo vienintelė jo galimybė įvykdyti pelnytą bausmę... Jis – Kovotojas. Pažvelgė į užpakalinio vaizdo veidrodėlį ir pamatęs paskui į gatvę išsukantį policijos automobilį neteko amo.

Gal sulankstytu universalu važiavęs žmogus paskambino policijai.

Bet kodėl?

Gal kas nors buvo kapinėse ir jį matė.

Gal...

Sublyksėjo policijos automobilio švieselės.

Šunsnukis!

Jis išgirdo tylią dejonę, tada graudų šauksmą. „Padėkit man... O Dieve, kur aš?“ Tada jo ausų būgnelį pervėrė siaubingas klyksmas. Senoji ponia galiausiai pabudo. Ji raudojo, draskė nagais, šaukė, o jis negali tuo mėgautis. Ne dabar.

Policija vijosi.

Jis negali lenktyniauti su policijos automobiliu. Bet jeigu jį sustabdys, policininkas kėbule ras įrankius bei maišą ir sužinos. Nespėjus užbaigti misijos. Nieku gyvu. Ne dabar. Jis buvo pernelyg arti tikslo ir pernelyg ilgai to laukė.

Naktį skrodė policijos automobilio sirena. Šviesos beveik akino.

Jo kvėpavimas buvo paviršinis, pulsas tvinksėjo pašėlusiai, burna išdžiūvusi kaip dykuma.

– Padėkit! O Dieve! – jis išlupo iš ausies imtuvą. Įsikišo jį į kišenę. Policijos automobilis beveik lipo jam ant kulnų. Jis

negali rizikuoti, kad policininkas, – jeigu jį sustabdytų, – išgirstų iš imtuvo sklindančius garsus.

Kovotojo rankos stipriau suspaudė vairą, ir jis įsuko į šalikelę. Turėjo ginklą. Jeigu policininkas jį stabdytų, jis gali nupilti tą kiaulę. Lengvai. Tada palikti pikapą. Automobilis buvo registruotas ne jo vardu. Jis dar gali suspėti. Dar gali įvykdyti savo misiją.

Spiegiant sirenai, pulsuojant švieselėms, policijos automobilis pralėkė pro šalį šimto dvidešimties kilometrų per valandą greičiu. Prie vairo sėdintis policininkas net nežvilgtelėjo į jį.

Jis buvo saugus.

O tuo metu...

– Padėkite! – šaukė Roberta; jos širdis daužėsi taip pašėlusiai, kad moteris net neabejojo – ji sprogs. Moteris budo, protas dar buvo aptemęs, bet ji žinojo patekusi į bėdą. Į kažkokią nesuvokiamą, siaubingą bėdą. O gal tai sapnas. Košmaras.

Taip. Taip ir yra.

Pabusk. Tuojau pat pabusk.

Ji suvirpėjo ir įrėmė rankas į sudriskusį audinį, kuriuo buvo apmuštas ją įkalinusios dėžės dangtis. Antvožas nepajudėjo. Ji stūmė iš visų jėgų. Vis tiek nieko.

Kūną nupurtė baimė.

Pabusk. Pabusk ir būsi savo lovoje.

Ji įkvėpė troškaus oro... bet kvėpuoti buvo labai sunku ir... ir... tai turėjo būti pats baisiausias košmaras.

Pabusk, Roberta! Po šimts, pabusk!

Ji šiaip ne taip atsimerkė.

Tamsa.

Visiška, Stikso upės tamsa.

Kažkas buvo siaubingai, gyvybiškai ne taip. Jai išdžiūvo gerklė. Baimė virto į gryną, tikrą siaubą.

Daryk ką nors. Išlįsk! Dėl Dievo, išlįsk iš čia!

Ji stūmė į viršų.

Nieko.

Vėl. Stipriau.

Jai skaudėjo plaštakas.

Atrodė, kad riešai gali nulūžti.

Tai nebuvo sapnas. Tai tikrovė. Ji įkalinta. Kaip sardinė mažoje skardinėje. Maloningasis Viešpatie, ne.

Jai prablaivėjo protas ir ji suvokė esanti nuoga. Visiškai nuoga.

Nugara prispausta prie kažko, panašaus į... ne... oi... NE! Tas pažliugęs daiktas po ja buvo kūnas. Dėžės viršus, tiesą sakant, buvo karsto antvožas, ir ji, be jokių abejonių, buvo palaidota nuoga.

Kaip ir ta vargšė kita moteris.

– Padėkit! Gelbėkit, kas nors! – ji ėmė klykti ir spardytis, belsdama nuogais keliais, gremždama karsto dangtį, šaukdama, kol paskaudo gerklę.

Ji nedrįso galvoti, kas guli po ja – į nugarą buvo įsirėžęs diržo sagties metalas, užpakaliu po apdriskusiu audeklu ji jautė kaulus, jos pečius lietė šonkauliai. Ji klykė be paliovos, įveikdama savo raudą ir pūvančios mėsos dvoką.

– Padėkit! Padėkit! Oooo... Dieve... maldauuuju, – dabar ji verkė, grandydama pirštais iki žaizdų, skaudamais ir degančiais plaučiais, o protas spiegė iš baimės. Ji negali taip mirti, tik jau ne prispausta prie lavono, kurio dvokianti oda ir audiniai lipo jai prie plaukų ir kūno. Pagaugai nuėjo per nugarą pabandžius įsivaizduoti, kaip po ja esančiais gyslotais, yrančiais raumenimis ir vidaus organais ropoja kirmėlės, lervos ir visi kiti šlykštūs gyviai.

– Išleiskit mane. Maldauju, būkit geri... išleiskit mane!

Pusiau pamišusi, adrenalino įaudrinta, ji spyrė smarkiau.

Bam! Išgirdo bjaurų trekštelėjimą. Skausmas persmelkė koją. Ji žiopčiojo, gaudydama išretėjusį bjaurų orą.

Beprasmiška. Ji negali ištrūkti.

– Kodėl? – sušuko raudodama. – Kodėl mane?

Nusiramink, Roberta. Prisimink savo likimą. Ieškok Dievo. Jis tau padės. Jis su tavimi. Jis tavęs nepaliko.

Ji traukė ranką palei šonkaulius aukštyn, pro nuogas krūtis, iki kaklo duobutės, ieškodama kryželio, bet kruvinais pirštais apčiupinėjusi kaklą suprato, kad grandinėlės su kryželiu ten nėra. Tas, kuris ją išrengė, nusegė grandinėlę, numovė ir brangų vestuvinį žiedą.

– Šunsnukis, – sušnypštė ji. Iš akių pasipylė nevilties ašaros. Ji pradėjo kosėti. Baimė sustingdė kraują, ir rankoje ji pajuto keistą skausmą. Dilgčiojantį ir smarkų, kažkas stipriai suspaudė krūtinę.

Pasitikėk Viešpačiu Dievu. Jis su tavimi. Roberta, neprarask tikėjimo!

Skausmas degino kūną, o ji kartojo žodžius, kurie guodė ją vaikystėje. Ji tyliai pradėjo murmėti: „Žinau, kad Jėzus mane myli, nes taip sako Biblija...“

Kas tai, velniai rautų?

Dainuoja? Senoji ponia dainuoja? Kovotojas dar kartą pasitaisė ausinę, vairuodamas pikapą į tamsų skersgatvį už savo namo. Viršutiniuose aukštuose šviesos nedegė, o ir rūsys buvo tamsus kaip mirtis. Jis išjungė variklį už pilko vano, ant kurio augo samanos.

– Maži vaikai priklauso jam. Jie silpni, bet jis stiprus, – niūniavo Roberta Peters.

Tarsi jai tai būtų padėję.

Kovotojas klausėsi stebėtinai stipraus ir aiškaus moters balso; ji jau neaimanavo iš baimės, bet garsiai skelbė savo likimą daina, be jokių abejonių, išmokta dar vaikystėje.

Tarsi ji būtų pasirengusi susitaikyti su mirtimi ir susitikti su Kūrėju.

Kovotojas patempė viršutinę lūpą iš pasibjaurėjimo. Jis atpažino žodžius ir melodiją. Pats dainuodavo tą dainą. Kiek kartų jis buvo verčiamas dainuoti tą dainelę, kai būdavo itin žiauriai primuštas. Ir ką gero ji davė?

Kur buvo Dievas, kai jis kentė skausmą?

Klausėsi ir buvo pasirengęs jį išgelbėti?

Šito Kovotojas neprisiminė.

– Tęsk, – jis sumurmėjo pasišlykštėjęs, tarsi senoji moteris būtų galėjusi jį girdėti. – Plėšk, kiek leidžia tavo apgailėtini plaučiai.

– Taip, Jėzus myli mane... – Robertos Peters aiškus balsas nutrūko. – Taip, Jėzus myli...

Ir daugiau nė garso.

Ji daugiau nesušuko.

Nemeldė pasigailėti.

Neraudojo nevaldomai.

Jo veido oda skausmingai įsitempė. Jis atsuko langą ir nusispjovė. Kas galėjo pagalvoti, kad senoji moteris taip ramiai priims savo likimą, gal net nekantriai tikėsis patekti į kitą karalystę, vildamasi su šypsena praplaukti pro Dangaus vartus?

Kovotojas pasijuto tuščias. Įsiutęs išsitraukė ausinę. Ar dėl šito jis taip sunkiai dirbo? Ar dėl jos susitaikymo ir nuolankumo viską kruopščiai apgalvojo ir planavo? Velnias! Išskyrus pirmuosius aiktelėjimus, baimės šūksnius ir keletą pastuksenimų, mėginant išsivaduoti, Robertos Peters reakcija jį visiškai nuvylė.

Ji toli gražu neteikė tiek pasitenkinimo kaip Barbara Marks. Klausydamasis Bobės Džin, kaip ji pati save vadino, jis įgavo žvalumo ir pajuto lytinį jaudulį. Tai, kad ji buvo smarki, gašli moteris, suteikė jos mirčiai daugiau žavesio. Net ir dabar pagalvojus apie jos aimanas jo kūnas sureagavo.

Bet šis... apgailėtinas verksmas ir vaikiška Biblijos mokyklos dainelė paliko tuštumą jo viduje.

Nesijaudink dėl to. Senoji ponia turėjo sumokėti. Kaip ir kitos. Bus dar daugiau. Žinai, kad bus, ir kai kurios jų suteiks dar didesnį atlygį nei Barbara Džin. Būk kantrus.

Jis išlipo iš pikapo, užrakino jį ir per šešėlius ryžtingai nuėjo prie seno namo, kuriame gyveno, užpakalinių durų. Abipus apirusio plytų takelio į rūsį augo tankūs vynmedžiai, glaustėsi paparčių lapai, šnerves pripildė žemės kvapas, ir ištraukęs raktus jis įsmuko pro duris į tamsų vidų. Į savo asmeninę erdvę. Niekas neįtarė, kad jis gyvena šio seno namo gilumoje, net šeimininkai nežinojo, kad jis turi raktus nuo šios vietos. Ir tai buvo tobula.

Nedegdamas šviesos apčiupinėjo senas lentynas ir mūrines sienas.

Šiąnakt jis vėl klausysis įrašų. Lygins juos. Dėlios pagal chronometrą... Skaičiuos, kiek laiko prireikė kiekvienai aukai numirti. Šmurkštelėjęs pro duris ir patekęs į savo erdvę, uždegė lempas ir nuėjo prie komodos, į kurią įdėjo Robertos Peters apatines kelnaites – didžiules kelnaites liesai moteriai. Bet ne baltas, ne, šviesiai violetines ir kvepiančias taip, tarsi ji būtų laikiusi jas stalčiuje su sausais kvepalais. Jos buvo šilkinės, neabejotinai brangios.

Jis ištraukė iš kišenės mažytį juostinį magnetofoną ir įkišo kasetę į grotuvą. Dar kartą išgirdo jos tylų verksmą, beje, ji irgi šiek tiek maldavo, ir jis nusišypsojo, pagalvojęs apie kitas... kaip

jis ištęs jų kančią, kad vėl nebūtų nuviltas. Reikėjo padaryti tiek daug darbo, buvo tiek daug laukiančių atpildo, o ir raštelius jis turėjo rašyti atidžiai – nukreipti policiją vienu keliu, o pačiam padaryti staigų posūkį. Jis nusišypsojo išsitraukęs albumą ir pažvelgęs į kitas aukas. Jos išgyvens tikrą siaubą. Žinos, kaip jį nuvylė. Supras, kodėl buvo pasmerktos pragaro kančioms.

Jis tuo pasirūpins.

AŠTUNTAS SKYRIUS

– Ar žinai gerą advokatą? – kitą rytą, įeidama į Rido kabinetą, paklausė Morizeti.

– Ruošiesi ką nors paduoti į teismą?

– Bartą. Man jau gana, o tas bestuburis kvailas advokatas, kurį anksčiau samdžiau, ničnieko nepadarė. Jei Bartas nori paduoti mane į teismą, tegu, bet leisk tau pasakyti, kad kova bus rimta, – ji klestelėjo ant kietos kėdės, sukryžiavo kojas ir nutaisė rūstų veidą. Viena koja švytavo iš pykčio. – Dėl Dievo, juk jis vaikų tėvas. Kodėl jis mano, kad gali išsisukti ir nemokėti man alimentų?

Ridui nespėjus atsakyti, ji tarė:

– Ir jam dar užtenka įžūlumo paduoti mane į teismą? Kuo aš nusikaltau, kad gavau tokį mulkį? Padugnė, netikęs šunsnukis – štai kas jis. Kiek, tavo manymu, yra vyrų pasaulyje? Trys, gal keturi milijardai, ir iš visų galimų partnerių išsirenku tą šunsnukį ir nusprendžiu su juo turėti vaikų, – ji perbraukė ranka pasistojusius plaukus ir lėtai išpūtė orą, tarsi norėdama iškvėpti pyktį. Po akimirkos daug ramiau pridūrė: – Gerai,

užtenka apie mano vadinamąjį asmeninį gyvenimą. Kas naujo, išskyrus tai, kad buvai nušalintas nuo Kapų Plėšiko bylos?

– Kapų Plėšiko? Taigi tu matei „Sargybinį", – tai buvo teiginys. Visas miestas, tiesą sakant, visa apygarda tikriausiai perskaitė straipsnį pirmajame puslapyje. Jis įkišo ranką į stalčių, kur laikė antacidą, ir prarijo porą tablečių.

– Nikė Džilet sublizgėjo, – Morizeti susiraukė. – Dieve, kaip aš nekenčiu žiniasklaidos.

Ridas nieko nepasakė. Jo nuomonė apie ketvirtąją valdžią buvo aiški. O dėl Nikės Džilet, ji buvo visai kas kita. Jeigu ji nebūtų reporterė, galbūt netgi atrodytų jam patraukli. Atletiško kūno sudėjimo, kietu užpakaliuku, mažomis krūtimis ir liaunomis kojomis, užsispyrusi ir ryžtinga. Na ir kas, kad, kaip jis pastebėjo, jos šviesiai žalios akys ir antakiai gali akimirksniu ciniškai pakilti.

– Iš kur ji gavo informacijos?

– Tu buvai paminėtas.

Jis prunkštelėjo.

– Nuovadoje kažkas nutekina informaciją.

– Juokauji? Šį įstaiga yra sietas. Kur Makfis?

– Nežinau. Aš nuo šios bylos nušalintas.

Morizeti pirmą kartą tą rytą nusišypsojo.

– Kurgi ne. Tu esi oficialiai nušalintas, bet tavęs tai nesulaikys.

– Žinoma, sulaikys, – jis pasakė rimtai. – Aš griežtai laikausi taisyklių.

– Patausok mane, – ji apsisuko ant kėdės ir spyriu uždarė duris. Joms užsitrenkus, Morizeti labai surimtėjo. – Barbara Marks buvo nėščia. Ar vaikas tavo?

Jam suspaudė krūtinę. Nusukęs akis pasakė:

– Nežinau.

– Bet galėjo būti.

– Taip, – jam virptelėjo žandikaulis. Jis nenorėjo apie tai galvoti.

– Jėzau Kristau, Ridai, ką tu galvojai? Šiais laikais? Ar tu nenaudojai prezervatyvo?

Jis neatsakė, tik pažvelgė pro langą – pro purviną stiklą skverbėsi ryto šviesa ir ant palangės tupėjo balandžiai.

– Vyrai! – ji garsiai atsiduso ir vėl sukišo pirštus į plaukus. – Prakeikimas, man praverstų cigaretė.

Man irgi.

– Gerai, gerai, tau pamokslo nereikia.

– Teisingai, nereikia.

Ji papurtė galvą.

– Tai ko iš manęs tikiesi? – staiga ji vėl pasidarė labai dalykiška. Rami. Maži žandikauliai sustingę, lūpos ryžtingai sudėtos.

Jis ją lenkė dviem žingsniais. Jie buvo keista komanda. Kai kurie detektyvai netgi lažinosi, kiek gyvuos jų partnerystė. Situacija neatrodė jiems palanki. Bet kol kas komanda gyvavo.

– Turėsi tvarkyti oficialią dalį. Prašymus, kuriems reikia parašų. Telefonų skambučius į nuovadą ir iš jos. Tokius darbelius.

– O ką darysi tu?

– Aišku, kad dirbsiu prie kitų bylų.

– Liaukis, – prunkštelėjo Morizeti. – Gerai jau, gerai, tokios bus žaidimo taisyklės. Okano atims iš tavęs ženkliuką, jei sužinos, kad dirbi prie šios bylos. Net ir konsultantu.

– Bet aš nedirbu prie šios bylos.

– Taip, žinoma.

Ridas nesiginčijo, nes į duris pasibeldė solidi tarnautoja ir į jo dėžutę įdėjo ryšulį korespondencijos.

– Labas rytas.

– Labas rytas, – atsakė Ridas. – Kaip sekasi, Agnese?

– Kaip visada, – ji žvilgtelėjo į stalą. – Kaip matau, sulaukėte spaudos dėmesio.

– Sunku būti populiariam.

– Argi tai ne tiesa? – juokdamasi ji išėjo.

Ridas susiraukė ir, nutraukęs guminę juostelę nuo ryšulio, ėmė peržiūrėti mažąją krūvelę.

– Noriu žinoti, kada bus galima pasikalbėti su vaiku ligoninėje.

– Preskotu Džounsu?

– Taip. Pasiteirauk, kokia jo būklė ir ar galima jį aplankyti. Paklausk, ar leistų pasikalbėti su juo kelias minutes.

– Norėjai pasakyti, kad sužinočiau, ar aš galiu jį aplankyti.

Ridas susiraukė.

– Teisingai. Labai tikėtina, kad jis matė žudiką. Kol kas jis vienintelis. Pasiimk Markso nuotrauką ir parodyk vaikui. Tada dar kartą patikrink Džeromo Markso alibi, – kalbėdamas Ridas ir toliau žiūrinėjo paštą. – Ar kalbėjai su kuo nors iš Barbaros Džin darbovietės – Hekslerio juvelyrinių prekių parduotuvės netoli *Cotton Exchange* restorano?

– Jau ruošiuosi. Pradėjau nuo jos draugų sąrašo. Kaip dėl giminių?

– Manau, kad yra brolis. Gal teta. Brolio vardas... – jis toliau žiūrinėjo vokus, – Vikas ar Velas, ar...

– Vinas. Vinsentas Lasiteris. Aš patikrinau, bet jis dingęs be žinios. Jo telefonas atjungtas prieš savaitę, jis kurį laiką sėdėjo kalėjime. Už automobilio vagystę, nusikaltimo kurstymą ir narkotikų laikymą; smurtinių nusižengimų neradau.

– Po šimts, argi tu ne stropi? – Ridas pakėlė akis nuo laiškų.

– Tik dirbu savo darbą, – pašmaikštavo ji. – Pamaniau, norėsi draugiškai paskambinti detektyvui Montojai iš Naujojo

Orleano ir dar kartą patikrinti informaciją apie Lasiterį. Savaime suprantama, neoficialiai.

– Savaime suprantama.

– Įdomu, ką jis žino apie Lasiterį.

– Geras sumanymas, – jis žvilgtelėjo į korespondenciją ir pastebėjo voką.

Vidutinio dydžio baltą voką, užrašytą ranka, adresuotą jam.

– Velnias.

Galinis adresas buvo užmiestis, Paveldo kelias. Jokio vardo. Jis liovėsi rūšiavęs ir atplėšė voką. Ten buvo vienas lapas. Ant jo parašyta:

VIENA, DVI, TRYS, KETURIOS...
NEJAU TAU NESINORI PAKLAUSTI,
KIEK DAR AUKŲ LIKO?

Jis sustingo. Vėl iš naujo skaitė tuos prakeiktus žodžius.

– Kas? – paklausė Morizeti. Ji akimirksniu pašoko ant kojų. Žvelgdama jam per petį, perskaitė laiškelį. – O Dieve, – ir nukreipė žvilgsnį tiesiai į Ridą. – Tas šunsnukis nejuokauja.

– Po velnių, ką įsivaizduoji daranti? – Normas Mecgeras buvo taip supykęs, kad ūsai virš jo smailios barzdelės virpėjo iš įsiūčio. Jis numetė sulankstytą rytinį laikraštį ant Nikės stalo. Ji tikėjosi sprogimo, pastebėjo, kaip piktai jis žvilgčioja visą rytą, ir matė, kaip tiesiu taikymu nudrožė į Tomo Finko kabinetą, vos tik redaktoriui spėjus pasirodyti darbe.

– Radau dirvą ir pabandžiau išsiaiškinti, – ji atsilošė ant kėdės ir stebeilijo į jį, neatsitraukdama nė per milimetrą. Jautėsi pavargusi, dėl bute rasto laiškelio beveik nesumerkė akių ir nesiruošė klausytis Mecgero nesąmonių.

Baksnodamas nykščiu sau į krūtinę, jis suriaumojo:

– Tai turėjo būti mano straipsnis.

– Aiškinkis su Finku.

– Išsiaiškinau. Bet tu jau žinai, – Mecgeras palinko prie jos stalo, prikišdamas veidą taip arti, kad ji net pajuto jo gertos kavos kvapą. – Tu jau seniai nori jėga įsibrauti į mano teritoriją, Nike, bet tau nepavyks.

– „Jėga įsibrauti į tavo teritoriją"? Baik, Normai. Kas tu toks? Džeimsas Kegnis iš seno nespalvoto penktojo dešimtmečio filmo apie kietą vyruką? – ji nusišypsojo ir pastebėjo, kad jo burnos kampučiai buvo taip kietai suspausti, kad net lūpos išbalusios. – Kaip minėjau, radau dirvą ir pabandžiau išzonduoti. Aptariau tai su Tomu, ir jis nusprendė, kad reikia parašyti straipsnį.

– Galėjai pasitarti su manim.

– Kodėl? Ar manim dėtas būtum taręsis?

Jis atsitiesė. Pažvelgė į lubas.

– Ne.

– Ir nesitikėjau.

– Taigi nori dirbti kartu su manim? – jis paklausė, tarsi būtų daręs jai didžiulę paslaugą. Bet juk ji turėjo šaltinį ir sensacingą naujieną.

– Man geriau sekasi vienai.

Jis purkštelėjo.

– Taigi nepritari teorijai „dvi galvos geriau nei viena"?

– Tik vyras dėl savo anatomijos ypatumų gali taip galvoti.

Jis nukreipė į ją žvilgsnį – šis turėjo būti ledinis.

– Žinai, Nike, tu dediesi kieta, bet geriau pasisaugok. Šis mažas laikraštis leidžiamas mieste, kuris turi ilgą atmintį. Ne per seniausiai buvai patekusi į bėdą, taigi pasirūpink, kad nepadarytum tos pačios klaidos dar kartą.

– Nepadarysiu, – atsakė su didesniu pasitikėjimu, nei iš tikrųjų jautėsi, jam pasukus atgal prie savo stalo.

Trina pavažiavo su kėde atgal.

– Ai! Regis, ką tik buvo užgautas kažkieno trapus vyriškas *ego*.

– Ir sumuštas, bet nesudaužytas, – ji žvilgtelėjo per visą salę. Mecgeras kaip tik ėmė striukę ir vilnonę kepurę, ruošdamasis didžiai ir reikšmingai išeiti. – Jis suirzęs, nes aš jį aplenkiau.

– Ir jis to nepamirš. Nenorėčiau būti blogajame Mecgero sąraše.

– Ar yra gerasis sąrašas?

– Vaje, vaje, tik pažiūrėkite, kas šiandien dedasi labai svarbi, – Trina nusijuokė ir mirktelėjo, tuo metu suskambo jos telefonas, ir ji nuvažiavo su kėde prie savo stalo.

Nikė paskambino šeimininkui ir paprašė pakeisti jos buto spynas. Laimei, namo savininkas buvo visų galų meistras, tad pažadėjo pakeisti spyną, vagelius ir viską sutvarkyti iki jai grįžtant namo. Naujuosius raktus ji galės atsiimti šį vakarą jo bute, pirmajame aukšte. Kai jos paklausė, kodėl nori pakeisti spyną, ji papasakojo apie buvusį vaikiną, kuris nepalieka jos ramybėje, ir daugiau klausimų nesulaukė. Likusią dienos dalį ji vengė Mecgero, rašė straipsnį apie daktarę Frensis ir mokyklos tarybą, bet nepamiršo ir Kapų Plėšiko bylos. Lampkino apygardos šerifo tarnyba pateikė dar keletą detalių, ligoninė Atlantoje neleido jai pasikalbėti su nukentėjusiu vaiku, o kitas vaikas buvo nepasiekiamas – jo tėvas reikalavo atlygio už kiekvieną interviu su Biliu Dinu Delakrua. Nusivylusi Nikė dar kartą paskambino Klifui, tada pamėgino rasti informacijos apie dvi moteris viename kape. Barbaros Džin Marks vyras su ja nekalbėjo; Hekslerio juvelyrinių dirbinių parduotuvės darbuotojai taip pat buvo kaip vandens į burną prisisėmę.

Tačiau Nikė neketino pasiduoti.

Nepamiršo ir dviejų gautų raštelių.

ŠĮ VAKARĄ.

Ir –

JAU ATLIKTA.

Kad ir kas nutiko praeitą naktį, tai jau buvo įvykęs faktas.

Antraštė buvo verta įdėto darbo.

„Kapų Plėšikas smogia ir suglumina policiją“.

O, taip!

Nors ir pavargęs, išlyginęs ant stalo „Savanos sargybinio“ pirmąjį puslapį, Kovotojas pajuto virpulį. Atidžiai, įsitikindamas, kad pjauna tiesia linija, jis atrėžė straipsnį nuo kitos puslapio dalies ir ją išmetė. Iškarpą įdės į albumą su nuotraukomis. Visi jo televizoriai ryškiai spindėjo, žinių pranešėjai ir pranešėjos kalbėjo tyliai, nes jis buvo sumažinęs garsą, ir tik išgirdęs tai, kas jį domina, atsukdavo garsą. Jo magnetofonai įrašinėjo kiekvieną žinių dalį, visas šalies kabelines stotis. Vėliau, po kelių tokių būtinų miego valandų, jis iškirps visus nereikalingus gabalus ir papildys savo asmeninę juostelių biblioteką.

Kapų Plėšikas.

Nikė Džilet sugalvojo jam vardą, tarsi būtų nujautusi, kad jis smogs dar kartą. Jei tik žinotų, kaip arti tiesos ji yra, arti jo. Tyliai niūniuodamas jis priėjo prie vieno stiprintuvo ant ilgosios sienos ir padidino garsą... nieko... turbūt ji jau išėjusi į darbą. Nesvarbu. Jis turėjo praeitos nakties juostelę. Paspaudęs paleidimo mygtuką, išgirdo, kaip juostelė atsisuka, ir tada aiškiai pokalbių laidos fone pasigirdo Nikės Džilet balsas. Jis pasižymėjo mėgstamą dalį – tą akimirką, kai ji skaitė raštelį.

– Kas? Kas atlikta? – suspiegė ji.

Kovotojas vėl suvirpėjo, pajuto kūne erotinę šilumą, bet nuspaudė pauzės mygtuką. Priėjo prie komodos ir įkišo ranką į antrą stalčių. Štai, jis ištraukė nėriniuotas juodas kelnaites, vos didesnes už siaurikes. Oi, Nikė tikra išdykėlė. Jis nusišypsojo ir patrynė permatomą audinio skiautę į skruostą, jausdamas, kaip barzdos šeriai kabinasi už plono šilko. Ji net nepastebėjo, kad jų trūksta. Siaurikes jis pasisavino pernelyg anksti. Paimti jas nebuvo įprastas ritualas; pagaliau juk ji dar labai gyvybinga ir kol kas neuždaryta į karstą su lavonu. Vis dėlto jis negalėjo susilaikyti nepavogęs jos seksualių apatinių.

Vyras vėl įjungė grotuvą. Juostelė pradėjo suktis. Pasigirdo švelnus šnypštimas, tada, jam glamonėjant Nikės kelnaites, ji pradėjo kalbėti tiesiai su juo, nežinodama, kad jis įtaisė mažytį mikrofoną jos miegamajame ir kad viskas, ką ji sakys ar darys tame kambaryje, bus įrašyta... tik jam... Jis laukė, girdėjo ją vaikščiojant po butą, juto jos baimę, kai ji vėl grįžo į miegamąjį. Su viltimi laižydamas lūpas, jis klausėsi, kaip nuo jos svorio sugirgždėjo senovinė lova su baldakimu. Įsivaizdavo ją lipančią į lovą, išsitiesiančią ant šilkinių mėlynų paklodžių po pūkine antklode. Pamėginus tai įsivaizduoti, jam burnoje išdžiūvo seilės. O taip... jis prisiminė, kaip jo pirštų galiukai bėgiojo lygia medžiaga, skleidžiančia vos juntamą jos kvapą. Jau tada jį apėmė erotiniai troškimai, bet dabar jie sustiprėjo dvigubai. Jis įsivaizdavo jos kūną. Karštą. Geidulingą. Tarsi šilką tarp savo pirštų.

Jam ausyse tvinkčiojo, varpa bemat sukietėjo kaip akmuo, o jis tuo tarpu įdėmiai klausėsi ir girdėjo, kad ji apsigalvojo, ir jos žingsniai nutolo.

– Puiku, mažule, kalbėk su manim, – pasakė jis, atsisegdamas kelnes ir žiūrėdamas į nevientisą savo atspindį skilusiame veidrodyje.

Netrukus Nikė kalbėsis su juo. Tiesiogiai. Piktai šnypšdama. Sulaikęs kvapą, jis laukė, o ploni nėriniai tarsi drugio sparnai lietė jo erekciją, žaidė ir kvailiojo su jo peniu.

– Nagi, Nike, kalbėk su manim. Nagi.

Jis vos galėjo susilaikyti. Jo kvėpavimas pasidarė šiurkštus, širdis daužėsi, varinėdama gyslomis kraują.

Galiausiai, kai jis jau manė pratrūksiąs, kambarį užpildė jos balsas.

– Šunsnuki! – sušnypštė ji iš įrašo.

Jis paleido.

Pripildė jos kelnaites ta ypatinga dalele savęs.

DEVINTAS SKYRIUS

– Paskambink Paveldo kapinių prižiūrėtojui. Sužinok, ar nebuvo sutrikdyta ramybė, – Ridas jau siekė striukės. – Jei taip, pasiųsk padalinį, kad pasirūpintų tos vietos apsauga.

– Pameni, tu nušalintas nuo bylos? – priminė Morizeti, bet jis atplėšė duris ir pasileido pro kabinas ir stalus, ant kurių ūžė kompiuteriai, skambėjo telefonai, ant kėdžių akiplėšiškai sėdėjo surakinti suimtieji, o pareigūnai priiminėjo jų pareiškimus ir pildė raportus.

– Kaip galėčiau pamiršti? – nesulėtinęs žingsnio jis nuskubėjo laiptais žemyn. Morizeti lipo jam ant kulnų.

– Aš vairuosiu.

Jis petimi stumtelėjo šonines duris, ir juodu išėjo į apniukusią dieną. Lietus, visą rytą grasinęs prapliupti, dabar krito stambiais lašais, jie telkėsi į balas ant šaligatvio ir sruvo iš nutekamųjų griovelių.

Nespėjus Morizeti paprieštarauti, Ridas čiupo vairą. Važiuojant iš aikštelės, Morizeti telefonu kalbėjosi su dispečere, paskui su kapinių prižiūrėtoju. Jai pavyko prisidegti cigaretę,

išlaikant telefoną, o jis, įjungęs švyturėlius, nuskriejo per miestą, pasuko į Pergalės kelią ir pro palmes ir virpančias azalijas nurūko į senas kapines miesto pakrašty.

Policijos radijas traškėjo, variklis ūžė, valytuvai braukė lietaus lašus nuo priekinio stiklo, o Morizeti dirbo telefonu.

– ...teisingai, – kalbėjo ji. – Gerai, tegu pareigūnas aptveria įvykio vietą. Būsime po dešimties, gal po penkiolikos minučių. – Ji padėjo ragelį ir pro dūmų debesį pažvelgė į Ridą. Jos veidas buvo susikaupęs. – Tu teisus. Praeitą naktį kažkas atkasė kapą. Lankytojai pamatė tai šįryt. Įspėjo savivaldybę, surado prižiūrėtoją, kuris pranešė apie tai anksčiau už mus. Policijos ekipažas buvo tik už dviejų kvartalų, taigi jau turėtų būti vietoje.

Ridas suspaudė žandikaulius.

– Po velnių.

– Atrodo, Kapų Plėšikas – ar kaip jį pavadintum – vėl smogė. Maniakas? – ji kilstelėjo antakį ir stipriai užsitraukė *Marlboro Lights* cigaretę.

– Gali būti.

– Jėzau, turėsim skambinti federalams.

– Okano tikriausiai jau paskambino.

Jo smegenyse aidėjo raštelio turinys.

VIENA, DVI, TRYS, KETURIOS...
NEJAU TAU NESINORI PAKLAUSTI,
KIEK DAR AUKŲ LIKO?

Ridas nenorėjo galvoti.

– Kodėl šis vaikinas išskyrė tave? Kodėl rašo tau? – paklausė ji, nukratydama pelenus pro pravertą langą.

– Aš pažinojau Bobę.

– Taigi manai, kad ir kitą auką gali pažinoti?

Ridui suspaudė krūtinę. Jis taip stipriai sukando žandikaulius, kad net suskaudo. O Kristau, jis negali įsivaizduoti, kad visos aukos būtų jo pažįstamos. Jėzau, ne.

– Tikiuosi, ne, – pasakė iš visos širdies. Nejau koks nors beprotis, kuriam jis tapo priešu, galėtų taip jo nekęsti, kad žudytų žmones, kuriuos jis mylėjo ir pažinojo?

Kas galėtų jo taip nekęsti?

Kas nors, ką jis įžeidė?

Koks nors nusikaltėlis, kurį jis pasiuntė į kalėjimą?

Velnias. Jis įsuko į apygardos kelią, vedantį į kapines, kur stovėjo ne vienas, bet du budintys policijos automobiliai. Vartai buvo atitverti geltona įspėjamąja juosta, bet keletas žioplių stoviniavo lietuje ir įdėmiai žvelgė pro senus antkapius, tikėdamiesi pamatyti bent kiek tragiškų dalykų.

Baltas vanas su tamsiai mėlynomis raidėmis WKAM ant šonų buvo pastatytas netoli šaligatvio. Žiniasklaida jau buvo čia.

– Prakeiktas trijų arenų cirkas prisistatė, – Ridas atidarė automobilio dureles, o Morizeti užgesino cigaretę ir paliko rūkstančią nuorūką peleninėje. – Eime.

Nespėjus prisiartinti reporteriams, jie parodė ženkliukus uniformuotam policininkui ir pralindo pro geltoną juostą. Jie patraukė į kapinių gilumą, kur buvo susirinkusi minia, per šlapią žolę, košiant šaltam vėjui su lietumi. Įvykio vieta buvo fotografuojama. Imami dirvožemio pavyzdžiai. Renkamas gruntas. Tyrinėjami atspaudai žemėje. Vadovaujami Dianos Mozes, jau dirbo nusikaltimo vietos tyrėjai. Kapines juosė kaltinio plieno tvora, ir Ridas nukreipė žvilgsnį į vartus. Jie buvo pakankamai platūs automobiliui pravažiuoti ir atsivėrė į keliuką, vedantį už kapinių. Tikriausiai juo atvažiuoja katafalkai ir atgabenami įrankiai kapų duobėms kasti. Už medžių, gana toli nuo vartų, kad nebūtų sunaikinti jokie galimai palikti įkalčiai,

stovėjo nusikaltimo vietos tyrėjų vanas praviromis užpakalinėmis durelėmis.

– Kada galėsime pradėti kasti? – paklausė vienas pareigūnų. Jis vilkėjo neperšlampamą aprangą, rankose laikė kastuvą ir kirtiklį, kaip ir keletas kitų uniformuotųjų.

– Kai mes baigsime, – atšovė Diana. – Paklausk jo, – parodė smakru į Ridą.

– Palauksim, – pasakė jis.

– Tai jau tikrai, – sumurmėjo Diana, maudamasi gumines pirštines ir imdama savo segtuvą. – Mes gavome leidimą kasinėti, o jūs palaukite, kol aš pasakysiu.

– Gal ne ta koja išlipai iš lovos? – paklausė fotografuojantis pareigūnas.

Diana neatsakė. Suirzusi stipriai sučiaupė lūpas ir skubiai kažką pasižymėjusi priėjo arčiau kapo pasikalbėti su dirvožemio pavyzdžius imančiu vyru.

Ridas stebeilijo į naujai sukastą žemę, ir lietus atrodė dar šaltesnis. Ant antkapio, mačiusio visokių orų, buvo parašyta: Tomas Alfredas Mesis, mylimas vyras ir tėvas. Tomo gimimo ir mirimo datos buvo iškaltos po vardu. Pagal jas Mesiui buvo aštuoniasdešimt, kai jį palaidojo prieš septynerius metus.

Jeigu jis buvo karste.

Kol neiškasė, niekas tuo nebuvo tikras.

Ridas nepažinojo šio žmogaus, bet vardas atrodė girdėtas. Jis įtemptai galvojo lietaus lašams tekant nosimi, tačiau atmintyje šio vyro atvaizdas neiškilo; jis net tiksliai neprisiminė, kur buvo girdėjęs šį vardą.

Bent jau šis nebuvo jam pažįstamas.

Ridas vylėsi, kad jei bus rasta kita auka, vyras arba moteris, jos taip pat nepažinos. Detektyvas įkišo ranką į kišenę ieškodamas antacido. Skrandis degė nuo blogos kavos, nes daugiau beveik nieko nebuvo valgęs.

Purvas žliugsėjo aplink jo batus, o kol Diana Mozes tarėsi su savo darbuotojais, vėjas dar labiau pakilo. Jis žvilgtelėjo į gretimą antkapį, perskaitė vardą ir paprastą granite iškaltą įrašą:

Ilsėkis ramybėje.

Nepavyks.

Kol Kapų Plėšikas bus laisvėje.

– ...jūs neminėsit mano vardo, tiesa? – mažoje kavinukėje kitapus stalo Nikės maldavo mergina. Lindsei Niuel buvo dvidešimt septyneri, bet ji nė diena neatrodė vyresnė nei aštuoniolikos. – Juk žinote, koks yra ponas Heksleris; jis nenori parduotuvėje jokių rūpesčių ar užuominų apie skandalą. Jo manymu, tai kenkia verslui.

– Aš būsiu diskretiška ir, žinoma, jei nenorite, tiesiogiai jūsų necituosiu, – Nikė patikino juvelyrinių dirbinių pardavėją, dirbusią su Bobe Džin Marks.

Šį rytą Nikė apsirengė paprastai – nunešiotais džinsais ir megztiniu, kad juvelyrinių dirbinių pardavėja atsipalaiduotų ir lengviau pasidalytų paslaptimis. Tarsi jos būtų geriausios draugės ar panašiai. Nikė nupirko jai kavos ir ragelį, bet Lindsė jo nevalgė, tik knibinėjo. Aplink jas į puodelius dzingsėjo šaukšteliai ir ūžė pokalbiai, ir Nikė stengėsi, kad Bobės Džin bendradarbė atsipalaiduotų. Nė viena jos gudrybių neveikė. Lindsė buvo įsitempusi. *Caffeine Bean* kavinukės lankytojai ateidavo ir išeidavo – virš durų nuolat skambėjo varpelis. Kaskart atsivėrus durims Lindsė pašokdavo, tarsi baimindamasi, kad į kavinukę ateis jos viršininkas ir pastebės ją išsipasakojančią reporterei.

– Prašau necituoti manęs. Aš negaliu prarasti darbo, – mergina nervingai kramtė lūpų blizgiu nuteptų lūpų kamputį ir trečią kartą žvilgtelėjo į laikrodį, o aplink tyliai kalbėjosi žmonės,

kasininkai su prijuostėmis už baro šaukė užsakymus. Lindsei buvo rytinė kavos pertraukėlė, bet ji jau atrodė nervinga. Jos nebūtų nuraminęs net trigubas espresas, supiltas į jos liesą latę. Ji atsisakė kalbėti į diktofoną, bet leido Nikei užsirašinėti.

– Gerai, necituosiu. Jokių vardų. Pažadu. Taigi papasakokite man apie Bobę Džin. Kada paskutinį kartą ją matėte?

– Du rytus prieš tai, kai sužinojau, kad ji... – Lindsė nurijo oro gurkšnį, – ...kad ji mirusi. ...Dieve, tai *taip* siaubinga. Būti palaidotai gyvai... su yrančiu lavonu, būti įkalintai karste, – ji sudrebėjo ir virpančia ranka paėmė kavos puodelį. – Aš jau kalbėjau su policija, papasakojau jiems viską, ką apie ją žinojau, o tai nėra daug, – ji susirūpinusi nusilaižė nuo lūpų putą. – Išskyrus...

– Išskyrus ką? – Nikė matė dvejonę merginos akyse. Tarsi ji būtų turėjusi paslaptį ir norėjusi ja atsikratyti.

– O Dieve... aš... aš užtikau ją vemiančią vieną rytą, kai tik atidarėme parduotuvę. Tai buvo maždaug prieš savaitę. Visą pusvalandį turėjau dirbti viena. Kai ji grįžo iš tualeto, buvo labai išbalusi. Balta kaip vaiduoklis, – Lindsė pasilenkė per stalą arčiau ir sušnibždėjo: – Aš buvau įsitikinusi, kad ji serga gripu ar šiaip kuo nors ir turėtų eiti namo, bet kai pasiūliau paprašyti ko nors, kad ją pakeistų, ji nenorėjo apie tai nė girdėti. Pasakė, kad diena lovoje jai nepadės, tiesą sakant, nuo to viskas ir prasidėjo. Aš nesupratau... na, ne visai, bet įtariau... Prieš kelias savaites šiukšliadėžėje mačiau praplėštą nėštumo testo paketėlį, bet nežinojau, kieno jis. Pas mus dirba daug merginų, taigi jis galėjo būti bet kurios. Bet dabar... – ji kilstelėjo liesą petį. – Manau, jis buvo Bobės.

– Bet ji su savo vyru gyveno atskirai, – pasakė Nikė, jausdama adrenalino pliūpsnį. Auka mirdama buvo nėščia? Šito policijos nuovada nepranešė, jie tai nutylėjo. Jei tai tiesa.

– Žinau, bet kartais žmonės vėl susieina.

– Jie susiėjo?

Lindsė pažvelgė pro langą į šaligatvį. Pėstieji ėjo greitai, išskleidę skėčius, pasistatę apsiaustų apykakles.

– Kiek žinau, ne, ir Bobė... na, ji susitikinėjo su kitais vaikinais.

Nikė vos neatsistojo. Ji greitai užsirašė.

– Ar žinote jų vardus?

– Ne. Manau, niekas nežinojo, nes Bobė buvo įpusėjusi skyrybų procesą ir nenorėjo sugadinti savo šansų gauti pinigų iš buvusiojo – na, savo vyro, Džeromo.

– Bet juk tie vyrai skambindavo jai į parduotuvę.

Į vieną tašką įbestos akys sumirksėjo. Ji vyniojo ant piršto savo tamsias garbanas.

– Tikriausiai.

– Jūs nė karto neatsiliepėte?

– Nežinau. Vaikinai nuolatos skambina į parduotuvę žmonoms arba draugėms, – Lindsė papūtė lūpas, ir jos antakiai susiėjo, tarsi ji iš tiesų būtų įtemptai galvojusi. Per garsiakalbį pranešė: „Dviguba liesa moka su plakta grietinėle.“

– Nė vienas jų nebuvo ypatingas?

– Ne... bet... man atrodė, kad vienas vaikinas buvo policininkas.

– Kodėl? *Policininkas? Kas?*

– Tikriausiai dėl įvairių pastabėlių. Ji juokavo apie antrankius ir apieškojimą, ir apie vaikinus su didelėmis lazdomis, ir... įvairius dviprasmiškus dalykėlius, – dabar ji jau išties suko garbaną. – O gal tai tik mano vaizduotė. Neturėjau nieko sakyti. Koks dabar skirtumas? Ji mirusi. Bet todėl aš ir negalėjau kalbėti su policija – nežinojau, kas jis toks, nenorėjau niekam užtraukti bėdos. Viskas pernelyg sujaukta, – Lindsė akimirką pakramtė

apatinę lūpą, paliko garbaną ramybėje, kad paimtų popierinį puodelį kavos, ir tarė: – Klausykit, man išties metas. Mano pertraukėlė baigėsi, ir aš daugiau nieko nežinau, – ji pašoko nuo kėdės taip greitai, tarsi būtų maniusi, kad supykęs Dievas paleis į ją žaibą per stalą, jeigu ji pasėdės nors truputį ilgiau.

– Paskambinkit, jei ką nors prisiminsit, – šūktelėjo Nikė, pasivijusi ją prie durų ir paduodama savo vizitinę, kurią buvo įsikišusi į džinsų kišenę.

Lindsė stebeilijo į kortelę, tarsi po žodžiais „Savanos sargybinis" būtų išgraviruotas Šėtono vardas ir telefono numeris.

– Ne, aš daugiau nieko nežinau. Tikrai, – ji traukėsi prie durų ir vos neatsimušė į vaikiną, mėginantį sulankstyti skėtį. Grindis nusėjo lietaus lašai. – Atsiprašau, – greitai sumurmėjo Lindsė ir išbėgo pro duris. Ji metėsi per gatvę link skvero, prieš kurį buvo įsikūrusi juvelyrinių dirbinių parduotuvė.

Nikė negaišo. Pačiupusi savo puodelį, išėjo į tamsą. Nors jau buvo vėlus rytas, žiemos diena buvo tamsi. Niūri. Nuo stoginės bėgo lietus. Ji nuėjo per balas į savo mašiną, įlipo ir pamėgino ją užvesti. Variklis nė iš vietos.

– O ne, nedrįsk, – ištarė tyliai, bet hečbekas tik du kartus sukosėjo. – Nagi, nagi... nereikia rodyti savo charakterio, – Viešpatie, ji turi nuvaryti mašiną į servisą. Jai būtinai reikia atlikti techninę apžiūrą.

Policijos dažnis traškėjo, jai nepavyko pagauti signalo.

Iš trečio mėginimo senas variklis užsivedė, ir Nikė, prieš atsitraukdama nuo šaligatvio krašto, pažvelgė į užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Prie kito šviesoforo suskambo jos mobilusis telefonas, ir kol rausėsi rankinėje, tas prakeiktas daiktas suskambo trečią kartą.

– Nikė klauso, – pasakė ji, pasukdama vairą su kavos puodeliu rankoje.

– Sveika, mažute.

Jos širdis nukrito į kulnus, ir ji vos neišmetė puodelio, įsivaizduodama savo buvusio vaikino veidą – stiprūs žandikauliai, tamsios barzdos šešėlis, dar tamsesnės akys. Paslaptingos akys. Meluojančios akys. Beveik juodi plaukai vos ne iki apykaklės.

– Šonai, girdėjau, kad esi mieste.

– Tu man neatskambinai.

Ar jo balsas buvo nepatenkintas? Įskaudintas? Šonas? Jokiu būdu! Ji gurkštelėjo kavos, tada vargais negalais įspraudė puodelį į laikiklį, tik per plauką neapsipildama.

– Aš tikrai nemačiau priežasties skambinti, – pasikeitė šviesoforo signalas, bet per sankryžą priešais pralėkė automobilis. – Kvailys!

Šonas sukikeno. Tyliai ir seksualiai.

– Tai aš.

Ne, aš. Tai aš dėl tavęs buvau kvailė!

– Klausyk, Šonai, aš užsiėmusi. Ar tu ko nors norėjai? – paklausė ji, išgirdusi kažką per policijos radiją ir susidomėjusi. Keli ekipažai buvo nusiųsti į vietą prie Paveldo kelio. Ir tai neatrodė panašu į eismo įvykį.

– Pamaniau, galėtume susitikti.

– Man taip neatrodo.

– Nike, turiu tave pamatyti.

– Dabar? – ji negalėjo patikėti savo ausimis. Juk Šonas norėjo nutraukti santykius, tai jis nesijautė laimingas. Pripaistė visokių nesąmonių, kad ji nėra jo „sielos draugė“, kad ir ką tai reikštų.

– Gal šį vakarą?

– Negaliu.

– Rytoj?

– Aš... aš nežinau, – kadaise ji būtų apsidžiaugusi, išgirdusi tokius žodžius. Bet tai buvo šiek tiek anksčiau. – Aš taip nemanau.

– Nike, – kalbėjo jis tyliai. Tembras toks pat, kokį prisiminė. Gilus. Seksualus. Beveik gomurinis. – Tu manęs vengi.

– Tu teisus. Palūkėk, – ji pridūrė galvodama apie lovoje rastą raštelį. – Ar tu dar turi raktą nuo mano buto?

– Gal, – dabar jis ją erzino. Flirtavo. Dėl Dievo.

– Aš rimtai, Šonai.

– Ne, mažute. Pameni, liepei man jį grąžinti?

Lyg pro miglą ji prisiminė, kaip jis nusegė raktą nuo žiedo, ant kurio buvo jo raktų komplektas. Jie sėdėjo jo sename „klasikiniame“ jaguare, ir ji iš visų jėgų stengėsi nepalūžti.

– Teisingai. Bet tu galėjai pasidaryti kopiją.

– Kodėl turėčiau?

– Kodėl tu apskritai ką nors darai?

– Smūgis žemiau juostos, Džilet.

– Taigi aš jau nesu „mažutė“? Puiku, – dar daugiau policijos automobilių buvo nukreipiami Paveldo kelio kryptimi. Ji išgirdo adresą, petimi prilaikė telefoną ir iš daiktadėžės ištraukė miesto žemėlapį. – Dabar neturiu tam laiko, – pasakė ir padėjo ragelį. Po šimts, kuo jis dedasi? Tai jis ją metė. O dabar ji turi dėl jo viską palikti?

Nesulauks!

Bet jo balsas skambėjo beviltiškai... O Dieve, tikriausiai jam reikia pinigų. Jis jau buvo jai skolingas pusantro tūkstančio dolerių. Daugiau negaus nė cento.

Ji galvojo apie praėjusią naktį. Apie raštelį lovoje. Raštelį ant mašinos. Ar galėjo Šonas juos palikti? Tai ne jo stilius... bet... *Negalvok dabar apie tai*, pabarė save. Ji negalėjo daugiau gaišti su laisva siela, kuri, kaip ji vėliau sužinojo, buvo dar ir smulkus chuliganas.

Prie kito šviesoforo ji sustojo ir patikrino žemėlapį. O Dieve. Jos širdis sudunksėjo. Tai buvo Paveldo kapinių adresas. Ji pajuto nekantrumo virpulį.

Nėra jokių abejonių, Kapų Plėšikas vėl smogė.

Garsus signalas ją įspėjo, kad užsidegė žalia šviesa. Ji nedvejojo, padarė posūkį ir nulėkė už miesto.

Link kitos pirmo puslapio istorijos.

DEŠIMTAS SKYRIUS

Ridas stebeilijo į atidengtą karstą. Į jį buvo įkištas ne vienas, bet du kūnai. Kaip ir anksčiau. Tik nuogas, sumuštas kūnas viršuje buvo senyvos moters, o suirę apačioje, sprendžiant iš likusių drabužių – tamsaus vyriško kostiumo – ir dar matomų žilų plaukų kuokštų, Rido manymu, buvo Tomo Mesio palaikai.

– Jėzau Kristau, – sušnibždėjo Morizeti pelenų spalvos veidu, įsmeigusi žvilgsnį į atvirą karstą. Nusikaltimo vieta buvo užtverta, skubiai patikrinta tyrėjų, o virš kapo pastatyta didžiulė palapinė, kad būtų išsaugoti likę įkalčiai. Brezentas atliko dvigubą vaidmenį. Jis saugojo vietą nuo atmosferos poveikio ir nuo smalsių fotografų, kaišiojančių galingus objektyvus, arba nuo televizijos stočių, turinčių modernią įrangą, įskaitant žemai skraidančius sraigtasparnius. Kol nebus pranešta artimiausiems giminaičiams ir kol policija nenustatys, ar tai žudiko maniako darbas, žiniasklaidai informacija bus suteikiama labai atsargiai, kad nebūtų pasėta panika visuomenėje ir nepakenkta tyrimui.

– Susisiekime su asmenų paieškos skyriumi ir sužinokime, kas ji. Paskambink Ritai ir paklausk, ar kas nors pasigedo baltaodės moters – šešiasdešimties ar šiek tiek vyresnės.

– Nereikia, – styranti Morizeti šukuosena bliūško lietuje, ji drebėjo, regimai virpėjo, stebeilydama į kapą. – Ar kas nors turi dūmo? – paklausė ji, žvilgsniu šukuodama savo kolegų veidus.

– Aš, – vienas uniformuotų policininkų, Flečeris, įkišo ranką į kišenę, surado suglamžytą *Camel Straights* pakelį ir iškratė cigaretę. Virpančiais pirštais Morizeti mėgino pridegti, žiebtuvėlis spragsėjo, bet neįsižiebė.

– Tu ją pažįsti? – paklausė Ridas, paimdamas žiebtuvėlį ir spustelėdamas jį taip, kad liepsna neužgestų.

Morizeti stipriai užsitraukė *Camel* cigaretę. Dūmai išsiveržė pro šnerves.

– Tai ponia Peters. Vardo nežinau, bet ji dirbo savanore bibliotekoje. Regis, našlė, bet nesu tikra, – Morizeti dar kartą užsitraukė, norėdama nusiraminti. Veidas jau pradėjo atgauti spalvą. – Ponia Peters praeitą vasarą savanoriaudavo per skaitymo valandėlę. Mano vaikai ten eidavo kiekvieną ketvirtadienio popietę ir klausydavo, kaip ji skaito ištraukas iš „Hario Poterio“, – ji piktai sušnypštė: – Po velnių, kas galėjo šitaip pasielgti? Koks pamišėlis įkištų senyvą moterį į jau užimtą karstą ir... – policininkė pasilenkė į priekį, stebeilydama į mirusios moters pirštus, – paliktų ją ten gyvą? Velnias! – ji nusuko žvilgsnį ir, laikydama cigaretę kairėje rankoje, dešine skubiai persižegnojo. Tai buvo pirmas kartas, kai Ridas pamatė ją atliekant religinį veiksmą.

– Tas pats šunsnukis, kuris taip pasielgė ir su Bobe Džin, – Ridas taip pat pastebėjo nublukusį karsto pamušalą, sudraskytą ir kruviną, išpuoselėtus, bet dabar nulūžusius ir sudžiūvusiu krauju išteptus nagus, mėlynę ant kaktos – visa tai rodė, kad

ponia Peters, dalį dienos dirbanti bibliotekoje savanore, iškentė tokį pat didžiulį siaubą, kaip ir Barbara Džin Marks.

– Džeromą Marksą lyg ir būtų galima atmesti, – garsiai mąstė Morizeti. Ji išspjovė prie liežuvio prilipusį tabako gabalėlį, o pakilęs vėjas ėmė plazdenti plastikinius palapinės šonus.

– Nebent tai būtų mėgdžiotojas, – pasiūlė Flečeris.

– Negalvokim taip, – Rido mintys buvo juodos kaip pragaras. Argi neužteko, kad buvo nužudyta Bobė ir kūdikis, o dabar dar kita žmogžudystė? Pernelyg panaši, kad būtų galima laikyti nesusijusia. Išties laisvėje yra pamišėlis. Vėl. Mintimis jis grįžo į praeitą vasarą, kai per alinamą karštį susekė žudiką, žudantį garsios Savanos šeimos narius. O dabar naujas siaubas. Praėjus vos pusmečiui.

– Privalom sužinoti, kaip ir ar apskritai aukos buvo susijusios, – pasakė jis Morizeti. – Ar jos pažinojo viena kitą? Kaip dėl žmonių, jau gulėjusių karstuose? Kodėl jie buvo pasirinkti? Atsitiktinai, o gal čia yra koks nors ryšys? – trindamas sprandą jis pastebėjo mikrofoną. – Prakeikimas. Žiūrėkit, – jis pritūpė šalia karsto ir bakstelėjo į pūvančiame medyje išgręžtą skylę. Beveik nematomas mikrofonas buvo įkištas į vidų.

– Taip, mes jau atkreipėme dėmesį į markę ir modelį, – pasakė tyrėjas, kuriam buvo duotas nurodymas užmauti maišelį ant ponios Peters rankų, kad būtų išsaugoti panagėse likę įkalčiai.

Dianos Mozes komanda jau buvo atidžiai patikrinusi karstą, ieškodama pirštų atspaudų, įrankių pėdsakų, pluošto, plaukų ar kokių kitų įkalčių. Kaip ir nusikaltimo vietos tyrimo komanda Lampkino apygardoje.

Ši žmogžudystė yra identiška Bobės Džin nužudymui.

Tik tu nepažįsti šios moters.

Ridui suskaudo sprandą.

– Ar radote dar ką nors? Gal kokį raštelį karste?

– Raštelį? – tyrėjas žvilgtelėjo per petį. Jo išraiška kaltino Ridą beprotyste. – Čia nebuvo jokio raštelio. Nieko, išskyrus du kūnus ir mikrofoną. Mes jau apieškojome.

Ridas lengviau atsikvėpė. Bent jau žudikas neieškojo ryšio su juo.

Išgirdęs sraigtasparnio ūžesį, jis išėjo iš palapinės žvilgtelėti į debesingą dangų. Sraigtasparnis kybojo virš medžių arčiau nei per trisdešimt metrų, o pro atviras duris buvo išlindęs operatorius. Žiniasklaida mėgino pažvelgti į nusikaltimo vietą iš paukščio skrydžio. Tai erzino jį, kaip ir Dianą Mozes, ji, apsirengusi geltonu neperšlampamu apsiaustu, išėjo iš palapinės, pažvelgė aukštyn ir tyliai nusikeikė:

– Prakeikti liežuvautojai.

Vienuoliktos valandos žinios, pagalvojo Ridas. Prisiminė šįryt į nuovadą atneštą laiškelį. Jame buvo užsimenama, kad žmogžudysčių bus daugiau. Atsitiktinių? Specifinių? Ar tas šliužas pažinojo savo aukas? Žaidė su jomis? Ridas pajuto nemalonų spaudimą po krūtine.

– Ką sužinojote? – paklausė jis Mozes.

– Mažai ką. Tai preliminaru, bet, mūsų manymu, nusikaltėlio automobilis stovėjo ten, – ji parodė į kapinių keliuką. – Jis arba perlipo tvorą, arba turėjo raktą. Spyna neišlaužta. Jis turėjo auką nešti, taigi yra aukštas arba bent jau stiprus. Jokių vilkimo žymių, netgi tikrų atspaudų, kurių kopijas galėtume padaryti. Lietus jam nepadėjo, be to, pagrindinis kelias būtų pernelyg kritęs į akis. Vėliau žinosime daugiau, aš tau pranešiu.

– Ačiū, – pasakė Ridas.

– Nėra už ką, – jie įėjo į palapinę ir kreipėsi į nuovados operatorių: – Ar turi viską, ko reikia? Nufotografuok visą vietovę, karsto dangtį ir tai, kas yra viduje...

– Eime, – Ridas pasakė Morizeti, kuri jau atrodė susitvardžiusi. – Mums atsiųs visus pranešimus, bet, manau, gautą laiškelį turėčiau parodyti Okano.

– Ji tave išbars, kad važiavai čia.

– Aš tik pasivažinėjau, – pasakė jis, eidamas per aukštą žolę.

– Tarsi ji patikės tuo.

Jis kilstelėjo petį ir pajuto, kaip po apykakle teka vanduo. Kapinės nebuvo itin prižiūrimos, daugeliui kapų jau buvo daugiau nei šimtas metų, ir tik keli, tokie kaip Tomo Mesio, buvo dar neseni. Žolėje kerojo piktžolės, daugelis krūmų netvarkingi. Kodėl žudikas pasinaudojo šiomis kapinėmis? Ar tai ką nors reiškė, ar buvo neplanuota – atsitiktinumas? Kaip dėl kapo? Ar žudikas pasirinko Tomą Mesį dėl patogumo, ar norėdamas tuo ką nors pasakyti?

Jis žiūrėjo į grėsmingą horizontą, į tamsius debesis, plaukiančius virš bažnyčios bokštų, virš aukščiausių palmių ir ąžuolų, augančių palei gatves. Kodėl Roberta Peters, pagyvenusi moteris, rodos, neturinti nieko bendro su Bobe Džin, pasirinkta antrąja auka?

Morizeti ėjo greta, jos gyvačių odos batai buvo šlapi nuo žolės ir lietaus. Artėjant prie pagrindinių vartų, jis greičiau pajuto, nei pamatė būrelį reporterių ir smalsių stebėtojų, susirinkusių kitapus įspėjamosios juostos.

– Detektyve! Ar galite pasakyti, kas čia vyksta? – pareikalavo vyriškas balsas.

– Kol vyksta tyrimas, neturiu ko pasakyti, – automatiški atsakė Ridas. Jis ėjo prie policijos automobilio.

– Ar tai kita Kapų Plėšiko byla?

Ridas atpažino balsą.

– Kapų Plėšiko? – pakartojo jis, pakeldamas akis ir pastebėdamas Nikę Džilet, kuri stovėjo priekyje, pačiame centre, kaip

visuomet ištroškusi istorijos. Jos šviesiai rusvi plaukai, permerkti lietaus, buvo surišti į uodegėlę, akys blizgėjo, o skruostai buvo įraudę šaltyje. Vilkėdama per didelį apsiaustą, džinsus ir avėdama šlapius sportinius batelius, ji atrodė jaunesnė, ne tokia panaši į priešininkę. Kitomis aplinkybėmis Ridui ji būtų pasirodžiusi patraukli. Šiandien ji tebuvo dar viena įkyri žiniasklaidos atstovė, rakštis subinėje. Vienoje rankoje ji laikė diktofoną, kitoje – rašiklį ir popierių. Bloknotas buvo permirkęs, nuo rašiklio varvėjo vanduo, ir viskas aplink ją sulig kiekviena minute vis labiau šlapo. Bet ji kaip visuomet buvo ištroškusi žinių.

– Ar tai to paties nusikaltėlio, kuris įkišo du kūnus į karstą ir užkasė juos prie Kraujo kalno, darbas?

– Per anksti spręsti.

– Bet braižas? – Džilet spaudė toliau, neketindama pasiduoti.

– Neketinu spėlioti ar pasakyti ką nors, kas pakenktų tyrimui, – jis įstengė nežymiai ir nekantriai nusišypsoti.

– Tai atrodo daugiau nei paprastas sutapimas, – Nikė nesitraukė nė per milimetrą. Ji niekada nesitraukdavo.

Pasipylė kitų reporterių klausimai.

– Pastebėjome jus kasant. Ar buvo rastas kitas kapas? – ryžtingai paklausė Maksas O'Delas, mojuodamas mikrofonu.

– Ar radote tuščią karstą? – atsakymo pareikalavo kitas reporteris.

– O gal kapas buvo apiplėštas?

– Ar buvo karstas su įkištu į jį antru kūnu?

– Turiu prašymą, – tarė Ridas, stengdamasis tvardytis. – Leiskite mums dirbti savo darbą. Į jūsų klausimus atsakysime vėliau, kai žinosime daugiau.

– Kada tai bus? – vėl paklausė Nikė Džilet, pašėlusiai kažką keverzodama į bloknotą, o jos nepaklusnių plaukų garbana plaikstėsi prieš veidą.

– Padarysime pareiškimą.

– Spaudos konferencijos nebus? – paklausė ji, lietui dulksnojant ant veido ir jos smailo smakro.

Jis atsikirto kandžia replika.

– Ne aš sprendžiu. Dėkoju, – lengvai kilstelėjęs ranką, jis pasitraukė nuo reporterių grupės ir pasuko prie automobilio. – Važiuojam iš čia.

– Kuo greičiau, tuo geriau, – tarė Morizeti, labiau prislėgta nei paprastai. – Kai grįšim į nuovadą, geriau jau papasakokim viską Okano, – ieškodama rankinėje cigarečių, ji pažvelgė į jo pusę. Dideliame odiniame krepšyje skambėjo raktai ir monetos. – Viena tau pasakysiu: jai nepatiks, – ir praverdama langą, pridūrė: – Bet man irgi nepatinka. Kas, po perkūnais, žudytų senyvą, bibliotekoje padedančią moterį? – ji keletą kartų spragtelėjo žiebtuvėlį, nusikeikė ir pradėjo raustis rankinėje, kol rado kitą žiebtuvėlį ir galiausiai įžiebė liepsną.

– Jis ne tik ją nužudė, – sumurmėjo Ridas. – Jis užkasė ją gyvą su lavonu.

VIENUOLIKTAS SKYRIUS

– Man reikia su tavim pasikalbėti, – primygtinai reikalavo Nikė, viena ranka vairuodama, kita laikydama mobilųjį. Nardydama tarp automobilių, ji važiavo atgal į redakciją, pakeliui jai pagaliau pavyko prisiskambinti Klifui Sibertui ir šį laimėjimą ji laikė mažu stebuklu. – Susitikim.

Atleisdama greičio pedalą, ji pasuko į Pergalės kelią. Paveldo kapinėse praleidusi beveik dvi valandas, buvo sustingusi į ragą. Per tą laiką lietus liovėsi, vietomis pro debesis švietė mėlynas dangus, bet ji jau buvo spėjusi permirkti iki paskutinio siūlelio. Jos plaukai, iširus uodegėlei, buvo garbanotas šlapias chaosas, apsiaustas šlapias, sportiniai *Nike* bateliai žliugsėjo, kojinės lipo prie kūno ir atrodė, kad ji brenda per ledinį vandenį. Ji svarstė, ar papasakoti Klifui apie įsibrovėlį, apie raštelius, bet žinojo – jis pasakys, kad tai tikriausiai išdaiga. Taip jau buvo nutikę. Kai ji manė, kad ją seka Koris Selvudas. Tada ji apsikvailino. Ne, ji neturėtų niekam pasakoti apie tai, kas nutiko praeitą naktį.

– Kur susitinkam? – paklausė Klifas.

– Galėčiau užsukti pas tave vakare, – pasiūlė ji su apsimestiniu entuziazmu. – Arba ten, kur tu norėtum susitikti, – stengdamasi kalbėti nerūpestingai, ji keitė eismo juostas. – Kada baigi darbą?

– Susitikti mano bute – prastas sumanymas, – balse ji išgirdo neryžtingumą ir įsivaizdavo, kaip jis nervingai skambčioja raktais gelsvai rudų kelnių kišenėje. Klifas buvo garbanotas, trumpai kirptais liepsnojančiais rusvais plaukais, visada švariai nusiskutęs ir dažniausiai vilkėdavo polo marškinėliais. Nikei jis buvo panašesnis į profesionalų golfo žaidėją nei į policininką.

– Tuomet išsirink kitą vietą, – ji nepaleis jo nuo kabliuko.

– Nežinau...

– Baik, Klifai, – jai reikėjo su juo pasikalbėti. – Tuomet gal kur nors mieste?

Jis garsiai atsiduso, tarsi ruošdamasis padaryti didžiausią klaidą gyvenime ir jau iš anksto gailėdamasis.

– Gerai. Šį vakarą.

– Pasakyk vietą ir laiką, ir aš būsiu, – ji pasuko prie upės ir „Sargybinio“ redakcijos. Savijauta buvo apgailėtina, bet ji neturėjo laiko nei nueiti į dušą, nei persirengti. Šiandien po pietų reikia atiduoti straipsnį apie mokyklos tarybą ir dar padirbėti prie Kapų Plėšiko istorijos. Smarkiai padirbėti. Nikei nedavė ramybės šįryt Lindsės Niuel numesta bomba apie Bobės Džin Marks nėštumą ir santykius su policininku.

Klifas vis dar jai neatsakė.

– Ar prarijai liežuvį?

– Turėčiau.

– Gal liausiesi, Klifai? Kur nori susitikti?

Jis dvejojo.

– Prie „Brolių Viverių“. Ar žinai, apie kokią vietą kalbu? Tai sunkvežimių aikštelė, nusukus iš Devyniasdešimt penktojo greitkelio, pervažiavus Karolinos sieną. Ten yra gana rami kavinė.

– Teko apie ją girdėti, – pasakė ji, stengdamasi įsivaizduoti tą vietą greitkelyje. – Kelintą?

– Aštuntą, pusę devintos?

– Sutarta. Netgi vakarienę tau nupirksiu.

– Negalėčiau to leisti.

– Kodėl?

– Tu moteris.

– Dėl Dievo. Pameni, mes jau seniai gyvename naujame tūkstantmetyje? Tos prieškarinės dienos, kupinos aristokratiško Pietų žavesio, seniai praėjo, Sibertai.

– Tik ne man. Su dama visada reikia elgtis kaip su dama.

Ji tylomis sudejavo ir pastebėjo, kad jo balse nebuvo nei melodingumo, nei gyvumo, būdingo Klifui Sibertui, kuris buvo geriausias jos brolio Endriu draugas, paauglystėje kartu su juo medžiodavęs voveres ir kadaise su ja nežmoniškai flirtavęs. Prabėgęs laikas ir tragedija ištrynė tas nerūpestingas dienas ir Klifo vėjavaikiškumą.

– Aš nesu dama, Klifai. Ne šį vakarą. Aš sena šeimos draugė.

– Ar tu šitaip tai vadini?

– Taip. Pasimatysim vėliau.

Nikė padėjo ragelį ir pajuto ramybės neduodantį kaltės jausmą. Žinojo, kad Klifas seniai ja domisi. Jis taip pokštaudavo paauglystėje. Ji pernelyg ryškiai prisiminė karštą vasaros dieną, kai grįžo žaidusi tenisą. Vilkėjo šortais ir prakaitu permirkusiais marškinėliais, jos plaukai buvo surišti į uodegėlę, akis dengė snapelis. Klifas ir Endriu anksti grįžo į jos tėvų namus iš voverių medžioklės. Grįžusi rado juos sėdinčius prie stalo vidiniame kieme, didelio mėlyno skėčio pavėsyje, laimingus ir godžiai tuštinančius Didžiojo Rono alaus atsargas.

– Saugai save man. Tiesa, Nike? – paerzino dvidešimt peržengęs smarkusis Klifas tą seniai prabėgusią vasarą prieš

Endriu mirtį. Klifo akys kibirkščiavo, jo pietietiškai žavi šypsena švytėjo nuo ausies iki ausies.

– Sapnuose, Sibertai, – atsikirto ji, juokdamasi ir šluostydama nuo kaktos prakaitą.

– Taigi tu žinai apie tuos sapnus, tiesa? – jis lėtai mirktelėjo. – Jie tik suaugusiesiems, tiesa?

– Tu nesveikas, – ji praėjo pro juos, o Endriu, atidaręs ilgakaklį butelį, paleido kamštelį į magnolijų, pušų ir jazminų tankmę.

– Ak, brangioji, kad tu žinotum... – prisipažino jis ir jo balsas nutilo jai įkandin. Tai buvo ne pirmas kartas, kai ji suprato, kad jis su ja flirtuoja ne vien juokais.

Liūdna, galvojo ji, įvažiuodama į automobilių aikštelę netoli laikraščio redakcijos, kad Endriu mirtis užgesino jo berniukišką drąsą ir jos naivumą. Labai daug kas pasikeitė.

Tačiau niekas nepasikeitė į gera.

Robertos Peters namai labiau panėšėjo į muziejų nei į namus. Tinkuotas namas, nudažytas abrikosų spalva ir aptvertas gebenėse skendinčia kaltinio plieno tvora, priminė Italijos kaimo statinį. Iš abiejų namo pusių puikavosi verandos su balkonais, langai sulig sienos aukščiu su spindinčiomis juodomis langinėmis ir sodas, kuriame nestigo vešlių krūmokšnių netgi gruodžio pradžioje. Ant dvigubų priekinių durų kabojo du kalėdiniai vainikai.

Prie vartų buvo pastatytas pareigūnas, tačiau Dianos komanda jau buvo viduje, tad Ridas su Morizeti atsargiai, kad nieko nesugadintų, vaikščiojo po kambarius, pilnus istorinių relikvijų, baldų ir, detektyvo vertinimu, paprastų griozdų.

– Velnias. Įdomu, kas jos namų tvarkytoja? – stebėjosi

Morizeti, nužvelgdama blizgančius niekučius ant stiklinių lentynų. – Man praverstų jos numeris.

– Tikriausiai kasdien čia dirbanti kambarinė. Mums reikia su ja pasikalbėti.

– Taip pat su sodininku ir santechniku.

– Ir su žmonėmis iš bibliotekos.

– Pavargusiems poilsio nėra, tiesa?

– Niekada, – sumurmėjo Ridas.

Kol kas žiniasklaidos nebuvo. Bet tai ilgai netruks. Nusikaltimo vietos tyrėjai fotografavo, šluostė dulkes, valė dulkių siurbliu. Buvo surinktos net šiukšlės, senas namas ieškant įkalčių buvo tiesiog iššukuotas. Nerasta nei kraujo pėdsakų, nei purslų, bet vėlgi ant Robertos Peters kūno nesimatė jokių žaizdų, išskyrus guzą kaktoje, tikriausiai nuo mėginimo atsisėsti karste, ir žaizdotus pirštų galiukus. Ją perkėlė į morgą, ir jie laukė autopsijos išvadų, tai galėjo užtrukti kelias dienas. Nors išvados ir nebuvo labai svarbu. Sprendžiant iš rankų būklės, Rido manymu, Roberta Peters mirė taip pat kaip Bobė Džin.

Išskyrus tai, kad greičiausiai ji nebuvo nėščia.

Jis įtarė, kad žudikas taikėsi į jį, ir bijojo, kad Bobę toks likimas ištiko dėl santykių su juo. Gal kuris nors jo į kalėjimą pasiųstų šliužų buvo paleistas į laisvę ir nusprendė jam atkeršyti? Jis jau pradėjo tikrinti paleistų ar pabėgusių kalinių bylas, bet dabar... peržiūrėjo nusikaltimus. Jis niekada nebuvo susitikęs su Roberta Peters. Na, bent jau to neatsiminė.

Bet žudikas vis dar su tavim susisiekia.

Taigi turi būti priežastis.

O gal Ridas buvo pasirinktas atsitiktinai, gal dėl praeitą vasarą sulaukto didžiulio spaudos dėmesio. Nuo to laiko jis yra pamišėlių taikinys.

Stengdamiesi nieko neliesti, atsargiai apeidami nusikaltimo vietos tyrėjus, Ridas ir Morizeti vaikščiojo po atnaujintą namą su nušveistais iki blizgesio drožinėtais mediniais turėklais ir išblukusiais kilimais, kurie, jo manymu, buvo austi rankomis Viduriniuose Rytuose. Viršuje buvo keturi miegamieji; didžiausias priklausė Robertai Peters. Ant stalų ir virš židinio stovėjo įrėmintos jau blunkančios moters ir vyro, tikriausiai jos sutuoktinio, nuotraukos. Drabužiai sudėti į komodą ir spintą, vaistai ir tualeto reikmenys paslėpti asmeninėje vonioje. Antras ir trečias kambarys, matyt, buvo parodomieji ir skirti svečiams. Atrodė, kad senovinėse lovose niekas nebuvo miegoję, komodos tuščios. Ketvirtas ir pats mažiausias miegamasis buvo prikimštas asmeninių daiktų, komoda ir spintos pilnos drabužių, ant staliuko šalia lovos stovėjo buteliukai su veido ir kūno kremais, kosmetika ir kiti tualetiniai reikmenys. Neaišku, kieno jie. Ridas tai įsidėjo galvon, nusileido antraisiais, tarnų, laiptais į virtuvę, kur Diana Mozes dar kartą registravo tai, kas buvo padaryta ir rasta nusikaltimo vietoje.

– Atsiųsk man kuo greičiau visus raportus, – paprašė Ridas.

– Man sakė, kad esi nušalintas nuo bylos, – Diana pirštinėta ranka nurodinėjo fotografui fotografuoti tas vietas, kur ant viryklės stovėjo arbatinukas, o netoli indaujos ant kilimėlio – indeliai gyvūnui. Ridas pajuto, kaip visų žvilgsniai nukrypo į jį. Diana tiesiog rinko įkalčius, žymėjosi pastabas nusikaltimo vietos žurnale ir neatrodė tokia ciniška kaip visad. Ji tik konstatavo faktą.

– Nusiųsk raportus Morizeti, – pasakė Ridas, kai fotografas padarė daugiau nuotraukų su 35 milimetrų pločio juostelės fotoaparatu ir šiuolaikiniu skaitmeniniu. Morizeti priėjo prie dubenėlių, pastatytų ant grindų. – Taigi kur šuo ar katė?

– Dar neradom, – atsakė Mozes.

– Atrodo, kad dubenėlis ką tik pripildytas.

– Gal katė laikosi dietos, – sumurmėjo rūstaus veido fotografas.

– Taip, ir ji virė arbatą, – porcelianinis puodelis su lėkštute vis dar stovėjo ant marmurinio stalviršio. Tuščias ir švarus. Arbatos maišelis vis dar mirko dabar jau šaltame, tamsia, neperšviečiama ruda spalva nusidažiusiame vandenyje. Mažoje stiklinėje lėkštelėje gulėjo du nesuvalgyti trapios tešlos sausainiai. – Viryklė buvo išjungta. Virtuvėje, laiptinėje, vidinio kiemo verandoje ir pagrindiniame miegamajame degė šviesa, kitur buvo išjungta. Visos durys ir langai, išskyrus šias, – ji parodė pirštinėtu pirštu į užpakalines duris, – buvo užrakinti. Šios durys buvo paliktos praviros.

– Įsilaužta? – Ridas nužvelgė duris, spyną ir staktą.

– Ne, ir nėra jokių kovos pėdsakų. Mes jau patikrinom šį kambarį, verandą ir kiemą už namo. Atrodo, tarsi ji ruošėsi miegoti, bet taip ir nenuėjo. Patikrinsime, ar arbatoje ir arbatinuke nėra toksinų, bet aš abejoju, kad ji išgėrė jos bent gurkšnelį.

– Yra žinučių?

– Čia nėra nei atsakiklio, nei priėmimų gaviklio ar kompiuterio, nei balso pašto, – pasakė Diana. – Daugybė knygų. Tonos knygų, tik vienas televizorius, nustatytas vietinis kanalas, kasdien visą parą transliuojantis religines laidas.

– Ar aišku, kam ji skambino?

– Paskutinis surinktas numeris iš Finikso apygardos.

– Tačiau ji gyveno ne viena, – pasakė Ridas.

– Ne. Kažkas dingęs be žinios.

Ant užpakalinių laiptų pasigirdo žingsniai. Pakėlęs akis, Ridas pamatė per verandą einantį uniformuotą naujoką Vilį Armstrongą.

– Radau katiną, – pranešė jis. Ant jo skruosto matėsi ilgas raudonas įbrėžimas. – Slepiasi po veranda. Nenori išlįsti.

– Bet jis pasiėmė dalelytę tavęs.

Jaunasis policininkas paraudo iki pat didelių ausų galiukų.

– Taip. Jis pamišęs. Velniškai išsigandęs arba sužeistas. Aš paskambinau gyvūnų tarnybai.

– Gyvūnų tarnybai? – pakartojo Morizeti. – Jėzau Kristau, Vili, kas tu – policininkas ar kačiukas? Nejau pats nesugebi ištraukti to prakeikto katino?

– Ei, aš mėginau. Jis man vos veido nesudraskė! – atrodė, kad Armstrongą įžeidė Morizeti pastabos, bet jis juk neseniai dirba nuovadoje. Pripras.

Jis vis dar aiškino ir pirštu trynė skruostą.

– Tas kvailas padaras mėgino įsikibti į mane nagais. O aš nenorėjau ko nors sugadinti nusikaltimo vietoje. Juk po veranda taip pat gali būti įkalčių.

– Tu teisus, – pasakė Diana.

– Aš galiu ištraukti katiną, – Morizeti nužvelgė Armstrongą taip, tarsi jis būtų kvailas arba lepšis, arba ir kvailas, ir lepšis. – Čia tau ne smegenų operacija ir nereikia būti meškų tramdytoju, – ji užvertė akis į lubas, norėdama jį sumenkinti. – Čia net ašarinių dujų nereikia, Vili. Dėl Dievo, juk tai katinas.

– Palik jį ten. Armstrongas teisus, – Diana tiesė ranką prie savo reikmenų rinkinio. – Ir žinai, ką, Morizeti? Atstok nuo vaikino.

– Kodėl jis turėtų būti išskirtinis? – sumurmėjo kitas policininkas, ir Morizeti žvilgsniu jo vos neiškastravo.

Jaunas ir nepatyręs Armstrongas skubiai nusileido laiptais į aptvertą ir tankiai krūmais apaugusį vidinį kiemą.

– Kai tik ką nors sužinosime, pranešime tau, Morizeti, – griežtai tarė Mozes, bet akies krašteliu žvilgtelėjo į Ridą, atžariai linktelėjo ir tęsė savo darbą.

– Taigi visi žino, kad tave nušalino nuo bylos.

– Tikriausiai.

– Regis, įgyji nekokią reputaciją, – įgėlė Morizeti jiems einant plytų takeliu į automobilį.

Ridas atidarė duris ir įlipo į vidų.

– Jau įgijau.

DVYLIKTAS SKYRIUS

– Taigi manote, kad turime reikalą su žudiku? – paklausė Ketrina Okano, per dvižidinius akinius tyrinėdama Rido gautą laiškelį. Pilkas vilnonis kostiumėlis puikiai atspindėjo jos nuotaiką. Jos elgsena buvo ryžtinga, lūpos griežtai sučiauptos.

– Taip atrodo, – Ridas sėdėjo ant vienos iš kietųjų kėdžių, Morizeti stovėjo netoli lango.

– Kaip tik tai, ko mums reikia, – ji įsitaisė patogiau. – Klokite, ką turit.

Jie skubiai supažindino apygardos prokurorę su įvykiais Paveldo kapinėse ir Robertos Peters namuose. Buvo pakalbinę kaimynus, ir vienas jų prisiminė girdėjęs, kaip apie dešimtą Roberta šaukė savo katiną; kaimynė sakė, kad su Roberta gyvenusi moteris yra tarnaitė, kažkokia Andželina; ji gyveno pas senyvąją ponią ir turėjo vieną laisvą vakarą per savaitę.

– Dar nekalbėjote su tarnaite?

– Nerandame.

Okano dar labiau susiraukė.

– Ir spauda dar nieko neužuodė?

– Buvo keli pasiteiravimai, – prisipažino Ridas, galvodamas apie telefono skambučius ir gautus elektroninius laiškus – dvi balso pašto žinutes ir vieną elektroninę iš Nikės Džilet. Ji buvo ne vienintelė, tik ryžtingiausia. Ir ji stengėsi susisiekti konkrečiai su Ridu. Morizeti, Klifas Sibertas ir Redas Demarko sulaukdavo skambučių ir iš kitų reporterių, o Džilet visą dėmesį buvo sutelkusi į Ridą. – Spauda daro savo išvadas.

Okano susiraukė ir atsilošė. Jos lūpos įsitempė; žalsvos akys už akinių metaliniais rėmeliais patamsėjo. Ji nebuvo patenkinta.

– Turime padaryti pareiškimą, bet pirmiau man reikia daugiau faktų.

– Mes laukiame raportų iš nusikaltimo vietos tyrėjų ir medicinos eksperto, – pasakė Ridas ir, Okano rūsčiai į jį pažvelgus, pridūrė: – Mudu abu žinome, kad aš esu oficialiai nušalintas nuo bylos, bet žudikas nuolat mane įtraukia į šį reikalą, siųsdamas man laiškus.

– Aš esu atsakinga, – primygtinai pareiškė Morizeti. – Jau pradėjau kalbinti Robertos Peters kaimynus ir draugus. Sąrašas ilgas. Ji ne tik aktyviai savanoriavo bibliotekoje, bet kas savaitę žaidė bridžą su tomis pačiomis moterimis, priklausė sodų klubo tarybai ir mokėjo mokesčius dviem užmiesčio klubams. Ganėtinai platus profilis.

– Taigi nespėsime nė apsidairyti, ir mus užpuls žiniasklaida, – Okano primerkė akis. – Tu ją pažinojai? – paklausė ji Morizeti.

– Aš žinojau apie ją. Tikriausiai esu ištarusi jai dešimt žodžių praeitą vasarą, kaip antai – „Labas“ arba „Kaip laikotės?“ Nieko apie ją nežinau, išskyrus tai, kad ji padėjo per skaitymų valandėlę.

Okano pakėlė stiklinę kažkokio kavos mišinio, garuojančio ant stalo kampo.

– Gerai, tu gali pasilikti, bet tu, Ridai, traukis. Oficialiai ir neoficialiai. Jei žudikas vėl su tavim susisieks, pasakyk Morizeti, o tu, – kilstelėjo smakrą link policininkės, – informuok mane apie tyrimo eigą, – ji pabaksnojo ištiestu pirštu į stalą šalia žudiko laiškelio. – Nusiųsk jį į laboratoriją, tegu palygina su kitais tavo gautais laiškais, ir informuok mane. O aš susisieksiu su FTB.

Ridas linktelėjo, bet dėl federalų patylėjo. Paprastai jie būdavo rakštis subinėje; vis dėlto jie savo darbą išmanė ir galėjo prieiti prie šaltinių, kurie Savanos policijai buvo nepasiekiami. Federalai galėjo padėti, o dabar nuovadai reikėjo visokeriopos pagalbos.

– Turime padaryti pareiškimą, įspėti visuomenę, – garsiai galvojo Okano. – Nesukeldami panikos, – ji žvilgtelėjo į juos abu, o tada įsistebeilijo į Morizeti. – Pričiupk tą šunsnukį ir kuo greičiau.

Ridas ir Morizeti iš apygardos prokurorės kabineto išėjo kartu, užnešė laiškelį į laboratoriją, tada grįžo į Žmogžudysčių tyrimo skyrių, kur darbas vis dar virte virė. Detektyvai sėdėjo priešais kompiuterių ekranus, kalbėjo telefonais arba tvarkė kalnus popierių, lydinčių kiekvieną bylą.

– Turiu kai kam paskambinti. Vėliau pasimatysime, – pasakė Morizeti ir nužingsniavo prie savo stalo.

Ridas įsitaisė ant kėdės prie stalo; senovinė šildymo sistema taip kaitino orą, kad jam net kakta išrasojo. Lauke temperatūra buvo apie dešimt laipsnių, viduje – arti trisdešimties. Nežmoniškai tvanku. Kaip kaitriomis vasaros dienomis. Jis truktelėjo kaklaraištį ir pasisuko į kompiuterio monitorių. Turėjo galvoti apie kitas bylas, bet Kapų Plėšiko byla, ar kaip ją ten pavadins, buvo svarbiausia. Dieve, kaip jis nekentė to vardo – Kapų Plėšikas. Tik Nikė Džilet galėjo taip sugalvoti. Jis ignoravo Okano

nurodymą nusišalinti nuo tyrimo. Patiko jai tai ar ne, jis buvo panirę̨s į jį iki kelių. Žudikas tai matė.

Kodėl?

Kaip jis susijęs su šiuo pamišusiu pabaisa, plėšiančiu kapines ir kišančiu gyvas moteris į jau užimtus karstus? Ir kam gabenti karstą penkis šimtus kilometrų į šiaurę? Kokia viso to prasmė? Ar taip norėta ką nors pasakyti? Ar tai užuomina, kurios jis nesupranta? Jis spragtelėjo pele ant kompiuterio ekrano, susirado Kapų Plėšiko bylą ir atsidarė aukų nuotraukas. Jam suspaudė paširdžius žiūrint į Bobę Džin. Ji buvo labai graži, o dabar iš jos telikęs pelenų spalvos lavonas.

Jis pažvelgė į kitus kūnus, du buvo pradėję irti. Kas šiuos žmones siejo? Kaip jie buvo su juo susiję? Ar apskritai buvo susiję? O gal tai tik apgaulė? Ar Kapų Plėšikas jį pažįsta... o gal tas šliužas išsirinko Rido pavardę dėl praeitą vasarą parodyto jam didžiulio žiniasklaidos dėmesio? Kas žino? Jam vis dar dėliojant informaciją, kažkas pasibeldė į duris. Pasisukęs su kėde, Ridas pastebėjo tarpduryje detektyvą Makfį.

– Tik norėjau atsisveikinti, – pasakė didysis žmogus.

– Važiuoji namo?

– Kuriam laikui. Peržiūrėjau visą šio ryto informaciją apie naują auką, – jo aukšta kakta susiraukšlėjo. – Regis, laisvėje yra tikras pakvaišėlis. Norėčiau pasilikti, bet tam nėra priežasties. Šerifas nori, kad prisistatyčiau.

– Bet tu grįši?

– Manau, kad taip. Kol byla nebus išaiškinta, dirbsime kartu.

Ridas linktelėjo.

– Gal pavežti į oro uostą?

Makfis papurtė galvą.

– Jau susitariau, – jis paėjo siauru linoleumo taku ir ištiesė ranką Ridui per stalą. Jie spustelėjo vienas kitam rankas. – Dar pasimatysime. Sėkmės.

– Tau taip pat.

– Pranešiu, jei ką sužinosim.

– Būsiu dėkingas.

Linktelėjęs Makfis pasisuko ir nuėjo prie išėjimo. Pro atviras duris Ridas jį stebėjo ir pernelyg nenustebo pamatęs, kaip jį pasivijo Silvija Morizeti. Didysis vyras bemat nušvito ją pamatęs, ir bent kartą Morizeti pamiršo savo niūrią veido išraišką. Tiesą sakant, ji šypsojosi Makfiui, flirtavo su juo ir atrodė neįtikėtinai moteriška. Didysis detektyvas žvilgtelėjo per petį ir, sutikus Rido žvilgsnį, viena jo lūpų pusė beveik pasipūtėliškai kilstelėjo. Tarsi būtų norėjęs pasakyti: *Tai nuolat nutinka, Ridai. Įsidėmėk. Ramus kaimo vaikino žavesys padeda įlįsti į moters kelnaites greičiau nei butelis* Chablis *vyno.*

Jie nusileido laiptais žemyn, ir Ridas paėmė telefono ragelį. Prispaudęs jį ant peties, surado numerį, kurį buvo pirmiau užsirašęs, ir suspaudė skaičius. Tai buvo paskutinis Robertos Peters rinktas numeris... ne, tai buvo paskutinis numeris, rinktas iš Robertos Peters telefono. Arba ji skambino į Finiksą, arba kas nors kitas pasinaudojo jos telefonu.

Po trijų skambučių, atsiliepė moteris maloniu balsu:

– Sveiki, čia Glenda iš Tikėjimo evangelijos misijos. Telaimina jus Dievas. Kam galėčiau nukreipti jūsų skambutį?

Ridas prisistatė, pasakė kokiu reikalu, ir buvo nukreiptas keletui kitų žmonių, tačiau nė vienas jų nesuteikė jam informacijos. Draugiškumas ir pasveikinimas „Telaimina jus Dievas" išblėsdavo vos jam paminėjus, kad dirba policijoje. Galiausiai jis buvo nukreiptas pas kažkokį „pastorių Džo", ir šis jam tiesiai išdrožė, kad jie neteikia informacijos apie misijos narius, ir be ceremonijų padėjo ragelį. Ridas paskambino į Gerojo verslo biurą ir į Finikso policijos skyrių pasiteirauti apie Tikėjimo evangelijos misiją ir konkrečiai apie pastorių Džo. Pasak visų

šaltinių, gerasis pamokslininkas ir jo institucija buvo švarut švarutėliai. Pastorius Džo neturėjo jokių bausmių, netgi už eismo taisyklių pažeidimą. Beveik pernelyg švarus. Ridas nepasitikėjo tuo žmogumi nuo pat pradžių. Jam nepatiko, kad jis nesivadina savo pavarde. Gal senasis Džo buvo labai garsus tarp dievobaimingos minios, kad jam nereikia pavardės. Kaip Šer ar Madona, ar Liberačė. Tik pastorius Džo.

Šiaip ar taip, skambutis buvo tuščias laiko gaišimas ir vėl įstūmė jį į aklavietę. Pirmas ėjimas.

Neskubėdamas jis nuėjo prie automato koridoriaus gale nusipirkti kolos, tada paskambino į Naujojo Orleano policijos skyrių. Tikėjosi rasti detektyvą Rubeną Montoją, jauną energingą detektyvą, dirbusį su juo praeitą vasarą tiriant Montgomerių bylą, bet sekretorė pranešė, kad Montoja išėjo iš nuovados prieš kelis mėnesius. Ridą nukreipė pas detektyvą Riką Bencą, bet atsiliepė balso paštas, ir Ridas prisiminė dirbęs su Bencu praeityje. Ir dabar teks. Ridas paliko trumpą žinutę, teiraudamasis apie Bobės Džin brolį Vinsą Lasiterį, tada paliko savo numerį ir padėjo ragelį.

Antras ėjimas.

Jis pabaigė kolą, atsakė į keletą skambučių ir šiek tiek pasėdėjo prie popierių, bet visą tą laiką jo mintys sukosi apie Kapų Plėšiko bylą. Artėjant vakarui, jis vis dar negalėjo liautis apie ją galvojęs. Jam kažko trūko, kažko gyvybiškai svarbaus. Tas prakeiktas žudikas erzino jį rašteliais, begėdiškai siuntė jam kažkokias užuominas, bet Ridas jų nesuprato. Jis išsitraukė geltoną suliniuotą bloknotą, spustelėjo rašiklį ir ėmė užsirašinėti. Jis pradėjo nuo žudiko raštelių. Nors juos jau buvo išanalizavusi laboratorija ir policijos psichologas, ir tikriausiai FTB nusikaltėlio profilio sudarytojas, Ridas nusprendė mintyse susigrumti su jais. Tai buvo jo bendravimas su žudiku. Jo sąsaja. Laiškuose

turėjo būti kažkas tokio, ką tik jis galėtų suprasti. Jis nurašė pirmojo laiško, gauto į nuovadą su atgaliniu Kolonijinių kapinių adresu ant voko, turinį.

VIENAS, DU,
KELETAS PIRMŲJŲ AUKŲ.
GIRDĖK JŲ VERKSMĄ,
KLAUSYK, KAIP JOS MIRŠTA.

Tai buvo jo supažindinimas su byla. Žudikas jam sakė, kad jis suras dvi aukas, nors Polina Aleksander jau buvo palaidota seniai ir mirusi sava mirtimi. Skaitydamas Ridas jautė, kad žudikas iš jo tyčiojasi, neatskleisdamas daugiau informacijos, tik tai, kad šios aukos yra pirmosios ir, be jokių abejonių, jų bus daugiau. Abi, Bobė Džin ir Polina, buvo panašios aukos.

TIK TAK, TIK TAK
LAIKRODIS EINA PIRMYN.
DVI VIENAME,
VIENA IR DVI.

Ir vėl nuorodos į dvi aukas arba... ar žudikas žinojo apie kūdikį?

Jei taip, būtų trys... viena ir dvi būtų trys... Betgi buvo tik du kūnai – nebent tai būtų nuoroda į Tomą Mesį, kuris miręs anksčiau. Jei tik Mesis buvo įtrauktas į žudiko planą, o ne atsitiktinai jo pasirinktas kapas.

– Galvok, Ridai, galvok, – sumurmėjo jis. Čia buvo dar kažkas, kažkas susijęs su laiku. Ką? Ar žudikas veikė pagal grafiką? Ar turėjo tikslų planą? Kodėl jis susisiekė su Ridu?

– Nagi, šunsnuki, perprask, – vėl sušnibždėjo Ridas, nusirašydamas trečio laiškelio turinį.

VIENA, DVI, TRYS, KETURIOS...
NEJAU TAU NESINORI PAKLAUSTI,
KIEK DAR AUKŲ LIKO?

Ir vėl erzina. Žudikas su juo žaidžia. Ir jaučiasi viršesnis. Antroje eilutėje tiesiogiai į jį kreipiasi. Bet paskutinio laiškelio konfigūracija atrodė kažkaip keistai. Ir tai nedavė Ridui ramybės. „Viena, dvi, trys, keturios." Tarsi vaikiškas eilėraštukas, bet tai buvo aiški nuoroda į kūnus. Keturios aukos, ir tai reiškia, kad ne tik Barbara Džin Marks ir Roberta Peters buvo aukos, bet ir Polina Aleksander, ir Tomas Mesis. Antraip kam skaičiuoti iki keturių? *Nebent žudikas žaidžia su tavimi, ir dar dvi aukos yra įkištos į užimtus kapus, kurių tu neatkasei. Velnias,* tyliai nusikeikė jis ir jautėsi laimingas, kad gali atiduoti raštelį FTB nusikaltėlio profilio sudarytojui. Federalai turės progos džiūgauti.

Belsdamas pirštais į stalą, vėl peržiūrėjo visus raportus ir įkalčius, patikrino elektroninį paštą, ten rado preliminarias išvadas apie Tomą Mesį. Afroamerikietis, turėjo keturis vaikus, išsibarsčiusius po tolimiausius šalies kampelius, ir senyvą žmoną, gyvenančią mažame namelyje už miesto. Prieš daugelį metų Mesis dirbo sargu privačioje mokykloje ir diakonu bažnyčioje. Jo žmona Bėja dirbo buhaltere pusę dienos ir augino vaikus. Sprendžiant iš ankstesnių pranešimų, Mesis neturėjo jokių bėdų su teisėsauga, ir jo mirties dieną juodu su žmona santuokoje buvo išgyvenę keturiasdešimt penkerius metus.

Toliau ėjo Roberta Peters, šešiasdešimt trejų našlė. Vaikų neturėjo. Gyveno viena sename name, kuriame juodu su vyru įsikūrė 1956 metais. Jis mirė prieš ketverius metus.

Taigi koks buvo ryšys tarp šių aukų? Ir ar jis buvo?

...nejau tau nesinori paklausti, kiek dar aukų liko?

Ridas tvirtai suspaudė lūpas. Aišku, kad žudikas neketina sustoti. Ridas klausė savęs, ar apskritai čia yra baigtinis skaičius? Tikriausiai ne. Klausimas buvo retorinis. Šunsnukis nesiliaus žaidęs savo mirtino žaidimo, kol policija jo nesuims arba nenudės, ir Ridas tikėjosi antrosios baigties.

Gal jam pasiseks, ir jis pats turės garbės tą padaryti.

TRYLIKTAS SKYRIUS

– Nenori pasilikti vakarienės? – paklausė Šarlena Džilet. Vos penkiasdešimties kilogramų, išbalusi, bet su nepriekaištingu makiažu moteris sėdėjo ant pagalvių prie lango, atsiveriančio į banguotą Džiletų valdų kraštovaizdį. Lauke buvo tamsu, netoli mūrinių sienų susodinti krūmai buvo apšviesti lempų. Ant virtuvinio stalo, netoli „Rojaus paukščių" puokštės, gulėjo rytinis „Sargybinio" numeris su Nikės straipsniu, o ant jo antraštės – pamiršti skaitymo akiniai.

– Tai nesusiję su noru, mama, – pasakė Nikė, o jos pilvas beveik urzgė, užuodus iš orkaitės sklindantį pikantišką troškintos mėsos kvapą. Ant stalo vėso karijų riešutų pyragas, ant viryklės virė bulvės. Sandra, kuri kartais būdavo kambarinė, kartais namo prižiūrėtoja, ruošė špinatų salotas su žirniais ir mėlynuoju sūriu. Nikė stovėjo prie stalo ir valgė į dubenį dar nespėjusius patekti kapotus riešutus.

– Tu visada leki. Ar nutiktų kas nors blogo, jei atsisėstum ir kartu su mumis pavalgytum?

– Žinoma, ne, – bet Nikės mintys jau buvo toli nuo čia: ji

turėjo pasiimti naują raktą nuo buto, į kurį kažkas įsilaužė, ir šį įvykį slėpė nuo tėvų.

Antraip jie labai jaudintųsi ir reikalautų, kad ji kreiptųsi į policiją arba pasiliktų gyventi pas juos... Nė vienas variantas netiko.

– Nežinau, kada tu ilsiesi, – papriekaištavo Šarlena.

– Tokia mano prigimtis.

– Kaip tavo tėvo.

Sandra pasėmė saujelę riešutų ir, barstydama juos ant špinatų lapų, kilstelėjo antakį.

– Ar tai yra taip blogai?

Jos motina neatsakė tiesiai. Ji tik spragtelėjo pirštais, tarsi būtų prisiminusi ką nors svarbaus.

– Beje, brangioji, atspėk, kas šiandien buvo užsukęs.

– Negalėčiau, – atvirai pasakė Nikė. – Tu čia turi pernelyg daug pažįstamų.

– Ne aš. Tą žmogų tu pažįsti... pažinojai.

– Kas? – paklausė Nikė, nors jai tai nerūpėjo.

– Šonas, – ji ištarė su vos rusenančia ugnele akyse, ir Nikė tyliai sudejavo.

– Šonas Hokas? Ką jis čia veikė?

– Užsuko aplankyti manęs. Juk aš su jo mama kartu lankiau mokyklą.

Nikė prisiminė. Nors nenorėjo prisiminti.

– Jis klausė apie tave.

– Aš jau kalbėjausi su juo.

– Ir? – motina vėl pakėlė vieną antakį.

– Ir nieko. Jis norėjo susitikti. Aš pamaniau, kad tai prastas sumanymas.

– Tikrai? Bet man visada patiko Šonas, – ji suėmė rankomis galvą, tarsi norėdama atremti smūgį. – Žinau, žinau. Nieko

neišėjo. Jis domėjosi kažkuria kita, bet tuomet judu buvote per jauni. Gal dabar...

– Niekada, mama, ir aš negaliu patikėti, kad tu taip sakai. Šonas buvo ir yra gyvatė. Tema išsemta, – Nikė negalėjo nesusierzinti. Atrodė, kad Šarlena laiko ją senmerge, nes jai jau per trisdešimt. Tai juokinga. – Tėčiui jis niekada nepatiko, – pabrėžė ji ir akies krašteliu pastebėjo, kaip Sandra linkteli galva.

– Tavo tėvas visus įtaria, – Šarlena sukryžiavo rankas po mažomis krūtimis. Jos smakras atrodė tvirtas, nepalenkiamas, Nikei tai tenka matyti pernelyg dažnai. – Tokį jo požiūrį lemia darbas teisėtvarkoje, juk jis kasdien susiduria su tamsiąja gyvenimo puse.

Nikė išgirdo, kaip atsidaro garažo durys.

– Vilką minim, vilkas čia.

Motina truputį įsitempė, tarsi drąsindama save, ir Nikė pajuto ilgesingą skausmą. Kas nutiko jos tėvams, juk būdami jaunesni jie šoko ir juokėsi, apie jų akis atsirasdavo raukšlelių, jie juokdavosi vienas iš kito pokštų, lenktyniaudavo vienas su kitu? Atrodė atsidavę vienas kitam, tačiau nepriklausomi, o svarbiausia – gerbiantys vienas kitą. Jie buvo malonūs. Buvo laimingi. Įsimylėję net po keturių vaikų ir kartu nugyventų daugiau nei dviejų dešimtmečių. Bėgant metams jų laimė sugriuvo, ją sunaikino Endriu netektis ir jų pačių suvokimas apie artėjančią mirtį. Amžius ir sielvartas išsunkė iš Šarlenos jos sąmojus ir gyvybingumą; tie patys du demonai apkartino ir jos tėvo gyvenimą.

Kol į pensiją išėjęs gerbiamas teisėjas Ronaldas Džiletas atidarė garažo duris ir įžengė į šiltą virtuvės šviesą, Sandra spėjo sušluoti paskutinius riešutų trupinius.

Jo skruostai buvo rausvi, nosis pastaruoju metu visada raudona, mėlynos akys spindėjo, nors ir išraizgytos daugybės matomų kraujagyslių. Kai kurių žmonių manymu, jis atrodo

kaip Kalėdų Senelis, bet Nikei jis labiau priminė Berlo Aiviso įkūnytą Didįjį Tėtušį sename filme „Katė ant įkaitusio skardinio stogo".

– Labas, Smarkuole! – sugriaudėjo jis ir kaip lokys stipriai apkabino savo jauniausią vaiką, – nieko kito ji tikėtis ir negalėjo. Jis kvepėjo cigarais, ruginiu viskiu ir lietumi. – Taigi pagaliau patekai į pirmąjį puslapį! Sveikinu! – dar kartą suspaudė.

Paleista iš glėbio Nikė šypsojosi nuo ausies iki ausies.

– „Pagaliau" yra būtinas žodis tame sakinyje.

Didysis Ronas sukikeno.

– Na, per kalną tu dar neperlipai.

– Kol kas.

– Gal reikėtų išgerti ir atšvęsti? Šarlena?

– Ne, – ji papurtė galvą, stengdamasi nuslėpti priekaištingai nusvirusius lūpų kampučius.

– Tačiau tu išgersi? – paklausė jis Nikės.

Ji pagalvojo apie savo susitikimą su Klifu.

– Turėsiu atsisakyti, tėti. Manęs laukia darbas.

– Tik po vieną, – jis jau ėjo link poilsio kambario. Motina įbedė akis į tamsius langus, ir Nikė pastebėjo blankų Šarlenos atspindį ant stiklo; tame vaiduokliškame atvaizde ji matė skausmą ir nepritarimą.

– Gerai jautiesi, mama?

Šarlena sumirksėjo ir vos ne vos nusišypsojo.

– Puikiai.

– Juk tu man nemeluotum, tiesa? – Nikė klestelėjo ant pagalvėlės šalia ir apkabino motiną. Šarlena kvepėjo *Estee Lauder* kvepalais ir pudra. – Vakar buvai pas gydytoją. Ką jis sakė?

– Kaip visada. Kad aš viską įsivaizduoju, – žvilgtelėjusi į koridorių, kur pranyko vyras, pridūrė: – Jis man patarė apsilankyti pas psichiatrą.

Nikė paėmė motinai už rankos ir nustebo, kokia ji kaulėta ir mažytė. Žiedai buvo tokie laisvi, kad nuo jų slydo brangakmeniai.

– O ar tai būtų labai blogai?

Akimirką Šarlenos smakras suvirpėjo, tada ji pažvelgė dukrai į akis.

– Taigi ir tu galvoji, kad aš pamišusi.

– Nepamišusi. Prislėgta.

– Argi tai ne tas pats?

– Visai ne. Yra didžiulis skirtumas, – Nikė stengėsi būti švelni. Bet buvo sunku, kai reikia pasakyti tiesą. – Tu atrodai labai nelaiminga, mama.

– Ką gi, puikus pastebėjimas, – piktai atšovė Šarlena, tada susitvardė ir ištraukė pirštus iš Nikės delno. – Man viskas gerai. Puiku. Nesijaudink. Būk gera.

Koridoriuje pasigirdo sunkūs žingsniai, ir vėl jos motinos lūpos lengvai susičiaupė, tarsi jai būtų buvę be galo sunku sėdėti tame pačiame kambaryje su savo vyru. Ji vargais negalais nusišypsojo, kai Didysis Ronas įėjo į kambarį, nešinas dviem žemomis taurėmis. Šviesiai gelsvame skystyje skambčiojo ledo gabalėliai.

– Prašom, – pasakė jis, paduodamas vieną Nikei.

– Ji sakė, kad nenori gerti, – ištarė Šarlena.

– Argi? – jis mirktelėjo dukrai. – Tikriausiai aš negirdėjau. Susidaužęs taurės krašteliu su Nike tarė: – Kad būtų daugiau sensacingų naujienų ir antraščių pirmame puslapyje.

– Ačiū, – ji atsargiai gurkštelėjo, gėrimas pasirodė visiškai neblogas, ir ji stengėsi nekreipti dėmesio į ore tvyrančią įtampą.

Norėdama nuraminti motiną ir jausdama stiprų alkį, ji liko vakarienės, klausėsi tėvo golfo ir žvejybos istorijų ir stengėsi įtraukti Šarleną į pokalbį, bet veltui. Jie nusinešė desertą į poilsio kambarį, valgė pyragą ir gurkšnojo kavą, o Nikė stengėsi

nesijaudinti, kad darosi vėlu. Jau beveik baigdama valgyti, staiga prisiminė pamiršusi Simoną. Vėl. Dieve švenčiausias, ji jau tampa viena tų kuoktelėjusių, nepakenčiamų draugių.

– O Dieve, turiu bėgti, – pasakė ji, palikdama pusę gabalėlio pyrago ir pilną puodelį kavos ant staliuko.

– Kur gaisras? – tėvas sėdėjo savo mėgstamame nusitrynusios odos krėsle. Jo kojos buvo pakeltos, marškiniai atsegti, jis truktelėjo aukštyn kelnių klešnę, norėdamas atsegti prie čiurnos nešiojamą dėklą. Po itin nepopuliaraus sprendimo teismo salėje į jį buvo pasikėsinta ir nuo to laiko jis visuomet vaikšto su paslėptu ginklu.

– Pažadėjau Simonai susitikti sporto klube, – paaiškino Nikė, čiupdama rankinę. Ji žvilgtelėjo į laikrodį. – Jei paskubėsiu, dar spėsiu.

– Bet mes tavęs niekada nematome, – pasiskundė Šarlena, o Didysis Ronas įnirtingai trynė blauzdos raumenį. Jis padėjo dėklą ir pistoletą ant kavos stalelio.

– Paimk tą prakeiktą daiktą, – pasakė Šarlena, besdama pirštu į ginklą. – Kai pastarąjį kartą palikai jį ištrauktą, atėjo Lilė su Ofelija!

Didysis Ronas nepajudėjo, tik nuotolinio valdymo pulteliu perjungė kanalą.

– Dėl Dievo, – Šarlena sudėjo lūpas taip, kad atrodė nelaiminga ir įsižeidusi.

Nikė nenorėjo išeiti. Brendo barnis.

– Aš grįšiu. Greitai. Pažadu, – ji skubiai pabučiavo motinai į kaktą, tada dar kartą apkabino tėvą ir išbėgo iš namų. Jos tėvai pasiekė neramių paliaubų ribą. Jie susitvarkys. Tačiau ji spaudė kumščius.

Kaip ji galėjo pamiršti savo draugę? Nors ir ambicinga, ji nemanė, kad dėl darbo reikėtų atsisakyti visa ko kito. Šeima

ir draugai buvo svarbūs. Tačiau ji pamiršo tėvus, dvi dienas neatskambino seseriai, aną vakarą paliko Triną vieną spręsti Eimės ir Deinos problemų, o dabar vos nepražiopsojo susitikimo su geriausia drauge.

– O taip, Džilet, – papriekaištavo sau, – tu esi nuostabi draugė.

Ji važiavo namo, viršydama greitį, stabtelėjo prie namo savininko buto, kur jai padavė du blizgančius naujus raktus ir pasakė, kad naujos spynos „užtikrintai neįleis nepageidaujamų vaikinų".

– Ačiū, – nusišypsojo ji ir užlėkė laiptais aukštyn. Sudvejojo kišdama vieną raktų į naują spyną, bet durys atsidarė ir jos jaukus butelis atrodė taip, kaip buvo palikusi. Bent jau taip manė. Dženings guviai nušoko nuo virtuvės stalviršio pasitrinti jai prie kojų. Ji paglostė ją, įbėrė naujo ėdalo ir pakeitė patiesaliuką. Tada paskambino Klifui Sibertui į mobilųjį ir paaiškino, kad ji susitiks su juo „Brolių Viverių" sunkvežimių aikštelėje, bet pavėluos dėl pasimatymo su Simona. Tada, jausdamasi šiek tiek kalta, kad vėl palieka katę vieną, saugiai užrakino duris ir nuskriejo laiptais žemyn. Iki treniruotės sporto klube buvo likusios penkios minutės.

Deja, važiuoti reikėjo dvidešimt minučių.

KETURIOLIKTAS SKYRIUS

– ...šį vakarą užteks. Ačiū, – Džeikas Vonas nusilenkė, suplojo rankomis ir išsitiesdamas nusišypsojo grupei. Nikė, permirkusi prakaitu, ėmė jausti raumenis, apie kurių egzistavimą buvo pamiršusi. Į kikbokso treniruotę ji atvyko dešimt minučių pavėlavusi ir praleido tempimo pratimus, bet jai pavyko įsisprausti į tuščią vietą šalia Simonos, kuri mankštindamasi šaudė akimis į instruktorių.

– Tu mane trikdai, – pasakė Nikė, šluostydamasi veidą rankšluosčiu, kai daugelis iš grupės jau buvo susirinkę daiktus ir švytinčiomis kietmedžio grindimis išėję iš aukštų lubų salės su krepšinio lankais.

– Tu taip manai? – nusijuokė Simona. Jos juodi plaukai buvo susukti ant viršugalvio į laisvą, iš pažiūros nerūpestingą mazgą, nors, Nikės manymu, tokiai šukuosenai prireikė pusvalandžio. Jos oda buvo natūralaus gelsvo atspalvio, skruostai įraudę nuo pastangų, įdėtų per treniruotę, o gal nuo Džeiko artumo, – Nikė nebuvo tuo tikra. – Nemaniau, kad tave dar gali kas nors sutrikdyti, – pasakė ji, tapšnodama kaktą aplink kaklą apsuktu rankšluosčiu.

– Klydai.

– Tuomet pasiruošk būti pažeminta, – metusi Nikei „stebėk“ žvilgsnį, Simona drąsiai nudrožė prie Džeiko, kuris dėjo savo sportinius reikmenis į nailoninį *Nike* krepšį.

Nikė negirdėjo pokalbio, bet manė, kad Simona kviečia jį į pasimatymą. Jis plačiai šypsojosi, linksėjo, tada papurtė galvą. Lengvai nuliūdindamas Simoną. Kas tam vaikinui yra? Su triko ir aptemptais šortais Simona atrodė nepriekaištingai. Džeikas turi būti gėjus. Antraip kodėl Simona juo domėtųsi? Ją visuomet traukė nepasiekiami vaikinai – vedę, neseniai išsiskyrę arba emociškai sutrikę. Tai buvo pirmas kartas, kai Simoną domino vaikinas, kuris fiziškai nesidomi ja. Stiprus smūgis jos *ego*. Tik tas vaikinas tikriausiai apskritai nesidomi moterimis.

Nikė užsimetė rankšluostį ant sprando, o Simona ir Džeikas nuėjo į priešingas puses.

– Jis užimtas, – pasakė Simona, ir jos gera nuotaika virto sutrikimu. Jos tamsūs antakiai buvo suraukti, lūpos sučiauptos.

– Nes jis gėjus.

– Tu to nežinai.

– Lažinamės?

Simona dramatiškai atsiduso.

– Ne! Tai kvailos lažybos. Bet kadangi Džeikas negali su manim eiti, gal tu norėtum? Pavakarieniausim?

– Man patinka būti antrai, – pasityčiojo Nikė.

– Dėl Dievo, Nike, taip nesąžininga. Tu visada mane atstumi dėl ko nors kito, paprastai netgi ne dėl žavaus vaikino – tiesiog dėl kokios nors, – ji nupiešė ore klaustuką, – kokios nors didelės, labai didelės užduoties.

– Gerai jau, gerai, supratau. Aš buvau keistuolė, – Nikė žvilgtelėjo į laikrodį. Mažiau nei po pusvalandžio ji turi susitikti su Klifu.

– Ką gi, tuomet atsilygink man. Ir nesiskųsk, kad tave renkuosi antrą. Be to, tau reikia pavalgyti. Galėsi įtikinti mane, kad Džeikas blogas, prie krevečių ir keptų bulvyčių.

– Maniau, nori ant grotelių kepto kepsnio.

– Na, maniau, kad noriu Džeiko. Juk mergaitė gali apsigalvoti, tiesa?

– Aš vakarieniavau pas tėvus.

– Tuomet palaikyk man draugiją.

– Trumpam, – sutiko Nikė.

Jos važiavo atskiromis mašinomis į „Bižu", nedidelę užkandinę prie krantinės. Atmosfera buvo bjauri, vieta triukšminga ir sausakimša, bet Nikė iš patirties žinojo, kad krevečių, austrių ir krabų pyragėliai čia nepakartojami. Dvylika stalų, uždengtų raudonomis ir baltomis klijuotėmis buvo įsprausti į mažą kambarį, o virš galvų sukosi kalėdinėmis lemputėmis papuošti ventiliatoriai. Pusiau privačios kabinos su kėdėmis aukštais atlošais ir kabyklomis tarsi įrėmino šią užkandinę. Joms įėjus, kaip tik pakilo trys paaugliai ir Nikė su Simona atsisėdo prie nedidelio atsilaisvinusio stalelio netoli virtuvės.

Po kelių minučių jų užsakymą priėmė padavėja violetinėmis sruogomis dažytais plaukais ir su keliais žiedais antakiuose. Nikė net nespėjo įtikinti Simonos, kad kikbokso instruktorius Džeikas yra nepasiekiamas, ir prieš jas buvo padėta Simonos lėkštė su jūrų gėrybėmis ir Nikės šalta arbata.

– Tikrai nenori paragauti? – paklausė Simona, mirkydama moliuskų lazdelę karštame padaže.

– Aš tikrai esu soti.

Nikė abiem rankomis laikė arbatos puodelį ir stengėsi nežvilgčioti kas penkias minutes į laikrodį, o jos draugė kirto šviežių daržovių salotas, keptas bulvytes ir krevečių, moliuskų bei krabų pyragėlius. Jau antrą kartą skambėjo kalėdinė *Jingle Bell Rock* daina.

– Gerai, aš negaliu turėti Džeiko. Išgyvensiu, – filosofiškai pasakė Simona. – Juk po Endriu atsigavau, tiesa?

– Geriau nei mes, – jos retai kalbėdavo apie Endriu arba apie tai, kad savaitę prieš mirtį jis išsiskyrė su Simona. Nikė toli gražu nebuvo įsitikinusi, kad jos draugė atsigavo ir neliko emociškai pažeidžiama, bet ji neturėjo nuotaikos ginčytis.

– Kaip tu? Kodėl visuomet tūnai savo bute ar darbe? Jau pradedu manyti, kad kažkur laikai paslėpusi meilužį.

Nikė vos nenusijuokė balsu. Jau keli mėnesiai ji nebuvusi pasimatyme, seniai išsiskyrė su Šonu, savo paskutiniu rimtu vaikinu.

– Ir toliau taip manyk. Atrodau intriguojanti.

– Tokia ir esi.

– Aš? – Nikė pakratė galvą ir nugvelbė bulvytę. – Aš esu atversta knyga.

– Atversta knyga, kuri pernelyg daug dirba, – pasakė Simona, padavėjai pripildžius Nikės stiklinę ir kažkam įjungus seną Džimio Bafeto melodiją. „Margaretvilis“ nustelbė stalo įrankių skambesį ir pokalbių dūzgesį.

– Kai kurie mūsų neturi lengvo darbo miesto planavimo skyriuje.

– Nuo-bo-daus, lengvo darbo klausytis, kaip barasi ir ginčijasi miesto planuotojai ir... Nežinau, ne taip noriu praleisti savo likusį gyvenimą. Tau bent patinka tai, ką darai, – Simona padėjo šakutę ant stalo. – Gal geriau papasakosiu, kas pas mane naujo.

– Išskyrus tai, kad mėginai atversti gėjų į normalią lytinę orientaciją, – Nikė pabaigė arbatą ir sukramtė ledo kubelį.

Simona nekreipė dėmesio į pašaipą.

– Aš galvoju išsikelti.

– Ką? – apstulbusi Nikė padėjo stiklinę. Ir vos nepaspringo ledo gabalėliu.

– Girdėjai.

– Bet kur ir kodėl?

– Nesu įsitikinusi, kur norėčiau nutūpti. Bet kažkur kitur. Gal Ričmonde.

– Ričmonde? – Nikė negalėjo patikėti savo ausimis. Simona niekada nebuvo užsiminusi apie išvykimą iš Savanos.

Simona pradėjo knibinėti krevetės uodegytę. Vengdama Nikės žvilgsnio.

– Arba Čarlstone.

– Iš kur tokios mintys? – paklausė ji, o porelė prie kaimyninio stalo triukšmingai patraukė kėdes.

– Baik, Nike, tu žinai, ką turiu galvoje. Tu jau keleri metai kalbi apie išvykimą. Niujorkas arba Čikaga, arba San Fransiskas, arba Los Andželas. Aš neketinu važiuoti per visą šalį. Svajoju būti gana arti tėvų, kad panorėjusi galėčiau juos aplankyti, bet gana toli, kad turėčiau šiek tiek erdvės, savo privačios erdvės. Turiu pripažinti, Nike, čia aš einu pramintais takais. Nuo tada, kai mirė Endriu. Man reikia pokyčių.

Ji buvo teisi. Simona buvo ne tik vienturtis senos ir turtingos Savanos šeimos vaikas, bet ir Endriu turtų paveldėtoja. Endriu turėjo žemės, kurią paveldėjo iš močiutės, ir didelę sąskaitą banke. Tai, kad Simonai, o ne Endriu tėvams atiteko dalis šeimos turto, visada buvo skausminga tema, bet Nikei tai buvo nė motais.

– Manau, tu supranti, – sakė Simona. – Juk tu visuomet ieškai kažko įdomaus. Ir atrandi tai per savo darbą.

– O taip, rašyti karštas istorijas, kaip antai – koks bus kitas istorinis visuomeninis projektas arba ką išrinko į mokyklos tarybą, yra išties smagu.

– Tu padėjai suimti Dikį Spindulį Biskainą.

– Ir pasauliui palengvėjo, – pasišaipė Nikė, prisiminusi tą šunsnukį Montgomerių pusbrolį. Apgailėtiną parazitą, – ir iš kur tokių atsiranda.

– Taip, – tvirtino Simona, o prie gretimo stalo padavėjo padėjėjas, prieš nurinkdamas indus ir šlapiu rankšluosčiu nušluostydamas klijuotę, į kišenę susidėjo paliktus arbatpinigius. – Dikis Spindulys organizavo šunų kovas, – ją nukrėtė šiurpas. – Tai siaubinga. Tu padarei pasauliui paslaugą. O dabar seki Kapų Plėšiko pėdsakais, tiesa? – Simonos akys nušvito. – Šįryt skaičiau straipsnį. Tu kažką aptikai, – ji pasakė šypsodamasi, tada pasilenkė per stalą, tarsi būtų norėjusi pasidalyti paslaptimi. – Aš nesu tyrimų reporterė, bet matydama, kaip tu žvilgčioji į laikrodį ir į mobilųjį telefoną, noriu lažintis, kad tu dar kažką žinai ir kažkur turi būti, teisingai?

– Nejau esu tokia permatoma?

– Taip. Galiu lažintis, kad tai susiję su nužudymais, tiesa?

Nikė vengė tiesiai atsakyti.

– Aš negaliu daug atskleisti, bet pirmą kartą per labai ilgą laiką pasitaikė proga įrodyti Tomui Finkui, ką sugebu, ir neketinu susimauti.

– O... – Simona linktelėjo, atsikąsdama krevetės. – Štai kas. Nike, Ševaljė byla buvo labai seniai.

– Atrodo, vakar.

– Daug seniau. Prieš dešimt ar dvylika metų. Aš ten buvau. Prisimenu, – ji suvirpėjo, ir Nikė pastebėjo ant jos dilbių pašiurpusią žąsies odą. – Girdėjau, Ševaljė išeina iš kalėjimo, o gal jau išėjo prieš kelias savaites. Ar gali patikėti? Savo merginą ir beveik visus jos šeimos narius sukapojęs pamišėlis uždaromas į kalėjimą, o tada dėl kažkokios formalios klaidos paleidžiamas? – Simona staiga surimtėjo, veidas išbalo. – Tikrai kažkas negerai su sistema, jei taip nutinka.

Nikė negalėjo jai nepritarti; ji nenorėjo galvoti nei apie Leroją Ševaljė ir jo žiaurų nusikaltimą, nei apie tai, kaip ji vos nesumovė jam iškeltos bylos, paskelbusi iš tėvo, teismo procesui va-

dovaujančio teisėjo, išgirstą informaciją. Per ją tėvas vos neišlėkė iš darbo ir greičiausiai ji sužlugdė visas jo puoselėtas politines ambicijas. O dabar Ševaljė buvo laisvas žmogus. Ji pritarė Simonai – tai neteisinga. Ji žvilgtelėjo į laikrodį ir atsiprašė draugės.

– Atleisk, aš tikrai turiu bėgti.

– Žinau, kad kažkur yra didelė istorija, maldaujanti Nikės Džilet ją parašyti.

Nikė nusišypsojo atidarydama piniginę, paskui sudejavo. Skubėdama namo naujų raktų, ji neužsuko į banką. Taigi dabar su savimi neturi nė cento.

– Tu nepatikėsi.

Simona nusijuokė.

– Nesijaudink dėl to. Arbata vaišinu. Be to, kai tapsi Pulicerio premijos laureate, galėsi mane pavaišinti! – Simona pakėlė ranką, ketindama pamoti padavėjai, bet susilaikė. Jos šypsena pranyko, antakiai susijungė. – Kas tas vaikinas?

– Koks vaikinas?

– Vaikinas, sėdėjo prie ano stalo... – ji smakru parodė į kampinį stalą prie šoninių durų, jos dar suposi ant vyrių kažkam išėjus. – Jis sėdėjo veidu į mane, ir aš porąkart pastebėjau, kaip jis žiūri į mus... Man pasirodė, kad jį pažįstu, bet... – jai tarp antakių įsirėžė nusivylimo raukšlelės. – O gal ten nieko nebuvo.

Nikei išdžiūvo burna. Ji stebeilijo į stiklines duris, žvelgdama pro stiklą į tamsą, bet ten matė tik tamsų, tuščią šaligatvį. Ji skubiai nukreipė žvilgsnį į langus restorano priekyje, bet ir vėl nepastebėjo, kad kas nors būtų stoviniavęs jaukioje langų šviesoje. Jokios mėginančios pasislėpti figūros.

– Ar jis mus stebėjo?

– Gal ne, – Simonos kaktą išvagojo nusivylimo raukšlelės. – Tikriausiai tai mano vaizduotė. Pastaruoju metu esu nervinga.

– Kodėl?

– Nežinau. Pastaruoju metu mane kankina jausmas... – ji nutilo ir atsiduso. – Aš tikrai turiu išvažiuoti iš šio miesto.

– Koks jausmas?

Simona išsitraukė iš po kėdės rankinę ir persimetė ją per petį.

– Ai, nieko.

Nikės tai neįtikino, todėl ji pridūrė:

– Tikrai. Pameni, dabar esu tokia sutrikusi, kad net vaikausi gėjus?

Nikė pagalvojo apie raštelį, paliktą ant jos lovos, ir nuo šios minties jai pašiurpo oda. Jeigu ji dabar išsipasakotų Simonai, draugė dar labiau nuliūstų.

– Jei tau kas nors neduoda ramybės...

– Tikriausiai toks metų laikas. Kalėdos ir visa kita. Mudu su Endriu susipažinom maždaug tokiu laiku... bet tai buvo labai seniai, tiesa? Beveik prieš trylika metų. Keista, aš galėjau būti tavo brolienė... tu galėjai būti mano vaikų teta. Kaip skamba „tetulė Nikė“?

– Familiariai. Kartais taip mane vadina Lilės dukra.

Buvo matyti, kad Simonai nepavyko susitaikyti su Endriu mirtimi, kaip ir kitiems šeimos nariams. Gal ji turėtų kuriam laikui išvažiuoti. Pabėgti nuo prisiminimų. Palikti geriausią draugę, kuri yra jos mylėto žmogaus sesuo. Atsikratyti praeities vaiduoklių.

Galiausiai padavėja jas pastebėjo ir priėjo prie stalo, Simona paprašė sąskaitos, o Nikė paklausė apie vaikiną, sėdėjusį prie kampinio stalo.

– Nebuvau jo mačiusi. Bet aš pradėjau čia dirbti tik praeitą savaitę.

– Ačiū.

– Tikriausiai man tik pasirodė, – pasakė Simona, žvelgdama į sąskaitą.

– Kitą kartą aš vaišinsiu. Tikrai, – Nikė pasiėmė rankinę.

– Jau esu tai girdėjusi. Be to, tu nedaug kainuoji. Stiklinė arbatos, – Simona numetė ant stalo banknotus, ir jos kartu nuėjo prie savo mašinų. Nikės sulamdytas hečbekas stovėjo per dvi vietas nuo Simonos pusmečio senumo BMW kabrioleto.

Akmenukais grįsta gatvė buvo tuščia ir tamsi, bet šešėliuose Nikė nieko nematė. Tačiau ji buvo sudirgusi, šiek tiek susinervinusi, taigi, prieš lipdama vidun ir užvesdama variklį, apžiūrėjo mašiną pro langą. Variklis buvo numiręs. Vėl. Spaudinėdama greičio pedalą, sukiojo raktelį ir stebėjo, kaip Simona pajuda nuo šaligatvio. *Dėl Dievo.* Ji pamėgino dar kartą, ir variklis prieš užspringdamas ir užgesdamas sukosėjo. Simonos automobilio užpakalinės šviesos jau atrodė kaip tolimi raudoni taškeliai. Nikę išmušė prakaitas. Ji prisiminė vaikiną, kuris, pasak Simonos, stebeilijo į jas nuo „Bižu" kampinio stalo. Bet ji nebuvo viena, iš pastato vis išeidavo kiti lankytojai, ir ji išgirdo skambant mobilųjį. Dar kartą pasuko raktelį, ir variklis užsivedė. Nikė atsargiai nuspaudė greičio pedalą ir pajudėjo nuo bortelio. Pajuto palengvėjimą, bet padarė pernelyg staigų ir greitą posūkį.

Kaip visuomet, ji vėlavo.

Kad ir kas nutiktų, ji nenorėjo praleisti susitikimo su Klifu Sibertu.

Posūkyje subaru susvirduliavo. Tapo nevaldomas. Vairas neklausė...

– Prakeikimas, – Nikė sustojo prie šaligatvio ir išlipo pažiūrėti, kas nutiko. Užpakalinė kairė padanga buvo visiškai subliūškusi. Iš kitų taip pat sparčiai ėjo oras. – Po perkū... – ji spyrė į tuščią padangą ir tyliai nusikeikė. Nespės į susitikimą su Klifu. Dabar jau tikrai nespės.

Velniškai nesiseka.

Išsitraukė telefoną ir suspaudė Klifo numerį. Buvo tamsu, bet ji mokėjo naudotis keltuvu ir pakeisti padangą. Tačiau visų keturių ji negalėjo pakeisti.

Skambutis.

Jokio atsakymo.

Du skambučiai.

– Nagi, atsiliepk.

Ji dar galėjo paskambinti į techninę pagalbą... arba gal Klifas ką nors pasiūlys...

Trys skambučiai.

– Po velnių... – šalia sustojo vanas, ir vaikinas su beisbolo kepuraite nuleido lango stiklą.

– Bėda?

Keturi skambučiai.

– Padangą nuleido. Po teisybei, keturias padangas.

– Reikia pagalbos?

– Ne... susitvarkysiu. Mano vyras... jau pakeliui, – ji pamelavo tikėdamasi, jog jis nepastebėjo, kad ji nemūvi žiedų.

Mobilusis spragtelėjo, ir suskambo melodija, pranešdama apie Klifo žinutę.

– Galėčiau pabūti, kol jis atvažiuos, – nusišypsojo nepažįstamasis, ir gatvės žibintų šviesoje klaikiai blykstelėjo jo auksinis dantis.

– Ne, nereikia. Jis kalba telefonu ir jau tik už kelių kvartalų. Ką? – ji pasakė į telefoną. – Ne, tik vienas vaikinas siūlo pagalbą. Ne, viskas gerai. Pasakysiu jam, kad atvažiuosi po minutės ar dviejų. Ir aš tave myliu, – vėl pažvelgusi į vano vairuotoją šiaip ne taip nusišypsojo, tikėdamasi, kad lūpos nevirpa. – Jis tuoj atvažiuos, – jai spaudė gerklę, viduje visa virpėjo, pagalvojusi apie gatvėje besislepiančius vyrus, apie įsilaužimą į butą, gautus raštelius ir Savanoje tykantį žudiką maniaką. Jai kraujas stingo gyslose. – Dėkui.

Paskui vaną sustojo dar vienas automobilis, ir vairuotojas, pašaipiai pridėjęs ranką prie skrybėlės atbrailos, pasakė:

– Ko tik panorėsi, brangioji.

Jis nuvažiavo, jai pašiurpo oda. *Brangioji.* Viešpatie, kodėl jis ją taip pavadino? Norėjo sužinoti, kas jis, todėl žvilgtelėjo į nuvažiuojančio automobilio numerius, bet vano užpakalis nebuvo apšviestas, raidės ir skaičiai pernelyg tamsūs, kad įžiūrėtum. Ji žinojo tik tiek, kad tai tamsiai mėlynas dodžo karavanas su Džordžijos numeriais. O tai nebuvo daug.

Jis galėjo būti tiesiog gerasis samarietis.

Taip, kurgi ne.

Ji vis dar laikė rankoje telefoną. Surinko techninės pagalbos numerį, nurodė dispečeriui mašinos stovėjimo vietą ir paaiškino, kad meistro lauks „Bižu". Iki tos vietos buvo apie puskilometrį, ten bent jau bus šviesu ir daug žmonių.

Saugu.

Ji pradėjo bėgti.

Prakaituodama, bet viduje jausdama ledinį šaltį, Nikė paspartino tempą. Automobilių šviesos liejosi, tamsūs krūmai atrodė grėsmingai, ir ji jautėsi visiškai viena.

Pirmą kartą gyvenime Nikė Džilet jautė baimę – tamsią, protą stingdančią baimę.

PENKIOLIKTAS SKYRIUS

Ridas numetė raktus ir paštą ant rašomojo stalo, grįžęs į savo trijų sujungtų kambarių butą pirmame kadaise įspūdingo seno namo aukšte. Jis džiaugėsi, kad pavyko išsaugoti erkerį, kokliais apmūrytą židinį su knygų lentynomis šalia ir originalias kietmedžio grindis. Tačiau teko tenkintis itin maža virtuvėle ir miegamuoju, kuriame vos tilpo lova ir rašomasis stalas, nors daugiau erdvės jam ir nereikėjo. Šiandien jis buvo pavargęs kaip šuo, kūnas prašėsi miego, bet protas buvo pernelyg įsiaudrinęs, kad apie tai pagalvotų. Kad ir kaip stengėsi, negalėjo atsikratyti Bobės Džin vaizdo tame karste ir išsklaidyti siaubo, kurį ji turėjo jausti. Baisios panikos.

Ir ji buvo nėščia.

Gal net nešiojo mano kūdikį.

– Jėzau, – sumurmėjo jis, paimdamas nuotolinio valdymo pultelį ir įjungdamas žinias, taip tikėdamasis nuraminti galvoje šaukiančius demonus. Šaldytuve radęs picą, įjungė orkaitę ir atsidarė alaus. Kam reikėjo nužudyti Bobę? Kas jos taip nekentė, kad įkišo į jau užimtą karstą ir palaidojo gyvą? Tas pats pa-

mišėlis, kuris palaidojo Robertą Peters. Taigi žudikas nebuvo Džeromas Marksas. Nebent jis būtų toks gudrus, kad nužudė kitą žmogų, norėdamas įvilioti juos į spąstus. Bet kam vargintis laidoti žmogų gyvą? Tai buvo įniršis... giliai įsišaknijusi neapykanta ir išankstinis planas. Ir dar tas mikrofonas. Kad ir kas jas nužudė, klausėsi, kaip jos miršta. Jautė nesveiką pasitenkinimą, kad sukėlė tokią paniką.

– Šunsnukis.

Pasigirdo įspėjamasis skambutis, kad orkaitė įkaito. Ridas paklojo šaldytą picą ant grotelių, tada grįžo į kambarį ir padėjo ant stalo nešiojamąjį kompiuterį. Spustelėjus mygtuką kompiuteris atgijo, bet jis puse ausies klausėsi ir televizoriaus. Žinių pranešėjas skaitė krepšinio apžvalgą. *Miami Heat* komanda pralaimėjo, bet *Atlanta* sužaidė gerai. Ridas privažiavo su kėde arčiau rašomojo stalo ir iš karto atsidarė elektroninį paštą, kur jo laukė per trisdešimt laiškų.

Persijojo šiukšles ir porą vis siuntinėjamų nusivadėjusių juokelių, baigė alų ir priėjo prie laiško, pavadinto KAPŲ PLĖŠIKAS ANT BANGOS.

– Kokio velnio?

Jis spragtelėjo ant laiško ir perskaitė:

JAU GALIME SKAIČIUOTI IKI KETURIŲ.
TREČDALIS DARBO ATLIKTA,
AR BUS DAUGIAU AUKŲ?

– Šūdas! – Ridas spustelėjo spausdinimo mygtuką. Nuskambėjo viryklės skambutis. Sumirksėjo žinutė „klaida“, ir jis suprato neprijungęs kompiuterio prie spausdintuvo. Skubiai įkišęs spausdintuvo laidą, vėl spustelėjo klavišą „spausdinti“ ir pasirodė keisti, vaiduokliški vaizdai. Barbaros Džin Marks,

Polinos Aleksander, Tomo Mesio ir Robertos Peters nuotraukos. Aukų nuotraukos klaikiai slinko ekranu ir Rido akyse virto dulkėmis ir griaučiais. – Švenčiausiasis Dieve, – kraujas sustingo gyslose. *Trečdalis darbo atlikta?* Jau yra keturios aukos. Taigi iš viso bus *dvylika*?

Iš spausdintuvo pradėjo lįsti popieriaus lapas, Ridas nuskubėjo į virtuvę, išjungė laikrodį, orkaitę ir paliko picą. Po akimirkos vėl sėdėjo prie kompiuterio, skaitė puslapius, tikrino elektroninio pašto adresą, žinodamas, kad jis išgalvotas.

Dvylika aukų?

Kodėl jam praneša? Kodėl žudikas pakiša jam užuominą? Kokia sąsaja buvo tarp keturių aukų ir kas sieja likusias aštuonias? Koks tarp jų ryšys?

Sukandęs dantis, atsakė į elektroninį laišką.

Abejojo, kad sulauks atsakymo.

Persiuntė jį Bentliui, su juo dirbančiam vaikinui, nuovados kompiuterių specialistui, tada išsiuntė kopiją Morizeti.

Pačiupęs telefoną, surinko Morizeti namų numerį. Po trečio skambučio ji atsiliepė užmiegotu balsu.

– Klausau.

– Čia aš. Kapų Plėšikas vėl su manim susisiekė.

– Ką?

– Elektroniniu paštu. Persiunčiau Bentliui ir tau. Žvilgtelėk.

– Būtinai. Duok man penkias minutes, ir aš tau atskambinsiu, – staiga pabudusi padėjo ragelį. Ridas ir toliau žiūrėjo į laišką, tikėdamasis pamatyti atgalinį kelią, kuris nuvestų jį pas žudiką. Ar tas vaikinas būtų toks kvailas? O gal toks įžūlus?

Sučirškė telefonas.

Jis pačiupo ragelį.

– Ridas.

– Jėzau Kristau, ką tas niekšas sumanė? – paklausė Morizeti, ir jis suprato, kad kalbėdama ji prisidega cigaretę.

– Norėčiau žinoti.

– Dvylika? Po perkūnais, ką tai reiškia?

– Nežinau, bet geriau sužinokim ir kuo greičiau. Padaryk, ką gali. Pasimatysime rytą.

– Gerai, – ji vėl padėjo ragelį, o Ridas liko spoksoti į kompiuterio ekraną, kur tarsi vėjo blaškomi lapai sukosi bjaurūs vaizdai.

Jei tik tas šunsnukis suklystų. Ridas nudirtų jo apgailėtiną kailį. Ir jam tai patiktų.

AR BUS DAUGIAU AUKŲ?

Nebūtų, jei Ridas galėtų imtis darbo.

Po velnių, kur jį gavai?

– K-ką? – Bilis Dinas atmerkė apsiblaususią akį ir įžiūrėjo tėčio siluetą, palinkusį virš jo lovos. Senojo vyro veidas buvo rimtas ir rūstus, o jo ištiestoje rankoje gulėjo žiedas – tas prakeiktas žiedas, kurį Bilis Dinas rado prie kapo.

– Šį žiedą – štai ką!

– Nežinau, apie ką tu kalbi, – Bilis sumelavo ir žinojo daręs klaidą. Niekam nepavykdavo apkvailinti Merlio Delakrua ir išsisukti.

– Tikriausiai ir apie šitą nieko nežinai? – jis įkišo ranką į priekinę aptemptų nutrintų džinsų kišenę ir ištraukė mėlyną Bilio pypkutę – specialiai padarytą žolei rūkyti.

Prakeikimas!

Bilis iš lėto šiaip ne taip atsisėdo ir pamėgino mąstyti. Greitai. Bet jis buvo išsigandęs.

– Tu rauseisi mano daiktuose?

– Tikrai taip, Šerloke. Kaip tik tai ir dariau, ir neišsisukinėk, manęs neapgausi. Ne, pone. Tu gyveni po mano stogu, taigi turi

laikytis mano taisyklių, o mano taisyklės yra velniškai aiškios, kai kalbame apie vogimą ir kvaišalų rūkymą. Dievas težino, ko daugiau prikrėtei, – jis apsižvalgė sujauktame Bilio kambaryje, kuriuo jis dalijosi su senu šunimi. Merlis perbraukė ranka išretėjusius plaukus ir pasibjaurėjęs sušnarpštė. – Čia kiaulidė.

– Neturėtum raustis mano daiktuose, – tyliai pasakė Bilis Dinas.

– O tu neturėtum vogti. Nejau nežinai, kad tai draudžia įstatymas ir Dievo įsakymai? Juk prisimeni įsakymą „nevok“, tiesa? – supykęs, iš įtūžio net drebantis Merlis numetė pypkutę ant senos Bilio lovos antklodės. – Tu esi melagis, veidmainis ir vagis.

Tai buvo bėda. Didelė bėda.

– Aš ne...

Bemat, tarsi kertanti gyvatė Merlis pačiupo Bilį už marškinėlių ir ištraukė iš lovos.

– Pažvelk čia, berniuk. Aš nesitaikstysiu su tavo melagystėmis ir gudriais atsikalbinėjimais. Jei nori toliau čia gyventi, pasakyk man, po perkūnais, ką visa tai reiškia.

Bilis vos į kelnes neprileido.

– Aš radau žiedą.

Tėvas dar tvirčiau trūktelėjo už marškinėlių ir taip jį papurtė, kad, atrodė, net akių obuoliai išlėks.

– Taip, tu jį radai. Kokios nors senos moters tualetiniame stalelyje.

– Ne!

Dar vienas trūktelėjimas, ir šį kartą senasis vyras taip susuko audinį, kad marškinėliai Bilį pradėjo smaugti.

– Nemeluok man.

– Aš nemeluoju! – kartojo Bilis, gaudydamas orą. – Aš... aš radau žiedą... Tikrai... prie kapo. Garbės žodis.

Tėvo akys įtartinai susiaurėjo.

– Prie kapo?

– Taip, jis gulėjo ant žemės, ir aš... aš jį paėmiau. Nemaniau, kad kam nors pakenksiu.

– Bet jis ne tavo, ir tai yra įkalčių klastojimas ar kažkas panašaus. Po velnių, vaike, galiu prisiekti, kad kartais tavo galva būna prikimšta mėšlo. Tu tikras kvailys. Prakeiktas nenuovokus apgailėtinas kvailys! Velnias, – pasišlykštėjęs jis paleido marškinėlius, ir Bilis užsikosėjo, įtraukdamas į plaučius oro. – Tikriausiai ir pypkutę ten radai.

Tėvas jį erzino. Bet Bilis ant jo meškerės neužkibo.

– Ne, pone.

– Ji tavo?

– Ne...

– Aš tave perspėjau. Nemeluok.

– Ji... vieno mano draugo.

– Kurio?

– Negaliu pasakyti.

– Taip, gali ir pasakysi, – po languotais marškiniais išryškėjo dideli raumenys. Merlio šnervės buvo išsiplėtusios, akys tamsios kaip jo nešiojamas žiedas su obsidianu. Jis sugniaužė kumščius ir išryškėjo didžiuliai krumpliai.

– Tėti, nereikia...

– Kieno?

Merlis dar stipriau sugniaužė kumščius.

– Prakeikimas.

– Ar pasakysi man vardą, Bili?

Bilis Dinas sunkiai nurijo seiles ir sumelavo pro sukąstus dantis.

– Ji Preskoto, tėti.

Merlis sukando žandikaulius.

– Turėjau žinoti, – sumurmėjo. Atsidusęs atgniaužė kumščius. – Manau, kad dabar bėdų tam berniukui užtenka – visas

sulaužytas guli ligoninėje. Gerasis Dievas nusprendė jį kaip reikiant nubausti. Bet ką darysim su tavimi ir su šiuo žiedu?

– Nežinau.

– Gal rytą paskambinkim į šerifo tarnybą?

– Jei reikia, tėti.

– Ar nemanai, kad taip būtų teisingiausia?

Bilis Dinas linktelėjo. Blogai jautėsi pamelavęs apie Prestoną, bet manė, kad tai niekam nepakenks.

– Ir man taip atrodo, – tėvas įsidėjo žiedą į kišenę ir prieš užgesindamas šviesą mirktelėjo. – Labanakt, vaike.

– Labanakt, tėti, – pasakė Bilis Dinas ir, durims užsidarius, smogė kumščiu į pagalvę. Jis turėjo iš karto parduoti tą žiedą, atsikratyti jo ir prasimanyti kelis dolerius. O dabar reikalai klostosi ne jo naudai. Atrodė, kad jo tėvas teisus. Jis yra prakeiktas kvailys.

Kovotojo širdis daužėsi, prakaitas žliaugė kūnu, kai pro šonines savo seno namo, stovinčio geroje, nors ir nebrangioje miesto dalyje, duris įsmuko į vidų. Neįjungęs šviesos nuskubėjo išklerusiais laiptais į rūsį su voratinkliais apraizgytomis sijomis ir žemomis lubomis. Čia, apačioje, buvo drėgna, atsidavė supuvusia žeme, keliuose aukštuose languose iš vidaus buvo įstatytos grotos, o išorėje vešėjo vijokliai.

Jis darėsi neatsargus.

Ir negalėjo šito leisti.

Ne dabar.

Ne tada, kai tiek mažai belikę iki taip ilgai ruošto plano įgyvendinimo.

Nikės Džilet draugė jį matė. Gal net atpažino.

Kvailys. Kvailys. Kvailys.

Juk taip ilgai saugojosi.

Jis padarė dvi klaidas. Pirma, tas vaikis miške ir dabar susidūrimas restorane. Baigta... Daugiau jis negali klysti. Jau ir taip turės užsiimti tuo reikalu šiaurėje, nes vaikis pažvelgė jam į akis, o dabar vėl... Kaip jis galėjo būti toks kvailas, toks beatodairiškai drąsus?

Bet jam kilo pagunda, vilionė, kuriai negalėjo atsispirti, kai išsiuntęs Ridui elektroninį laišką suprato turįs laiko sekti Nikę...

Ir tada jis susimovė.

Jis pliaukštelėjo sau per galvą.

Smarkiai.

Tada pasigirdo balsas... skausmingai tiksliai. Atrodė, kad jis aidi šiame mažame rūsio kambarėlyje ir veria sielos gelmes.

Kas tu, mergaitė? Prakeikta kvaila dziundzė – štai kas tu. Nieko negali padaryti tinkamai! Kvailas pašlemėkas!

Įžeidimai smelkėsi jam į smegenis, aidėjo kaukolėje, sukeldami baimės pliūpsnį visame kūne. Atmintyje iškilo pašaipiai patempta plona lūpa, jis matė, kaip iš purvinų džinsų kilpų stori plaukuoti pirštai didžiuliais krumpliais ir nukramtytais nagais traukia ilgą, bjaurų besiranganti diržą – smarkiai nunešiotos odos juostą, paliksiančią randus jo nugaroje.

– Ne! – sušuko jis, jusdamas sūrų prakaitą ant lūpų, sutelkdamas dėmesį į „čia ir dabar“, į tai, ką jis turi padaryti. Jis buvo nuovokus. Nuovokus vyras. Ne mergaitė. Vyras! Ne dziundzė. – Ne, ne, ne! – gėdos ašaros degino jam akis, nors jis kartojo sau, kad tie seni įžeidinėjimai yra neverti dėmesio, kad jie liejosi iš nieko neišmanančio, nevykusio ir pikto šunsnukio burnos. Tačiau jo kvėpavimas pasidarė tankus ir išgąstingas, o daugybę metų nešiotos patyčios slėgė jį tarsi demonai.

Jis įrodys, kad jie klydo. Kad visi dėl jo klydo. Jis nebuvo kvailas. Jis nebuvo mergaitė... jis nebuvo pašlemėkas!

Nors kojos linko, jis pastūmė knygų spintą su seno, pamiršto šlamšto dėžėmis ir pasilenkė eidamas į savo asmeninį kambarį – erdvę, skirtą jo antrajam „aš“, jo privačiajam „aš“. Stipriajam „aš“.

Tik įžengęs į asmeninę slėptuvę, pasijuto saugiau. Padėties šeimininku.

Kovotoju.

Ir Kapų Plėšiku.

Protingesniu už kitus.

Iš vienos lentynų ištraukė nuotraukų albumą ir padėjo atverstą ant rankų darbo stalo. Tarp permatomų plastikinių lapų buvo sudėti pageltę laikraščių puslapiai su grūdėtomis nuotraukomis ir išblukusiu tekstu. Jo akys rijo straipsnius, nors mokėjo juos atmintinai.

Iš lėto vertė puslapius, kol priėjo albumo pabaigą, – į jį žvelgė jo surinktos nuotraukos. Visi veidai – vieni besišypsantys, kiti susiraukę ar išsiblaškę – atrodė nekalti ir neįtariantys, kad jų laukia toks pat likimas.

Bet jie sužinos.

Jis išgyveno.

Jie neišgyvens.

Nes jie buvo silpni. Ir kvaili.

Jis paliko albumą ant stalo ir nuėjo prie komodos. Antrajame stalčiuje buvo daugiau moteriško apatinio trikotažo. Kai kurie drabužėliai seni, kai kurie nauji... bet nė vieni gražumu neprilygo Bobės Džin apatinukui ar Nikės Džilet kelnaitėms. Jis pravėrė maišelius ir palietė savo lobį, tada tvirtai užstūmė stalčių. Neturėjo tam laiko. Jis palietė ant komodos viršaus išdžiūvusio kraujo lašus ir priminė sau savo misiją.

Netrukus ji bus įvykdyta.

Jis įrodys esąs stiprus.

Ir tada galės pailsėti.

ŠEŠIOLIKTAS SKYRIUS

– Po velnių, ar žinai, kiek dabar laiko? – sumurmėjo Klifas Sibertas; jo balsas skambėjo taip, tarsi būtų ką tik pabudęs.

– Taip, žinau ir atsiprašau, – pasakė ji, važiuodama link jo namų, į pietus nuo senamiesčio. Perpjautos padangos buvo pakeistos naujomis, įsigijo jas nutempus automobilį į vietinį garažą, ir dabar šis riedėjo puikiai. Paieška keturių padangų, kurios būtų jai pagal kišenę ir tiktų šiai mašinai, užtruko kelias valandas, dabar ji važiavo tolyn ir jautė apmaudą, kad kažkoks chuliganas nusiaubė subaru ir jos kreditinės kortelės limitas buvo išeikvotas. Maža to, ji net neabejojo, kad į jos mašiną buvo nusitaikyta specialiai. Dėl gautų raštelių jai atrodė, kad nusikaltimas buvo apgalvotas... Kažkas žino, kuris automobilis priklauso jai ir kur ji gyvena. Vien apie tai pagalvojus, iki pat kaulų persmelkė šaltis. Tai, kad ji išnaudojo visą kreditą, ją irgi nervino. – Man vis dar reikia su tavimi pasikalbėti, – primygtinai kartojo ji, prilaikydama mobilųjį ir darydama šiek tiek per platų posūkį.

– Pala, brangioji. Tu turėjai šansą, bet nepasirodei.

– Aš palikau tau žinutę ir viską paaiškinau, – teisinosi Nikė. Ji žvilgtelėjo į užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Pasirodė priešakinės šviesos, nes kažkoks automobilis darė tą patį posūkį, kurį ką tik įveikė ji. – Kažkas perpjovė mano padangas, Klifai. Manau, jau atsiprašiau ir pakankamai keliaklupsčiavau, kad man atleistum.

Jis atsiduso ir tyliai kažką nesuprantamo sumurmėjo apie užkietėjusią karjeristę.

– Man tikrai reikia su tavim pasikalbėti. Galėčiau būti prie tavo namų po penkiolikos minučių.

– Ne! – jis sušuko kategoriškai. – Negaliu rizikuoti, kad kas nors pamatytų čia tavo mašiną.

– Tuomet lauk manęs ten, kur buvom taręsi. „Brolių Viverių“ sunkvežimių aikštelėje.

Jis dvejojo, bet ji žinojo, kad nuo jo namų iki ten tik kelios minutės kelio.

– Būk geras, Klifai. Nenoriu spausdinti iškreiptų faktų, – iš paskos važiavęs automobilis pasuko, ir ji atsiduso.

– Kas nors negerai?

– Galima ir taip pasakyti.

– Kas?

– Papasakosiu, kai susitiksim.

– Mane reikėtų nupilti vien už tai, kad tavęs klausau. Gerai. Būsiu po pusvalandžio.

– Lieku tau skolinga.

– Ak, brangioji, tu skęsti skolose iki kaklo.

– Netrukus pasimatysime.

Policijos dažniu nustatytas radijas traškėjo, ji apsisuko ir nuvažiavo „Brolių Viverių“ link, įsakydama sau būti budriai, bet nepasiduoti paralyžiuojančiai paranojai. Ji mąstė apie trejų metų senumo ašarinių dujų balionėlį rankinėje, apie nuolat

praleidžiamas kikbokso treniruotes, apie signalizacijos sistemą, kurios neturi, ir pažadėjo sau užsiimti savo gyvenimo saugumu.

Net trumpam stabtelėjusi prie bankomato, ji pasiekė sunkvežimių aikštelę greičiau nei per pusvalandį.

Klifo pikapas stovėjo netoli užpakalinių durų, tarp didelio krovininio automobilio ir vano. Jau buvo po vidurnakčio, ir aikštelėje matėsi tik vienas sunkvežimis. Įėjusi į vidų, Nikė pastebėjo keletą lankytojų, leidžiančių laiką prie baro ar sėdinčių prie stalų. Cigarečių dūmai čia varžėsi su čirškinamų kepsnių ir riebalų gruzdintuvėje kvapais.

Nikė pastebėjo Klifą, jis sėdėjo aukšta pertvara atskirtoje nišoje, netoli besisupančių durų į virtuvę. Ant akių užmaukšlinta beisbolo kepuraitė, džinsinė striukė pastatyta apykakle ir akiniai šviesiai pilkos spalvos stiklais. Dėjosi žiūrintis į valgiaraštį, ir šis beveik dengė jo veidą.

– Sveikas, – ji įslydo ant dirbtine oda apmušto suolo priešais.

– Manęs niekas neturėtų pamatyti su tavimi.

– O kas matė? – ji apžvelgė restoraną. Jis buvo beveik tuščias. Net padavėja nežvilgtelėjo į jų pusę. Buvo pernelyg užsiėmusi flirtu su dviem priekyje sėdinčiais klientais. – Be to, mudu seni draugai.

– Ar šitaip mudu vadini? – paklausė jis, ir ji susigūžė nuo kartėlio jo balse. Atrodo, jis buvo blogai nusiteikęs. Piktas. Tolimas.

– Žinoma, – ji nusišypsojo, nepaisydama jo šaltumo. – Visa amžinybė, kai mudu pažįstame vienas kitą.

– Hm.

– Tu esi mano mylimas policininkas.

– Todėl, kad viską tau išpasakoju.

– Vargu.

Padavėja, liekna moteris su veide įsirėžusiomis šypsenos raukšlelėmis, pagaliau juos pastebėjo ir linguojančia eisena priėjo artyn.

– Man kavos. Su grietinėle ir cukrumi.

– *Seven & seven*, – vargu ar Klifas pakėlė akis, kol liekna moteris gergždžiančiu balsu nuo pernelyg daug surūkytų cigarečių išpylė firminių patiekalų pavadinimus.

– Aš nesu alkana, – pasakė Nikė. – Tik kavos.

Klifas žvilgtelėjo į valgiaraštį plastikiniu apvalkalu.

– Man vištienos kepsnį, keptų bulvyčių ir bandelių.

– Viskas? – padavėja užsirašė į bloknotą ir skeptiškai pažvelgė į Nikę.

– Manau, kad taip.

– Tuomet netrukus atnešiu gėrimus, – ji nuplėšė viršutinį lapelį ir nužingsniavo į virtuvę.

– Ką ten sakei apie perpjautas padangas?

– Taip ir sakiau, – Nikė paaiškino, kas nutiko vakare, ir rūstus Klifo žvilgsnis dar labiau apniuko.

– Dievaži, turi pasisaugoti. Greičiausiai tai chuliganų darbas.

Nikė jo nepataisė. Neištarė savo nuogąstavimų balsu. Pagalvojo apie gautą raštelį, bet nusprendė, kad dabar ne metas. Tik sujaudintų jį.

– Leisk tave pavaišinti vakariene, – pasiūlė Klifas.

– Man jau per vėlu valgyti; be to, šiandien vakarieniavau pas tėvus. Jie prievarta mane primaitino. Nors tai buvo jau senokai, vis dar esu soti.

Dalis Klifo priešiškumo ištirpo.

– Kaip jie laikosi?

– Taip pat. Mama sutrikusi. Tėtis, atrodo, to nepastebi arba nenori pastebėti. Jie sutaria puikiai, bet kartais man iškyla

klausimų. Atrodo, kad... na, žinai. Viskas kažkaip nenatūralu, – ji gūžtelėjo pečiais. Nenorėjo galvoti apie kadaise buvusios energingos šeimos irimą. – Kailis vengia mamos ir tėčio kaip kokio maro. Manau, taip yra dėl to, kad po Endriu mirties jis liko vienintelis berniukas. Jis niekada neužėmė Endriu vietos, – tu žinai, mes nė vienas jos neužėmėme, – bet Kailis supyko, mat buvo tikimasi, kad jis pasirinks sportininko ar gydytojo kelią. Jis vienišius, įrenginėja automatines gesinimo sistemas ir, kiek man žinoma, netgi su niekuo nesusitikinėja. Mama jaudinasi, kad jis gėjus, tėtis tuo klausimu nekalba, o aš noriu, kad jis ką nors susirastų ir būtų laimingas, – Nikė atsiduso. Kaip būtų gerai, jeigu ji artimiau bendrautų su savo jaunesniuoju broliu, bet žinojo, kad to niekada nebus.

– O Lilė – ji tėvus lanko dažniau nei aš. Regis, dėl Ofelijos, mano dukterėčios, ji atnaujino nutrūkusius ryšius su mama ir tėčiu. Išgyvenę pirminį šoką, kad Lilė gimdys neturėdama vyro, mama ir tėtis apsiprato. Kūdikiui gimus jie atsileido ir, esant tokioms aplinkybėms, tai yra gerai.

– Labai gerai.

Pasirodė padavėja, padėjo gėrimus ant stalo ir tada pastebėjo, kad ką tik prie baro atsisėdęs klientas su kaubojaus kepure davė jai ženklą. Kai ji nuėjo ir jau nebegalėjo girdėti, Klifas padėjo rankas ant stalo krašto.

– Žinai, Nike, aš negaliu šito tęsti. Jeigu ir toliau nutekinsiu tau informaciją, prarasiu darbą.

– Tu tik informuoji visuomenę, nes ji turi teisę...

– Taip, taip, girdėjau tai milijoną kartų. Baik. Tai nesusiję nei su teisėmis, nei su visuomene, nei su kitomis nesąmonėmis. Aš tau pasakoju tik todėl, kad esu piktas ir noriu nuleisti garą. O tu spausdini, nes nori istorijos bet kokia kaina, – jis įnirtingai malė žandikauliu, pro šalį, pakeliui į virtuvę, pralėkė

padavėja. Klifas vėl prakalbo prislopintu balsu: – Tu manim naudojiesi, Nike.

– Mes vienas kitu naudojamės, – ji išmaišė grietinėlę kavoje.

Vyras kilstelėjo antakį.

– Ne taip, kaip aš norėčiau.

Ji akimirką nutilo ir padėjo šaukštelį.

– Žinau, bet mes jau esam apie tai kalbėję. Tai būtų keblu. Emocine prasme pernelyg keblu.

Jis suspaudė lūpas.

– Jau ir taip keblu.

– Ne, jeigu tu neleisi, kad taip nutiktų.

Jis gurkštelėjo didelį gurkšnį savo gėrimo ir nužvelgė ją pro akinių rėmelių viršų. Per pilkus lęšius jo akys atrodė šaltesnės, tolimesnės, nei ji kada nors buvo pastebėjusi.

– Kas man už tai?

Trūkt už vadžių.

– Tu apsivalysi sąžinę.

– Mano sąžinė švari.

– Tuomet, kaip sakei, nuleisi garą.

– Gal to neužtenka.

– Gerai. Taigi ko nori?

Jo akys staiga patamsėjo, ji ėmė drąsinti save, bet, kad ir kas buvo jo galvoje, lūpų nepasiekė. Kartais jis atrodė nesuprantamas, tarsi panorėjęs galėtų pastatyti tarp jų sieną.

Jai ragaujant kavą, kitoje durų pusėje subarškėjo indai.

– Kas dedasi?

Jis sudvejojo, bet tik akimirką.

– Ridas nušalintas nuo bylos.

– Ką? – matyt, ji neteisingai išgirdo. – Bet šįryt mačiau jį kapinėse.

Klifas kilstelėjo petį.

– Okano jį nušalino. Jis pažinojo vieną aukų.

– Jėzau. Kurią?

– Bobę Džin Marks.

Mintyse ji pabandė įsivaizduoti tą moterį.

– Kaip ją pažinojo?

– Pamėgink suvokti, – pasakė jis ir pabaigė gėrimą.

Ridas ir Bobė Džin? Meilužiai? Ir gali būti, kad Bobė Džin nėščia? Nikė vos nustygo savo vietoje. Tai bent naujiena. *Didelė* naujiena. Nieko stebėtino, kad Ridas vengė jos skambučių ir šįryt kapinėse atrodė tolimas, netgi susirūpinęs.

Padavėja, kaip buvo užrašyta kortelėje – Tonė, padėjo prieš Klifą užsakytą patiekalą. Keptos bulvytės blizgėjo, o kepsnys vos matėsi pro grietininį padažą, nutekėjusį ant daržovių mišinio. Žirneliai ir morkos atrodė įtartinai, tarsi būtų išimti iš skardinės.

– Dar ko nors? – pasiteiravo Tonė.

– Turėtų užtekti, – Klifas žvilgtelėjo per pailgą lėkštę į Nikę. – Ar tikrai nieko nenori?

– Dėkui, ne. Jaučiuosi puikiai, – pasakė Nikė, nors toli gražu taip nesijautė. Bobė Džin ir Ridas? Tai bent istorija! Ilgai ieškotas raktas. Tačiau... ji jautė sąžinės graužimą, jei teks paviešinti asmeninį Rido gyvenimą, ir netgi negalėjo patikėti, kad šis buvo su auka, kad turėjo santykių su moterimi... ištekėjusia moterimi. Tai jam nebūdinga. Arba ta kvaila, romantiška jos pusė, kad ir kaip slopinama, tuo tikėjo, norėjo tikėti. Padavėjai nuėjus Nikė pasilenkė per stalą. Ji stengėsi kalbėti tyliai ir ramiai, nors jos gyslomis veržėsi adrenalinas. Štai jis. Dar vienas vedamasis. Nepaisydama kaltės jausmo, kad kraunasi kapitalą kito žmogaus skausmo sąskaita, ji pasakė: – Tai tu manai, kad Ridas turėjo romaną su Bobe Džin? – mintyse pamėginus įsivaizduoti Barbarą Džin Marks ir Pirsą Ridą, ją nusmelkė baisus

pavydas. Tai buvo juokinga. Ji net nepažinojo Rido, kaip reikiant jo nepažinojo, nors jau seniausiai mėgino priartėti prie šio santūraus policininko. – Štai kas, štai kas neduoda tau ramybės šioje byloje, tiesa?

Klifas apšlakstė bulvytes kečupu.

– Man daug kas neduoda ramybės šioje byloje.

Nikė pasilenkė arčiau ir sušnibždėjo:

– Ar ji laukėsi?

Jis staigiai kilstelėjo galvą ir akys už spalvotų stiklų prisimerkė.

– Tu apie tai žinai?

– Kalbėjau su jos drauge, kurios manymu, ji galėjo lauktis.

Klifas, tarsi pajutęs staigų sąžinės priekaištą, neatsakė.

– Kūdikis galėjo būti Rido.

– Jis galėjo būti bet kieno, – pasakė jis greitai. Pernelyg greitai. – Mes nežinom. Kol kas.

– Gal net jos vyro.

– *Buvusio* vyro, bet kažin, – Klifas pradėjo peiliu pjauti mėsą. – Jų santykiai nebuvo patys geriausi.

– Kai kurie žmonės sutaria tik lovoje.

– Kalbi iš patirties? – jis pasmeigė kepsnio gabalėlį ir įsidėjo į burną.

– Smūgis žemiau juostos, Sibertai.

– Tu teisi. Aš paprasčiausiai supykęs. Be to, Džeromas Marksas sterilus. Jis jau seniausiai pasidarė vazektomiją.

– Iš kur žinai?

– Pačiu keisčiausiu būdu. Marksas paskambino man ir pasakė. Jis nenorėjo dalytis informacija su Ridu, tai suprantama, taigi aš pakartotinai patikrinau. Perdaviau informaciją Okano. Tikriausiai tu suprasi, Nike. Man būtų naudinga dalyvauti šiame tyrime. Jei sučiupčiau tą vaikiną, man būtų didelė garbė.

– Manyčiau, – ji ištarė sunerimusi. Klifas? Ambicingas? Pakankami, kad veiktų Ridui už nugaros? – Ar Ridas nežino?

– Apie vazektomiją? – Klifas gūžtelėjo pečiais. – Manau, kad ne. Nebent Okano jam pasakė, – ir pridūrė: – Kad ir kas slepiasi už Kapų Plėšiko bylos, – tai tavo vardas, tiesa? – jai linktelėjus, jis net nusišypsojo. – Na, vardas prilipo. Kad ir kas tas šliužas būtų, jis mus mulkina. Per jį nuovada atrodo kvailai. Jis netgi siuntinėja Ridui laiškelius ir žaidžia su juo. Praktiškai juokiasi mums į veidus. Mes turim jį pričiupti ir tą reikia padaryti greitai.

– Siuntinėja jam laiškelius? – ji paklausė, o viduriuose kažkas sugurgė.

Klifas kilstelėjo galvą.

– Tai neoficialu.

Šį vakarą.

Jau atlikta.

Ji sunkiai nurijo seiles. Gal tai nieko... o gal žudikas nusitaikė ir į ją. Širdis daužėsi, ji svarstė, ar pasakyti Klifui.

– Gerai jautiesi? – paklausė jis.

– Taip... taip... tik esu pavargusi ir sutrikusi dėl supjaustytų padangų. *Ar tai padarė į mano namus įsilaužęs vaikinas?* Aš... aš turėjau rūpesčių namie. Aną vakarą kažkas įsilaužė.

– Tu apie tai pranešei, tiesa? – paklausė Klifas.

– Dar ne.

– Po šimts, kodėl?

– Aš... tai kvaila, bet pameni, prieš kelerius metus man atrodė, kad kažkas mane persekioja, taigi paskambinau į policiją, ir pasirodė... kad nieko rimto... Tik Koris Selvudas, kaimynų vaikas, susitikdavo mano kieme su bičiuliais parūkyti žolytės ir išgerti. Tada visi pateko į bėdą ir... na...

– Tu tapai pajuokų objektu.

– Teisingai. O vaikas pateko į didesnę bėdą. Jaučiausi kvaiša. Man patiko tas berniukas, o jis dar ir šiandien manęs vengia, kai susitinkame gatvėje.

– Jis jau ne vaikas.

– Bet jis tik rūkė ir krėtė pokštus, o pateko į didžiulę bėdą. Jis man niekada neatleis, – ji mąstė apie Korį, ilgaplaukį berniuką, sutrikusiomis mėlynomis akimis ir spygliuotos vielos tatuiruote ant žasto. Tada jam buvo keturiolika, dabar tikriausiai dvidešimt šešeri ar septyneri. Tai nutiko maždaug tada, kai mirė Endriu, kai Nikė buvo sudirgusi. Ji niekada to nepamiršo.

– Vis dėlto pranešk apie įsilaužimą, – reikalavo Klifas. – Ir nepamiršk paminėti, kad šį vakarą buvo supjaustytos padangos. Tai gali būti susiję, Nike, – jis skubiai sukramtė kepsnio kąsnelį. – Tu atkreipi daugelio dėmesį, nes esi teisėjo dukra. Dabar tavo vardas išspausdintas didžiosiomis raidėmis pirmajame „Sargybinio“ puslapyje, nes pradėjai vaikytis Kapų Plėšiką, – jis nukreipė į ją peilį. – Nedelsk. Pranešk apie abu incidentus ir kitus įtartinus dalykus.

– Pranešiu.

– Aš rimtai. Nejau netiki posakiu: „Geriau pasisaugoti nei gailėtis“?

– Žinoma, tikiu. Gerai, pasakei savo nuomonę, – tarė ji dar labiau susinervinusi. Jis buvo teisus. Ji tai žinojo. Ir žinojo, kam konkrečiai praneš. Tačiau šiąnakt ji turi sutelkti visą dėmesį į rašomą straipsnį.

Nugvelbusi keptą bulvytę, ji paklausė:

– Kaip mirė aukos?

– Neee, Nike, – jis papurtė galvą.

– Baik, Klifai.

– Žinai taisykles. Kai kurie dalykai lieka nuovadoje.

– Bet mirties priežastis...

– ...visuomenei neteiktina. Taškas. Jei mane spausi, Nike, daugiau neturėsim apie ką kalbėtis.

– Gerai jau, gerai, – sutiko ji ir suvalgė bulvytę. Klifas buvo pernelyg vertingas šaltinis, kad būtų galima su juo pyktis ir rizikuoti daugiau niekada juo nepasinaudoti.

– Ar manai, kad Kapų Plėšikas yra žudikas maniakas?

– Juk jis vėl smogė? Dar du kūnai viename karste. Ir tai viskas, ką tau pasakysiu. Užtenka.

– Taigi šįryt ten pasidarbavo Kapų Plėšikas.

Žudikas maniakas! Savanos gatvėse.

– Nesu įsitikinęs. Bet lažinčiausi iš savo motinos viso gyvenimo santaupų, kad tai jo darbas.

– Brangusis Dieve... – galvoje sukosi mintys. Tiek daug informacijos. *Naujos* informacijos. *Išskirtinės* informacijos. Ir vėl pirmasis puslapis. Ji matė antraštę: „Žudikas maniakas tyko Savanos gatvėse“. Ir mažesnę, tačiau išspausdintą paryškintu šriftu: „Kapų Plėšikas vėl smogia“. Tomas Finkas sutiks išspausdinti, ji tą žino. Jai tereikėjo parašyti, ir sakiniai jau dėliojosi galvoje. Tik nėštumas jai išties nedavė ramybės. Barbaros Džin Marks mirtis buvo siaubinga, o ką jau kalbėti apie tai, kad ji nešiojo vaiką. Tai buvo blogiausia. Nikė akimirką apgailestavo, kad pelnosi iš aukos patirto siaubo. Ji mąstė apie savo mieląją dukterėčią Ofeliją ir suvirpėjo pagalvojusi apie negimusį Bobės Džin kūdikį. *Galbūt Rido vaiką.* Ji pajuto iš skrandžio kylantį kartumą. Gal nereikėtų rašyti šio straipsnio, nesikrauti kapitalo iš kito žmogaus liūdesio. Bet argi visuomenė neturi teisės žinoti, būti įspėta? Atsikosėjusi ji paklausė: – Ar aukos pažinojo viena kitą?

Klifas valgė, dažydamas bandelės likučius į padažą. Kramtydamas paskutinį gabalėlį, jis papurtė galvą.

– Ryšys nerastas, – jis nurijo kąsnį. – Kol kas.

– Bet tu manai, kad jis yra. Tai neatsitiktinės aukos?

– Jis pasirinko aukas ir jau mirusius žmones... Atsitiktinės? – jis pamirkė kitą kepsnio gabalėlį padaže ir įdėjo šakute į burną. – Ne, nemanau. Tikiuosi, sužinosim. Netrukus. Tas šunsnukis neišsisuks.

– Ar yra įtariamųjų? Dominančių asmenų? – ji paklausė.

– Nieko oficialaus, – pasakė jis, o ji pajuto, kaip šiurpas perbėgo nugara. Ji pažvelgė į Klifą, bet jis greitai nusuko akis.

– Be abejonės, Pirsas Ridas nėra įtariamasis.

Sibertas stebeilijo pro langą.

– Klifai? – paragino jį, jausdama siaubą ir jaudulį kartu. Praeitą vasarą išaiškinęs Montgomerių bylą, Pirsas Ridas buvo beveik garbinamas visuomenės. Jį čia laikė vietos didvyriu, nors iš savo tyrimų ji žinojo, kad San Fransiske jis nebuvo šventasis. Tiesą sakant, Vakarų pakrantės spauda jį juodino. Pasmerkė neišgelbėjus saugomos moters gyvybės. – Ar Ridas įtariamasis?

Sibertas vėl pažvelgė į ją suraukęs antakius. Jis nukreipė riebaluotą peilį Nikei į nosį.

– Gerai pagalvok, ką rašysi.

– Visada galvoju, – pasakė ji, numetė ant stalo dvidešimt dolerių ir išskubėjo iš nišos. Ji pernelyg gerai pažinojo šį policininką, buvusį savo brolio draugą, ir suprato – pokalbis baigtas. Pamatęs jos padėtą banknotą, jis ėmė protestuoti. – Net nesiginčyk. Kaip sakei, dabar po vidurnakčio ir aš tave pažadinau. Ačiū, Klifai. Paskambinsiu tau.

– Neskambink. Viskas baigta. Aš pasitraukiu, – jis tyliai sušnypštė. Sugniaužęs dvidešimtinę, rūsčiai pažvelgė į ją pro akinių stiklus. Ir vėl buvo pastatyta siena. – Jei šis tyrimas bus mano, galėsi susirasti kitą informatorių!

SEPTYNIOLIKTAS SKYRIUS

– Be tavo vardo laikraščiai jau neapsieina, ką? – energingai įėjo Morizeti ir nutėškė „Savanos sargybinio" numerį jam ant stalo. Jos veidas buvo įraudęs nuo šalčio, ji nusimovė pirštines. – Čia velniškai šalta. Tik jau nesakyk, kad vėl išjungė šildymą.

Ridas permetė akimis laikraštį, išvydus ten savo pavardę jam persikreipė veidas ir suskaudo galvą. Pirmojo puslapio antraštės rėkė: „Žudikas maniakas tyko Savanoje".

– Subtilu, tiesa? – Morizeti trynė rankas.

– Nė vienas jų subtilumu nepasižymi, – jis jau buvo gavęs šį numerį namuose ir perskaitęs straipsnį. Du kartus. Jo vardas puikavosi šalia istorijos, atskleidžiančios, kad mirusi Barbara Džin Marks laukėsi. Nikės Džilet straipsnyje buvo rašoma, kad „jį nušalino nuo bylos dėl asmeninių ryšių su viena aukų", tada buvo spėjama, kad žudikas maniakas yra laisvėje. Eidamas iš namų, Ridas išmetė laikraštį į šiukšlių konteinerį.

– Po velnių, iš kur ta moteris gauna informacijos? – paklausė Morizeti.

– Nežinau, bet ketinu sužinoti.

– Ji nepasakys... neišduos šaltinio.

– Tai eina iš nuovados. Gal turėtume čia paieškoti.

– Gali būti daugiau nei vienas vaikinas, – garsiai mąstė Morizeti, klestelėdama ant kėdės.

– Arba moteris.

– Aš kalbėjau bendrąja prasme. Dėl Dievo, turėjau galvoje pareigūną ar sekretorių, ar sargą, – ji pakėlė abu antakius. – Šiandien esame labai jautrūs, tiesa?

– O tu nebūtum?

– Tikriausiai būčiau.

– Ir nepamiršk šio laiško, – jis stumtelėjo namie gauto elektroninio laiško kopiją per stalą, stengdamasis neužkliudyti puspilnio kavos puodelio ir krūvos bylų.

Ji žvilgtelėjo į popieriaus lapą ir atsiduso.

– Visą naktį apie tai galvojau.

– Tai tik draugiškas laiškelis nuo žudiko, – pasakė jis sarkastiškai. – Tačiau išspausdintas jis kažką praranda... Aš turiu jį ekrane.

– „Kapų Plėšikas ant bangos... Jau turime ketvirtą. Trečdalis darbo atlikta. Ar bus daugiau?“ – ji perskaitė garsiai, nors jau buvo mačiusi laiškelį. – Ar kompiuterininkai išsiaiškino, kas jį atsiuntė?

– Dar ne. Naktį mėginau atsakyti, atsakymas grįžo atgal. Nesistebiu. Bentlis tikisi patikrinti adresą pagrindiniame tinklo kompiuteryje ar panašiai, ir sužinoti, iš kur atkeliavo tas elektroninis laiškas, bet aš esu įsitikinęs, kad jam nepavyks. Jis persiuntė jį į FTB.

– O varge, tu šįryt nesnaudei.

– Jau ir su Okano pasikalbėjau. Bus pareiškimas.

– Ar ji dar kartą perspėjo tave nesikišti į bylos tyrimą? – Morizeti prigludo prie radiatoriaus po palange.

– Taip, ji negalėjo ignoruoti fakto, kad Kapų Plėšikas, – kad ir kas jis, po velnių, būtų, – susisiekia su manimi. – Štai... dar kartą žvilgtelėk.

Palikusi iš radiatoriaus sklindančią šilumą, Morizeti pasilenkė per stalą, o Ridas pakreipė monitorių taip, kad ji galėtų matyti originalią žudiko žinutę ir stebėti grafiką – besisukančias aukų nuotraukas, jų veidus, virstančius kaukolėmis, jų kūnus, virstančius griaučiais, į dulkes subyrančius kaulus ir vėl atgyjančias originalias nuotraukas.

– Kas šis vaikinas?

– Nežinau. Bet verčiau kuo greičiau išsiaiškinkime.

– Aš mėginau kryžminių nuorodų būdu patikrinti keturias aukas, darydamas prielaidą, kad tie anksčiau mirę žmonės yra kažkaip su tuo susiję... Tačiau, išskyrus tai, kad jie visi gyveno Savanoje, jų beveik niekas nesieja. Barbara Džin Marks ir Roberta Peters skiriasi viena nuo kitos kaip diena ir naktis – amžiumi, pomėgiais, gyvenimo būdu... Vienintelė sąsaja, kurią man iki šiol pavyko aptikti, – jos abi rėmė meną. Abi vaikščiojo į labdaros renginius, galerijų atidarymus ir panašiai. Bet Roberta išties domėjosi menu, o Barbara tik palydėdavo vyrą. Na, žinai, trofėjinė žmona. Taip, tikriausiai tu tą žinai.

Ridas nepatogiai pasimuistė ant kėdės.

– Taigi aukų bus daugiau?

– Iš viso dvylika.

– Argi ne keista? Sugalvoti tarpusavyje nesusijusių aukų skaičių. Juk jei kartą ką nors nužudei, jau esi žudikas, tiesa? Kam save riboti?

– Gal jis savęs neriboja. Gal čia tik pirmoji banga. Dvylika čia, o tada keliaus toliau. Arba dvylika tam, kad mus paerzintų, – Ridas vartė rankoje pieštuką, tuksendamas trintuku į stalą. Įsimetė į burną porą ibuprofeno tablečių, kurias rado viršutiniame stalčiuje, ir nuplovė šalta kava.

– Taigi, tavo manymu, jis mėgina mumis atsikratyti?

– Ne, tai raktas į jo veiksmus. Jis mėgina įtraukti mus... arba įtraukti mane.

– Kodėl tave?

– Dėl Bobės.

– Ne. Netinka. Nebent tu turėjai karštą romaną ir su Roberta Peters, – ji lengvai nusišypsojo.

Jis prunkštelėjo.

– Ji man per jauna.

– Vis tiek sijonas.

– Taip, žinoma, – Ridas stebeilijo į kompiuterio ekraną. – Tai gali būti žmogus, kurį aš supykdžiau.

– Tikėkimės, ne. Niekada jo nerastume. Tai tas pats, kas ieškoti adatos šieno kupetoje.

Ridas nukreipė į ją žudantį žvilgsnį, bet suskambo jos mobilusis telefonas.

– Atsiliepsiu, pasiimsiu kavos ir grįšiu, – pasakė ji, žvelgdama į skambintojo vardą. – Tai Bartas. Nuostabu. Nesitikiu nieko gero.

Ji dingo koridoriuje, o Ridas pradėjo ieškoti sąsajų su skaičiumi „dvylika“. Jei įeitų Okano ir pamatytų jį dirbantį su šia byla, žinotų, ką jai atsakyti. Juk šis šliužas bendrauja su juo, bando iki jo prisikasti. Jis pradėjo sudarinėti galimai norinčių jam pakenkti žmonių sąrašą... pradėdamas nuo tų, kurie žinojo apie jo santykius su Bobe. Bet Džeromas Marksas buvo vienintelis, atėjęs jam į galvą, nors tikriausiai Bobė, kaip ir Džeromas, galėjo papasakoti keletui žmonių. Ridas nepažinojo Robertos Peters, niekada nebuvo su ja susitikęs. Nei su Tomu Mesiu ar Polina Aleksander. Tik su Bobe Džin.

Suskambo telefonas. Vis dar stebeilydamas į kompiuterio ekraną, jis pakėlė ragelį.

– Ridas.

– Džiaugiuosi, kad jus užtikau. Čia Džedas Boldvinas iš Lampkino apygardos.

– Šerife, – pasakė Ridas, lošdamasis ant kėdės, kol ji pradėjo girgždėti. Jis įsivaizdavo stambių bruožų Džedidijaus Boldvino veidą.

– Detektyvas Makfis man sakė, kad esate nušalintas nuo Kapų Plėšiko bylos dėl savo sąsajos su auka, bet aš nelabai laikausi taisyklių, kurios trukdo dirbti. Pamaniau, jūs norėsite žinoti, kas čia vyksta. Kriminalinių įkalčių srityje nieko naujo, bet šiandien iš pat ryto atėjo Merlis Delakrua su sūnumi. Prisimenate Bilį Diną, vieną vaikų, kuris suriko, pamatęs kažkokį vaikiną? Šiaip ar taip, Merlis yra vienišas tėvas, ir jam rūpesčių tikrai netrūksta. Gal šiek tiek karštakošis, bet juodu su berniuku atnešė išgraviruotą žiedą, kuris tikriausiai priklauso aukai. Tėvas didžiavosi savimi, bet berniukas... nemanau, kad jis norėjo atiduoti žiedą.

– Ar tai auksinis žiedas su deimantu ir keliais rubinais? – paklausė Ridas prisiminęs. Jos baltos rankos, ilgi pirštai, sutvarkyti nagai, mokantys braukti vyro nugara žemyn. Bevardį dešinės rankos pirštą puošė žiedas, prisiminė, kaip jis atspindėjo saulės šviesą jiems buriuojant. Buvo ruduo, oras gaivus. Netoli pakrantės augančių medžių lapai mirgėjo žalia ir auksine spalva, sūrus vėjelis draikė ilgus Bobės plaukus ir spaudė trumpą baltą sijonėlį prie įdegusių kojų. Ji buvo basa, kojų ir rankų pirštai nulakuoti tokia pat spalva, primenančia kraujo raudonumo brangakmenius žiede.

– Tas pats, – pasakė šerifas. – Išgraviruotas.

– Iš kur gavai? Aš nežinau, – Ridas pasiteiravo jos apie žiedą, ir ji, stengdamasi išlaikyti pusiausvyrą prie burės stiebo, nusijuokė. – Taip, – atsakė ji šelmiškai, kilstelėdama vieną

antakį. – Jį padovanojo buvęs vaikinas. Vaikino nėra, bet su deimantu negalėjau išsiskirti.

– Ar tavo vyrui tai nerūpi?

– Buvusiam vyrui. Buvusiam, – ji atsiliepė šiurkščiai. – Tu vis pamiršti žodį *buvęs*. Jam tai nepatiko, bet man niekada nerūpėjo, kas jam patinka ar nepatinka, – tada ji nusišypsojo, o akys sukibirkščiavo, tarsi ji būtų patikėjusi jam paslaptį.

– Taaip, – pasakė šerifas, sugrąžindamas Ridą į dabartį. – Čia parašyta: „Barbarai. Amžina meilė“. Ir data yra. Praeitų metų birželis.

– Ji sakė, kad žiedą padovanojo buvęs vaikinas, bet dabar žinau, kad tuo metu ji buvo ištekėjusi.

– Aha. Jos vestuvių metinės. Penkerių metų sukaktis. Tai medinė ar alavinė, ar popierinė, ar dar kažkokia kitokia penkerių metų palaimos sukaktis.

– Nežinau, – pasakė Ridas.

– Aš irgi, bet neabejoju, kad mano žmona žino. Kad ir kaip ten būtų, matyt, žiedą jai padovanojo buvęs vyras. Turite jam paskambinti.

Taigi ji pamelavo. Vėl. Nieko stebėtino. Jų santykiai, jei taip galima juos vadinti, buvo grindžiami melu. Daugiau, nei jis įsivaizdavo. Petimi prispaudęs ragelį prie ausies, jis klausė savęs, ar ji melavo dar kam nors ir galiausiai sumokėjo didžiausią kainą. Savo gyvybę.

– Tik pažiūrėkite, kas pas mus išpuiko, – pasakė Trina, kai Nikė numetė rankinę po stalu. Trina pavažiavo su kėde atgal, kad galėtų pažiūrėti Nikei į akis. – Du straipsniai pirmame puslapyje, – ji pernelyg stipriai pliaukštelėjo liežuviu.

– Trečias kartas nemeluoja.

– Manai, kad gausi dar vieną šansą? Kai tik Pirsas Ridas pamatys, ką parašei, nenustebsiu, jei nuovadai bus uždrausta ta tema kalbėti, ir niekas, netgi tavo asmeninis Užkimėlis greitu laiku su tavim nebebendraus, – tylesniu balsu ji pridūrė: – Normas Mecgeras įsiutęs. Jis šaukdamas įbėgo į Finko kabinetą iškart, kai Tomas tik pasirodė. Po kelių minučių išlėkė atgal, pasiruošęs pulti.

Nikei teko sulaikyti šypseną. Ji visai nesijaudino nuliūdinusi Normą. Nė kiek. Rašant šią istoriją jie buvo konkurentai, abu stengėsi gauti informacijos apie Ridą arba iš jo. Normas tris kartus važiavo į Dalonegą, ieškojo ir nerado ryšio su byla. Nikė taip pat jo nerado. Bet ji jautė priartėjusi prie nepagaunamo detektyvo. Kai ji stovėjo šalia, jis neatrodė toks stačiokas, ji net pastebėjo, kad jis žvelgia į ją ne kaip į reporterę ir priešę, bet klausiamai, tarsi norėdamas ją suprasti, tarsi domėdamasis jos moteriškumu. Ji jau buvo mačiusi tokį žvilgsnį anksčiau. Atpažino jį. Ir jautėsi pamaloninta. Gal net labai pamaloninta. Ridas buvo neblogos išvaizdos vyras ir neabejotinai įdomus.

– Beje, jei tau įdomu, aš kalbėjau su drauge iš WKAM televizijos, – toliau pasakojo Trina. – Ten dėl žudiko maniako užvirė daug aistrų. Stoties direktorius kalbėjosi apie tai su vyriausiuoju naujienų redaktoriumi, o šis savo ruožtu perdavė reporteriams. Dabar ten visi elgiasi labai apdairiai, – Trinos didelės burnos kampučiai sutrūkčiojo. – Taigi koks jausmas būti puotos karaliene?

– Geras. Bet žinai, kaip sakoma, – tarė Nikė, – esi vertinamas tik pagal paskutinį straipsnį.

Ji spustelėjo klavišą, norėdama perskaityti elektroninį paštą, ir Trina nuriedėjo prie savo stalo. Nikė pamasažavo patemptą kaklą. Dievaži, ji buvo pavargusi, jai skaudėjo visus raumenis. Bet turėjo dirbti. Išsiuntusi straipsnį Tomui Finkui,

apie antrą pagaliau įvirto į lovą. Miegojo kietai ir iš ryto nuskambėjus žadintuvui kilo pagunda trenkti į jį ir miegoti toliau. Tačiau negalėjo, nes norėjo pamatyti išspausdintą savo istoriją, taigi klupdama nulėkė daugiabučio laiptais žemyn, ten jos laukė rytinis numeris su ryškiomis antraštėmis, skelbiančiomis, kad Kapų Plėšikas yra žudikas maniakas. Žinoma, ji sulauks priekaištų iš policijos nuovados, kad padarė skubotas išvadas, bet trauktis buvo per vėlu. Be to, ji jautė, kad žudikas nesustos.

Ji peržvelgė elektroninį paštą, daugybė šlamšto – prasiskverbęs brukalas arba reklama, arba žinutės iš kolegų ir skaitytojų... beveik kaip gerbėjų paštas. Ji džiaugėsi pagyromis už straipsnį, bet liepė sau išlikti objektyviai.

– Nike?

Taip arti savęs išgirdusi balsą, ji vos nepašoko nuo kėdės. Pasisukdama pastebėjo kompiuterininką Keviną, stovintį prie pat jos stalo. Tiesą sakant, jis buvo įsispraudęs į erdvę, kurioje turėjo tilpti tik jos kėdė.

– Po perkūnais, Kevinai, tu mane išgąsdinai! – ji negalėjo nuslėpti susierzinimo.

Jis gūžtelėjo pečiais atsiprašydamas.

– Ar galiu kuo nors padėti?

Akimirką ji matė, kaip jo akys nušvito, tarsi būtų ruošęsis pasiūlyti ką nors gašlaus ar bjauraus. Tada liepsna greitai užgeso, tarsi jis būtų apsigalvojęs. Dėkui Dievui. Kevinas buvo neblogas, tik... keistokas.

– Pamaniau, turi kažkokių keblumų su kompiuteriu. Tomas liepė man pažiūrėti, kas negerai.

– A, taip. Yra pora dalykėlių. Nuo tada, kai mums įvedė belaidį ryšį, mano internetas dažnai išsijungia. Trinos neišsijungia, taigi tikriausiai kaltas mano kompiuteris. Tai mane vel-

niškai erzina. Ir tai dar ne viskas – mano klaviatūra retsykiais užstringa, o kartais – dabar to nėra – per monitorių eina plonytė linija. Na, ji dalija monitorių pusiau, – ji nupiešė įsivaizduojamą liniją per ekraną, – ne visai per centrą. Ji tai atsiranda, tai prapuola. Pakartotinai patikrinau savo nustatymus, prisijungimo duomenis ir visa kita, bet tai nesiliauja. Kaip manai, ar pataisysi?

– Tikriausiai. Bet man reikia daugiau informacijos.

Kol jis stovėjo sukryžiavęs rankas ant krūtinės su kabančiomis nuo kaklo ausinėmis, atgal nusukta beisbolo kepuraite, Nikė smulkiai aiškino kompiuterio gedimus, visą laiką stengdamasi išlaikyti tarpą tarp savo ir jo kūno. Būdavo sunku tą padaryti normaliomis aplinkybėmis. O čia, prie stalo, tai buvo beveik neįmanoma. Kevinas priklausė tai žmonių grupei, kurie stovėdavo šiek tiek per arti, jos asmeninėje erdvėje, tarsi kitaip nebūtų girdėjęs ar matęs, ir tai ją nervino. Jam esant šalia, ji nuolat traukdavosi atgal arba tiesiog keliais centimetrais didindavo tarpą.

– Taigi... ką manai? Ar galima pataisyti? – paklausė ji, baigusi aiškinti.

– Kol nepatikrinau, nežinau.

– Gerai. Aš padirbėsiu archyve, – pasakė ji. – Jei iškils klausimų, skambink man į mobilųjį arba ateik manęs pakviesti... Ar turi mano mobiliojo numerį? – jis linktelėjo, ir ją nukrėtė šaltukas. – Ar aš tau daviau? – ji negalėjo prisiminti davusi.

– Ne. Selestė davė. Ji turi specialų failą.

Selestė Nekompetentingoji.

– Kodėl jos prašei?

– Aš turiu visų numerius, – paaiškino Kevinas. – Kai taisau kompiuterius, o reporteriai yra išvykę arba namie, galiu su jais susisiekti, – jis žiūrėjo į ją įdėmiai, tarsi ji būtų mulkė.

– Tik paklausiau, – pasakė ji, čiupdama rankinę, mobilųjį telefoną ir palikdama Keviną išvalyti jos sistemos riktus. Ji pasijuto nepatogiai stebėdama, kaip jis atsisėda prie jos stalo, užsideda ant galvos ausines ir įvažiuoja su kėde į jos darbo erdvę, bet ji norėjo, kad kompiuteris būtų pataisytas, o Kevinas buvo vienintelis kompiuterininkas redakcijoje.

– Duok jam laiko, ir jis užlips tau ant galvos, – tarė sau, nusipirko valgykloje dietinės kolos iš automato, atsidarė skardinę ir ėmė leistis du aukštus į biblioteką, kur buvo laikomi visi dokumentai ir stovėjo laisvas, daug geriau nei jos dirbantis kompiuteris. Tylioje kaip kapas bibliotekoje ji buvo viena, virš galvos mirksėjo dienos šviesos lempa, betoninės sienos buvo nudažytos nuobodžia pilka spalva ir atrodė tarsi kalėjimo vidus. Nei muzikos, nei barškančių klaviatūrų, nei skambančių telefonų, nei ūžiančių pokalbių. Tik kelios bylų spintos ir pustuštės lentynos. Ši vieta ją visuomet baugino, o dabar, kai laisvėje vaikščiojo žudikas maniakas, buvo dar baisiau. Tikriausiai todėl, kad čia buvo velniškai tylu. Atskirta nuo viso pasaulio.

Ji įsitaisė ant girgždančios kėdės ir peržiūrėjo archyvus, tada dar kartą paieškojo internete duomenų apie Ridą. Jis yra raktas. Ji tą žino. Jis buvo į Dalonegą iškviestas policininkas, jis buvo su Bobe Džin susijęs vyras, jis buvo į Kraujo kalną skridęs detektyvas. Dėl Bobės Džin Marks? Bet kaip kas nors galėjo žinoti, kad jis turėjo su ja romaną? Ji pasižymėjo kai ką bloknote, įskaitant priminimą pasiteirauti Klifo, kodėl būtent Ridą ten iškvietė, tada paskambino jam į mobilųjį ir, žinoma, paliko žinutę, nes jis neatsiliepė.

– Jis tavęs vengia, – ištarė ji garsiai ir nustebo išgirdusi savo balso aidą didžiulėje patalpoje. Įsitempusi ji vos nenusijuokė iš savo nervinės būsenos. – Susiimk, – įspėjo save. – Juk čia net ne tamsu. – *Tik ramu. Nėra triukšmo. Vėsu, bet trūksta oro.*

Suskambo jos mobilusis telefonas, ir ji vos neišvirto iš klumpių. Ekrane matėsi, kad skambina iš Savanos policijos skyriaus. Tai ją nustebino. Klifas retai skambindavo jai nuovados linija. Jis buvo pernelyg didelis paranoikas ir bijojo, kad bus išaiškintas. *Ne paranoikas. Atsargus. Jis galėjo prarasti darbą, Nike, dėl kažkokio neteisingai nukreipto ištikimybės jausmo Endriu ir dėl domėjimosi tavimi. Tu visada tą žinojai, taigi pripažink.* Kankinama kaltės jausmo, ji atsiliepė:

– Nikė Džilet.

– Pirsas Ridas.

Ji sustingo. Ridas skambino jai. Ji greitai susirado rašiklį ir popieriaus.

– Sveiki, detektyve, – pasakė ramiai, nors širdis daužėsi. – Kuo galiu jums padėti?

– Aš vengiau jums atskambinti. Jūs palikote kelias žinutes.

– Taip. Norėčiau paimti iš jūsų interviu. Apie bylą.

– Jūs taip sakėte.

– Taigi jūs išklausėte mano paliktas balso pašto žinutes?

– Visas aštuonias.

– Aš norėjau su jumis pasikalbėti prieš spausdindama. Bet negalėjau laukti amžinai. Mane spaudžia terminai.

– Todėl jums ir skambinu. Aš apsigalvojau. Manau, turėtume pasikalbėti.

Ji negalėjo patikėti savo ausimis.

– Kada?

– Šį vakarą. Po darbo. Tarkim, septintą, pusę aštuonių. Ar galėsite?

– Žinoma, – ji nenorėjo parodyti pernelyg daug entuziazmo, nors tai buvo kaip dovana iš dangaus. Interviu su nepagaunamuoju detektyvu. Ne, tegu tai būna *išskirtinis* interviu. – Kas nutiko? – ji negalėjo susilaikyti nepaklaususi. – Kodėl pakeitėte nuomonę?

– Paaiškinsiu, kai susitiksime.

– Kada ir kur?

Jis nesudvejojo.

– Restorane „Džonio B. lygumų kepsniai“, I-80 greitkelyje. Maždaug pusantro kilometro, o gal mažiau iki tilto į Taibio salą. Ar žinote, kur tai yra? – jei kartais ji nežinotų, jis pasakė adresą.

– Rasiu, – užtikrino ji, pasižymėdama restorano pavadinimą užrašinėje. – Pusę aštuonių, – padėjo ragelį ir visa pakylėta bandė įkišti telefoną į rankinę, bet staiga kažką pajuto. Pokytį atmosferoje, vėsesnį oro dvelksmą. Žvilgtelėjusi per petį, pamatė Keviną tik per plauką nuo savęs. – Po šimts! – ji pašoko apversdama skardinę su gėrimo likučiais. – Kodėl tu visada sėlini prie žmonių? – pažvelgė į jo batus rumbuotais kaučiuko padais, pastatė skardinę ir rankinėje rasta servetėle pradėjo tapšnoti išpiltos dietinės kolos balutę.

– Tu kalbėjai telefonu. Nenorėjau tau trukdyti, – akimirką jis atrodė įskaudintas. Bet tuojau pat pastebėjo jo akyse blykstelint iššūkį, tada veidas vėl įgavo mandagią išraišką. Ji visada manė, kad jis lengvai svaiginasi ir todėl atrodo keistokas; bet dabar nebuvo tuo įsitikinusi.

– Viskas gerai. Eime į viršų. Pakeliui galėsi papasakoti apie kompiuterį.

Įmetusi šlapią *Kleenex* servetėlę į šiukšliadėžę, ji pasuko prie laiptų. Nenorėjo būti įkalinta čia su keistu vaikinu nė sekundės ilgiau.

– Jis vėl dirba, – tai buvo viskas, ką ji norėjo išgirsti, bet, žinoma, Kevinas nepasidavė – lipant laiptais iki žinių skyriaus, jis visą laiką kalbėjo techniniais terminais. Ji negalėjo juo atsikratyti, jis sekė iš paskos iki pat jos stalo, tada dvidešimt minučių smulkiai pasakojo, ką padarė taisydamas tą prakeiktą daiktą. Jai nebuvo įdomu, bet pasižadėjo sau daugiau sužinoti

apie kompiuterius, kad nebūtų nuo jo priklausoma. Gal reikėtų kursų ar elementaraus vadovėlio, tarkim, „Patarimai kvailiui apie techninius dalykus".

– Ačiū, Kevinai, – padėkojo, kai jis galiausiai pasitraukė. Jis nusišypsojo, ir ta šypsena buvo greičiau berniukiška nei šėtoniška, tad ji pavadino save kvaiša, kad davė vaizduotei laisvę galvodama apie Tomo Finko sūnėną.

Trina žvilgtelėjo per pertvaros viršų.

– Niekada daugiau nepalik manęs vienos su tuo vaikinu.

– Tu nebuvai viena, – Nikė apžvelgė žinių kambarį, aplink reporteriai, palinkę prie savo kompiuterių.

– Jis kvaištelėjęs, Nike. Visą tą laiką, kai tavęs nebuvo, jis niūniavo ir dainavo sau, o žodžiai neturėjo jokios prasmės. Tarsi tai būtų vaikiški eilėraštukai. Man atrodė, kad jis kalbasi su savimi, – ji nusipurtė. – Jei nori išgirsti mano nuomonę, jam ne visi namie.

– Žinau, bet jis pataisė mano kompiuterį. Tai viskas, kas man rūpi.

– Kitą kartą nebėk slėptis.

Nikė nusišypsojo.

– Klausyk, Normas sėdėjo savo vietoje. Jei Kevinas būtų pradėjęs tave kabinti ar keistai elgtis, būtum galėjusi pasikliauti Mecgeru.

– O Dieve, čia beprotnamis, – staiga Trinos akys išsiplėtė.

– Regis, turi draugiją.

– Apie ką tu? – pasisukusi su kėde prie priekinio stalo pastebėjo Šoną Hoką, visu savo metro aštuoniasdešimt penkių centimetrų ūgiu palinkusį prie Selestės, o sutrikusi sekretorė rodė Nikės stalo link. Šonas pagavo Nikės žvilgsnį ir ėmė eiti prie jos darbo vietos. Metai jo nepakeitė. Jis vis dar buvo geros formos ir gražus, plaukai vis dar siekė odinės striukės apykaklę, o

smakrą puošė smaili barzdelė. Nors vaikščiojo patalpoje ir pagal kalendorių buvo gruodis, Šonas buvo su akiniais nuo saulės, kuriuos, ji įtarė, nešiojo daugiau dėl efekto nei dėl regėjimo. Buvo apsimovęs rusvai žalsvas kelnes, su aptemptu megztiniu, juodais batais ir nutaisęs žudikišką šypseną.

– O varge, – sudejavo Trina, ir Nikė akies krašteliu pamatė, kaip jos draugė dėjosi vėduojanti save. – Tas berniukas karštas.

– Tas berniukas bėda, – tyliai ištarė Nikė ir, kai Šonas priėjo, atsistojo.

– Pamaniau, rasiu tave čia.

– Taigi dabar tu detektyvas.

– O tu, kaip visuomet įžūli, – jis permetė vieną koją per jos stalą, džinsai dar labiau įsirėžė į tarpkojį, pačiupo nuo stalo prespapjė ir ėmė mėtyti į viršų ir gaudyti. Jis visada toks buvo – nervų kamuolys, aptrauktas seksualia vyriška oda.

Nikė supažindino Šoną su Trina, ir ši vos nesusileido jį pamačiusi. Kaip ir Nikė prieš keliolika metų.

– Tu neatsakei į mano skambučius.

– Atsiprašau – ne, tai melas. Nieko aš neatsiprašau. Buvau užsiėmusi, Šonai.

– Pernelyg užimta senam draugui.

– Pametusiam mane prieš dvylika metų.

– Ai, – jis smarkiai susiraukė. – Mano klaida.

– Gal ne. Išėjo tik į gera.

– Tikrai? – Šonas įdėmiai pažvelgė į ją spalvą keičiančiomis akimis. Prieš daugelį metų jos širdis daužydavosi nuo jo akylo žvilgsnio. Dabar jis kėlė jai kitų rūpesčių. Kažkada atrodęs jai seksualus, dabar kėlė nerimą.

– Ko iš manęs nori?

– Pasimatymo. Progos atsigriebti už prarastą laiką.

– Tam nėra priežasties. Aš čia dirbu. Čia buvau, kai išvykai.

– Bet tu baigei koledžą. Grįžai į Savaną ir, atrodo, daraisi garsi.

Ji neatsakė.

– Maniau, tu ištekėjai.

– Klydai.

– Apie mane net nepasiteirausi, ką? – jis išmetė prespapjė aukštyn. Ir mikliai sugavo.

– Nemanau, kad reikėtų teirautis.

– Ar su kuo nors susitikinėji?

– Dabar ne.

– O anksčiau?

– Klausyk, Šonai, tai ne tavo reikalas, ir manęs laukia darbas.

– Tuomet susitikim išgerti, kai baigsi.

– Ar tu neturėtum kur nors būti?

Jis nusišypsojo plačia šypsena – nuo vienos ausies iki kitos.

– Ne šiandien.

– Tai nėra geras sumanymas.

– Viena taurė tavęs nenužudys, – jo šypsena buvo beveik berniukiškai žavi, o akyse lakstė velniukai kaip anais laikais.

Suskambo jos telefonas, ir ji pasakė:

– Man tikrai metas.

Ji siekė telefono, bet jis pačiupo jai už riešo.

– Aš paskambinsiu, Nike.

Tada ją paleido, ir iš kitos pertvaros pusės pasigirdo Trinos šnabždesys „vaje."

– Tu jo nori? Gali pasiimti, – pasiūlė Nikė, stebėdama, kaip Šonas išeina iš pastato, nublukę džinsai glaudžiai aptraukę sėdmenis, batų pakulnės nenunešiotos, striukė be įbrėžimo. Jis buvo pernelyg tobulas. Ir jis sudaužė jai širdį... Telefonas vėl suskambo, ir ji atsiliepė. Skambino viena moterų iš senamiesčio bendruomenės, norėdama įsitikinti, ar Nikė turi teisingą

informaciją apie Kalėdų laikotarpiu lankomas atviras prieglaudas. Nikė dar kartą patikrino informaciją ir padėjo ragelį.

Pagaliau ji vėl gali prisijungti prie kompiuterių sistemos. Prieš tai ji buvo įpusėjusi skaityti elektroninį paštą, taigi dabar perskaitė likusias žinutes. Pačioj pabaigoj spragtelėjo ant laiško, pavadinto KAPŲ PLĖŠIKAS VĖL SMOGIA. Nors atgalinio adreso neatpažino, laišką atidarė.

Jos širdis sustojo. Žinių kambarys nutolo į antrąjį planą, žiūrint į ekrane pasirodžiusius kraupius vaizdus, keturių žmonių nuotraukas, – ji net neabejojo, kad tai Kapų Plėšiko aukos, – jos akyse tie žmonės virto kaulais. Žinutė buvo paprasta:

AR BUS DAUGIAU AUKŲ?
IKI DVYLIKTOS
NĖ VIENAS NEGALI BŪTI VISIŠKAI ĮSITIKINĘS.

Staiga ji pajuto šaltį, tarsi būtų įmesta į Šiaurės Atlantą.

Po velnių, ką reiškia ta žinutė?

Ar Kapų Plėšikas su ja kalbėjo?

O gal... gal tai buvo išdaiga?

Jos galva dirbo pašėlusiu greičiu. Argi Klifas praeitą vakarą nesakė, kad Kapų Plėšikas siuntė Ridui laiškelius? Kaip dėl elektroninio pašto? O Dieve. Koks atgalinis adresas?.. Ji bandė atsakyti. Žinoma, žinutė galėjo būti pokštas. Daugybė žmonių šiais laikais patiria malonumą siuntinėdami brukalus, bet ji jautė, jos intuicija sakė, kad žudikas kalba su ja. Dėl jos straipsnių. Dėl jam duoto vardo. Dėl suteikto dėmesio. Tai kažkaip pamalonino jo nesveiką *ego*.

Kramtydama apatinę lūpą, ji išsiuntė elektroninį laišką, prašantį siuntėjo atsakyti ir prisistatyti. Beveik akimirksniu laiškas grįžo. Ji išspausdino dvi laiško kopijas ir nuo antrosios

nukirpo žinutę. Tada apieškojo visus kabinetus, kol rado Keviną, kaip įprastai su ausinėmis, valgykloje prie gėrimų ir saldumynų automatų. Jis kaip tik spaudė mygtukus ir akies krašteliu pastebėjo ją.

– Tik jau nesakyk, kad kompiuteris neveikia, – tarė jis ir beveik išdidus jo žvilgsnis nukrypo žemyn į ją. Lūpų kampučiai buvo šiek tiek pakelti, tarsi būtų jautęsis patenkintas savimi.

Ar todėl, kad jis buvo sumanesnis nei ji?

O gal jis tikėjosi, kad Nikė atsivys jį?

– Ne, ne. Sistema veikia puikiai. Bet man reikia paslaugos, – paprašė ji, bent kartą džiaugdamasi, kad aptiko jį vieną.

Jis nusiėmė ausines.

– Dar vienos?

Į padėkliuką įkrito *M&M* riešutų maišelis. Kevinas akimirksniu juos pačiupo, tarsi bijodamas, kad ji gali nugvelbti.

– Taip.

– Kainuos, – atrėžė nusišypsodamas beveik geidulinga šypsena.

– Gerai... žiūrėk! – ji padavė jam elektroninio pašto adresą. – Ar gali sužinoti, kas jį man atsiuntė?

– Gal, – žiūrinėjant popieriaus lapą, jo antakiai mįslingai suartėjo. – Kodėl?

– Tai svarbu. Kažkas atsiuntė man keistą laiškelį ir kai pabandžiau atsakyti, elektroninis adresas išnyko. – Ji vėl padavė jam atsakymą su nukirptu tekstu.

– Ar tai susiję su žudiku maniaku? Kapų Plėšiku?

Ji nenorėjo meluoti ir jai nepatiko, kad turi prašyti Kevino pagalbos.

– Taip, išties.

– Kas bus man už tai?

– Tai tavo darbas!

– Aš turiu daug darbo.

Nusivylusi Nikė stebeilijo į jį.

– Ko tu nori, Kevinai?

Jis sudvejojo, ir ji pajuto, kaip kažkas spaudžia krūtinę. O Viešpatie, juk jis nekvies jos į pasimatymą? Ir neprašys kokios nors keistos seksualinės paslaugos neva pokštaudamas?

– Ko?

– Pagarbos, gerai? Tu ir daugybė žmonių elgiatės taip, tarsi aš būčiau netikėlis ar... ar apskritai neegzistuočiau... ar būčiau kvailas... ar darbą būčiau gavęs tik todėl, kad Tomas yra mano dėdė, bet tiesa ta, kad tau ir Trinai, ir Normui, ir visiems esantiems šioje prakeiktoje vietoje aš esu reikalingas, – jis išraiškingai bedė nykščiu sau į krūtinę, barškindamas saldainiukais maišelyje.

– Pagarbos?

– Taip.

– Gerai... – ištarė ji, vis dar neatsitokėjusi. Jo pyktis taip greitai įsiliepsnojo, tarsi būtų be galo ilgai rusenęs. – Sutarta.

– Aš rimtai, Nike, – jis pačiupo popieriaus lapą jai iš rankų ir pradėjo skaityti. – Aš tave susirasiu.

– Greitai. Tai svarbu.

Jo akys vėl blykstelėjo.

– Tarsi aš to nesuprasčiau. Aš *žinau,* – ir vėl nenusakoma šypsena. Jis paliko ją stovėti, ir ji suvokė, kad jis paskutinis naudojosi jos kompiuteriu. Jis puikiai pažįsta sistemą. Jis galėjo išsiųsti laišką ir įterpti jį tarp kitų...

Dėl Dievo meilės, kas ją apsėdo? Šiomis dienomis jai kiekvienas atrodo potencialus žudikas. Ji nuskubėjo prie savo stalo ir pradėjo ruoštis pokalbiui su Ridu. Tai jos galimybė. Kitos progos gali ir nebūti.

AŠTUONIOLIKTAS SKYRIUS

– Gerasis Dieve, man nepatinka, kai išniekinami kapai, – atkakliai tvirtino Bėja Mesi. Ji buvo smulkutė, susikūprinusi tamsiaodė moterėlė su pernelyg dideliais jos veidui dantimis. Kol kas ji nepateikė Morizeti jokios tyrimui naudingos informacijos. Ji buvo beveik akla ir glostė gauruotą seną šunį, tupintį jai prie kojų šalia virtuvinio stalo. – Kai žmogus atgula amžino poilsio, jis turi ten ir likti.

Amen, sesute, pagalvojo Ridas, bet savo nuomonę pasiliko sau, o Morizeti tuo metu klausinėjo Tomo Mesio našlę. Sėdėdamas netoli lango, Ridas apžiūrinėjo kiemą. Ant vidinio kiemo priebučio tupėjo bantamų viščiukai. Pūdymui paliktas daržas buvo įspraustas už smarkiai pasvirusio garažo, kuriame stovėjo 1967-ųjų *Buick Skylark* automobilis. Name rankų darbo nėriniai dengė kiekvieną stalą ir puošė langus. Ponia Mesi prisiekė niekada nesutikusi Džeromo Markso ir nieko apie jį negirdėjusi.

– Bet aš sakiau Tomui, kad jam nereikia laidotis mieste. Jo vieta čia, kaime, bet jis neklausė. Norėjo būti palaidotas kartu su savo šeima Savanoje... Dabar žiūrėkite, kas iš to išėjo.

Iš tų namų jie išėjo nesužinoję nieko daugiau, nei jau buvo išsiaiškinę. Bėjos Mesi namai buvo antras žingsnis. Jie jau buvo apklausę Bjufordą Aleksanderį neįgaliųjų slaugos namuose, kur jis gyveno po žmonos mirties; jo manymu, nei jis, nei Polina niekada nebuvo sutikę Barbaros Džin Marks. Ir Tomo Mesio. Ir Robertos Peters.

– Du smūgiai, – sumurmėjo Ridas, jiems grįžtant į Savaną.

– Argi tai svarbu? Juk tu jau nedalyvauji, – Morizeti, vairuodama miesto link, spustelėjo žiebtuvėlį ir žvilgtelėjo į jo pusę. – Pameni?

– Aš galvojau apie tave.

– Esu sujaudinta, – nusišaipė ji, spragtelėjus žiebtuvėliui. Jai pavyko prisidegti cigaretę ir, artėjant prie miesto, persirikiuoti į kitą juostą.

Ridas piktai žvelgė pro langą ir stebėjo, kaip vėjas kedena aukštą žolę ir išsimėčiusius lygumų krūmokšnius. Ši byla nedavė jam ramybės. Jis nuolat apie ją galvojo, negalėjo sukaupti dėmesio į kitą darbą ir velniškai blogai miegojo.

– Aš galvojau apie skaičiaus „dvylika" reikšmę. Netgi internete tikrinau. Tuzinas spurgų arba zodiako ženklų, arba mėnesių, – pasakė Silvija.

– Ir aš tikrinau. Du šešetai, žaidžiant kauliukais, prisiekusiųjų skaičius, dvylika apaštalų, dvylika colių pėdoje ir Didžiojo dvyliktuko asociacija.

– Kokia? Didžiojo dvyliktuko?

– Tai sportas. JAV centrinės dalies koledžų komandos.

– Žinojau, kad kažkur girdėta. Bartas buvo kvaištelėjęs dėl sporto, – ji pašaipiai prunkštelėjo. – Dar ir dabar moku už plačiaekranį televizorių kaip to įrodymą, – ji stipriai užsitraukė cigaretę ir kaktą išvagojo pykčio raukšlės. – Nemanau, kad ši byla susijusi su sportu.

– Tikriausiai ne.

Tačiau ką tai reiškia? Teismo ekspertizė kol kas nedavė jokių rezultatų, bent jau nieko rimto. Nei pirštų, nei batų atspaudų, tik dalinės padangų žymės, ant aukų nerasta nei kraujo, nei plaukų, nei siūlų, nei seksualinės prievartos žymių. Kad ir kas būtų šis vaikinas, jis pasitenkindavo jų jaučiamu siaubu ir mirtimi, gal net masturbuodavosi, klausydamas jų riksmo per mikrofoną, bet nepalikdavo jokių aiškių pėdsakų. Išskyrus Ridui adresuotus laiškelius.

Morizeti staigiai išleido dūmų srautą.

– Štai ką mes žinome: paskutinis matęs Barbarą Džin Marks gyvą yra jos buvęs vyras. Džeromas Marksas lankėsi jos namuose iš vakaro apie šeštą.

– Taigi tada jis ją pagrobė, iškasė Poliną Aleksander, nuvežė jas abi sunkvežimiu į Lampkino apygardą ir užkasė, tada parlėkė čia.

– Bėda ta, kad jis vairuoja poršą. Kiek suprantu, jis neišsinuomojo katafalko.

– Gal pavogė, – pasiūlė Ridas. – Arba sunkvežimį.

– Gal. Bet jis nepažinojo nei Robertos Peters, nei Tomo Mesio, – ji įjungė valytuvus, nes visą popietę grasinęs lietus pradėjo kristi stambiais lašais. Ji atsikosėjo ir nežiūrėdama į jį pridūrė: – Turėtume kuo greičiau gauti kūdikio kraujo tyrimo atsakymą. DNR tyrimas skubinamas, bet užtruks ilgėliau. Gal iki kitos savaitės.

Užtenka vien pagalvoti, kad Bobė galėjo nešioti jo kūdikį. Arba Markso. Arba kieno kito. Mūvėdama vestuvinį žiedą. Po velnių, jis elgėsi kaip kvailys dėl tos moters. Tačiau tai buvo jo braižas. Netinkamos moterys visada jį žlugdė.

– Nuovada šiandien padarys pareiškimą, – pasakė Morizeti, ir jis pajuto pavydą, kad ne jis pranešė jai tą žinią, bet

atvirkščiai. Morizeti užgesino cigaretę. – Taip, paaiškins plačiau apie nužudymus, įspės piliečius, paprašys jų pagalbos, kaip ir visuomet.

– Ir kalbės apie žudiką maniaką?

– Tikriausiai, – ji žvilgtelėjo į jo pusę, sukdama į miesto centrą. Palaižiusi pirštą, ji nubrėžė sau prie galvos įsivaizduojamą liniją. – Vienas taškas Nikės Džilet naudai.

– Ką apie ją žinai?

– Išskyrus tai, kad ji didelė rakštis subinėje?

– Taip...

Lenkdama lėtai važiuojantį sunkvežimį, Morizeti pasakė:

– Pala, ar tik ja nesusidomėjai?

– Tik smalsu. Ji stengiasi aplenkti nuovadą.

– Taip, bet ji patraukli, jei tau patinka energingos, užsispyrusios blondinės.

– Nepažįstu nė vienos, – atkirto Ridas, žvelgdamas į savo itin šviesią partnerę. – Tu sukiesi šalia jos ilgiau nei aš. Taigi ką žinai apie Džilet?

– Tik tiek, kad ji išlepinta mergiotė, nusprendusi tapti žurnaliste. Kiek žinau, nebuvo ištekėjusi, bet aš nedaug ką galiu papasakoti. Manau, ji dirba „Sargybinio“ laikraštyje, pradėjo tik baigusi studijas, o gal net dirbo vasaromis, lankydama koledžą... Manau, ji pateko į bėdą dėl Ševaljė bylos, dar besimokydama koledže... Bet tu tai prisimeni. Tada čia buvai, tiesa?

– Padėjau suimti tą vaikiną.

– O dabar jis išėjo į laisvę. Veltui sugaištas laikas ir įdėtos pastangos. O dėl Nikės Džilet, manau, kad ji visada stengiasi gerai pasirodyti tėvui. Kažkodėl ji niekada neprilygo vyresnėliui, kuris buvo nužudytas ar pats pasitraukė iš gyvenimo. Jos vyresnysis brolis... Velnias, kuo jis vardu...

– Endriu.

Morizeti žvilgtelėjo į jį, sulėtindama greitį prie šviesoforo.

– Taigi tu jau žinai. Kurių galų aš aušinu burną?

– Aš tik noriu tavo požiūrio.

– Na, vyresnysis brolis buvo atletikos žvaigždė ir šeimos smegenys. Tėvo numylėtinis. Vaikis lengvai baigė koledžą ir padavė pareiškimą į kažkokią prašmatnią teisės mokyklą – Harvardo ar Jeilio... Vieną tų Gebenės lygos aukštųjų mokyklų, kurią lankė jo tėvas. Neįstojo net ir su tėvelio pagalba. Netrukus vaikis mirė. Nukrito nuo denio. Arba buvo nustumtas. Arba nušoko. Niekas nematė arba matęs ar mačiusi, kas nutiko, tylėjo.

Didžiąją šios istorijos dalį Ridas jau buvo girdėjęs ir kai ką prisiminė iš anksčiau Savanoje praleistų metų.

– Šiaip ar taip, – pasakė Morizeti, – girdėjau, kad šeima pakriko. Teisėjas vos nemetė darbo, o senoji ponia išprotėjo. Kiti vaikai, – yra dar pora, be Nikės, – atrodo, nieko nereiškia. Bent jau ne tiek, kiek pirmagimis berniukas. Na, aš taip girdėjau, – ji spustelėjo greičio pedalą, nes užsidegė žalia šviesa. – Aš nelabai domiuosi Nikės gyvenimu. Tik prisimenu, kad ji stipriai susimovė, vykstant Ševaljė teismo procesui, bet tu tai žinai.

– Visi žino, – tuo laiku Ridas dirbo jaunesniuoju detektyvu Savanoje. Viena pirmųjų jo žmogžudystės bylų buvo Kerolės Ledžitel nužudymas, ir jis padėjo sulaikyti Lerojų Ševaljė, aukos sugyventinį. Ridas, kol dar buvo neperkeltas į žmogžudysčių skyrių, kelis kartus buvo kviestas į Ševaljė namus dėl šeiminio smurto, bet jis vis išsisukdavo. Dėl biurokratizmo ir dėl to, kad Kerolė niekada nepareikšdavo kaltinimų.

Po perkūnais, kokia painiava. Galiausiai Ševaljė pratrūko ir nužudė ją ir du jos vaikus. Teisėjas Ronaldas Džiletas tada pirmininkavo, o jo dukra, koledžo studentė, dirbo „Sargybinio“ laikraštyje. Nugirdusi kažkokį asmeninį pokalbį, dalį jo

paviešino ir beveik sužlugdė visą teismo procesą. Nors dabar tai buvo nebesvarbu. Dabar Ševaljė laisvas žmogus; jo niekas iš naujo neteis dėl tų žmogžudysčių.

Ridas prarado ryšį beveik su visais žmonėmis, susijusiais su ta byla. Netrukus po Ševaljė teismo jis išvyko į San Fransiską.

– Ar žinai, kaip tas šliužas išėjo iš kalėjimo? Nuo to įvykio praėjo nemažai laiko. Už tai reikėtų nudėti saldžialiežuvį advokatą. Man nerūpi, kokie yra DNR rezultatai – kraujas nusikaltimo vietoje galėjo būti užterštas. Juk tada dar nežinojome tokių tyrimo metodų kaip dabar. Mano manymu, Ševaljė yra šaltakraujis žudikas. Jis supjaustė tą vargšę vienišą motiną ir jos vaikus. Tada dėl Nikės Džilet kaltės vos nebuvo nutrauktas bylos nagrinėjimas. Laimei, tas šunsnukis buvo nuteistas, o dabar... dabar jis išleistas? Kur ritasi pasaulis?

– Tu man pasakyk.

– Į neišvengiamą katastrofą – štai kur. Tuo metu Nikė Džilet buvo dar vaikas; manau, ji dirbo neetatine laikraščio korespondente per koledžo vasaros atostogas. O Dieve, net tada ji jau buvo pernelyg ambicinga.

Ridas sumurmėjo, bet neprisipažino, kad vėliau ketina pasikalbėti su šia reportere. Kuo mažiau Morizeti žinos apie jo slaptą veiklą, tuo bus geriau jai ir jos darbui.

Jis nusprendė sužinoti, kaip ir iš kur Nikė gauna informacijos, nors tikriausiai ji gins savo šaltinius, remdamasi Konstitucijos pirmąja pataisa. Bet tai ir yra nesąmonės. Niekas neįtikins Rido, kad Pirmosios pataisos autorių ketinimas buvo ginti mulkius, nutekinančius nepatikrintą informaciją ir keliančius riziką teisėtiems nusikaltimų tyrimams. Bet atsikratyti Nikės nebus lengva. Ji kieta ir atkakli. Pasiryžusi padaryti savo darbą. Praeitą vasarą, tiriant Montgomerių bylą, ji nedavė jam ramybės. Šį vakarą ji tikisi išskirtinio interviu. Na, gaus jį. Tik

klausinės Ridas. Nikė Džilet per daug žino. Tai padarė žalos tyrimui. Ir tai yra pavojinga. Visiems. Įskaitant ją.

Jis žvilgtelėjo į laikrodį – iki susitikimo su ja dar kelios valandos. Pokalbis bus įdomus. Mažų mažiausiai Nikė Džilet buvo protinga ir graži. Patrauklumas ir sumanumas, Rido manymu, yra mirtinas junginys. Taip pat ji buvo gerokai išlepinta, nes gimė privilegijuota, su sidabriniu šaukšteliu, įspraustu tarp jos beveik tobulų dantų.

Morizeti išleido jį prie nuovados. Kelias valandas jis dirbs prie buitinio smurto bylos, kur žmona „netyčia“ įsodino vyrui penkias apkabas paukštinių šratų. Galbūt jis būtų išgyvenęs šratų lietų, bet vienas jų kliudė jungo veną ir jis mirtinai nukraujavo, nespėjus žmonai įveikti „sutrikimo, isterijos ir panikos“ būsenos ir paskambinti 911. Atvykus pirmam pareigūnui, ji ramiai sėdėjo mažame valgomajame ir rūkė cigaretę. Rido vertinimu, ši byla bus lengvai išaiškinta.

Jis jau ruošėsi išeiti ir siekė striukės, bet suskambo telefonas.

– Ridas.

– Rikas Bencas, Naujojo Orleano policija, – pasakė skambintojas ir prisistatė buvusiu Robeno Montojos partneriu. – Gavau jūsų žinutę. Jūs teiravotės dėl vaikino, pavarde Vinsas Lasiteris.

Ridas leido striukei nuslysti atgal ant kėdės atlošo.

– Teisingai. Jis nužudytos aukos brolis. Turime jį surasti. Norime ne tik pranešti apie sesers mirtį, bet ir pasiteirauti, kur jis buvo tą dieną, kai ji dingo.

– Kas nutiko jo seseriai?

Nors Bobės Džin vaizdai nepaliko jo ramybėje – jis matė ją gyvą, energingą ir seksualią, taip pat įsivaizdavo ją gaudančią orą šaltame, tamsiame karste ir regėjo mirusią, – Ridui pavyko suvaldyti įniršį ant ją nužudžiusio gyvulio ir kuo ramiau viską papasakoti Bencui, baigiant šiais žodžiais:

– ...taigi mes norėtume rasti visus, susijusius su Barbara Marks.

– Nekaltinu jūsų. Tas šunsnukis užkasa jas gyvas? – Bencas tyliai nusikeikė. – Mes ieškosime, tačiau spėju, kad bus sunku susisiekti su Lasiteriu. Jis išvyko maždaug prieš tris mėnesius. Nepranešė savo lygtinio paleidimo pareigūnui ir nepaliko naujo adreso. Moteris, su kuria jis gyveno, nežino ar tiesiog nesako, kas jam nutiko, o jis kol kas niekur nepasirodė. Kai kurių vaikinų nuovadoje manymu, jis bėgo nuo didelės skolos, buvo sučiuptas ir nužudytas, o kūnas įmestas kur nors į pelkę, bet tai tik spėjimas. Negaliu pasakyti, kas jam nutiko, nes mes nežinome.

Dar viena aklavietė. Ridas barbeno pirštais į stalą.

– Įsivaizduoju. Ar dar ką nors galite apie jį pasakyti?

– Aš suradau jo bylą, – Ridas girdėjo verčiamus puslapius. – Nuo keturiolikos metų jis reguliariai turėjo bėdų su teisėsauga. Manau, nieko rimto, bet tos bylos nepasiekiamos, nes tada jis buvo nepilnametis. Būdamas devyniolikos dalyvavo ginkluotame apiplėšime. Jis pardavė savo draugą, prisipažino padaręs nusikaltimą, atsėdėjo kalėjime ir prieš porą metų grįžo. Rodės, tada pradėjo gyventi dorai. Susirado prekybininko telefonu darbą, pardavinėjo valymo priemones ir susidėjo su anoniminių alkoholikų susirinkimuose sutikta moterimi. Ji vardu... palaukite... taip, Vanda Parsons. Lasiteris buvo pavyzdingas pilietis iki rugpjūčio pabaigos. Tada jis dingo. Tiesiog vieną vakarą negrįžo namo. Arba jam pavyko įtikinamai pranykti, arba jis buvo nužudytas. Mes radom jo sunkvežimį, paliktą netoli Baton Ružo. Niekas nematė, kas nutiko.

– Spalį teiravomės visų, kas jį pažinojo, įskaitant jo seserį. Niekas nieko nebuvo girdėjęs.

– Manot, kad jis buvo nudėtas?

– Aš nežinau, bet nuovadoje vyrauja tokia nuomonė.

– Informuokite, jei kas nors pasikeis ir Lasiteris atsiras.

– Būtinai. Ar jūs mus taip pat informuosite?

– Sutarta. Dėkui. Ir perduokite linkėjimų Montojai.

– Mielai, – pasakė Bencas, – bet jau kuris laikas jo nemačiau. Jis daro pertrauką.

– Ar jis grįš?

– Nežinau, bet nesilažinčiau.

– Jei pamatysite jį, pasakykite, kad man paskambintų, – paprašė Ridas.

– Pasakysiu.

Pokalbiui pasibaigus, Ridas spragtelėjo rašiklį. Jis stebeilijo pro langą, popietinėms sutemoms gaubiant miestą. Ar kas nors nužudė Vinsą Lasiterį? Ar Bobės Džin brolio mirtis susijusi su jos mirtimi? Ar jis atsiras kitame karste, darant prielaidą, kad žudikas elektroniniame laiške rašė apie būsimas aukas? O gal Lasiteris tyčia pradingo? Ar jis kaip nors susijęs su šiomis keistomis žmogžudystėmis?

Nusprendęs įtraukti informaciją apie Lasiterį į šios bylos failą, Ridas greičiau pajuto nei išgirdo kažką prieinant. Žvilgtelėjęs per petį tarpduryje pamatė Klifą Sibertą. Jis buvo aukštas, puikios formos energingas jaunuolis trumpai kirptais plaukais ir nuolat surauktais antakiais, išmanantis savo darbą, bet visada susimąstęs. Ridas niekada nepastebėjo Siberto juokaujant su kitais detektyvais ir manė, kad vaikiui reikia išmokti atsipalaiduoti. Humoras, netgi juodas humoras padeda sumažinti šio dažnai šiurpaus darbo įtampą.

– Ar galiu kuo nors padėti?

– Tikėjausi, perduosi man savo pastabas, susijusias su Kapų Plėšiko byla.

– Savo pastabas?

– Mane paskyrė padėti. Būsiu Morizeti partneris.

– Tikrai? – Ridas pajuto, kaip iš lėto kaista sprandas.

– Taip, – bent jau vaikis jautėsi nepatogiai prašydamas.

– Morizeti turi viską, ką aš turiu.

– Bet tu kažką užsirašinėjai sau. Ji to neturi.

Atrodė, kad kompiuterio ekranas net įkaitęs nuo jo asmeninio faktų vertinimo.

– Ji turi viską, ko reikia. Visus faktus.

– Aš kalbu apie tavo nuojautas. Apie tavo... įspūdžius.

– Manai, aš juos užsirašiau?

– Visi užsirašo.

– Persiųsiu juos Morizeti, – pasakė Ridas, nė per plauką nenusileisdamas jaunesniam detektyvui. Klifas Sibertas turėjo kažką tokio, kas nepatiko Ridui, bet konkrečiai negalėjo pasakyti ką; Siberto asmens byla buvo nepriekaištinga, bet Ridas vis tiek juo nepasitikėjo. Jis nepasitikėjo nė vienu, turinčiu nepeiktiną asmens bylą. – Elektroniniu paštu.

Atrodė, kad Sibertas puls ginčytis, bet, pamatęs Rido žvilgsnį, apsigalvojo. Nutaisęs rimtą neįskaitomą išraišką, tarė:

– Pasiimsiu iš jos.

Kurgi ne, pagalvojo Ridas. Jis persiųs su byla susijusius faktus ir jų vertinimą, bet savo įspūdžius, spėjimus ir teorijas pasiliks sau. Juk jie vis tiek niekam nepadėtų. Jis greitai nukopijavo savo pastabas į diskelį ir įsikišo jį į portfelį. Tada, suredagavo standžiajame diske esančią informaciją ir persiuntė ją Morizeti. Tai padaręs, jau beveik vėlavo į susitikimą su Nike, bet vis tiek pasuko į Ketrinos Okano kabinetą ir ten rado Tonją Kasidi, Okano sekretorę, kuri prieš išeidama tvarkė stalą.

– Turiu pasikalbėti su Kete.

– Ji jau išėjusi.

Rido smakras įsitempė; jis pažvelgė į Tonją paralyžiuojančiu žvilgsniu. Jam atrodė, kad Tonja visuomet mėgo rodyti valdžią.

– Kada grįš?

– Pirmadienį.

Prakeikimas.

– Ji sakė, kad tikriausiai užsuksi, taigi paliko voką, – Tonja įkišo ranką į viršutinį stalčių ir ištraukė užklijuotą voką. Ji pakėlė antakius, – o tai bylojo, kad ji žino, kas yra užklijuoto paketo viduje, – ir įteikė jį Ridui.

Nereikėjo būti raketų mokslininku, kad suprastum, kas viduje.

Išėjęs į koridorių, jis atplėšė voką ir išlankstė popieriaus lapą.

Laboratorijos išvados buvo aiškios. Turint galvoje jo trečią kraujo grupę ir neigiamą rezus faktorių, buvo didelė tikimybė, kad jis yra Bobės Marks kūdikio tėvas. Ten buvo raštelis, kad DNR atsakymas bus duotas iš karto, kai tik bus atlikti visi tyrimai.

Jį apėmė dar stipresnis nevilties jausmas.

Jo vaikas.

Tas šunsnukis nužudė jo vaiką.

DEVYNIOLIKTAS SKYRIUS

– Aš negaliu, ne šį vakarą, – pasakė Nikė, petimi spausdama telefono ragelį prie ausies ir tik pusiau klausydamasi pokalbio. Ji neturėjo laiko, ką tik užbaigė naują pasakojimą apie Kapų Plėšiką.

Tačiau jos sesuo turėjo savų bėdų, ir iš balso atrodė puolusi į neviltį.

– Kodėl? Nike, juk aš nedažnai prašau tavęs pabūti aukle.

Tai tiesa, pagalvojo Nikė.

– Bet kurį kitą vakarą, Lile. Prisiekiu. Greičiau nei po valandos policija rengia spaudos konferenciją apie Kapų Plėšiką, o paskui manęs laukia svarbus interviu. Labai svarbus.

– Pasiimk ją kartu.

– Pasiimti dvejų metų vaiką? Gal išprotėjai? – Nikė padarė rašybos klaidą. – Prakeikimas, – atsilošė ant kėdės ir liovėsi spausdinti. – Tu pasiimk ją kartu.

– Bet aš turiu pasimatymą. Neprašyčiau, bet auklė atsisakė paskutinę minutę.

– Gerai, gerai, paklausyk... Nuveržk Ofeliją pas mamą ir tėtį. Aš ją pasiimsiu po interviu... tarkim, apie pusę dešimtos

ar dešimtą, parvešiu ją į tavo namus, užmigdysiu ir dirbsiu prie nešiojamojo kompiuterio.

– Nežinau...

– Jei tau netinka, susirask ką nors kitą. Paskambink Kailiui, – pasiūlė ji.

– Kailiui? Hm! – paminėjus jų brolį, Lilė paniekinamai prunkštelėjo. – Ką jis išmano apie vaikus?

– O ką aš išmanau? Lile, aš tikrai turiu bėgti.

– Gerai, užvešiu ją pas tėvus, bet tai labai nepatogu. Turėčiau susitikti su Melu septintą, – atsidususi ji pridūrė: – Ar žinai, kokia tavo bėda, Nikole?

Ai, ai, prasideda.

– Kodėl jaučiu, kad tu pasiryžusi mane apšviesti? – Nikė įmetė savo mobilųjį į rankinę.

– Tu tokia pat kaip Endriu, – pasakė Lilė, ignoruodama įgėlimą. – Esi egoistė ir visada skubi. Tarsi pasaulis suktųsi aplink tave, – ji piktai numetė ragelį, ir Nikė krūptelėjo. Įžeista ir taip garsiai nutrūkus ryšiui. Tik leisk supykusiai Lilei padėti ragelį. Dar tada, kai Lilė buvo zirzianti mažylė, jos žodis visuomet turėjo būti paskutinis. Ji buvo akademiška pseudointelektualė, liberalizmo ir aukštosios mados šalininkė, leido dienas besirūpindama dukra, rūkydama plonas juodas cigaretes ir diskutuodama apie literatūrą ir filosofiją. Dirbo ne visą dieną kavinėje ir grojo fleita arba dainavo džiazo grupėje. Nikė du kartus buvo nuėjusi į jos pasirodymą, bet muzikos nesuprato. Dainos atrodė be pabaigos, o melodija tai iškildavo, tai pranykdavo bendrame triukšme.

Kankine besidedanti Lilė niekada neįvardijo mažosios Ofelijos tėvo; kūdikio tėvas tikriausiai bus paslaptis, kurią Nikės vyresnioji sesuo nusineš į kapą. Nors tai nebuvo svarbu. Betėvė ir tiesiog žavinga Ofelija pavergė Nikės širdį iš karto, kai tik

pamatė savo dukterėčią ligoninėje. Vien pagalvojusi apie susivėlusią dvejų metukų mergytę, ji nusišypsojo.

Nikė pabaigė straipsnio juodraštį, palikdama vietos pakeitimams, jei sužinotų ką nors svarbaus spaudos konferencijoje arba per pokalbį su Ridu ir turėtų ką nors pakeisti, tada čiupo apsiaustą ir išskubėjo į lauką. Vos nesusidūrė su Normu Mecgeru prie durų.

– Žiūrėk, kur eini.

– Visada esi džentelmenas, tiesa? – mestelėjo ji, nors konfrontacijos su Normu jai mažiausiai reikėjo. Ne dabar. Na, niekada.

Jo piktas žvilgsnis bylojo be galo daug, tad ji padrąsino save būsimam žodžių antpuoliui.

– Po velnių, iš kur tu trauki informaciją?

– Ką turi galvoje?

– Kaip gali vienu žingsniu lenkti policiją? – jis užstojo duris, tad jai neliko kitos išeities kaip tik su juo kalbėtis.

– Nelenkiu.

– Parašei straipsnį apie žudiką maniaką anksčiau, nei policija padarė pareiškimą. Aš ką tik išgirdau, kad šeštą bus spaudos konferencija, – jis žvilgtelėjo į laikrodį. – Po dvidešimties minučių. Nori lažintis, kad jie perfrazuos tai, ką tu jau išspausdinai, ir iškels žudiko maniako tikimybę?

– Aš tikrai nežinau.

– Staigmena.

– Kodėl nedalyvauji konkurencinėje kovoje ten?

– Jau važiuoju, – piktai ištarė jis. – Manau, pagrindinė konkurentė stovi prieš mane.

– Baik, Normai, – ji staigiai pasitraukė atgal ir prasmuko pro jį.

– Žinai, Džilet, tau tikriausiai net nereikia eiti į spaudos konferenciją. Šaltinis tave informuoja anksčiau, nei mes ką nors sužinome.

– Tave erzina tai, kad aš turiu šaltinį, tiesa? – paklausė ji šiurkščiai. Ji jau pakankamai ilgai taikstėsi su jo sapaliojimais.

– Mane erzina tai, kad tu naudojiesi savo pavarde. Didžiojo Rono Džileto dukrai atsiveria daug durų, kurios yra užtrenktos paprastiesiems.

– Manai, kad tai mano pavardė?

– Aš žinau, – jo šypsena iš po ūsų atrodė tokia pat apgaulinga kaip pirito spindesys.

– Ir toliau taip galvok! – jai kažkokiu būdu pavyko susilaikyti nuo kandžios, ant liežuvio galo kabančios replikos. – Taip greitu laiku nieko nepasieksi, – tada ji išbėgo ir pasileido per gatvę į automobilių aikštelę; jos skruostai degė, jos *ego* buvo užgautas, nors jis nepasakė nieko, ko ji nebuvo girdėjusi anksčiau ar nepagalvojusi pati. Numetė rankinę ir portfelį ant užpakalinės sėdynės ir atsisėdo prie hečbeko vairo. *Nesileisk jo suerzinama*, tarė sau, išvažiuodama iš aikštelės. *Nesuteik jam nugalėtojo pasitenkinimo. Tu žinai tiesą.* Gal tai ir buvo blogiausia. Ji nesinaudojo savo tėvo vardu, bet naudojosi brolio mirtimi ir jo draugo kalte, kad tik parašytų šią istoriją. Į policijos nuovadą ji lėkė kaip beprotė ir aikštelėje įsispraudė už WKAM televizijos vano. Jau buvo beveik tamsu, ir netrukus ant nuovados laiptų turėjo prasidėti spaudos konferencija. Spindėjo gatvės žibintai, oras buvo vėsus, bet sausas. Aplink būriavosi reporteriai, operatoriai ir smalsuoliai, kuriuos keli uniformuoti policininkai laikė vienoje eilėje.

Po kelių minučių atvyko Normas Mecgeras ir Džimas Levitas. Normas, dabar su vilnone kepure ir neperšlampamu apsiaustu, brovėsi per minią į priekį, o Džimas, taisydamas fotoaparato objektyvą, ėjo jam įkandin. Kaip kambarinis šuniukas, pagalvojo Nikė, bent kartą patenkinta, kad stovi išorinėje reporterių rato pusėje. Pagalvojo apie elektroninį laišką, kurį jai

atsiuntė Kapų Plėšikas, ir nusišypsojo. Tai buvo jos koziris. Nepaisant šiurpą keliančio turinio. Kad ir ką ji išgirstų iš policijos, tai neprilygs tiesioginiam bendravimui su žudiku. Ji ketino pasidalyti šia informacija su policininkais. Kai tik ateis tinkamas metas. Kai išspausdins jos straipsnį.

Prasidėjus spaudos konferencijai pūtė šaltas vėjas ir ji dar smarkiau susisiautė striukę. Policijos atstovė spaudai Ebė Marlou padarė trumpą pareiškimą apie tai, kas vyksta. Ji bendrais bruožais papasakojo apie nužudymus, darydama užuominą, kad žudikas tikriausiai vėl smogs ir, galimas daiktas, jis yra Savanos rajone. Ji paprašė žiniasklaidos ir visuomenės padėti policijai – pastebėjus ką nors neįprasto ar įtartino, pranešti policijos nuovadai ir šiuo metu sudaromam specialiosios paskirties būriui. Ji pateikė aukų vardus ir atsakė į keletą klausimų.

– Ar aukos yra giminės, o gal kaip nors kitaip susijusios? – pasiteiravo tamsiaplaukė moteris iš vietinio kanalo.

– Kiek mums žinoma, ne.

– Ar tiesa, kad į vieną karstą sugrūdami du kūnai? – šis klausimas priklausė Normui.

– Mes radome du karstus, kiekviename jų buvo pirminis lavonas ir auka.

– Ar jos buvo užkastos gyvos? – vėl Normas.

– Taip.

– Ar turite kokių užuominų? – pasistengė Maksas O'Delas iš WKAM.

– Tyrimas vyksta, bet mes kreipiamės į visus, turinčius papildomos informacijos, kuri galėtų jį paskubinti.

Nikė, užsirašinėdama ir įrašinėdama likusius klausimas ir atsakymus, jautėsi kalta dėl jos rankinėje gulinčio laiškelio.

– Ar žudikas turi veikimo metodą? – neatlyžo O'Delas. – Išskyrus tai, kad užkasa aukas gyvas?

Pasigirdo keletas pašaipių kikenimų, juos nustelbė kylantis vėjas, užpūsdamas Ebei ant akių rusvą garbaną.

– Žinoma, bet negaliu komentuoti, nes nenoriu pakenkti tyrimui.

– Ar žudikas bandė susisiekti su jumis? – paklausė Nikė ir atrodė, kad Ebė Marlou šiek tiek įsitempė. Ji įsmeigė žvilgsnį į Nikę.

– Kartoju: aš neturiu teisės pasakyti.

– Bet argi žudikams maniakams nėra įprasta erzinti policininkus, pradėti su jais žaidimą, bendrauti arba juos klaidinti?

– Kai kuriais atvejais, – sutiko Ebė, ir kiti reporteriai, užuodę slepiamą informaciją, apibėrė ją klausimais, bet ji šypsodamasi pareiškė, kad nuovada daugiau neturi ką pasakyti.

Tačiau iš Ebės Marlou reakcijos į jos klausimus Nikė gavo patvirtinimą apie tai, ką jai netyčia buvo prasitaręs Klifas – Kapų Plėšikas susisiekė su Savanos policija, konkrečiai su Ridu. Taip, kaip ir su ja. Išskyrė ją. Tikriausiai dėl jos pirmo straipsnio apie jį. Iš savo tyrinėjimų ji taip pat sužinojo, kad žudikai, apsimesdami paslaugiais piliečiais, dažnai mėgina dirbti su policininkais, stengiasi įgyti detektyvų palankumą, jaučia pasitenkinimą, dėdamiesi sumanesni ir viršesni už pareigūnus, apmokytus, kaip juos sučiupti, ir jiems patinka dalyvauti veikloje... Atrodė, kad lediniai pirštai liečia jos sprandą. Visai galimas dalykas, kad žudikas yra čia... netoli nuovados laiptų... stebi... laukia.. jaučiasi viršesnis... stengiasi įsimaišyti į minią.

Ji pajuto jo buvimą keičiantis vėjui... Ne, tai tik jos vaizduotė. Vis dėlto ji greitai apsižvalgė, nukreipdama akis už reporterių, besidedančių daiktus, už operatorių su kameromis ant pečių ir už smalsių stebėtojų su tamsiais apsiaustais ir skrybėlėmis, susiliejančių su prieblanda. Kodėl jai atrodė, kad ją stebi? Išskiria iš minios? Prisiminus vyrą, kurį matė tarp lapų aną

rytą prie kavinės, jai užėmė kvapą. Keletas aukštų vyrų atrodė stoviniuoja ten toliau, atokiau nuo minios ir beįsižiebiančių gatvės žibintų. Ar vienas jų stebėjo ją ir kai ji pažvelgė į jo pusę, greitai nusisuko ir pranyko artėjančioje tamsoje?

Tu išties daraisi nervinga, Džilet, subarė pati save, išjungdama diktofoną.

– Gavai, ko norėjai? – vyriškas balsas sušnibždėjo jai į ausį, ir ji smarkiai krūptelėjo. Pasisukant širdį suspaudė iš išgąsčio.

Normas Mecgeras stovėjo šalia jos.

– Manau, kad taip.

Išlik rami. Jis šliužas, pavydus bendradarbis, bet svarbiausia – nekenksmingas.

– O tu?

– Ką reiškia klausimas, ar žudikas susisiekia su policininkais?

– Tai gan įprasta. Tu žinai. Arba turėtum žinoti. Pagaliau juk esi laikraščio reporteris, rašantis apie nusikaltimus.

– Bet Marlou vos nuo laiptų nenukrito, kai paklausei. Gal tavo informatorius sakė, kad žudikas paskambino ar parašė į policijos nuovadą?

– Aš tik pateikiau normalų klausimą, ir tiek, – ji kišo savo diktofoną, rašiklį ir popierių į rankinę. – Turiu bėgti.

Jis prisimerkė po vilnonės kepurės snapelio šešėliu.

– Tu kažką žinai.

– Po šimts, Mecgerai, gal tau pasirodys netikėta, bet aš žinau daug. Malonu, kad galiausiai tai suvokei, – pasakiusi tai ji apsisuko ir nužingsniavo prie savo hečbeko. Ji beveik manė, kad jis seks iš paskos, bet nesigirdėjo jokio kojų brūženimo, ir, įsėdusi į savo mašiną, pastebėjo Normą ir Džimą Levitą einančius į pirmojo ševroletą impalą. Jai nepatiko, kad jam užkliuvo jos klausimas, bet, laimei, šį kartą nors jos mašina užsivedė po pirmo raktelio pasukimo.

Grįžusi į redakciją, ji pabaigė, paskui atidavė straipsnį ir, žvilgtelėjusi į laikrodį, suprato, kad vėluoja. Kai Nikė nepastebimai išėjo pro užpakalines duris, Mecgeras dar sėdėjo prie savo stalo. Įlipusi į mašiną, ji nenuleido žvilgsnio nuo užpakalinio vaizdo veidrodėlio – norėjo įsitikinti, kad nei Mecgeras, nei kas nors kitas jos neseka. Jos pokalbis su Pirsu Ridu turėjo būti konfidencialus. Visiškai konfidencialus.

Ridas pažvelgė į laikrodį. Ji vėlavo jau penkias minutes. Jis palauks dar penkiolika ir jeigu nepasirodys, Nikė Džilet bus palaidota. Taip sakant.

Arba jis.

Sėdėdamas prie *El Dorado* vairo tamsioje automobilių aikštelėje, jis svarstė. Tai, ką suplanavo, gali kainuoti jam ženkliuką. Bet jis turėjo ko nors imtis. Padaryti viską, kad sužinotų, kas įkišo Bobę į tą karstą.

Langai pradėjo rasoti, bet per stiklą jis stebeilijo į restoraną „Džonio B. lygumų kepsniai“, kuris, kaip buvo rašoma mirgančioje neoninėje iškaboje, siūlė „pasaulinio garso pietietišką, ant grotelių keptą kepsnį“. Savireklama atrodė ne visai pagrįsta, bet stovėjimo aikštelė buvo prikimšta pikapų, kemperių, išklerusių furgonų ir sedanų. *El Dorado* čia puikiai derėjo. Ridas stebėjo, kaip iš žemo šeštojo dešimtmečio pastato su dideliais veidrodinio stiklo langais, kadaise baltomis, bet dabar suodinomis sienomis ir žemu stogu įeina ir išeina klientai, pečiais pastumdami dvigubas duris. Jis jau buvo viduj. Išsineštinis maistas dviejuose rudo popieriaus maišeliuose gulėjo ant sėdynės šalia jo. Net ir tamsoje jis matė ant popieriaus atsirandančias riebalų dėmes.

– Greičiau, greičiau, – sumurmėjo jis, pats stebėdamasis dėl netikėtai atsiradusios būtinybės pasikalbėti su Nike

Džilet. Ištisus metus jis vengė jos ir visų kitų, susijusių su žiniasklaida. Ji graži, sumani, įžūli ir arogantiška. Ir dar teisėjo Ronaldo Džileto dukra. Visos priežastys, kodėl reikėtų jos vengti kaip maro.

Blykstelėjo priekinės šviesos ir į duobėtą aikštelę įlėkė automobilis. Maža sidabro spalvos mašina sucypė ir sustojo. Nikės Džilet subaru hečbekas. Gerai. Jam nepatiko, kad pagalvojus apie ją plūstelėjo adrenalinas, bet nuramino save, jog taip nutiko dėl to, kad jis ruošiasi daryti tai, kuo pats netiki, ir dar rizikuoti savo darbu.

Jis atidarė kadilako dureles ir išlipus jį pasitiko nuo Atlanto pusės pučiantis vėjas. Sūrumu dvelkiantis vėjas kėlė bangeles pelkių žolėje ir smėlio kopose aplink aikštelę, plaikstė apsiaustą jam aplink kojas.

Nikė sustojo žvyro juostoje, atidarė dureles ir išjungė subaru variklį. Buvo matyti, kad ji skuba. Kaip visuomet. Ji sekiojo jį praeitą vasarą tiriant Montgomerių bylą; ji jam trukdė ir erzino. Ši atkakli nedidelio ūgio moteris turėjo kažką, kas nedavė jam ramybės. Galvodamas apie ją praleido daugiau bemiegių valandų, nei norėtų pripažinti. Jis nenori net prisiminti, kiek kartų ji lankėsi jo sapnuose. Kartais kaip įžūli erzinanti reporterė, kartais kaip seksuali Lolita, gundanti jį stangriomis krūtimis, plonu liemeniu, atletiškomis kojomis ir tvirtu jausmus žadinančiu užpakaliu. Tie sapnai kėlė jam didžiausią nerimą, nes ji nebuvo ta moteris, kuria jis žavėtųsi, kuriai jaustų švelnumą ar norėtų geriau pažinti. Ne. Ji buvo ta moteris, kurios reikėtų vengti. Taškas.

O dabar jis jos laukė.

Jis pasistatė apykaklę nuo vėjo, o ji pasiėmė rankinę nuo užpakalinės sėdynės, užrakino hečbeką ir pradėjo energingai žingsniuoti prie restorano laiptelių, tiesiai už jo kadilako.

– Nike. Čionai, – sušuko jis, ir ji staigiai sustojo. Juodas apsiaustas buvo suveržtas per liemenį, plaukai draikėsi ant akių, ji įdėmiai tyrinėjo tamsą.

Jis priėjo artyn girgždindamas žvyrą po kojomis.

Pasisukdama ji aiktelėjo, griebdamasi viena ranka už gerklės.

– Oi! Ridai! Siaubingai mane išgąsdinote.

– Tikrai? – jis pajuto, kaip jo lūpos ima nevalingai šypsotis. Bent kartą pasijuto už ją viršesnis.

– Taip, išgąsdinote. Ir tai nejuokinga.

– Jūs teisi. Manau, bus geriau, jei mudviejų nepamatys kartu, taigi pasivažinėkim.

– Pasivažinėti? Dabar? – ji apžvelgė automobilių stovėjimo aikštelę.

– Taip.

– Ką tai reiškia – jums patinka paslaptys ir sąmokslai? – paklausė ji, bet stengėsi neatsilikti nuo jo ir, atidarydama automobilio dureles, tyliai sumurmėjo, kad jaučiasi tarsi blogame siaubo filme.

– Atsargiai. Vakarienė ant priekinės sėdynės.

– Kas? Vakarienė? Čia? – jis sėdosi prie vairo, o ji stebeilijo į riebaluotus maišelius. – Dievaži, Ridai, jūs mokate sužavėti merginą.

– Daugelio metų praktika, – jis išvairavo didžiulį automobilį iš aikštelės. – Ir nemanau, kad mudviem rodytis kartu yra puikus sumanymas.

Ji atrodė šiek tiek atlyžusi, kai jis pasuko aštuoniasdešimtuoju greitkeliu į rytus, – padangos dainavo ant asfalto, o tamsūs debesys dengė naktinį dangų.

Artėjo priekinės šviesos, pravažiavo, ir Ridas du kartus patikrino, ar jų niekas neseka. Jis nemelavo. Jei kas nors pamatytų jį su Nike Džilet, jo darbui iškiltų rimtas pavojus.

– Atsiprašau, kad pavėlavau, – tarė ji.

– Dar turėjote dešimt minučių, – atsakė jis, sulėtindamas priešais raudoną šviesoforo signalą.

– Kas tuomet? Būtumėte išvažiavęs?

– Panašiai, – užsidegė žalia šviesa, ir jis pajudėjo paskui keletą užpakalinių žibintų salos link.

– Išties gražu, – nusijuokė ji ir pridūrė: – Nebuvote spaudos konferencijoje.

– Bet jūs nesitikėjote, kad ten būsiu.

Ji pažvelgė į jo pusę, ir jis pajuto jos įsmeigtas akis, bet ir toliau stebeilijo pro priekinį stiklą, įjungęs valytuvus, nes ant stiklo krito migla.

– Jūs žinote, kad esu nušalintas nuo bylos.

– Supratau. Ar todėl man paskambinote?

– Taip.

Jis pervažiavo tiltą į Taibio salą, instinktyviai pasukdamas į rytinį paplūdimį.

– Jūs norite pasiūlyti man straipsnio temą? – ji netgi nesistengė nuslėpti skepticizmo.

– Ne pasiūlyti. Apsikeisti.

– Tikrai? Nors paprastai vengiate manęs tarsi maro?

Jis stengėsi neviršyti greičio, kad neatkreiptų kieno nors dėmesio.

– Jūs pastebėjote.

– Turėjau būti kurčia, kvaila ir akla, kad nepastebėčiau. Išties, Ridai, elgėtės su manim, tarsi aš būčiau socialinis parijas.

– Ir esate. Jūs reporterė.

– Nesigilinkime į tai, – skubiai tarė ji. – Taigi kuo jūs norite apsikeisti?

Jo pirštai stipriai suspaudė vairą.

– Informacija.

– Apie Kapų Plėšiką.

Nėra priežasties trauktis.

– Teisingai.

Jis ją sudomino. Šimtu procentų. Džonio B. ypatingasis padažas skleidė pasaulinio garso kvapą, o Nikė spoksojo į Ridą, tarsi jam būtų atsiradusi trečia akis.

– Gerai, bet pirmiau kai ką išsiaiškinkime. Dabar. Jei prašysite manęs atskleisti šaltinius, jokiu būdu.

Jis sustojo šoninėje gatvelėje, netoli paplūdimio automobilių aikštelės, ir išjungė variklį. Per langą Ridas žvelgė į vandenyną. Juodi Atlanto vandenys buvo pikti, tamsiu paviršiumi ritosi putotos bangos.

– Pavalgykime, kol neatšalo, – jis ištiesė ranką į šaldytuvą, kurį laikė už priekinės sėdynės, ir ištraukė du butelius alaus. Atkimšęs padavė vieną jai, tada išėmė sumuštinius su kepsniais. – Jautienos ar kiaulienos?

– Nesvarbu... kiaulienos, – pridūrė ji, akivaizdžiai apstulbusi. – Ačiū, – ji paėmė sumuštinį ir saują servetėlių. – Ar tai taikos pasiūlymas?

– Taip, žinoma.

– Taigi? – ji bandė išvynioti pergamentinį popierių.

– Laikykite tai kyšiu.

– Jau sakiau, šaltinio neįvardysiu...

– Žinau. Supratau pirmą kartą, – jis atsikando sumuštinio ir žvelgė pro langą, tolyn už balto smėlio į tamsią jūrą. – Jūs gavote informaciją taip pat greitai, kaip ir nuovada. Taigi jums pranešinėja kažkas iš mūsiškių.

– Sakiau, kad šiuo klausimu nediskutuosiu.

– Suprantu. Tik jums leidžiama klausinėti. Tuomet tikriausiai mes neturime apie ką kalbėtis, – jis išgėrė didelį gurkšnį alaus ir pastebėjo, kad ji savojo dar net neparagavusi.

Tyla užsitęsė, ir galiausiai ji šiek tiek gurkštelėjo iš butelio.

– Aš žinau, kad turėjote romaną su Barbara Džin Marks. Ar todėl nedirbate šiame tyrime? – jam neatsakius, ji tarė: – Jei norite apsikeisti informacija, turite ją suteikti, ne tik gauti. Barbara Džin Marks mirė laukdamasi.

Jam suspaudė gerklę, bet jis nepajudėjo.

– Manau, jūs galite būti tėvas.

– Ji buvo ištekėjusi, – paaiškino jis, jausdamas, kaip suspaudžia po krūtine.

– Tas vaikinas pasidaręs vazektomiją, – Nikė stebeilijo į jį.

– Iš kur jūs žinote? – Ridas taip pat tai įtarė, nors Bobė niekada tiesiai jam to nebuvo sakiusi, bet kaip galėjo Nikė Džilet sužinoti? Iš ligoninės dokumentų?

– Aha. Jūs norite su manim dirbti, tuomet dirbkime, bet savo šaltinių aš neatskleisiu. Mano manymu, yra tik trys priežastys, kodėl jūs norite su manim derėtis, – ji iškėlė pirštą. – Pirma, norite, kad įvardyčiau savo informatorių, – prie pirmojo piršto iškėlė antrą. – Arba norite sužinoti, ką aš darau, nes niekas nuovadoje nepatiki jums paslapčių, – atlenkė trečią pirštą. – Arba ir viena, ir kita. Tikriausiai esate nusivylęs, kad buvote nušalintas nuo bylos, o ji jums tokia artima, ir tikitės, kad sujungus pajėgas jūs turėsite visą vidinę informaciją, – ji atsikando sumuštinio. – Aš neklausiu, kuo galiu būti naudinga jums, bet kuo jūs, atsižvelgiant į jūsų padėtį, galite būti naudingas man.

– Aš turiu informacijos, kurios nežino visuomenė.

– Ir jūs man ją pasakysite? – paklausė ji skeptiškai.

Jis įtemptai svarstė.

– Su sąlyga, kad neišspausdinsite jos, kol nebus baigtas tyrimas.

– Tiksliau, kai suimsite tą vaikiną arba kai jis bus pripažintas kaltu ir nuteistas.

– Aišku, kad po teismo.

– Kaip man tai padės? Aš nežinosiu daugiau nei kiti šio miesto reporteriai.

– Nepadės. Ne dabar. Bet viskam pasibaigus, tai būtų puikus sandoris knygai.

– Man to neužtenka, Ridai. Aš noriu išskirtinio straipsnio dabar. Laikraščiui.

– Aš negaliu rizikuoti tyrimu.

– Tuomet mes patekome į aklavietę, – ji atsikando sumuštinio, kramtė ir servetėle šluostėsi lūpų kampučius, nors automobilyje buvo tamsu. – Labai skanu. Ar jūsiškis jums nepatinka? – jis neatsakė, tad ji atsiduso. – Aš nesuprantu, ko jūs iš manęs norite.

– Aš noriu informacijos tą pačią minutę, kai ją gaunate jūs. Aš už tai atsilyginsiu, bet noriu turėti teisę pasakyti savo nuomonę dėl spausdinimo. Mano žodis turi būti paskutinis, – tikriausiai jį išmes iš darbo, bet dabar jam tai nerūpėjo. Jis troško greito keršto vėl smogti pasiruošusiam žudikui. – Bet jūs turite nespausdinti opios medžiagos, kol byla nebus išaiškinta. Taškas.

– Gerai, – pasakė ji, atidžiai šluostydamasi rankas. – Kadangi sudarėm sandorį, noriu jums kai ką parodyti. Ketinau nunešti į nuovadą rytoj rytą, bet... – ji kilstelėjo petį ir įkišo ranką į rankinę. Ištraukė kelis į įmautes įdėtus lapus. – Aš juos gavau.

Ridas įjungė salono lemputę ir, perskaičius pirmą laiškelį, jo kraujas sustingo į ledą.

ŠĮ VAKARĄ.

Tada antrą.

ATLIKTA.

Ir galiausiai trečią.

AR BUS DAUGIAU AUKŲ?
IKI DVYLIKTOS
NĖ VIENAS NEGALI BŪTI VISIŠKAI ĮSITIKINĘS.

Jam apmirė širdis. Laiškeliai buvo nuo žudiko. Nebuvo jokių abejonių. Pirmieji du buvo ant tokio pat popieriaus, parašyti tokia pat rašysena kaip jo gauti laiškeliai. Paskutinis akivaizdžiai buvo atsiųstas elektroniniu paštu.

– Kada juos gavote? – paklausė, o kūnas įsitempė kaip styga. Žudikas bendravo su Nike Džilet taip pat, kaip ir su juo. Kodėl?

– Prieš porą dienų.

Jis klausėsi, kaip Nikė aiškina radusi pirmąjį laiškelį ant priekinio automobilio stiklo, o antrąjį lovoje. Trečias atkeliavo elektroniniu paštu.

Ridas visiškai nebesivaldė. Jį sukaustė baimė.

– Maniakas buvo jūsų namuose, miegamajame, ir jūs nesikreipėte į policiją?

– Dabar kreipiuosi.

– Bet žudikas buvo jūsų namuose!

– Aš pakeičiau spynas, paskambinsiu saugos tarnybai ir paprašysiu, kad bute įvestų signalizaciją ir jutiklius.

– Jūs turite palikti tą butą. Išsikelti. Išvažiuoti, – jo mintys lėkė pašėlišku greičiu, varomos panikos. – Tai ne žaidimas, Nike. Tas vaikinas – blogiau nebūna. Tai labai bloga žinia. Kaip jis pateko į jūsų butą?

Ji papasakojo, kad durys nebuvo išlaužtos, ir smulkiai išdėstė, kas nutiko jai grįžus namo – nebuvo užstumtas vartelių skląstis ir katė buvo lauke. Jis staiga pagalvojo apie Robertos Peters katiną ir kaip galiausiai ji buvo palaidota gyva.

– Turėjote iškviesti policiją, – sumurmėjo jis. – Keisdama spyną galėjote per neapsižiūrėjimą sunaikinti įkalčius! Dėl Dievo, tas vaikinas sutelkęs į jus visą dėmesį. Jūs negalite ten grįžti.

– Tuomet aš nesu saugi nei darbe, nei kur nors kitur.

– Tikriausiai.

– Taigi? Ar manote, kad man turėtų būti skirta policijos apsauga visą parą?

– Žinoma.

– Ramiau, Ridai, – pasakė ji, paliesdama jo rankovę. – Ar jūs siūlotės šiam darbui?

– Matau, esate sumani mergina, – jis suvyniojo likusį sumuštinį į popierių ir įmetė į šaldytuvą. Pasukęs riešą, įjungė variklį.

– Kur mes važiuojam? – paklausė ji.

– Pas jus į namus, – jis paėmė savo mobilųjį telefoną. – Ten mūsų lauks nusikaltimo vietos tyrėjų komanda ir jei primygtinai norėsite likti namie, aš liksiu su jumis. Antraip būsite mano namuose.

– Palaukite...

Jis spustelėjo greičio pedalą ir pasuko į krašto gilumą.

– Taip bus, Nike. Ar susitarėme?

– Prakeikimas.

– Ar susitarėme?

– Šį vakarą turėčiau saugoti savo dukterėčią.

– Pamirškite.

– Bet...

– Ar norite įstumti ją į pavojų? – nejau Nikė išsikraustė iš proto?

– Žinoma, ne.

– Tuomet palikite ją su motina.

– Ji pas mano tėvus, – Nikė pažvelgė į laikrodį, o tuo metu *El Dorado* lėkė visu greičiu link Savanos. – Aš jau vėluoju.

– Paskambinkite ir pasakykite, kad ją pasiliktų. Tada paskambinkite seseriai. Juk ji turi mobilųjį, tiesa?

– Taip. Visada su savimi nešiojasi.

– Gerai. Tuomet skambinkite jai. Aš nejuokauju, Nike. Tai rimta. Pavojinga. Palikite dukterėčią nakčiai ten, kur ji yra. Patikėkite, geriau atrodyti kaip keistuolei nei būti nužudytai.

– Gerai jau, gerai, suprantu, – ji trynė rankas ir pro šalį lekiančio automobilio šviesoms melsvai nušvietus *El Dorado* vidų, jis pastebėjo raukšleles aplink jos burną ir kaip nervingai ji kramto lūpą. Ji suprato. Pagaliau.

Ji paėmė savo telefoną.

– Taigi kas jūs dabar esate? – nušvitus telefono klaviatūrai rinkdama numerį paklausė Nikė. – Mano asmens sargybinis?

– Atspėjote, – pasakė jis, viršydamas greičio ribą ir rinkdamas Silvijos Morizeti numerį. – Patikėkite, nesijaučiu dėl to laimingesnis nei jūs!

Kas bus kitas?

Žvelgdamas į televizorių ekranus, jis jautė nusivylimą, kad šį vakarą nebuvo užsiminta apie Kapų Plėšiką. Netgi rytinis sąmyšis Paveldo kapinėse jau nieko nebedomino. Spaudos konferencija seniai baigėsi, ir buvo rodomos tik kelios jos ištraukos.

Kvailiai.

Niekas nežiūri į jį rimtai.

Išskyrus Nikę Džilet. Ta, kurią tėvas praminė Smarkuole.

Tikriausiai dėl jos šviesiai rusvų plaukų ir ūmaus temperamento. Ji buvo sumani, seksuali ir nebijo siekti tikslo – moteris, su kuria reikia skaitytis.

Ji norėjo istorijos, ir jis jai ją padovanos – jos gyvenimo istoriją.

Ir mirties.

Jis sudribo ant kėdės prie rašomojo stalo ir įsispoksojo į priešais mirksintį kompiuterio ekraną. Savo sukurtus vaizdus, ekrano užsklandą su juodame fone šokančiais Bobės Džin Marks, Polinos Aleksander, Tomo Mesio ir Robertos Peters atvaizdais; kas trys sekundės jie virsdavo kaulais, griaučiais, tada subyrėdavo į pelenus tik tam, kad vėl įgautų pirminę išvaizdą. Tai buvo jo sukurta užsklanda.

Kiekvienąkart sėkmingai užkasęs savo aukas, Kovotojas paimdavo taip atsargiai surinktas nuotraukas, nuskenuodavo jas ir pridėdavo prie veidų kompozicijos, kuri pranykdavo jam prieš akis tik tam, kad vėl sugrįžtų.

Tik keturi veidai, bet greitai, labai greitai jų bus daugiau. Jis pagalvojo apie šiandien išsiųstus laiškelius ir nusišypsojo.

Jo rankos buvo drėgnos nuo laukimo.

Laižydamas lūpas, jis galvojo apie kitą pagrobimą.

Kitą nužudymą.

Įjungęs garso sistemą, jis klausėsi garso įrašų – pirmiausia Bobės Džin, jos siaubo, baimės, šauksmų ir maldavimų... ak, tai buvo puiku. Jam užsimerkus gyslose dainavo kraujas. Jo pimpalas laukdamas sukietėjo.

Tada jis išgirdo senutės verkšlenimą... Jos šauksmai jį jaudino, kaitino kraują ir greitino širdies plakimą. Jis galvojo apie Bobę Džin. Ir Nikę. Jo kvėpavimas pasidarė paviršutiniškas ir dažnas.

Lūpos buvo tokios sausos, kad jis apsilaižė.

Kas bus kitas?

Jis užsimerkė ir neramiai pirštu perbraukė į įmautes įkištas nuotraukas savo albume.

– Aus baus bus medaus...

Jo ranka sustojo. Jis pramerkė akį, kad pamatytų besišypsančios, aistringos, gražios moters nuotrauką... Nors nuotrauka

buvo daryta prieš daugybę metų, jis žinojo, kad ji vis dar yra patraukli kaip tada.

Jis jos norėjo.

Dieve, kaip jis jos norėjo.

Jo varpa pradėjo tvinkčioti, ir jis paklausė savęs, ar jai patiktų pabusti karste. Jis įsivaizdavo jos siaubą, iš baimės iškreiptus gražius bruožus, prašymus ir maldavimus pasigailėti, bet veltui. Iš panikos jos širdis beveik nustotų plakti. Oras karste išretėtų... plaučiai pradėtų liepsnoti... o, taip.

Jis pasijuto galingas.

Stiprus.

Gudrus.

Laukimas plazdėjo jo gyslomis.

Jis negalėjo sulaukti.

– Dabar tavo eilė, širdele, – sušnibždėjo jis šiurkščiai, erekcijai veržiantis pro kelnių užtrauktuką. O Dieve, kaip jis norėjo ją išdulkinti. Į ją įslysti. Parodyti jai, kad gali daryti su ja ką panorėjęs. Gal po to. Gal prieš tai. Panirti į jos karštą vidų... ar netgi į jos šaltą, negyvą skylę. Nesvarbu kada.

Jis nėra išdulkinęs nė vienos jų... niekada nepasidavė fantazijoms taip smarkiai, kad nepajėgtų atsispirti jų teikiamai pagundai. Bet gal šį kartą jis galėtų šiek tiek pakeisti savo ritualą.

Nuo laukimo padažnėjus pulsui, jis lėtai palenkė galvą prie iškarpų albumo ir jos gražus, besišypsantis atvaizdas susiliejo. Tada neužmerkdamas akių paliko ant įmautės šlapią bučinį.

DVIDEŠIMTAS SKYRIUS

– Tu ir vėl mane nuvylei, Nike. Gražu, labai gražu! – pašaipa Lilės balse buvo jaučiama, nors Nikės mobiliojo telefono ryšys buvo blogas.

Ridas išleido Nikę prie „Džonio B." restorano, kur buvo paliktas jos automobilis, ir dabar jai įvažiuojant į Savaną sekė iš paskos. Važiuodama gilyn į sausumą, kur tamsioje naktyje kvietė Savanos žiburiai, Nikė vargu ar pastebėjo pietinį upės kanalą, kitus automobilius ar greičio apribojimus. Visas jos dėmesys buvo sutelktas į telefoninį pokalbį su įpykusia seserimi.

– Juk sakiau, kad man nesaugu pasiimti Ofeliją, – ji pakartojo trečią kartą. – Nejau nesupranti? Kažkas įsilaužė į mano butą, Lile. Tas įsibrovėlis paliko man raštelį. Lovoje, – ją nukrėtė šiurpas pagalvojus, kad įsibrovėlis lietė jos patalynę, pirštais glostė lovą, rausėsi stalčiuose.

– Ar tai staigmena?

– Nejau nežinai, kad laisvėje vaikšto žudikas maniakas!? Tai jis galėjo įsibrauti į mano butą.

– Tai bent. Įdomu, ko jam brautis į tavo butą? Pasvarstykim. Gal dėl to, kad nenustoji apie jį rašiusi? Atkreipi jo dėmesį? Nieko keisto, kad esi taikinys. Jis įsiutęs.

– Jis įsiutęs ne ant manęs. Jam patinka mano rodomas dėmesys. Jis jo geidžia. Toks yra žudiko maniako mentalitetas.

– Nežinau. Ar jie turi mentalitetą?

– Taip, Lile, turi ir...

– Dėl Dievo, jis žudo žmones! Čia mentalitetas niekuo dėtas! – ji pratrūko, tada susivaldė. – Klausyk, Nike, aš suprantu. Aš suprantu. Tai tavo gyvenimas, ir tai yra svarbu, – Lilė akivaizdžiai nesugebėjo nuslėpti sarkazmo savo žodžiuose. – Taigi aš važiuoju pasiimti Ofelijos iš tėvų. Pamiršk, ką aš dabar veikiu. Pamiršk, kad maisto porcija čia kainuoja šimtą dolerių ir vakarienė skirta Melo remiamam kandidatui, kad tai yra svarbu jam, kad tai yra svarbu man. Juk viskas sukasi tik apie tave. Kaip visuomet.

– Ne, Lile, – karštai atsakė Nikė, išsukdama iš salos greitkelio. – Viskas sukasi apie tave. Kaip visada.

Lilė taip garsiai padėjo ragelį, kad Nikė krūptelėjo, tada įmetė telefoną į puodelio laikiklį prie vairuotojo sėdynės. Jai atrodė, kad turėtų jaustis blogai, bet nesijautė. Tik jau ne dėl sesers. Taip Lilė spręsdavo visas kritines situacijas. Pratrūkdama bartis.

Vis dar įpykusi ji vingiavo senamiesčio gatvėmis. Padariusi pernelyg staigų posūkį, kad nereikėtų sustoti užsidegus geltonai šviesai, ji liepė sau nusiraminti. Barnis su Lile nebuvo kažin kokia ypatinga naujiena. Ji su seserimi niekada nesutarė. Žvilgtelėjo į šoninio vaizdo veidrodėlį. Ridas vis dar važiavo iš paskos, neleisdamas jai pernelyg atsiplėšti ir nespausdamas *El Dorado* greičio pedalo tiek, kad ją aplenktų. Jo artumas tam tikra prasme ją ramino. Jai patiko žinoti, kad jis taip arti. Jis

buvo prieinamesnis, ir jai pasirodė, kad išgirdo jo balse naują toną, švelnesnį, tarsi ji jam rūpėtų – net jeigu tik todėl, kad jis buvo davęs priesaiką tarnauti ir ginti.

Vien nuo tos minties ji vos nepralėkė per raudoną šviesą.

– Atsitokėk, – perspėjo save. – Juk tavo svajonės sukasi apie Pirsą Ridą, – pasibjaurėjusi tokiomis mintimis, ji įsuko į savo vietą mažoje automobilių statymo aikštelėje. Skersgatvyje, kur stovėjo daugiabučio šiukšlių konteineriai, jau matėsi policijos automobilis. Raudoni ir mėlyni šviesos blyksniai mirguliavo ant kadaise prabangaus namo plytų, aukštų langų ir silpnai apšviestų švieslaidžių; dabar šią vietą ji vadino namais. Ištiesta geltona juosta neprileido artyn žiūrovų, ir pas keletą jos kaimynų degė šviesos. Keli drąsesni žmonės, skubiai ant pižamų užsimetę lietpalčius ir ištiesę kaklus stebeilijo į jos butą viršuje, o saujelė pašalinių jau buvo pradėję atakuoti kantraus veido pareigūną klausimais.

– Kas čia vyksta? – paklausė moteris. Ji buvo palindusi po skėčiu su dramblotu, susiglamžiusį treningą vilkinčiu vyru.

– Tikrai nežinau, – pasakė policijos pareigūnas. – Jei pasitrauktumėte ir leistumėte mums dirbti savo darbą, būtume dėkingi.

Stambus vyriškis užuominos nesuprato.

– Nežinia kas, bet kažkas vyksta viršutiniame bute, bokštelyje, – skėtis pakrypo, nes smalsūs kaimynai iškišo nosis paspoksoti į Nikės butą. Nikė pasitraukė kelis žingsnius atgal, už skėčio, kad landūs kaimynai jos nepamatytų, ir pajuto dėkingumą, akies krašteliu pamačiusi ateinantį Ridą.

– Argi ne ten gyvena Nikė Džilet? – paklausė moteris po skėčiu. Nikė paėjo dar toliau. – Tai ji ta reporterė, rašanti apie Kapų Plėšiką...

Nikė ėmė trauktis tolyn, nespėjus jiems atsisukti ir suvokti, kas ji tokia. Ji vos neatsitrenkė į Ridą, šis pačiupo jai už rankos

ir nuvedė tolyn. Šį kartą ji jautė dėkingumą, kad gali pasikliauti kažkuo kitu ir jausti jos dilbį apkabinusius stiprius pirštus. Bent trumpam pasijuto apsaugota, nors žinojo, kad tai tik laiko klausimas, kada ją pastebės ir atpažins. Pradėjo rinktis daugiau kaimynų. Laimė, daugelis žiūrovų stovėjo atokiai nuo policijos, rinkdamiesi sutemų ar savo priebučių saugumą. Tik keli automobiliai iš lėto pravažiavo pro šalį, jų vairuotojai žiūrėjo išplėtę akis, keleiviai pirštais rodė į elegantišką seną namą, o sirenų gausmas naktyje vis artėjo.

– Tai bus trijų arenų cirkas, – tyliai sumurmėjo Nikė.

– Arba keturių, – sutiko jis.

– Dėkui. Pasijutau daug geriau.

Vienas uniformuotų pareigūnų automobiliams lėtai slenkant gatve ėmė reguliuoti eismą, modamas stebėtojams eiti tolyn, o drėgnas, ledinis vėjas čaižė Nikei skruostus ir plazdeno apsiausto kraštus.

– Mums reikės rakto, – pasakė Ridas.

Ji norėjo paprieštarauti, nes jai nepatiko, kad bus įsiveržta į jos privačią erdvę, bet pasiraususi rankinėje rado raktų žiedą ir numovė namų raktą.

– Eisime į vidų, kai tik gausime leidimą.

– Iš ko?

– Iš Dianos Mozes. Patikėkite, ji pavadinta taikliai. Nuovadoje ji skelbia Dievo žodį.

Nikė sukikeno, nors nervai buvo įtempti. Ji pakėlė akis į Ridą – jis nesišypso, bet jo akys atrodė šiltesnės nei anksčiau, visąlaik atšiaurus veidas ne toks griežtas, o po išoriniu šiurkštumu buvo galima justi švelnumo užuomazgų.

– Palaukit čia, – pasakė jis, paleisdamas jos ranką, nes kaip tik atvažiavo nusikaltimo vietos tyrėjų automobilis, du policijos ekipažai ir WKAM televizijos naujienų vanas. Nikė stebėjo

išlipantį reporterį ir operatorių, o Ridas kalbėjo su smulkute juodaode, iš pažiūros amžinai rūškanos išvaizdos moterimi. Ji smalsiai dėbtelėjo į Nikės pusę, bet jos piktas žvilgsnis tik dar labiau pagilėjo, – matyt, dar viena žiniasklaidos gerbėja, tada Ridas pristatė jai Dianą Mozes ir padavė Nikės raktą.

– Labas. Kas čia dedasi? – pagaliau pabudo Fredas Kuperis, buto šeimininkas, ir neatrodė laimingas dėl to, kas čia vyksta. Apsivilkęs dryžuotą chalatą, jis išbėgo iš už namo kampo kaip buldogas. Jo reti šviesūs plaukai buvo pasišiaušę, o maišeliai po akimis rodė, kad jam reikia daug daugiau miego. – Ką visa tai reiškia, velniai rautų? – įsmeigęs žvilgsnį į Nikę, jis sustingo ir suspaudė lūpas. – Kodėl aš nesistebiu, kad tai susiję su jumis?

Dabar buvo Nikės eilė skubiai supažindinti.

– Fredas Kuperis, šeimininkas, detektyvai Ridas ir Mozes. Jie nori apžiūrėti mano butą. Aš leidau.

– Žinoma... bet... – Fredas buvo sutrikęs ir nesidžiaugė taip susiklosčiusiais įvykiais. Jis stebeilijo į didėjančią policininkų ir stebėtojų minią. – Jėzau...

Į pagalbą atėjo Ridas. Pokalbis buvo trumpas. Ridas paaiškino, kodėl jie tai daro, o Diana Mozes jau lipo laiptais į Nikės butą.

Kuperis atsitraukė ir toliau ėjo sargybą po savo priebučio stogeliu. Petimi atsirėmęs į durų staktą žiūrėjo, kaip griaunamas jo paprastai nuspėjamas, tvarkingas gyvenimas.

Policininkai ištempė juostas aplink pėsčiųjų taką ir vartelius, tada, prieš lipdami į Nikės butą, ėmė atidžiai tyrinėti namo išorę. Buvo keista matyti, kaip aplink jos namus knibžda policininkų, ieškančių prieš ją padaryto nusikaltimo įkalčių. Ji nenorėjo net pagalvoti, kiek nusikaltimo vietų yra aplėkusi trokšdama žinių, ir tik probėgšmais pagalvodavo apie aukas, nes jai rūpėdavo tik viena – kas, ką, kada ir kodėl.

– Pirmiau tegul jie apsižvalgo lauke, – pasakė Ridas, vėl pagriebdamas Nikei už rankos, nes ji jau ketino eiti paskui pareigūną pro vartelius. – Nors po įsilaužimo jau praėjo daugiau nei para, jie gali rasti ką nors svarbaus.

– Gerai, bet mano katė išeis iš proto.

Pirštai, apglėbę jos alkūnę, neatsileido.

– Ji pripras.

– Nepažįstate Dženings. Ji pyks kelias savaites! – mėgino įtikinti, žvelgdama aukštyn į savo butą. – Katžolei išleisiu visą palikimą.

Jis prunkštelėjo ir pažvelgė į ją. Pirmą kartą ji buvo įsitikinusi, kad jis tikrai žvelgia į ją. Jo žvilgsnis skverbėsi pro rimtos reporterės odą gilyn, ieškodamas moters, kurią ji paprastai laikydavo po užraktu.

– Manau, išgalėsite, – pasakė jis, o gatve akindamas šviesomis atriaumojo dar vienas policijos automobilis.

Sucypė padangos, ir automobilis sustojo.

– Morizeti, – pasakė Ridas.

Iš keleivio vietos, nutaisęs svarbaus pareigūno veidą, skubiai išlipo Klifas Sibertas. Jis žvilgtelėjo į Nikės pusę, tada akimirksniu nukreipė dėmesį į Ridą ir šis paleido jos ranką. Klifo kakta buvo susiraukšlėjusi, lūpos sučiauptos. Atrodė, kad jis tuoj pratrūks.

– Tu iškvietei? – paklausė jis, nukreipęs žvilgsnį į Ridą.

Nikė pajuto, kad tuoj kils barnis, ir įsikišo.

– Palaukit. Aš paskambinau detektyvui Ridui ir papasakojau apie įsilaužimą.

– Jūs paskambinote jam, – Klifas akivaizdžiai tuo netikėjo.

– Panelė Džilet turi Kapų Plėšiko įkalčių ir nori jais su mumis pasidalyti. Taigi, kai baigsime čia, visi važiuosime į nuovadą.

– Palauk, Ridai. Tu nušalintas nuo bylos, – Klifas rūsčiai pažvelgė į vyresnįjį detektyvą ir vos judindamas lūpas pridūrė: – Po velnių, ką tu darai? Okano atims ženkliuką ir nudirs tau kailį.

Akies krašteliu Nikė pastebėjo ateinančią detektyvę Morizeti.

– Ei, berniukai. Užtenka. Nebūkit karštakošiai.

– Tai mano kaltė, – įsiterpė Nikė. – Aš žinojau, kad detektyvas Ridas buvo iškviestas į Dalonegą ir buvo artimas vienai aukų, taigi pirmiausia į jį ir kreipiausi. Nuo pat šios bylos pradžios palikinėjau detektyvui Ridui žinutes.

Klifo žvilgsnis, kurį jis įbedė į Nikę, buvo ledinis kaip mirtis.

– Detektyvas Ridas nušalintas nuo šios bylos, panele Džilet. Maniau, taip ugningai aprašydama su Kapų Plėšiku susijusius įvykius žinosite, kad atsakinga yra detektyvė Morizeti, o jai padedu aš.

– Paklausyk, Sibertai, pasistenk šiek tiek sumažinti testosterono lygį, – Morizeti auskaruose atsispindėjo gatvės žibintų šviesa, platinos spalvos styrintys plaukai įgavo pilkšvai melsvą atspalvį, o tuo metu skersgatvyje sustojo dar vienas spaudos vanas. – Nuostabu. Dar daugiau mulkių reporterių, neskaitant dabartinės draugijos.

Vaną pasitiko uniformuotas pareigūnas ir vairuotoją su žurnalistu sulaikė prie užtvaros. Keista stovėti kitoje mikrofono pusėje, pagalvojo Nikė, keista jaustis auka, užuot buvus smalsia reportere, ieškančia istorijos ir kabliuko, kuris padarytų jos istoriją geriausią.

Morizeti ir toliau bandė išskirti Ridą ir Sibertą.

– Man nusispjaut, kas paskambino ar kas sureagavo. Tai nesvarbu. Taigi imkimės darbo ir išsiaiškinime, kas čia dedasi, kol žiniasklaida nelipa mums ant kulnų, – ji nukreipė žvilgsnį nuo Siberto į Ridą. – Eime, – ir patraukė prie vartelių.

Stipriai sukandęs dantis Klifas atsiliko nuo jos tik per žingsnį.

– Panelė Džilet sakė, kad aną vakarą buvo įsilaužta į jos butą. Tas, kuris tai padarė, paliko raštelį su eilėraštuku. Atrodo, jis nuo Kapų Plėšiko, – pasakė Ridas.

– Po galais, – likus žingsniui iki laiptų, Morizeti suakmenėjo ir apsisuko ant batų iš gyvačių odos kulno. – Manau, atsinešėte jį.

– Ji atidavė jį man, – pasakė Ridas. – Pamaniau, nusivešime į nuovadą ir palyginsime su kitais rašteliais, – jis turėjo pamatyti Klifo reakciją, nes pridūrė: – Taip, ji žino, kad Kapų Plėšikas siunčia mums laiškelius.

– Ridai, – įspėjo Morizeti.

– Panelė Džilet sutiko šios informacijos nespausdinti, kol, nuovados manymu, neateis tinkamas laikas.

– Tai tu sudarinėji sandorius? Kaip nušalintas nuo bylos pareigūnas daug vadovauji, – sumurmėjo Klifas.

– Užtenka, – Morizeti įbedė žvilgsnį į abu vyrus. – Sučiupkime šį tipą. Jūs, – parodė pirštu į Nikę, – laukite lauke, kol pakviesime į vidų, ir tada žiūrėkite, kur einate. Diana Mozes – nusikaltimo vietos tyrėja – pasakys jums, ką galima ir ko negalima liesti, ir jumis dėta jai paklusčiau. Aišku?

Nikė linktelėjo.

– Aišku.

– Ir aš susirasčiau kitą vietą pernakvoti, – Morizeti žvilgsnis nukrypo į Rido veidą, tada grįžo prie Nikės. – Kur nors saugiai. Gal pas tėvus ar pas draugę. Pas žmogų, kuriuo galite pasitikėti.

– Aš jau pakeičiau spynas, – užprotestavo Nikė.

– To neužtenka. Mums gali prireikti daugiau laiko. Galite pasiimti kelis būtinus daiktus. Atsarginių drabužių.

Nikė ginčijosi toliau:

– Palaukite, čia mano namai.

– Į kuriuos buvo įsilaužta, – detektyvės Morizeti veide humoro nebuvo nė pėdsako. – Nekvieskime bėdos dar kartą. Aišku?

– Gerai. Taip... aišku, – pasakė Nikė, pakėlusi akis į butą bokštelyje ir jausdama šaltuką. Kapų Plėšikas buvo jos namuose. Iškrypėlis, kišantis gyvas moteris į užimtus yrančių kūnų karstus, vaikščiojo po jos mažus kambarius, lietė jos stalviršį ir komodą, gal net gulėjo jos lovoje, naršė jos stalčiuose. Ją nukrėtė šiurpas.

Morizeti buvo teisi.

Šiąnakt ji čia nepasiliks.

Bent jau šiąnakt. Akies krašteliu ji pastebėjo šmėstelint šešėlį ir judančias apatines laurų gyvatvorės šakas. Nikės širdis vos nesustojo ir ji smarkiai krūptelėjo, bet paskui suvokė, kad išgąsdinta jos katė šmurkštelėjo po vienu policijos automobilių. Jos akys buvo išplėstos, o ji pati susirietusi už rato spoksojo į Nikę.

Moteris priklaupė ant vieno kelio.

– Eikš, Džen, – pašaukė ji, jausdama gyvūno nerimą. – Viskas bus gerai.

Bet katė net nepajudėjo. Jai ištiesus rankas gyvūnas sušnypštė, parodydamas adatos aštrumo dantis, nušliaužė į tolimesnį kraštą po automobiliu ir susigūžusi spoksojo į namą.

Tarsi būtų jautusi blogio esmę.

Tarsi netoliese būtų tykojęs Kapų Plėšikas.

Slėpęsis sutemose.

Stebėjęs.

Laukęs.

Nikei išdžiūvo gerklė. Tada ji pajuto šaltą drėgną vėją, traškinantį medžių šakas, slepiantį garsus, ir naktį, gaubiančią patį siaubingiausią žudiką, kuris nusprendė susisiekti su ja.

Į aikštelės betoną brūkštelėjo žingsniai.

Ji greitai atsisuko, bet nieko nepamatė.

O gal pamatė?

Ar ten buvo šešėlis netoli skersgatvio tarp lapų?

Tamsi, pro šalį einanti figūra ar tik šviesos apgaulė?

Ar paparčio lapai virpėjo kažkam praėjus?

Staiga, pajutusi baimę, ji atsitraukė atgal ir į kažką atsimušė, į žmogų, ir vos nenumirė iš išgąsčio.

– Nike? – paklausė Rido balsas. Staigiai pasisukusi, ji pamatė, kad detektyvas atidžiai žiūri į ją. – Gerai jaučiatės?

– O jūs gerai jaustumėtės? – ji stengėsi pašmaikštauti, bet jos balsas truputį virpėjo.

– Aš? Po velnių, ne. Būčiau mirtinai išsigandęs.

– Taip, maždaug taip ir jaučiuosi, – susikišusi rankas į apsiausto kišenes, ji paklausė: – Ar jau galima eiti vidun?

– Manau, kad taip. Eime, – dar kartą stipriais pirštais apglėbė jos ranką ir stumtelėjo link takelio. Pažvelgusi į laiptus, ji suprato, kad daugiau niekada nekops jais, nejausdama šlykščios baimės. Kartą Kapų Plėšikas įsilaužė į jos namus. Kas sutrukdys jam vėl įsilaužti?

Morizeti nepatiko mintys, kurios užplūdo ją važiuojančią tuščiomis ir tamsiomis Savanos gatvėmis. Kažkas šiame tyrime ne taip, kažkas smarkiai ne taip. Ji buvo pavargusi, nepatenkinta, susirūpinusi dėl vaikų, paliktų naktį su aukle apsiblaususiomis akimis, ir jai visai nereikėjo šių nemalonių įtarinėjimų.

Ridas ir Nikė Džilet?

Kas tarp jų vyksta? Ar jie turi romaną?.. Jų buvimas greta vienas kito, kol buvo apieškomas Džilet butas, atrodė keistas... nesuderinamas... tarsi juos sietų kažkas daugiau, nei matoma.

Bet Ridui nepatiko reporteriai, ypač įžūlūs, tokie kaip panelė Džilet. Tačiau...

Morizeti moteriška nuojauta, kuri kartais būdavo palaima, bet dažniau prakeikimas, šiąnakt dirbo viršvalandžius. Ir ne ji viena juto ore tvyrančius pokyčius. Važiuodama senomis Savanos gatvėmis, ji stengėsi nepastebėti, kad jos naujasis partneris užsisvajojęs. Piktas ant pasaulio. Per jų trumpą kelionę iki nuovados Klifas Sibertas nepratarė nė žodžio. Jai prisidegus cigaretę, jis netgi metė jai suirzusį „nekenk mano plaučiams" žvilgsnį. Koks griežtas. Pasukus į Haberšamo gatvę, ji pamatė Rido *El Dorado*, važiuojantį įkandin jų. Nikės Džilet mažytis hečbekas važiavo paskui jį, ir visi trys automobiliai vienas paskui kitą įriedėjo į aikštelę. Sibertas stebėjo šį paradą šoninio vaizdo veidrodėlyje ir jai pastačius automobilį jo niūri išraiška pasidarė dar niūresnė. Jis iššoko lauk Morizeti nespėjus išjungti variklio. Taip, su juo bus smagu, pagalvojo ji, tikras linksmuolis. Ji nusprendė, kad jai būtinai reikia sutraukti dūmą prieš susiduriant su Ridu ir Sibertu tardymo kambaryje. Stabtelėjusi parūkyti, ji pastebėjo, kad Ridas ir Džilet elgiasi pernelyg bičiuliškai – juodu ėjo į vidų, glaustydamiesi nuo stipraus vėjo. Prisidegusi Morizeti porą kartų stipriai įtraukė nikotino ir nuėjo prie durų. Užspaudė pusiau surūkytą *Marlboro Light* cigaretę peleninėje. Kodėl Kapų Plėšikas išskiria Nikę Džilet ir Pirsą Ridą? Ką jie turi bendro su skaičiumi „dvylika"? Ridas buvo susijęs su viena aukų, bet Nikė Džilet, kiek Morizeti žinojo, nebuvo.

Gal laiškeliai pateiks taip reikiamą užuominą.

Tardymo kambaryje ji ėmėsi šeimininkės vaidmens. Ridas stovėjo netoli durų, – tikriausiai pripažindamas savo nušalinimą nuo bylos, – o Sibertas ir Nikė Džilet užėmė porą kėdžių. Nuovadoje buvo tylu, tik keli policininkai dirbo naktinėje

pamainoje. Net čia, Savanos saugumo tvirtovėje, naktis atrodė sutrikdyta. Praradusi pusiausvyrą. Netgi šiek tiek klaiki. Tačiau klaiku atrodė viskas, kas buvo susiję su šia byla.

Nikė Džilet pateikė savo draugų ir bendradarbių sąrašą ir pažymėjo tuos, kurie turėjo raktus nuo jos namų arba jais naudojosi jai nuomojantis tą butą. Morizeti pasirodė, kad sąrašas pernelyg ilgas ir, jos nuomone, nebaigtas, nes buvo sudarytas paskubomis, bet tai jau pradžia. Morizeti priminė reporterei, kad tai, kas čia aptariama, yra neoficialu, ir išklausė Nikės Džilet pasakojimą, kaip ji rado laiškelius ant automobilio, namuose ir gavo į elektroninį paštą darbe.

– Iš esmės tai yra tas pats, ką gavau aš, tik kitais žodžiais, – pasakė Ridas, tada pakėlė ranką, norėdamas nutraukti Morizeti. – Panelė Džilet žino, kad aš gavau elektroninį laišką. Mes apie tai kalbėjome. Ji to neišspausdins, kol nepadarysime oficialaus pareiškimo.

– Bet pranešiu, kad žudikas susisiekė su manimi, – įsiterpė Nikė. Ji atrodė ne mažiau pavargusi nei Morizeti. Po akimis matėsi tamsūs ratilai, lūpų dažai nusitrynę, plaukai susivėlę. Bet ji vis dar buvo nusiteikusi karingai. Tikriausiai todėl, kad buvo Didžiojo Rono Džileto dukra.

– Norėčiau pamatyti straipsnį, prieš jam patenkant į spaudos kioskus.

– Per vėlu, – Džilet pervėrė Morizeti skvarbiu žalių akių žvilgsniu. – Palikau juodraštį redakcijoje su nurodymu spausdinti, jei neatvažiuosiu įrašyti papildomų faktų.

Morizeti įtempti nervai neatlaikė.

– Jūs trukdote tyrimui.

– Ne, detektyve, aš jam padedu, – Nikė Džilet atidarė savo didžiulį krepšį, ištraukė į įmautes įkištus laiškelius ir numetė ant stalo. – Čia kopijos. Ridas turi originalus.

– Jėzau, – sumurmėjo Klifas ir kaip koks ištižėlis perbraukė ranka burną. Jis keistuolis, nusprendė Morizeti, tačiau neturėjo laiko galvoti, kas dedasi jos naujo rūstaus partnerio galvoje. Vis dėlto ji pajuto, kad ilgisi darbo su Ridu. Morizeti jį suprato. Bet ar tikrai? Akies krašteliu ji matė, kaip jis, sudėjęs rankas ant krūtinės, atsirėmė petimi į durų staktą. Jai kėlė nerimą jo ryšys su Nike Džilet. Morizeti atrodė, kad Ridas bičiuliaujasi su priešu. Argi ne jis šimtą kartų sakė, kaip nekenčia žiniasklaidos?

O dabar gulėjo su jais vienoje lovoje... arba su viena... arba netrukus atsiguls, jeigu ji teisingai suprato signalus. Po velnių, kas dedasi jo galvoje?

Jis perskaitė laiškelį:

AR BUS DAUGIAU AUKŲ?
IKI DVYLIKTOS
NĖ VIENAS NEGALI BŪTI VISIŠKAI ĮSITIKINĘS.

– Išties toks pat, kokį jūs gavote, – pasakė ji Ridui.

– Ne tik toks pat. Tai tęsinys.

– Ką turite galvoje? – paklausė Nikė, bet Silvija Morizeti suprato Ridą.

– Suprantu. Pakartojama eilutė... ir taip sujungiama... „Jau galime skaičiuoti iki keturių. Trečdalis darbo atlikta. Ar bus daugiau aukų? Ar bus daugiau aukų? Iki dvyliktos niekas negali būti įsitikinęs šimtu procentų.“

– Monotoniškas skaitymas, tarsi vaikiškas eilėraštukas, – pasakė Nikė.

Sibertas pažvelgė į reporterę; jo akyse buvo kažkas familiaraus, bet jis iškart tai nuslėpė.

– Ką reiškia dvylikta?

– Gruodžio dvylikta? – pasakė Nikė. – Tai labai greitai.

– O gal tai aukų skaičius? – išdrįso įsiterpti Ridas ir Sibertas pasiuntė jam žudantį žvilgsnį.

– Dvylika? Bus dvylika? – Džilet atrodė pasibaisėjusi.

Morizeti užbaigė spėliones:

– Nekurkime teorijų. Ir atminkite, viskas, ką čia girdėjote, yra neoficialu. Kai tyrimas baigsis...

– Pirmiau išaiškinkime bylą, – įsiterpė Sibertas.

Amen, pagalvojo Silvija. Pirmą kartą ji pritarė savo naujajam partneriui. Ir pagalvojo, kad greičiausiai paskutinį.

Dvylika.

Tai buvo raktas. Nikės smegenys buvo pernelyg pavargusios, kad galvotų, ką tai galėtų reikšti, bet tame skaičiuje buvo kažkas svarbaus, ką ji turės išnagrinėti, mąstė ji, važiuodama į tėvų namus. Nikė paskambino tėvui iš nuovados ir paaiškino, kad jai reikia pas juos pernakvoti, žinojo, kad atvykus jai bus užduota daugybė klausimų. Na ir tegu. Geriau jau tegu tėvai išgirsta viską iš jos lūpų nei iš Savanos paskalų malūno, dvidešimt keturias valandas per parą sukančio faktus ir prasimanymus.

Dvylika, dvylika, dvylika. Dvidešimt keturi pusiau. Pusė dienos? Dvylika skaičių ant laikrodžio ciferblato. Dvylika spurgų tuzine, dvylika narių prisiekusiųjų teisme, dvylika Kalėdų dienų... Kadangi buvo švenčių metas, jai į galvą atėjo daina.

– Dvyliktąją Kalėdų dieną mano meilė padovanojo man... dvylika... būgną mušančių būgnininkų... – ji dainavo ne į toną, tada žvilgtelėjo į užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Gatvė buvo tuščia, išskyrus dvi ją sekančias priešakinių žibintų šviesas.

Detektyvas Pirsas Ridas.

Dirba.

Seka ją.

Prižiūri, kad ji būtų saugi.

Mintis, kad jis yra šalia, leido jai jaustis saugiau važiuojant šaltomis, vienišomis gatvėmis ir stebint mašinos žibintų žaismą ant medžių kamienų, baltų tvorų ir vingiuojančio kelio priekyje. Ji matė kelis priešpriešiais atvažiuojančius automobilius, ir jos žibintų šviesos spėjo apšviesti oposumo akis, kai šis kėblino už azalijų ir paparčių gyvatvorės. Nikei buvo keista, kad ją sujaudino Rido sprendimas palydėti namo. Paprastai tokiomis emocijomis ji bjaurėdavosi.

Tačiau iš nuovargio ji nepastovėjo ant kojų. Negalėjo blaiviai mąstyti. Visa tai paaiškino jos keistus jausmus Ridui. Turėjo paaiškinti. Niekas daugiau neturėjo prasmės. Po kelių valandų spaudos kioskuose pasirodys laikraštis su jos straipsniu pirmame puslapyje, ji labai nekantravo. Nikė įsuko į tėvų medžiais apsodintą keliuką ir sustojo. Rido kadilakas įčiuožė į gretimą vietą. Detektyvas nuleido langą.

– Palauksiu, kol įeisite į vidų, – pasakė.

– Dėkui, – pamojavusi ji nutempė savo krepšį iki garažo, surinko durų kodą ir praėjo pro savo motinos penkiolikos metų senumo mersedesą ir naujutėlaitį tėvo BMW kabrioletą – vidutinio amžiaus krizė, nors tėvas pro ją pralėkė prieš dešimt ar penkiolika metų. Atidariusi duris į virtuvę ji vos neatsitrenkė į motiną, trapią būtybę, susisupusią į minkštą geltoną chalatą ir įsispyrusią į derančias prie jo šlepetes.

– Dieve mano, Nikole, kas čia dedasi? – paklausė Šarlena, iš susirūpinimo sukinėdama deimantinį kryželį, kuris amžinai kabojo jai ant kaklo. – Tai susiję su Kapų Plėšiku, tiesa?

Nikė negalėjo meluoti.

– Taip. Mama, prašau nepulti į paniką, bet po kelių valandų tu skaitysi laikraščius, todėl turi žinoti, kad tas vaikinas susisiekė su manim.

Šarlena aiktelėjo.

– Žudikas?

Jos tėvas stovėjo darbo kambario tarpduryje.

– Susisiekė su tavim? – pakartojo jis kimiu, žemu ką tik iš miego pabudusio žmogaus balsu, jo išretėję plaukai buvo suvelti, akiniai šiek tiek pakrypę ant nosies. – Kaip?

– Tai ilga istorija, tėti, o mano akys merkiasi. Viską papasakosiu rytą.

– Ar tau gresia pavojus? – paklausė jis.

– O Dieve, – Šarlena trynė deimantinį kryželį, tarsi tai būtų padėję jai atremti velnio ataką. – Žinoma, jai gresia pavojus. Ji rizikuoja, ir dabar... jei tas pabaisa su tavim susisiekė...

– Aš tikrai nežinau, ar tai jis, – sąžiningai atsakė Nikė. – Galbūt kažkas kitas neduoda man ramybės, bet aš taip nemanau, – ji pakėlė pavargusią ranką. – Tai ar galiu čia permiegoti?

– Žinoma.

Jungdamas signalizaciją, jos tėvas šiaip ne taip nusišypsojo.

– Visada, Smarkuole. Juk tu žinai. Jei čia kas nors pamėgins drumsti tau ramybę, turės reikalų su manimi.

– Ir tavo asmeniniu arsenalu.

– Teisingai.

Jos tėvas anksčiau buvo kariškis, bet Antrąja pataisa naudojosi iki kraštutinumo. Už teisę turėti ginklą jis kautųsi iki mirties. Jo gyvybei grėsė pavojus daugiau nei kartą. Ir teisėju jis dirbo gana ilgai, taigi nusikaltėliai, kuriuos jis pasiuntė į kalėjimą iki gyvos galvos, dabar kalinių reabilitacijos ar lygtinio atleidimo nuo bausmės prieš terminą komisijos sprendimu vėl vaikščiojo gatvėmis.

Didysis Ronas manė, kad reikia būti apsiginklavusiam, todėl turėjo šratinių šautuvų, revolverių ir AK-47 automatą.

– Pasimatysime iš ryto.

Ji ėmė lipti laiptais į viršų, į kambarį, kuriame užaugo, ten įjungė naktinę lemputę. Jauki šviesa nušvietė gėlėtais apmušalais išklijuotas sienas, tais pačiais, kuriuos ji padėjo mamai išrinkti daugiau nei prieš dvidešimt metų. Klevo medžio lova, prie jos derantis rašomasis stalas ir komoda stovėjo tose pačiose vietose kaip tada, kai Nikė čia gyveno.

– Jėzau, beveik baugu, – pagalvojo ji garsiai, pirštais liesdama ant lentynos išrikiuotus teniso trofėjus, laimėtus vidurinėje mokykloje. Išleistuvių vakaro puokštelė vis dar buvo prisegta prie skelbimų lentos, taip pat ir nuotraukos iš mokyklos ir koledžo laikų. Nublukęs studentiškos kepurės kutas kabojo nuo veidrodžio kampo, slėpdamas Endriu ir Simonos nuotrauką, kurią Nikė buvo užkišusi už veidrodžio rėmo. Dabar ištraukė ją ir įsmeigė žvilgsnį.

Endriu, gyvybingas ir veržlus, apkabinęs Simoną per pečius. Tamsiaplaukė, liekna kaip nendrė Simona, Viduržemio jūros regiono protėvių bruožų, atpažįstamų iš tamsių akių ir odos atspalvio, ir Endriu, aukštas šviesiaplaukis, atletiško sudėjimo, primenantis normandų karį. Tą fotoaparato įamžintą akimirką Simona žvelgė į jį, tarsi jis būtų buvęs dievas. Arba kritęs stabas, pagalvojo Nikė, kramtydama apatinę lūpą ir klausdama savęs, kodėl ši nuotrauka neduoda jai ramybės, bet atsakymo nerado.

– Tu esi paprasčiausiai pavargusi, – sumurmėjo ji, padėdama nuotrauką ir žvalgydamasi po savo seną kambarį. Matyti, kad Šarlena Džilet tvirtai tikėjo, jog reikia išsaugoti praeitį, nepertvarkant, neatnaujinant ir nekeičiant vaikų kambarių į siuvimo patalpas ar mažytes sporto sales, ar netgi svečių kambarius.

Nikė atidarė rašomojo stalo stalčių ir rado apdulkėjusį nuotraukų albumą. Savo albumą. Viduje buvo jos mėgstamos nuotraukos iš pradžios mokyklos, vidurinės ir koledžo.

Ji greitai vertė lapus su savo šeimos ir draugų nuotraukomis. Visur, žinoma, dominavo Endriu. Jo besišypsantis atvaizdas veržėsi iš albumo puslapių, ar jis būtų kvailiojęs, ar pozavęs su futbolininko uniforma. Jo plaukai visuomet buvo trumpai kirpti, veidas švariai nuskustas, kad matytųsi keturkampis, toks pat kaip tėvo smakras.

Endriu buvo Didžiojo Rono sudėjimo, stiprus kaip jautis, tačiau pakankami greitas, kad galėtų žaisti saugu ir pagrindiniu puolėju futbolo komandoje. Nors sumanumo jam užteko, stigo tėvo ambicijų ir atsidavimo, todėl pernelyg dažnai jis pasukdavo lengvesniu keliu... ne taip, kaip ji. Ji vienintelė iš Ronaldo Džileto vaikų paveldėjo tėvo veržlumą. Lilė ir Kailis buvo daugelyje šeimos nuotraukų, bet objektyvas dažniausiai buvo nukreipiamas į Endriu, ir Nikė klausė savęs, ar taip nutiko todėl, kad jos vyresnysis brolis buvo labai fotogeniškas, ar todėl, kad fotografas visada ieškojo jo.

Nuotraukose buvo ir kitų žmonių. Kai kur matėsi Klifas Sibertas, kvailiojantis su Endriu, darantis grimasas prieš fotoobjektyvą, retsykiais išsiviepęs ir šnairuojantis į Nikę. Vėliau darytose nuotraukose atsirado Simona – ji arba juokėsi su Nike, arba buvo apsikabinusi Endriu. Stulbinama pora, jie buvo labai įsimylėję.

Arba taip atrodė.

Tačiau tai buvo melas. Endriu su ja išsiskyrė.

– Tu duodi pernelyg didelę valią vaizduotei, – sušnibždėjo Nikė, pajutusi, kad miega stovėdama. Tačiau ji ir toliau vertė puslapius, žvelgdama į nuotraukas iš koledžo ir vasaros atostogų, įskaitant jos pirmą tikrą darbą „Sargybinio“ redakcijoje. Ten buvo Nikės ir Šono nuotrauka, abu apsikabinę vienas kitą per liemenį, vėjas plaiksto jų plaukus stovint ant smėlio kopos, o paplūdimio žolė kutena basas kojas. Tada Šonas atrodė

jaunesnis, švariai nuskustu veidu, berniukiška ir nekalta šypsena, bet jis buvo sveikas ir stiprus, ruošėsi stoti į karinį jūrų laivyną ir tikriausiai jau buvo susidėjęs su kita moterimi. Nikė klausė savęs, kas nutiko tai mergaitei... kuo ji buvo vardu? Lyg ir Sindė. Ji gyveno ne Savanoje, tad Nikė niekada nesužinojo, kas jai nutiko, nors jai ir nerūpėjo tiek, kad būtų priėmusi Šono pasiūlymą nueiti išgerti ar atsigriebti už prarastą laiką. Tai buvo pernelyg skausmingas jos gyvenimo laikotarpis; Šonas ją paliko, o ji tik per plauką nesugriovė savo karjeros ir nesugadino tėvo reputacijos dėl Lerojaus Ševaljė teismo. Ji nenorėjo galvoti apie Ševaljė, kaip jis išžudė šeimą, savo gyvenimo draugės šeimą.

O dabar jis laisvėje... ne dėl Nikės, bet dėl tada padarytos techninės klaidos ir DNR tyrimo rezultato, kuriuo remiantis galėjo būti kitas žudikas, ir byla prieš Leroją Šveljė buvo daug silpnesnė, nei galvota iš pradžių.

Nikę nukrėtė šiurpas. Ji prisiminė negyvas Ševaljė akis, kai šis sėdėjo ant ginamojo kėdės ir nerodė jokių emocijų net tuomet, kai prisiekusiesiems buvo rodomos jo draugės ir jos dviejų mirusių vaikų nuotraukos. Net ir tuomet, kai liudijo vienas išgyvenęs berniukas ir rodė savo baisias žaizdas.

Taigi jis atsėdėjo tik kelerius metus, nors buvo nuteistas iki gyvos galvos. Tiek to teisingumo.

Ji toliau vertė lapus. Daugiau Šono Hoko nuotraukų nebuvo, Endriu nuotraukos taip pat staiga dingo. Keliose likusiose veidai, kuriuos fotoaparatas įamžino po tų Kalėdų, buvo praradę spindesį, šypsenos atrodė priverstinės, atvaizdai rimtesni.

Nikė išsaugojo atviruką iš Endriu laidotuvių, ir jis, jau blunkantis, buvo įkištas į albumą. Kaip siaubinga, galvojo ji, išimdama atviruką... keletas eilučių, skirtų jo puikiam, nors ir trumpam gyvenimui. Nikė pajuto, kad ją vėl apima tas pats

senas liūdesys kaip visada, pagalvojus apie tragišką jo gyvenimo baigtį. Koks praradimas. Ji suspaudė tą nelemtą priminimą kumštyje, tada įsikišo į rankinę, užuot palikusi tarp šiukšlių, kur motina vis tiek jį atrastų.

Koridoriuje sugirgždėjo grindų lenta, ir ji išgirdo tyliai kosint tėvą. Paskubomis įkišusi albumą atgal į stalčių, atsisuko kaip tik tuo metu, kai tarpduryje pasirodė Didysis Ronas, apšviestas iš koridoriaus sklindančios šviesos. Rankoje jis laikė ginklą.

Jos širdis vos nesustojo.

– Pamaniau, gal jo norėsi, – pasakė jis, įeidamas į kambarį.

– Pistoleto? Tu pamanei, kad aš norėsiu pistoleto?

– Savigynai, – jis padavė jai mažo kalibro koltą.

– Ar jis užtaisytas?

– Taip.

– Po velnių, tėti, tai gąsdina.

– Saugiklis yra. Jis atsitiktinai neiššaus.

– Tikiuosi. Tėti, nemanau, kad tai geras sumanymas. Tiesą sakant, žinau, kad ne! Aš net neturiu leidimo ginklui laikyti.

– Šaudyti tu moki, – jis uždėjo jos pirštus ant pistoleto rankenos, ir šaltas metalas pasirodė stebėtinai pažįstamas. – Bent jau mokėjai. Imdavau tave į paukščių medžioklę. Tu gerai šaudei.

– Tai buvo prieš milijardą metų. Su šratiniu šautuvu.

Jis sukikeno.

– Nesendink taip labai manęs. Be to, imdavau tave kartu šaudyti į taikinį. Tada šaudei pistoletu.

– Man tikrai nepatinka ginklai, tėti. Neketinu bėgioti su užtaisytu pistoletu kapšelyje ar prisirišusi prie kojos kaip tu.

Jis plačiai nusišypsojo ir jo veide įsirėžė raukšlės.

– Tavo žiniai, aš nelaikau jokių ginklų savo kapšelyje. Pažadėk, kad šito neišspausdinsi.

– Labai juokinga.

– Visai ne, Smarkuole, – pasakė jis, vėl surimtėdamas. – Šis reikalas su Kapų Plėšiku yra rimtas. Pasilik pistoletą arba leisk man parūpinti tau tinkamesnį ginklą.

– Ne. Nieko daugiau, – ji jau įsivaizdavo, kaip tėvas įteikia jai pusiau automatinį ginklą su apkabomis arba vieną tų amunicijos diržų, kuriuos blogi vaikinai nešioja senuose jo mėgstamuose itališkuose vesternuose. – Šitas puikiai tiks, tik išimkime šovinius, – ji taip ir padarė – išėmė šovinius ir susipylė juos į kišenę.

– Ką darysi, jei tave užpuls? Pistoletu primuši vaikiną?

– Tikėkimės, iki to neprieisime, – staiga ginklas pasidarė sunkus.

– Aš geriau miegosiu, žinodamas, kad esi saugi, – jis apdovanojo ją dar viena, jau blausesne šypsena. – Būk atsargi, Nikole. Mudu su tavo motina... mylime tave ir tikrai nenorime tavęs prarasti.

Jis apglėbė ją savo didelėmis rankomis ir Nikei suspaudė gerklę, ašaros iš vidaus degino vokus. Cigarų ir viskio kvapas – jo neatskiriama dalis, kiek tik ji prisiminė, – nepaliko jo ir dabar.

– Ir aš tave myliu, tėveli.

– Tu geras vaikas, – paleidęs ją, tėvas išėjo į koridorių, ir ji išgirdo, kaip jam grįžtant į darbo kambarį nuo jo svorio dejuoja laiptai.

Nikė susmuko ant lovos krašto, rankoje laikydama neužtaisytą pistoletą. Jai šis sumanymas nepatiko, ji apskritai buvo prieš ginklus, bet jei Kapų Plėšikas įsilauš į jos butą, jai reikės apsiginti.

Ji įsidėjo koltą į rankinę.

DVIDEŠIMT PIRMAS SKYRIUS

Atėjo laikas judėti. Jis juto tai. Nerimas. Poreikis. Alkis, geismas, kurį jis patenkindavo tik vienu būdu. Įjungė grotuvą, klausėsi klyksmų. Barbaros Džin balsas buvo beviltiškas, paniškas, ji spiegė ir maldavo, o senoji moteris tik verkšleno ir apsiribojo maldomis... Jis leido šiems balsams susipinti ir sėdėdamas prie stalo glostė į įmautes įkištas nuotraukas – iš mokyklos baigimo, darbo, netgi iš išleistuvių vakaro, – užsimerkė, įsivaizduodamas klyksmą, kurį skleistų visos sučiuptos, užkastos ir įrašytos aukos. Jo akys bėgiojo po vokais, rankos drebėjo, tačiau jis šypsojosi, įsivaizduodamas jų baimę, jausdamas jų siaubą ir klausdamas savęs, ar jos kada nors supras, kodėl yra baudžiamos, kodėl sulaukia pelnytos bausmės.

Praėjo dvylika metų... ir dabar visi dvylika kankintojų sulauks atpildo... po vieną ar po du... jie išgyvens jo pragarą, jus jo skausmą, patirs kančią, kurią jis kentė. Kai kurie jų jau numirė, o kiti net nenujautė, kad jų dienos žemėje suskaičiuotos. Kai kurie gyveno šalimais. Šitame rajone, leisdami nerūpestingą

gyvenimą, kiti išsikėlė į tolimesnes vietas, bet jis žino, kur jie apsistojo, taigi jie nepasislėps. Ne, jie nėra saugūs.

Juostelė spragtelėjusi sustojo ir jis užvertė iškarpų albumą.

Jau laikas.

Palikęs spindinčius televizorių ekranus, jis išsmuko pro savo slaptas duris, pakilo vijokliais apaugusiais laiptais aukštyn į gaivią naktį. Artėjo audra. Šaltis ir šlapdriba slinko į pietus iš Tenesio ir Karolinų. Tai buvo neįprasta šiam klimatui. Bet tobula. Jis jautė audros dvelksmą, geidė savo aukoms šalčio.

Kelionė prie upės praėjo be įvykių. Naktis buvo rami. Jis paslėpė pikapą prie gervuogėmis apaugusio keliuko, beveik už pusantro kilometro nuo valties slėptuvės. Tada nubėgo prie kopų, kur laikė valtį su specialia įranga. Paskubomis nusimetė drabužius ir apsivilko neperšlampamą juodą kaip naktis kostiumą. Dabar arba niekada, pagalvojo, žinodamas riziką, apsaugininko ar šunų pasipriešinimą. Nors ji labai nekentė ginklų, buvo pasiruošęs – neperšlampamame krepšyje gulėjo glokas. Atsistumdamas nuo kranto jis pažvelgė į žvaigždes, į debesis aukštai virš galvos ir vos matomą mėnulio ruoželį. Lygiais yriais jis irklavo prieš srovę, jo ištreniruotos akys stebėjo kranto liniją ir iškyšą.

Mostas po mosto valtelė skrodė vandenį, o jo kūną, įspraustą į sandarų kostiumą, pylė prakaitas. Už upės posūkio, arčiau kranto, arčiau senos Peltjero plantacijos. Anksčiau plantacija garsėjo auginamais ryžiais, dabar čia buvo privačios kapinės ir jose – vienas ypatingas kapas. Jis pasuko savo laivą prie kranto, užsidėjo naktinio matymo akinius ir pamatė taką, vingiuojantį aukštyn į kapines. Atsargiai išėmė iš valties įrankius. Tyliai sėlindamas kilo aukštyn lygiu taku ir neklystamai ėjo pro pilkėjančius antkapius, kol surado ieškomą kapą.

Tada pradėjo kasti.

* * *

Po juo raitėsi moteris, šnabždėjo jo vardą, išprakaitavusi ir karšta. Balta, glotni oda, krūtys su tamsiomis aureolėmis, apsivijusi jį kojomis mylintis.

– Pirsai, – šnibždėjo į ausį ir gyslose jam užkaito kraujas. O Dieve, ji buvo karšta. Ir švelni. Jos kvepalų kvapas maišėsi su svaiginančiu, troškiu sekso kvapu.

Ji išlenkė nugarą ir jis atsimerkė, stebeilydamas į jos tamsias akis. Ji aplaižė savo raudonas lūpas, iškišdama liežuvio galiuką. Jis judėjo su didesne jėga. Greičiau.

– Nepalik manęs, – sušnibždėjo ji ir jis pajuto dvejonę. Kad ir koks tvirtas buvo, pajuto, kad kažkas negerai. – Jis mane nužudys.

– Ką?

O Dieve, jis ateis. Laikydamas delne krūtį pajuto, kaip ji keičiasi, ir vėl pažvelgė į moterį, bet vietoj tamsių ar šiltai rudų akių pamatė žalias, rausvai šviesius plaukus ir strazdanomis pabarstytą nosį.

– Nike?

Ji jam nusišypsojo išdykėliška provokuojančia šypsena, o jos akys beveik juokėsi. Akimirką jis pasijuto sutrikęs, bet ištiesusi rankas ji apsivijo jam aplink kaklą, prisitraukė artyn galvą ir karštai jį pabučiavo, atvėrusi burną ir kviesdama pratęsti. Jos liežuvis surado jo, rangėsi ir bičiuliavosi. Dieve, jis jos norėjo. Užkėlęs jos kojas sau ant pečių, jis paniro giliau į jos drėgną šilumą.

– Puiku, Ridai, – sušnibždėjo ji prikimusiu balsu, judėdama kartu su juo, pašėlusiai daužantis širdžiai, kvėpuodama taip pat greitai, kaip ir jis. – Dar... dar...

Brangusis Dieve, jis pasiklydo jos kūne.

– Padėk man! Pirsai, prašau... Man šalta... maldauju... – ji klykė po juo, bet tai nebuvo pašėlęs aistros klyksmas. Tai buvo kurtinantis, siaubo sukaustytas spiegimas, veriantis smegenis. Tada ji pasikeitė, jo rankose Nikė virto Bobe, ir jos akys, ką tik degusios geismu, išsiplėtė iš siaubo ir apsiblausė, o veidas tapo mirties kauke. Jis pamėgino pajudėti ir suprato negalįs. Pasirodo, jie mylėjosi ne lovoje, o dėžėje... karste, ir kažkas užkalinėjo dangtį.

Atrodė, kad jo širdis sustojo. Jis mėgino pajudėti, bet negalėjo, nes pečius ir nugarą slėgė karsto dangtis, spausdamas jį į Bobę, kuri jau buvo mirusi; jos kūnas pradėjęs irti, smarvė nepakeliama.

– Ne! – sušuko jis.

Jis atsimerkė, išgirdęs savo paties balsą.

Širdis nežmoniškai daužėsi, jis suprato esąs savo tamsiame bute ir vampyriška televizoriaus šviesa tebuvo vienintelis apšvietimas.

– Prakeikimas, – sumurmėjo jis, drebančia ranka perbraukdamas smakrą. Prakaitas ant kūno nudžiūvo, penis susitraukė, tačiau raumenys vis dar buvo įsitempę. Pustuštė alaus skardinė stovėjo ant stalelio prie lovos, kur ją ir buvo palikęs, kai įjungė vienuoliktos valandos žinias. Dabar jos seniai buvo pasibaigusios. Vietoj jų Džėjus Lenas kalbino Nikolę Kidman. Ridas išjungė televizorių ir įjungė stalinę lempą. Jėzau, iš kur toks sapnas? Prisiminus panikos jausmą uždarytame karste, oda perbėgo šiurpas... ir kodėl jis įsivaizdavo, kad mylisi su Bobe, paskui su Nike, tada su mirusia Bobe... tarsi jos būtų buvusios viena moteris?

Jis per daug dirba, ir nieko daugiau. Ši byla jį naikina. Jis patrynė spazmuojantį kaklą ir paėmė skardinę alaus. Dabar alus buvo šiltas. Bet jis vis tiek jį išgėrė.

Nors oficialiai prie Kapų Plėšiko bylos jis nedirbo, visą nuo tiesioginio darbo likusį laiką bandė sudėlioti įkalčius. Morizeti daug informacijos nutylėdavo, o Klifas Sibertas buvo dar šykštesnis – Ridui esant šalia užsisklęsdavo ir žiūrėdavo į jį kaip į priešą.

Kodėl?

Juk jie visi buvo toje pačioje komandoje.

Ar tikrai?

Ridas, šiek tiek pasidomėjęs jaunesniuoju detektyvu, sužinojo, kad daugiau nei prieš dešimt metų, prieš įsidarbindamas policijoje, Sibertas draugavo su Endriu Džiletu, vyriausiu Nikės broliu, kuris, sprendžiant pagal viską, nušoko nuo denio per studentų vakarėlį. Savižudybė? Nelaimingas atsitikimas? Kas žino? Visos Rido peržiūrėtos išvados buvo neįtikimos. Bet Sibertas buvo susijęs su Nike Džilet ir, pasak vieno Siberto kambario draugo koledže, buvo ją įsimylėjęs.

Ką gi, stok į klubą, Klifai.

Ridas nenorėjo narplioti savo jausmų tai reporterei sutaršytais plaukais. Pastaruoju metu jie pasidarė neaiškūs. Komplikuoti.

Tokie neaiškūs, kad dabar jis sapnavo ją erotiniuose sapnuose, tiksliau – košmaruose.

Nieko gero.

Užuot ėjęs į lovą, jis nusprendė padirbėti. Jam dar liko sutvarkyti keletą nebaigtų darbų, iki ryto dar kartą patikrinti kai kurią informaciją. Beje, dabar jis nelabai norėjo miegoti. Tik ne dabar, kai dar buvo gyvas sapnas apie Nikę Džilet ir vis dar akivaizdus jo poveikis – kelnių užtrauktuką veržiantis kietumas.

O varge, jis apgailėtinas. Nikė Džilet yra paskutinė moteris, kurios jis turėtų geisti. Pati paskutinė.

* * *

Kovotojas griežė dantimis. Buvo ilga, ištęsta naktis. Naktis, kai teko slėpti po kauke savo tikrąjį „aš“, kai teko apsimetinėti, stebėti, laukti... ir tada irkluoti, kasti... Mankšta buvo į naudą, bet dabar jam reikėjo pamiegoti. Jau beveik švito. Jis turėjo kelias brangias valandas jėgoms atgauti ir pailsėti.

Bet pirmiau jis privalo atlikti paskutinę pareigą.

Jausdamasis saugiai savo asmeninėje erdvėje, atsisėdo prie stalo ir, šlapios žemės kvapui skverbiantis per sienas, paspaudė grotuvo mygtuką atsukti atgal, tada paleido juostelę ir dar kartą klausėsi tų prakeiktų žodžių.

– Žiūrėk, ką čia turim... – per mikrofoną girdimas moteriškas balsas priklausė vienai policininkių, kuri praeitą naktį apieškojo Nikės Džilet butą. Jis matė policijos automobilius ir vanus, netgi pastebėjo prie detektyvo Rido, to šunsnukio, susigūžusią Nikę. Ridas saugojo Nikę, pirštais apglėbęs jos ranką, tarsi ji jam priklausytų.

– Žiūrėk, čia ventiliatorius... – sakė policininkė. Ji atrodė patenkinta ir pasitikinti savimi. Kovotojas jos nekentė.

– Taip, čia... gudru?.. Dar vienas mikrofonas. Belaidis. Rėgis, toks pat, kaip radome karstuose. Tas šunsnukis tikriausiai dabar mūsų klausosi.

Teisingai, kale. Klausosi. Ir dabar klausausi dar kartą. Ir žinai, ką? Tu manęs nerasi.

– Koks psichas, – pasakė policininkė, ir jos balsas jam kėlė nerimą, skverbėsi į smegenis.

– Blogai. Vakarėlis baigtas, netikęs mulki, – pasakė policininkė tiesiai jam. – Daugiau nemokamo radijo neturėsi. Pasitenkinti teks kur nors kitur. *Say-o-nara.**

Pasigirdo barškėjimas, girgždėjimas, ir mikrofonas numirė.

* *Say-o-nara* (japon.) – sudie.

Netikęs mulki. Nevykęs, aptingęs padare. Kam tu tinkamas? Niekam, kas...

Kovotojas suvirpėjo, norėjo bėgti ir slėptis. Kaip pasislėpė labai seniai, išgirdęs tą balsą, daugybę metų aidintį jo smegenyse.

Kvailys, kvailys, kvailys... Aš tave pamokysiu, berniuk. Pažadu tau, niekada to nepamirši...

Jį apėmė baisus įniršis.

Jis nekvailas. Jis sumanus. Tai rodė protinio lavėjimo testai, o jie juk nemeluoja. Bet gal jis susimovė.

Tu esi klaida. Netikėlis. Nieko vertas.

Jis metėsi nuo stalo, apversdamas kėdę, ir užsikimšo ausis, kad negirdėtų triukšmo, kaltinimų, priekaištų.

– Aš nesu kvailys! Nesu! – sušuko jis, o jo smakras virpėjo.

Tai dabar tu verksi. Mažas mergaičiukas. Nagi, verk... parodyk man, kokia kvaila mergaitė esi.

– Aš ne mergaitė. Aš ne kvailas! – sušvokštė jis, žiopčiodamas, gaudydamas ir vėl išleisdamas orą.

Jis melavo. Sau.

Jis kvailai pasielgė. Vėl.

Pliaukšėjo sau per kaktą iškilia delno dalimi, kartą, antrą, kol nukrito perukas ir liko gulėti ant grindų kaip mažas plikas šunytis.

Policininkai neturėjo rasti mikrofono ir perprasti viso reikalo. Bent jau ne taip greitai. Nikė Džilet, ta liežuvio už dantų nelaikanti kalė, kažkam papasakojo ir viską sugadino. Jis turi pagreitinti reikalus. Taip. Reikia paskubėti.

Lėčiau kvėpuodamas ir apsiraminęs, kad širdis ne taip smarkiai daužytųsi, jis pakilo nuo purvinų grindų. Pakėlė peruką ir pakabino ant kabliuko. Šalia kitų. Jis turėjo išlikti ramus, prisiminti savo planą ir niekada nesuklupti. Jau ruošiamas kitas kapas...

Šiek tiek nusiraminęs, išsiėmė kontaktinius lęšius, kurie jo šviesiai mėlynas akis buvo pavertę tamsiai rudomis. Jau buvo laikas patrumpinti barzdelę, palikti tik ūsus ir atsiauginti žandenas.

Jis turėjo daug maskuočių. Taip apkvailindavo daugelį žmonių. Rodės, niekas neprisimena, koks jis buvo anksčiau, ir jam tai patiko. Žinoma, tada jis buvo daug jaunesnis.

Jis išsitraukė iškarpų albumą ir susirado Nikės nuotrauką – ji taip pat buvo jaunesnė, skaistaus veido, nepatyrusi reporterė. Jos rusvai auksiniai plaukai buvo ilgesni, akys ryškios ir gyvybingos. Bebaimės. Dukra, kuria didžiuotųsi bet kuris tėvas, net ir tas šunsnukis teisėjas.

Bet tėvai retai jomis didžiuojasi.

Nikei Džilet, kuri gimė privilegijuota, atletiško kūno sudėjimo ir graži, niekada nereikėjo kovoti.

– Kalė, – sumurmėjo jis ir garsiai užvertė albumą.

Juk įtarei, kad ji kreipsis į policiją, gavusi laiškelį, tiesa? Viskas gerai... išlik ramus... išlik budrus.

Jis įkišo ranką į kišenę, ištraukė nosinę ir nusivalė nuo kaktos prakaito lašus. Dabar jis negali prarasti savitvardos. Laukia pernelyg daug darbo. Viskas vyksta vienu metu. Jis vėl įkišo pirštus į kišenę ir išsitraukė mažytį mobilųjį telefoną. Dailų. Kompaktišką. Atverčiamą. Seksualų. Kaip ir jo šeimininkė.

DVIDEŠIMT ANTRAS SKYRIUS

– Pasakyk man, kad nesi tas sumautas šnipas, – Morizeti svaidė žaibus, dideliais žingsniais įeidama į Rido kabinetą. Buvo vėlus rytas, ir ji aiškiai buvo išlipusi iš lovos ne ta koja.

– Tu mane pažįsti.

– Argi? – paklausė ji, užtrenkdama paskui save duris. – Tiesą sakant, aš nieko nežinau. Na, tai nevisiška tiesa. Žinau, kad tu esi nušalintas nuo Kapų Plėšiko bylos, bet vakar tu vis tiek buvai su Nike Džilet, ir mudu abu labai nukentėsim, jei tu neįgausi proto. Taigi pasakyk man dar kartą ir pakartok tai lėtai: „Aš nesu šnipas, Silvija."

Jis į ją stebeilijo.

– Prasta naktis?

– O Dieve, taip. Tu ten buvai, – ji perbraukė sustingusiais pirštais plaukus ir šie ėmė styroti dar toliau nuo galvos. Žvilgtelėjusi per petį, ar durys vis dar uždarytos, ji prislopino balsą, padėjo abi rankas ant stalo ir pasilenkė artyn. – Mudu abu žinome, kad, norėdamas būti netoli šios bylos, turėtum neatkreipti dėmesio, tą ir turiu omenyje – neatkreipti. Gal tu ir nori

rizikuoti savo darbu, bet aš nenoriu. Man reikia išlaikyti du vaikus, taigi nekvailiok su manimi, Ridai!

– Taip nieko nepasieksime.

Ji nutilo.

– Gerai. Tu teisus. Aš tik noriu sugauti tą šunsnukį.

– Aš taip pat.

– Gaudyk nuo šoninės linijos, gerai? Ne, geriau apskritai negaudyk. Palik viską man. Man reikia šio darbo, nors kartais, turiu tau prisipažinti, esu pasirengusi išeiti į atsargą ir bėgti kuo toliau. Aš dar turiu gyvenimą ir už šių sienų.

– Kaip einasi?

– Puikiai. Bartas nusprendė nemokėti nė cento. Nė cento, taigi mes einame į teismą. Na, tu tai žinojai. Prisila kalba gyvensianti su tėveliu, o mano sūnus... na, kai kurie vaikai darželyje jį erzina. O čia dar šita prakeikta Kapų Plėšiko byla, kurią turiu išaiškinti, – ji pabaksnojo pirštu į popierių krūvą ant Rido stalo kampo. – Žinai, ta, kurioje viena aukų buvo nėščia ir susijusi su mano partneriu, ir... – turbūt ji kažką perskaitė Rido akyse, nes staigiai nutilo. – Jėzau. Man reikia kavos. Mažiausiai aštuonių litrų. O gal dvylikos.

– Ar nenori išgirsti, ką aš sužinojau?

– Tu nedalyvauji tyrime. Pameni?

– Praeitą vakarą šerifas Boldvinas nuėjo aplankyti miške užpulto vaiko, Preskoto Džounso. Boldvinas atsiuntė man pokalbio faksogramą. Čia nedaug kas yra, ko nežinojome, bet vis šis tas, – Ridas stumtelėjo tris lapus. – Taip pat susisiekiau su Andželina, Robertos Peters tarnaite. Čia adresas, – ant trijų pirmųjų lapų jis paklojo dar vieną. – Taip pat turiu adresus beveik visų žmonių, galėjusių įeiti į Nikės Džilet butą, – ji įrašė tuos, kurių iš karto neprisiminė. Kai kurie turi telefonų numerius, – dar vienas lapas nugulė ant augančios krūvelės. –

Ir galiausiai susisiekiau su pastoriumi Džo. Palikau žinutę, ir jis man atskambino, nelabai patenkintas, kad trukdau jį penktą ryto – per maldų valandą ar kažką panašaus, – bet baigus kalbėti užuolankomis, sužinojau, kad Roberta Peters rėmė misiją finansiškai, bet misija nebuvo naudos gavėja, nurodyta jos draudimo polise. Pasirodo, ji turi dukterėčią Šarlotę Šiaurės Karolinoje, kuriai atiteks didžioji jos turto dalis, įskaitant katiną Maksimą. Čia yra Robertos Peters advokato pavardė, adresas ir dukterėčios telefono numeris, – jis stumtelėjo tuos lapus ant krūvelės kitų. – Taip pat sudariau savo priešų sąrašą – žmonių, kuriems kadaise pakenkiau ir kuriuos įkišau už grotų. Džeromas Marksas yra numeris pirmas.

– Šimtaprocentinis alibi.

– Žinau, bet vis tiek įtraukiau jį kartu su šliužais, kuriuos pasiunčiau į kalėjimą ir kurie dabar jau išėję į laisvę. Žvilgtelėk, jų dvylika.

– Ką? – Morizeti sustingo.

– Dvylika išėjusių į laisvę per tą laiką, kai grįžau į Savaną, – jis parodė į sąrašą.

– Neapsakomai baugu.

– Mhm. Paskutinis vaikinas yra mūsų geras bičiulis Lerojus Ševaljė.

– Velnias, – ji paėmė popieriaus lapą ir peržvelgė šunsnukių, kuriems niekada neturėjo būti leista grįžti į visuomenę, sąrašą. – Turi šių vaikinų adresus?

– Skambinau jų lygtinio paleidimo pareigūnams, bet pasakiau tavo pavardę. Kaip pabrėžei, aš nuo šio tyrimo nušalintas. Pradėk nuo Ševaljė, jis buvo nuteistas prieš dvylika metų. Dvyliktas vaikinas, dvylika metų. Gal tai nieko nereiškia, bet kai kas jo teisme neduoda man ramybės.

– Kas?

Jis pažvelgė pro langą, kur Morizeti pamatė įprastą balandžių pulkelį ant atbrailos.

– Visų pirma teisėjas buvo Ronaldas Džiletas, Nikės Džilet tėvas.

– Jis teisėjavo daugeliui bylų.

– Bet Nikė tada dirbo neetatine korespondente ir vos nesužlugdė teismo proceso.

– Jei peržiūrėtume visas bylas, kur reporteriai padarė kokią nors kvailystę, jos netilptų į šį kambarį.

– Žinau, bet čia turi būti kažkoks ryšys. Manau, mes turėtume, ne, *tu* turėtum surasti Ševalję. Jo lygtinio paleidimo pareigūnas žinos adresą.

– Aš patikrinsiu visus šiuos tipus. Pažiūrėsiu, ar jie gyvena teisingai ir dorai, – sutiko Morizeti. – Dvylika. Per dvylika metų. Juk nemanai, kad jie veikia išvien... Aš svarsčiau apie apaštalus, bet jie čia netinka.

– Nerealu.

Ji peržvelgė išspausdintus puslapius. Perbraukė nykščiu per krūvelės kraštą. Pažvelgusi į jį atsiduso.

– Jėzau, Ridai, ar tu kada nors miegi?

– Kai reikia.

– Ar aš dar ką nors turėčiau žinoti? – paklausė ji, akivaizdžiai nurimusi.

– Taip, – žvelgdamas į ją veriamu žvilgsniu ištiesė ranką prie striukės. – Turėtum žinoti vieną paskutinį dalyką. Aš nesu prakeiktas šnipas.

– Taigi dabar žudikas kalbasi tiesiai su tavimi? – Normas Mecgeras nesivargino slėpti savo skeptiško požiūrio, kabindamas piloto striukę ant kabyklos netoli užpakalinių „Sargybinio“ redakcijos durų.

Nikė mažiausiai norėjo turėti reikalų su Normu. Jau buvo beveik vidurdienis ir ji visai nesinervino, kad jos straipsnis vėl pateko į pirmąjį puslapį, bet buvo ir pernelyg pavargusi, kad jaustų įprastą pakylėjimą. Mecgeras tik dar labiau nuslopino jos entuziazmą. Ji pakabino lietpaltį tikėdamasi, kad jis užsičiaups.

Deja.

– Dialogas su žudiku, – pridūrė jis, nusivyniodamas šaliką. – Velniškai patogu.

– Patogu? – atšovė ji. – Taip, išties. Labai patogu, kai vaikinas įsilaužia į mano namus, – ji jautėsi pavargusi ir suirzusi po trumpos bemiegės nakties savo vaikystės lovoje. Kūną laužė nuovargis, bet mintys lėkė pašėlusiu greičiu, tarsi ji būtų išgėrusi aštuonis puodelius kavos prieš palįsdama po antklode. Ji galvojo apie Kapų Plėšiką, apie aukas, apie savo namą, apie skaičių „dvylika", apie Simoną su Endriu ir apie Pirsą Ridą. Jos galvoje vis greičiau sukosi vaizdų karuselė ir išblaškė visus miegus. Pagaliau užsnūdusi, ji sapnavo į savo butą plūstančius lavonus, kurie iro jos akyse. Griaučiai virto dulkėmis, o kažkur šešėlyje stovėjo ir juokėsi žudikas; nuo to šiurpaus garso jos širdis pradėjo plakti nežmonišku greičiu, ir odą išpylė šaltas prakaitas.

Vos ne vos išlipusi iš lovos ir tyliai leisdamasi laiptais, ji spėjo išgirsti tėvų ginčo pabaigą, kuris tarsi išgaravo jai įžengus į virtuvę ir nekalbiai motinai ją pamačius. Šarlena pažvelgė į vyrą „nedrįsk jai nieko sakyti" žvilgsniu ir varganai nusišypsojo.

Kitą valandą, godžiai gerdama kavą ir stengdamasi pabusti, Nikė daugybę kartų išgirdo, kodėl jai reikėtų atsisakyti savo susidomėjimo rašyti apie nusikaltimus. Netgi tėvas pasiūlė vėl mokytis, gauti teisės magistro laipsnį ir sekti jo pėdomis...

Jokiu būdu. Teisė buvo jos tėvo svajonė. Endriu tikslas. Bet dabar, susidūrusi su tulžingu Normo priekabiavimu, ji klausė savęs, ar nereikėtų paklausyti motinos patarimo.

– Žudikas įsilaužė į tavo butą? – paklausė Normas.

– Prieš porą dienų.

– Štai kas vyko vakar vakare, – pasakė jis. – Girdėjau per policijos dažnį, bet buvau užsiėmęs, tad... Pala, ar gerai jautiesi?

– Nori tiesos? – paklausė ji, trūktelėdama rankinės dirželį aukščiau ant peties. – Ne, aš nesijaučiu gerai. Toli gražu. Priešingai, nei tau gali atrodyti, aš nenoriu, – ji iškėlė vieną pirštą, – a) parduoti sielos, – atlenkė antrą pirštą, – b) parduoti kūno, – ištiesė dar vieną pirštą, – ir c) leisti kažkokiam šliužui įsilaužti į mano namus ir liesti mano daiktus tik tam, kad parašyčiau straipsnį.

Ji ėmė žingsniuoti tolyn ir pastebėjo Keviną Diterį, kaip visada su ausinėmis, stoviniuojantį prie saldainių automato. Jis taip nužiūrinėjo prekes, tarsi automatas būtų dalijęs neonu apšviestą Dievo žodį už vieną dolerį. Eidama pro šalį ant stiklinio *Snickers* šokoladukų, *Cheetos* traškučių ir raudonų saldainių su saldymedžiu gaubto ji pastebėjo jo atvaizdą. Jo veidas buvo niūrus, akys nukreiptos į vieną pusę, atrodė, kad užkandžiai jo visai nedomina, bet jis klausosi jos ir Normo pokalbio.

Ką visa tai reiškia? Eidama artyn, ji prisipylė puodelį kavos iš šalimais šylančio stiklinio kavinuko. Išmaišydama puodelyje šiek tiek grietinėlės, ji apsimetė žiūrinėjanti prekes ir sušnibždėjo:

– Ką gero matai?

– Ką? O... Viską.

Dar labiau prislopinusi balsą, ji pasukiojo pagaliuką puodelyje ir pasakė:

– Norėčiau *M&M* riešutų, bet jų nėra.

– Ne, yra, – jis pabaksnojo storu pirštu į stiklą. – Matai? E-5. *M&M* riešutai.

Suraukusi antakius, ji gurkštelėjo kavos ir įsižiūrėjo į užkandžių automatą, kur jo trumpas pirštas buvo palikęs riebalų dėmę ant stiklo.

– Tu teisus.

– Žinoma. Jie ten.

– Mmm. Kaip tu mane girdi?

– Ką?

– Nors dediesi įsijungęs muziką, vis tiek girdi, ką aš sakau, kad ir kaip tyliai šnibždėčiau. Man pasidarė įdomu. Kas nutiko tavo ausinėms... Ar jos neveikia, o gal tai tik tavo maskuotė, kad galėtum klausytis kitų pokalbių?

– O varge, ar tu paranoikė? – staigus raudonis plykstelėjo jo kaklu, nudažydamas barzdos šešėlį. – Normas teisus dėl tavęs.

– Tikrai? – paklausė ji, laikydama prie lūpų puodelį ir nenuleisdama nuo Kevino akių.

– Taip. Aš... aš tik šiek tiek ilsėjausi nuo muzikos.

– Daugelis žmonių tai daro, nusiimdami ausines, Kevinai.

– Aš ne toks kaip daugelis žmonių.

– Pritariu.

Jo raudonis dar labiau patamsėjo, ir vienoje akyje išryškėjo kraujagyslė. Smakras įsitempė, ir pirmą kartą ji suprato, kad po laisvais marškiniais ir džinsais yra sveikas, stiprus vyras. Jaunas vyras. Sunkesnis už ją beveik penkiasdešimt kilogramų. Tikriausiai turintis įniršio problemą.

– Aš ne tą turėjau galvoje, – pasakė jis gindamasis.

– Turėk, ką nori, – ji prisimerkė ir žiūrėjo į jį. – Lažinuosi, tu žinai viską, kas čia dedasi, tiesa? Tu tik apsimeti pasinėręs į savo pasaulėlį. Bet kai taisai kitų žmonių kompiuterius, tu pasiklausai pokalbių ir skaitai kitų žmonių elektroninius laiškus.

– Aš ne...

– Sakyk tam, kas tavim patikės, gerai? – tada ji nuėjo šalin,

tiesiausiu keliu prie savo stalo, apsipildama teliūskuojančia karšta kava riešą ir palaidinukės rankovę. – Prakeikimas.

Selestė nekantriai pamojavo jai keliais laiškeliais, ir ji pasiėmė tris popieriaus skiauteles, kuriose buvo parašyta, kad skambino daktarė Frensis.

– Ji nenorėjo palikti balso pašto, – pasakė Selestė, permesdama savo sruogomis dažytas garbanas per petį.

– Ei, kur, po velnių, buvai? – Trina su kėde atsitraukė nuo savo stalo. – Oho, Nike... atrodai tarsi savaitę nemiegojusi. Veikiau dvi savaites.

– Per švelniai pasakyta, – ji išsitraukė *Kleenex* servetėlę iš dėžutės ir nusausino kava apipiltą rankovę. – Jaučiuosi, tarsi būčiau nemiegojusi visą amžinybę.

– Taigi buvimas reportere, rašančia apie nusikaltimus, tave žudo.

– Panašiai, – ji metė servetėlę į šiukšliadėžę ir nepataikė. Akies krašteliu pastebėjo, kad Kevinas ir Normas grįžo prie savo stalų. – Taigi kas naujo čia nutiko?

– Manau, turi slaptą gerbėją.

– Ką? – ji nurijo gurkšnelį kavos.

– Žiūrėk, ką tau šiandien atnešė, – Trina užkišo ranką už savo monitoriaus ir ištraukė stiklinę vazą su raudonų ir baltų gvazdikų kompozicija.

– Tu juos pasiėmei?

– Kas žino, kada ateisi. Kodėl jie turėtų nueiti perniek?

– Tikriausiai.

Nustūmusi šalin šmėstelėjusią juokingą mintį apie Pirsą Ridą, Nikė atidarė nedidelį voką ir perskaitė laiškelį.

Sveikinu su sėkme. Ar greitai vakarieniausime?
Su meile,
Šonas

Jai pasidarė negera.

– O Dieve, jis persistengia, – sušnibždėjo Nikė, pataisydama keletą žiedų ir statydama vazą ant stalo.

– Kas?

– Šonas.

– Ar jis vėl horizonte?

– Tikrai ne, bet jis tvirtina, kad nori būti.

Trina kilstelėjo antakį.

– Gal jis iš tiesų gailisi buvęs mulkis ir dabar, kai išsidūko ir suprato, kad ne visos moterys yra tokios šaunios kaip tu, mėgina užkariauti tavo dėmesį.

– Nepanašu į Šoną, kurį aš pažįstu.

– Suteik tam vaikinui šansą.

– Taigi tu netiki priežodžiu „kartą nusvilęs ir šaltą pučia“.

– Argi ne „kas nudega karštu, tas ir šaltą pučia“?.. Pagaliau tai nesvarbu. O aš tikiu meile. Esu nepagydoma romantikė.

– Nė karto netekėjusi.

– Sakiau, kad man patinka „romantika“, ne katorga, – nuskambėjo Trinos telefono lotynų amerikiečių melodija.

– O aš romantika netikiu, – pasakė Nikė, sau pripažindama, kad vis dėlto šiek tiek meluoja. Jai nepatiko galvoti apie save kaip apie leipėjančią, dėl beviltiškos meilės kenčiančią vienišą moterį, kuri kiekvieną vyrą mato kaip savo galimą sutuoktinį. Ir ji tokia nebuvo. Tačiau jeigu jos kelyje pasitaikytų tinkamas vyras, galbūt ji pakeistų melodiją. Tik ji negalėjo to pripažinti. Bent jau dabar, kol dar neįrodė, ką sugeba.

Trina nuriedėjo atgal prie savo stalo ir šnibždėjo į telefoną, o Nikė nusprendė peržiūrėti elektroninį paštą, bet nerado nieko neįprasto, jokių kitų laiškelių iš Kapų Plėšiko. Jos balso pašte buvo daugybė draugų sveikinimų pasirodžius naujausiam straipsniui apie Kapų Plėšiką, taip pat ji sulaukė kelių skam-

bučių iš konkuruojančių laikraščių reporterių ir vietinių žinių stočių – visi jie tikėjosi įgyti jos palankumą ir gauti interviu.

– Nike, čia Steisė Bakster. Pameni, kartu lankėme mokyklą? Aš dirbu WRAW Luisvilyje ir norėčiau pasikalbėti su tavimi, kas girdėti apie Kapų Plėšiką. Paskambink man...

– Nike Džilet? Maksas O'Delas, WKAM. Girdėjau apie įsilaužimą. Paskambink man...

– Panele Džilet, Stivas Mendlsonas iš *Spirit*. Mano numeris...

Taigi dabar ji žino, ką reiškia būti persekiojamai policijos, pagalvojo apžiūrinėdama gėles ir nuskabydama keletą jau ruduoti pradėjusių žiedlapių. Jokių abejonių, gėlės buvo parduodamos su nuolaida išpardavimų skyriuje. Šonas visuomet taip elgdavosi, pagalvojo ji, o balso pašto žinutės be paliovos liejosi jai į ausį.

– Nike, čia Lilė. Gerai, aš aną vakarą pasikarščiavau. Labai pasikarščiavau. Atsiprašau. Šiandien būsiu išvykusi, tad pasikalbėsime vėliau.

– Nikole? Čia daktarė Frensis. Mačiau jūsų straipsnį ir jis man patiko, bet manau, kad jis turėtų priklausyti straipsnių apie mokyklos rajoną serijai. Paskambinkite man.

– Oho, tik pažiūrėkite, kas neišeina iš pirmojo puslapio! – Simonos balsas buvo tarsi šviežio oro gurkšnis. – Netrukus išpuiksi ir pamirši tokius mažus žmones kaip aš. Atšvęskim. Galėtume šį vakarą kur nors nueiti po treniruotės...

Prakeikimas, pagalvojo Nikė mirtinai nuvargusi. Mažiausia už viską ji norėjo užsiimti kuo nors, reikalaujančiu daugiau pastangų nei išsitiesti priešais televizorių su maišeliu traškučių.

– ...galiu manyti, kad šį vakarą pasirodysi, tiesa? Gal dabar, kai tapai įžymybe, galėsi įtikinti Džeiką prisidėti prie mūsų. Aš statysiu. *Vėl*, – ji nusijuokė. – Ei, regis, vis dėlto persikelsiu į Šarlotę! Nebent kas nors užsimegztų su Džeiku. Paskambink man, ir aš papasakosiu tau visas smulkmenas.

Nikė nenorėjo galvoti apie tai, kad Simona išsikelia. Tai pernelyg slėgė. Taip pat ji nenorėjo prisipažinti Simonai, kad svarsto mesti kikbokso treniruotes. Bus geriau paskambinti jai rytoj, pasibaigus užsiėmimui. Nikei labiau patiko atsiprašyti, nei prašyti leidimo. Šį vakarą Simona nusiviltų, gal net supyktų, kad Nikė sprunka, bet rytoj, ypač jei viskas gerai susiklostys su Džeiku, draugė bus pamiršusi, kad ji vėl ją nuvylė. Vos pradėjus jausti kaltę, pasigirdo kita žinutė.

– Sveika, Nike. Čia aš. Labai norėčiau vėl tave pamatyti, – Šono balsas. Ji iš nevilties nutrenkė ranką ant stalo, ir nukrito keli žiedlapiai. Šono balso tembras ir intonacija pasirodė kažkuo bauginantys. Nors jis jai neberūpėjo, dėl to, kad buvo jo pamesta, ji pernelyg jautriai į jį reagavo. – Girdėjau, kas nutiko, apie įsilaužimą ir visa kita, – skambėjo jo balsas. – Tai turėtų būti baugu, Nike. Tikiuosi, jautiesi gerai. Paskambink man, – pragaras užšals greičiau, nei tai padarysiu. – Mano telefono numeris...

Ji nesivargino užsirašyti ir, tiesą sakant, neketino skambinti nei jam, nei kam nors kitam. Netgi Simonai. Ne šiandien. Ji neturi laiko. Reikia parašyti naują straipsnį apie Kapų Plėšiką, pateikti daugiau informacijos...

Pasigirdo pyptelėjimas, reiškiantis, kad bus dar viena balso pašto žinutė. Ji klausėsi, bet žinutė nebuvo palikta. Kad ir kas būtų skambinęs, matyt, apsigalvojo, nes per pauzę fone girdėjosi triukšmas, tada tolimas telefono trakštelėjimas, tarsi būtų padėtas ragelis.

Nesvarbu, paskambins dar kartą, pamanė ji, sutelkdama dėmesį į kompiuterį ir prieš pasinerdama į kitą straipsnį nusprendė dar kartą patikrinti elektroninį paštą. Ji rado daugiau panašių palinkėjimų ir prašymų, kokius buvo girdėjusi telefonu. Bet naujos žinutės nuo Kapų Plėšiko nebuvo. Nei šokančių karstų, nei besisukančių ir yrančių lavonų.

Ji pabarbeno pieštuku į stalą.

Žudikas nutilo.

Ir tai buvo gerai. Tiesa?

O gal tai tyla prieš audrą?

– Nike? Aš tavęs negirdžiu. Tavo balsas trūkinėja, – išbėgusi iš savo buto ir stengdamasi išskleisti skėtį, tuo pačiu metu vilkdama sportinį krepšį ir petimi spausdama telefoną prie ausies, Simona niekaip negalėjo girdėti savo draugės. Nikės balsas trūkinėjo ir buvo iškreiptas, faktiškai nesuprantamas, o dar švilpė vėjas ir tiško stambūs lietaus lašai.

– Simona... susitikime...

– Kur susitikime? Ateisi šį vakarą į treniruotę, tiesa? – Simona apėjo balą, ir jos skėtis įstrigo gyvatvorėje prie aikštelės. Lediniai lašai varvėjo jos plaukais. – Prakeikimas, – jos geriausia draugė turėjo bėdą – Nikė buvo keistuolė. Ir nieko daugiau. Bet Simona ją mylėjo ir ne tik todėl, kad Nikė buvo Endriu sesuo ir vienintelė su ja kalbanti Džiletų šeimos narė, nors tai jau šis tas. – Tik jau nesakyk, kad mėgini išsisukti nuo sporto.

– Ne! – Nikės balsas skambėjo keistai. Įsitempęs. Atrodė, kad ji kalba pašnibždomis. – Lauk manęs... Galerijos... stovėjimo aikštelėje, trečiame aukšte... Svarbu... apie... Endriu.

– Ką? Kas apie Endriu? – paklausė Simona, akimirksniu pamiršusi vėją ir lietų. – Nike, – o Dieve, ji dingo. Tada per vėjo šniokštimą vėl kažką išgirdo.

– Susitikim... išgerti... Kasan...

– Išgerti prieš treniruotę „Kasandroje“? – paklausė Simona, jausdama, kaip už kaklo teka vanduo. – Būsiu ten. Apie septintą. Restorane, o ne prakeiktoje stovėjimo aikštelėje. Gal išprotėjai? Pameni, žudikas vaikšto laisvėje? – jai pavyko atrakinti dureles. – Jei nuvažiuosi į „Kasandrą“ greičiau nei aš, užsakyk man martinio ir degtinės kokteilį. Su dviem alyvuogėmis.

Jos skėtis išsivertė į priešingą pusę.

– Velnias. Nike? Ar tu dar ten?

Bet ryšys nutrūko. Ji įmetė telefoną į automobilį, sunkiai sulankstė skėtį ir paliko jį varvėti ant užpakalinės sėdynės netoli permirkusio sportinio krepšio.

Tik leisk Nikei pernelyg dramatizuoti, pagalvojo Simona, sėsdamasi prie vairo. Patikrinusi savo atvaizdą užpakalinio vaizdo veidrodėlyje, nusprendė, kad žala minimali. Ji iš naujo pasitepė lūpų blizgiu, kad spindesys būtų nepriekaištingas, tada timptelėjo šlapių, vėjo sutaršytų plaukų sruogą, kad jie dar mažiau panėšėtų į šukuoseną ir kristų laisvai, nes taip tikriausiai yra geriau. Jai susidarė įspūdis, kad Džeikui patiko atletiškos, stiprios, daug dėmesio nereikalaujančios moterys. Ji neabejojo, kad jį traukia savimi pasitikinčios moterys.

– Jis tikrai ne gėjus, – pasakė ji, užvesdama BMW ir išvažiuodama iš stovėjimo aikštelės.

Lietus pylė ant automobilio, miesto gatvėmis slinko audra, ir akies krašteliu ji pastebėjo kažką sujudant.

Iš baimės jai pašiurpo oda.

Akimirką jai pasirodė, kad kažkas ją stebi. Slepiasi ten, kur ji negali matyti. Ji iš karto prisiminė tą šliužą restorane, kai ji ir Nikė buvo susitikusios praeitą kartą. Bet tai buvo jau seniai. Kramtydama lūpą, ji įdėmiai žiūrėjo į kampą, kur pastebėjo kažką šmėkštelint. Susivėlęs šuo, nuleidęs galvą ir uodegą, bėgo per gatvę ir dingo tarp dviaukščių pastatų. Simonos širdis vėl ėmė normaliai plakti, ir ji išvadino save kvaila žąsimi. Vis dėlto ji nesiliovė žvalgytis po skersgatvius ir aplink pastatus. Nei per BMW lietaus aptaškytus langus, nei veidrodėliuose ji nematė nieko – nei siaubingo pabaisos, nei tamsios figūros, nei gremėzdiško vaiduoklio, pasiruošusio ją užpulti. Tiesą sakant, nebuvo nieko neįprasto. Tik keli automobiliai ir pora riedlenti-

ninkų skubėjo šaligatviu, stengdamiesi pralenkti audrą. Viskas buvo taip, kaip turėtų būti.

Dėl Dievo, juk ji nervinosi tik todėl, kad Nikė nepaliaujamai kalba apie žudiką maniaką, Kapų Plėšiką. Nieko nebuvo. Vis dėlto Simona tvirtai spaudė vairą, pirma užsukdama į banką, kol jo neuždarė, o paskui į valyklą. Ji netgi spėjo stabtelėti ir nusipirkti išrašytų vaistų ir keletą produktų prieš susitikdama su Nike ir dar kartą paskambindama jai į mobilųjį. Žinoma, Nikė neatsiliepė, tad Simona paskambino draugei į butą ir paliko žinutę atsakiklyje.

Laimei, audra greitai praėjo, palikdama tirštą rūką. Šlapios gatvės spindėjo žibintų šviesoje, lapai ir šiukšlės užkišo gatvių kanalizacijos angas. Piko valanda buvo pasibaigusi, laimei, transporto buvo nedaug, ir tik keletas žmonių ėjo šaligatviais. Šen bei ten pro rūką linksmai mirgėjo kalėdinės lemputės, primindamos šventinį sezoną. Ji pravažiavo bažnyčią, kur po plačiomis ąžuolo šakomis buvo įrengta Kalėdų prakartėlė. Staiga ji pajuto tą seną kankinantį Endriu ilgesį, skausmą, kuris su kiekvienomis Kalėdomis nė kiek nemažėjo.

– Pamiršk tai, – sumurmėjo ji ir apsisprendė, kad jai tikrai reikia išvažiuoti. Šarlotėje ji gali gauti darbą, tad tereikia pasiryžti ir judėti pirmyn. Nutraukti visus ryšius su šia blogus prisiminimus keliančia vieta.

Simona įsuko į Galerijos automobilių aikštelę ir lengvai rado vietą pirmame aukšte. Pamiršk trečią. Kam eiti toliau, nei reikia?

Aikštelė buvo beveik tuščia, stovėjo tik keli automobiliai. Nors tai buvo normalu ir jiedvi su Nike nuolat čia atvažiuodavo, ji vis tiek buvo šiek tiek suirzusi. Įsitikinusi, kad niekas netyko prie laiptų ar lifto, Simona pačiupo rankinę, užrakino automobilį ir nubėgo į restoraną. Joks žudikas neiššoko iš še-

šėlių. Niekas nesislėpė prie durų. Simona iki restorano perėjo pusę kvartalo, ir niekas jos neužkalbino.

Viduje Nikės nebuvo. Nieko stebėtino. Nikė visada vėluoja. *Arba apskritai nepasirodo.*

Žinoma, ne šį vakarą.

Simona atsisėdo kabinoje netoli durų ir užsakė du gėrimus – sau martinį ir Nikei „Citrinos lašą" – iš linksmos, žodžius tęsiančios padavėjos su kabėmis. Mergaitė atrodė vos septyniolikos, tikriausiai per jauna nešioti alkoholinius gėrimus, tačiau po kelių minučių ji šypsodamasi pasirodė su dviem šaltomis taurėmis ant kojelių.

Šį vakarą „Kasandroje" verslas tikrai neklestėjo. Maža erdvė buvo išklota juodomis ir baltomis plytelėmis, prie jų priderinti stalviršiai, ir tik keletas lankytojų sėdėjo prie stalų ir kabinose.

Simona žiūrinėjo baro valgiaraštį, gurkšnodama savo gėrimą ir klausydama per patefoną leidžiamų Kalėdų giesmių. Atrodė, kad Elvio „Mėlynos Kalėdos" buvo visų mėgstamiausia, minutės bėgo, bet uždususi Nikė taip ir neįlėkė į restoraną. Simona išsitraukė alyvuoges iš jos martinio ir žvilgtelėjo į laikrodį. Praėjo penkiolika minučių. Ji pabaigė savo gėrimą. Dvidešimt minučių. Nuostabu. Ir vėl vėluoja.

– Nagi, Nike, – vos girdimai sumurmėjo Simona.

Stabtelėjo linksmoji padavėja ir nusišypsojo neblėstančia moksleiviška šypsena.

– Gal dar ko nors pasiūlyti?

– Naują geriausią draugę.

– Ką? Ak, – priklijuota šypsena išnyko. – Taigi... gal norėtumėte dar vieno gėrimo ar... ko nors iš baro valgiaraščio?

Simona dvejojo, bet nusprendė, kad nieko nepraras.

– Žinoma. Kodėl gi ne? Dar vieną gėrimą, – ji patapšnojo pirštu į tuščios martinio taurės kraštelį. – Dar vieną.

– Ir?.. – mergaitė žvilgtelėjo į neliestą Nikės taurę. Cukraus kraštelis buvo nepaliestas, skaidrus skystis nusistovėjęs aplink citrinos žievelę.

– Palikite. Ji dar gali pasirodyti. Tai jos nuolatinė bėda, – Simona žvilgtelėjo į laikrodį ir atsiduso. Nikė vėlavo beveik pusvalandį. Simona jau beveik girdėjo jos pasiteisinimus. Įsivaizdavo Nikę, įskrendančią į jau prasidėjusią kikbokso treniruotę. Ji neatgaudama kvapo aiškins apie „perrašymą", nes tai jos netenkino, apie „terminą", kurio negalima nepaisyti, arba apie „tyrimą", kurį reikia kuo greičiau padaryti.

Po penkiolikos minučių Simona pabaigė antrąjį gėrimą. „Citrinos lašas" vis dar rasojo kitoje stalo pusėje.

– Nuostabu, – sumurmėjo ji ir pagalvojo, kad reikėtų išgerti Nikės mėgstamą gėrimą, bet apsigalvojo. Juk jos dar laukė sporto salė ir pratimai. Dar vienas gėrimas, ir ji jau nieko nepajėgtų, nebent nukristi ant užpakalio, stengdamasi pataikyti koja į taikinį.

Ji paprašė sąskaitos, paliko padavėjai dešimt dolerių arbatpinigių ir nešina krepšiu ėmė bėgti į sporto salę. Per tą laiką, kol buvo viduje, migla virto dar tirštesniu rūku, ir gatvės dar labiau aptemo.

Prakeikta Nikė. Ji visuomet palieka Simoną bėdoje.

Negalima sakyti, kad Nikolė Džilet nebuvo atsakinga, tik nepatikima. Bet ji buvo geros širdies. Nelaimei, Nikė buvo visiškai apsėsta darbo arba to, ką ji suvokdavo kaip darbą. Ji žūtbūt siekė tapti reportere, rašančia apie nusikaltimus, tad nematydavo nieko daugiau. Net ir dabar, Simona spėjo, Nikė tikriausiai rausiasi įkalčiuose, kurie padėtų identifikuoti Kapų Plėšiką.

Būtų gera permaina išvažiuoti, susirasti naujų draugų, bendrauti su žmonėmis, kurie nėra Endriu giminės ar jo nepažinojo.

Ją pervėrė liūdesys. Ji labai jį mylėjo, ir nors buvo jai pasižadėjęs, prašęs už jo tekėti, išsiskyrė su ja, kai tik sužinojo, kad jo nepriėmė į Harvardą. Kodėl? Ar jis galvojo, kad nepatenkins jos įsivaizduojamo vyro lūkesčių, o gal buvo kažkas daugiau... kita moteris?

Kas žino? Kas kada nors sužinos? Liūdniausia buvo tai, kad ji abejojo galėsianti kada nors pamilti kitą vyrą taip aistringai ir karštai, kaip mylėjo Endriu Vitmorą Džiletą. Ji atidavė jam širdį, nekaltybę ir garbę. Širdies dalele ji jautė, kad niekada nepavyks jų susigrąžinti.

– Baik, – sumurmėjo ji, pykdama ant savęs. – Tiek metų vaikščiojusi pas psichologą vis dar taip jautiesi? Susiimk.

Šiek tiek apsvaigusi nuo martinio, ji tik dabar pastebėjo, kiek mažai aplink automobilių ir kokia tuščia gatvė. Nors tai nesvarbu. Ji buvo visai netoli sporto klubo. Pasukusi už paskutinio kampo, pamatė naktyje jaukiai degančias sporto salės šviesas. Tarsi švyturiai tuščioje, ūkanotoje gatvėje pro langus sklindantys šviesos lopinėliai buvo ne visai ryškūs, o gal rūkas ir alkoholis sukūrė miglą jos galvoje. Kažkur tolumoje ji girdėjo kalėdinių giesmių garsus, ir jie dar kartą jai priminė, kad netrukus ateis Kalėdos, tas metų laikas, kai ji iki ausų įsimylėjo Endriu Džiletą. Kodėl ji negali liautis apie jį galvojusi, šito ji nesuprato. Ką Nikė norėjo papasakoti jai apie savo brolį, praėjus dvylikai metų po jo mirties?

Prisimerkus jai pasirodė, kad įžiūri Džeiko visureigį, pastatytą po gatvės žibintu. Simona nusišypsojo. Džeikas Vonas nebuvo pirmas vyras, kuriuo ji domėjosi po Endriu. Po mylimojo mirties ji susitikinėjo, vaikščiojo ir miegojo su keliais kitais vaikinais. Bet nė vienas neužbūrė jos taip, kaip Nikės brolis. Tačiau Džeikas turi galimybių. Rimtų galimybių. Be jokių abejonių, jis buvo pats įdomiausias vyras, kokį ji buvo sutikusi per

ilgą laiką. Jei tik jis prarytų jauką ir parodytų susidomėjimą, galbūt jai nereikėtų iš čia išvažiuoti.

Ji paspartino žingsnį. Sporto salė buvo tik už kvartalo – tik už skersgatvio. Ji išgirdo keistą garsą, šnypštimą, tarsi kas būtų skrodęs orą. Pasukusi galvą į tamsios parduotuvės vitrinas, ji pamatė savo atvaizdą ir... dar kažką... neaiškią, grėsmingą tarp dviejų automobilių tykančio vyro figūrą. Jis pašoko aukštyn, kažką stipriai traukdamas.

Virvę?

Ne! Ji metėsi pirmyn. Kraujyje pajuto adrenalino pliūpsnį. Baimė pervėrė jai smegenis. Vyras stipriai trūktelėjo. Tą pačią akimirką jos blauzdą palietė kažkas įtemptas, nematomas ir pakankami plonas, kad perpjautų jos bėgiojimo kelnes ir įsirėžtų į audinius. Per visą koją perėjo skausmas.

– Oi! – sušuko ji, lenkdamasi pirmyn. Žemė artėjo. Ji ištiesė ranką, norėdama išsilaikyti, ir smarkiai trenkėsi į grindinį.

Trakšt!

Skausmas kilo ranka aukštyn. Krepšys iškrito ir šleptelėjo ant šaligatvio.

– O Dieve! – kad ir kas buvo sugavęs jos koją, dabar raizgėsi aplink ją, rėžėsi į kūną, aštrus voratinklis nenorėjo jos paleisti, smigo gilyn. Ir ranka. Ją taip stipriai skaudėjo, kad ji vos nenualpo. – Gelbėkit! – suklykė ji, raičiodamasi iš agonijos. – Kas nors man padėkit!

– Nutilk! – suniurnėjo kimus balsas. Prakaituotas delnas užspaudė jai burną, ji mėgino įkąsti, nusiristi tolyn. Pabėgti. Bet kuo daugiau ji rangėsi, tuo labiau susipainiojo. O Dieve, kas jis? Kodėl jis taip elgiasi? Pasukus kaklą, tamsoje šmėkštelėjo jo veidas... veidas, kurį ji atpažino. Tas vaikinas restorane... dabar ji žinojo, kas jis. Suvokė, kad jis nėra nepažįstamasis.

O ne! Jėzau, ne! Ji veltui mėgino išsilaisvinti, jis buvo stiprus, ryžtingas. Tvirti kaip plienas raumenys laikė ją prispaustą prie

šlapio šaligatvio, savo kūnu spaudė ją. Rangydamasi ji meldė pagalbos. Juk kas nors tikrai ją pamatys... atskubės į pagalbą... juk kiti žmonės eis į sporto klubą... ar važiuos pro šalį. *Meldžiu, maldauju, padėkit man!*

– Prisimeni mane, – sušnibždėjo jai į ausį, ir jos širdį sukaustė baimė. – Prisimeni, ką man padarei? Metas sumokėti.

Tada ji pastebėjo adatą, tobulą ploną ginklą, piktai blizgantį rūko apgaubtoje naktyje.

Jai sustingo kraujas.

Ne!

Ji veltui bandė jam spirti, užsimoti, išvengti jo sumanyto siaubo, bet negalėjo pabėgti ir apimta baimės stebėjo, kaip jis giliai įbeda tą bjaurią adatą jai į petį.

Simona priešinosi, bet jis visu savo svoriu laikė ją; staiga jos rankos apsunko ir pasidarė nevaldomos, o supančiotos kojos negalėjo pajudėti. Sąstingis sukaustė visą kūną ir ją apėmė panika. Ji bandė klykti, bet negalėjo. Jos liežuvis pasidarė storas, balso klostės nebejudėjo.

Gatvės žibintai pritemo, rūkas sutirštėjo galvoje, ir ją pasiglemžė išganinga tamsa.

Dieve, nepalik manęs, galvojo ji beviltiškai ir tikėjosi vieno – kad mirtis ateis staigiai.

DVIDEŠIMT TREČIAS SKYRIUS

– Palauk!

Ridas, iki pat viršaus užsisegęs striukės apykaklę, ėjo iš nuovados. Jis nestabtelėjo, bet Morizeti pasileido tiesiai per balas aplink du policijos automobilius, norėdama jį pasivyti.

– Jėzau, koks bjaurus oras, – pasiskundė ji.

Jau buvo tamsu, pro tirštėjantį rūką smilksėjo gatvės žibintai ir retsykiais nušvisdavo automobilių šviesos. Piko valanda buvo praėjusi; mašinos neburzgė ir nelėtino greičio.

– Klausyk, Ridai, – pasakė Morizeti, kai jie priėjo prie jo *El Dorado*, – aš mąsčiau apie tai ir manau, kad šįryt buvau pernelyg griežta.

– Tu manai teisingai, – rakteliai jau buvo jo rankoje.

– Taigi tu įsiutęs, tiesa? – ji kišo ranką į rankinę ir pradėjo raustis, matyt, ieškodama *Marlboro* pakelio.

– Tau puikiai sekasi, – atrakindamas automobilį jis net nesivargino žvilgtelėti į jos pusę.

– Ei, aš tik dirbu savo darbą.

– Žinau, – jis atidarė dureles ir viduje užsidegė lemputė. – Dirbk. Atsiprašyti nereikia.

– Klausyk, Ridai, nuo kada pasidarei toks jautrus? – ji rado suglamžytą pakelį ir iškratė cigaretę. – Juk žinai tvarką.

– Ar tu norėjai man ką nors pasakyti?

– Taip, – ji spragtelėjo žiebtuvėlį prie cigaretės su filtru ir godžiai įtraukė. – Visų pirma Nikės Džilet bute radome nedaug ką. Nebuvo nei pirštų atspaudų, nei kitų įkalčių, – Morizeti išpūtė dūmų debesį. Jis pranyko tirštėjančiame rūke. – Ji buvo teisi. Nei durys, nei langai nebuvo išlaužti, taigi reikėtų manyti, kad įsibrovėlis turėjo raktą – pasidaręs, pavogęs ar pasiskolinęs iš jį turinčio žmogaus, labiausiai tikėtina, kad iš panelės Džilet.

– Jos miegamajame rastas mikrofonas yra identiškas rastiems karstuose, taigi mes tikriname tuo elektroniniu mėšlu prekiaujančias parduotuves, platintojus, taip pat prekiautojus internetu. Visi mikrofonai yra belaidžiai, sudėtingi, tad, mūsų manymu, vaikinas tikriausiai puikiai išmano technologijas. Ieškome žmogaus, nusipirkusio mažiausiai tris tos rūšies ir to gamintojo mikrofonus su klausymosi priemonėmis.

– Gerai.

– Tikriausiai noriu tau pasakyti, kad jau baigėme apžiūrėti jos butą. Pasiėmėme viską, kas mus domino, – Morizeti užsitraukė dar kartą. – Sibertas jau paskambino jai. Davė žalią šviesą. Ji gali kraustytis atgal.

– Kodėl man sakai?

– Maniau, norėsi žinoti, – ji kilstelėjo antakį, dūmai veržėsi pro šnerves. – Teisingai?

– Taip, – į aikštelę įvažiavo policijos automobilis ir sustojo per dvi vietas nuo kadilako.

– Ir dar kai kas, – jis pajuto įtampą, slypinčią šiuose žodžiuose; suprato, kad ji praneš blogą žinią. Ji žvilgtelėjo į nuovadą, prieš pažvelgdama jam į akis. – Gavom Barbaros Džin Marks kūdikio DNR rezultatus.

Jo pečiai įsitempė.

– Jie patvirtino kraujo tyrimą.

– Nuostabu, – jis pasijuto, tarsi kas būtų spyręs į pilvą. Nepasakysi, kad jis to nesitikėjo, bet tai buvo galutinis atsakymas. Neabejotinas. Kraujo testas dar buvo palikęs šiek tiek dvejonių. DNR abejones išsklaidė.

Ji atidžiai žvelgė į jį tamsoje primerkusi akis.

– Jei tai ką nors reiškia, užjaučiu.

Jis pakreipė smakrą į vieną pusę. Veidą gaubė šaltas oras.

– Žinau. Tai bjauru, – Morizeti užgesino cigaretę į šaligatvį. Raudonas galiukas dar akimirką švietė, tada sušnypštė ir užgeso balutėje. Trumpai švietusi švieselė. Greitai užgesinta. – Laikykis, – žvilgtelėjusi pro petį, ji nužingsniavo atgal prie užpakalinių nuovados durų.

Tamsoje stovėdamas automobilių aikštelėje, Ridas staiga pasijuto vienišas. Viduje atsivėrė tuštuma. Įduba.

Jis susikišo rankas į neperšlampamos striukės kišenes ir pažvelgė į dangų. Virš miesto šviesų spindesio nebuvo nieko, išskyrus debesų apklotą. Jis turėjo patirti kai ką daugiau nei maudžiančią tuštumą viduje, kažką panašaus į netektį. Bet kaip galima netekti ko nors, ko niekada neturėjai?

Kūdikis nebuvo planuotas. Nebuvo ir norimas. Jis būtų neapsakomai sukomplikavęs jo gyvenimą, tačiau... tačiau jis jautė gilią vienatvę, kurią palengvinti galėtų tik kerštas. Bent jau tiek jis gali padaryti. Jis planavo surasti taip pasielgusį šunsnukį ir pakabinti jį už apgailėtinų kiaušių.

Atsisėdo prie *El Dorado* vairo ir įkišo raktą į spynelę. Žvilgtelėjęs į užpakalinio vaizdo veidrodėlį, pamatė susirūpinusias akis – sausas, bet verdančias slopinamu pykčiu, – barzdos šešėlį ant suakmenėjusio smakro ir ryžtingai suspaustas lūpas.

– Velnias, – sumurmėjo jis. – Prakeiktas šunsnukis!

Įjungęs pavarą, pavažiavo atgal, tada perjungė pavarų svirtį ir nuspaudė greičio pedalą. Kadilakas šoko iš aikštelės į rūke skendinčią gatvę.

Ridas svarstė, ar nevertėtų stabtelėti prie vietinio baro ir išlenkti taurelę ar dvi, o gal šešias. Šis vakaras idealiai tiktų nusigerti ir paprašyti barmeno įsodinti jį į taksi. Džekas Danielsas, atrodė, būtų puikus draugas.

Bet Džekas negalėjo pagelbėti.

Tai nieko nepakeistų.

Kitą rytą Ridas pabustų nuo pagirių sprogstančia galva, tačiau Bobė Džin vis tiek būtų mirusi. Kūdikis vis tiek neturėtų šansų bent kartą įkvėpti. Ir Ridui tektų gyventi žinant, kad kažkaip, kažin kokiomis aplinkybėmis jis yra kaltas dėl jų mirties. Jis buvo jungiamoji grandis. Prakeiktas Kapų Plėšikas kalbėjo su juo. Ir lengva ranka žudė.

Bet Roberta Peters?

Kaip ji su tavim susijusi?

Jis prisiminė, kad eidamas per jos namus kažką jautęs... nepatirtą jausmą. Tarsi *déjà vu*, bet ne visai taip. Neapčiuopta mintis nedavė jam ramybės, bet niekaip nesusikristalizavo... Po velnių, kas tai yra – gal tai susiję su Nike Džilet? Gal Nikė parašė straipsnį apie Robertą Peters? Pažinojo ją? Tebuvo vienas būdas sužinoti.

Sumažinęs greitį, jis sliuogė savo dideliu automobiliu miesto gatvėmis, pro Kalėdų žaluma papuoštas parduotuves ir kelis šaligatviais traukiančius praeivius. Prie „Sargybinio“ redakcijos pastato jis rado laisvą vietą netoli darbuotojams skirtos automobilių aikštelės. Nikės Džilet subaru stovėjo šalia žemos gyvatvorės. Taigi ji dirbo viršvalandžius. Vėl. Tai jis seniai žino, kai sekiojo ją tiriant kitas bylas. Būdama pernelyg ambicinga, ji daugiau laiko praleido redakcijoje nei namie. Bet ji nedirbs

visą naktį. Užuot rizikavęs būti pamatytas „Sargybinio“ redakcijoje ir vėl apkaltintas policijos nuovados informacijos nutekinimu, nusprendė palaukti lauke. Spėlionių apie jį ir taip netrūko. Morizeti ne pirmoji iš policininkų užsiminė, kad jis yra šnipas, teikiantis spaudai vidinę informaciją.

Praeitą vasarą jis buvo didvyris, išaiškinęs Montgomerių bylą, o dabar, nepraėjus nė pusmečiui, jį įtarė esant šnipu. Baisus pasmerkimas, jei tuo užsiimi, ir dar didesnis, jei tuo neužsiimi.

Jis stumtelėjo atgal sėdynę, ištiesė kojas ir nusiteikė laukti, įsmeigęs žvilgsnį į priekines plytinio pastato, kuriame buvo įsikūrusi „Sargybinio“ redakcija, duris. Kadangi buvo vėlus metas, daugiau žmonių išeidavo lauk, nei traukė į vidų.

Ridas atpažino keletą veidų. Normas Mecgeras, susisiautęs į vilnonį apsiaustą ir šaliką, išvažiavo ševroletu impala, o Tomas Finkas išriedėjo restauruota vintažine korvete. Atpažino vaiką, Finko sūnėną... kokia jo pavardė? Diteris, taip, Kevinas Diteris, atvažiavo dengtu pikapu ir įėjo vidun. Jis vilkėjo per didelę *Braves* modelio striukę, o ant veido buvo užmaukšlinta beisbolo kepuraitė. Ridas stebeilijo į vaiką ir pastebėjo, kad jis stabtelėjo prie apšviestų priekinių durų, pavartė rankose ausinuką ir užsidėjo ausines. Grotuvėlį įkišo į apsmukusių džinsų kišenę, atidarė duris ir įėjo į vidų.

Keistuolis.

Tačiau mieste buvo pilna vienokių ar kitokių pakvaišėlių.

Ridas atsilošė ir galvojo, kodėl Kapų Plėšikas bendrauja su Nike Džilet. Puse ausies jis klausėsi tyliai nustatyto policijos radijo. Kur sąsaja? Ar žudikas tiesiog žinojo, kad ji alkana įvykių ir pasiryžusi išgarsėti? Ar jis ją stebėjo? O gal pažinojo asmeniškai?

Ant priekinio stiklo kaupėsi vandens lašeliai.

Ką reiškia „dvylika“?

Nenuleisdamas akių nuo durų, mąstė apie visas kombinacijas, kokios tik pastarosiomis dienomis jam buvo šovusios į galvą. Dvylika ko?

Mėnesių metuose?

Valandų dienoje? O gal priešingai – valandų naktyje?

Jis prikando lūpą, primerkė akis.

Apaštalų?

Spurgų tuzine?

Narių prisiekusiųjų teisme?

Zodiako ženklų?

Colių pėdoje?

Vienas, du, užsek batuką.

Trys, keturi, užrakink duris.

Penki, šeši, paimk lazdeles.

Ir taip toliau... O kaip ten su dvylika.

Vienuolika, dvylika,

Kask ir rauskis.

Ar teisingai? Velnias, kaip jis apie tai nepagalvojo. Ko raustis?

Kūnų ir karstų.

Jis pritaikė. Gal tai susiję su senu vaikišku eilėraštuku... o gal ir ne. Žudikas neužsiminė apie tai nė viename savo apgailėtiname laiškelyje.

Praėjo šešių giesmininkų grupelė, niūniuodama „Tyliąją naktį". Krūmuose aplink pastatus mirksėjo kalėdinės lemputės. Vyrai, apsirengę Kalėdų Seneliais, skambino varpeliais ir rinko labdarą ant gatvės kampų.

Kalėdos.

Ar gali taip būti?

Dvylika Kalėdų dienų?

Jos prasideda gruodžio dvidešimt penktą ir tęsiasi iki sausio šeštos, iki Trijų Karalių, arba bent jau taip jam atrodė. Pra-

bėgo daug laiko nuo tada, kai jis lankė sekmadieninę mokyklą, ir nuo vaikystės, praleistos netoli Dalonegos. Pats jis nė karto nebuvo girdėjęs Biblijos mokymų, tačiau buvo beveik įsitikinęs, kad yra teisus.

Kokia buvo giesmė apie dvylika dienų?

Dvylika šuoliuojančių viešpačių... ne, ne, neteisingai. Dvylika būgnijančių būgnininkų. Taip. Dvylika prakeiktų būgnininkų. Na ir kas iš to? Didelio čia daikto. Kaip su visu tuo susiję būgnininkai?

Nespėjęs išnarplioti dainos, pastebėjo Nikę Džilet, išeinančią pro stiklines duris su liekna juodaplauke moterimi, kurios Ridas neatpažino. Jos stabtelėjo po stogeliu, Nikė pasistatė gelsvai rudo lietpalčio, gražiai prigludusio prie jos liekno liemens, apykaklę, o draugė išskleidė skėtį.

Nikės veidas buvo kupinas gyvybės. Dinamiškas. Savotiškai gražus, ir tai trikdė Ridą. Ji energingai kalbėjo, o vėjas plaikstė jos rausvai šviesius plaukus aplink veidą. Moterys kartu nuskubėjo į automobilių aikštelę ir įsėdo į atskirus automobilius. Tamsiaplaukės moters folksvagenas džeta nuvažiavo akimirksniu, o Nikės hečbekas užsivedė ne iš karto. Kai tik subaru variklis suburzgė, Nikė, spustelėjusi greičio pedalą, išvažiavo į gatvę beveik nestabtelėjusi.

Ridas sekė iš paskos.

Jam nebuvo sunku spėti su Nikės sidabro spalvos mašina, ir jis netgi nesistengė nuslėpti, kad seka ją siauromis senamiesčio gatvėmis, kurios vingiavo į jos butą pro didelius namus su paaukštintais priebučiais, aukštais langais ir įmantriomis grotelėmis, papuoštomis girliandomis ir vainikais. Jos mašina riedėjo akmenimis grįstomis gatvėmis ir keliais, paskui įsuko į skersgatvį už jos daugiabučio.

Ridas sustojo paskui ją ir, jai atidarius dureles, išjungė šviesas.

– Taigi, taigi, taigi. Detektyvas Ridas. Mano naujas geriausias draugas. Daug metų jūs net į mano skambučius neatsakydavote, o dabar stovite prieš mane. Vėl. Jūs nejuokavote kalbėdamas apie nuosavą asmens sargybinį, tiesa?

– Aš retai juokauju.

– Pastebėjau. Bet gal pamėginkite, – ji jam mirktelėjo ir skruostuose išryškėjusios duobutės pavergė jį. – Pralinksmėkite.

– Turėsiu galvoje.

– Taip, žinoma, – pasakė ji, tarsi tuo netikėdama, bet net tamsoje jis pastebėjo, kad jos akys viliojamai spindi. Nikė flirtavo su juo.

Net negalvok apie tai. Juk tai Nikė Džilet. Ronaldo Džileto dukra. Naujienų ištroškusi reporterė, be atvangos ieškanti kokio nors kabliuko ir istorijos.

Ji stumtelėjo vartelius ir jie sugirgždėjo ant senų vyrių.

– Detektyvė Morizeti man nesuteikė jokios informacijos apie tyrimą.

Matai, ką aš tau sakiau? Visada dirba.

– Kažin ar jos yra. Mes dar tikriname faktus.

– Jūs taip pat? Maniau, jus nušalino...

– Nekalbėkim apie tai, – pasiūlė jis. Jie praėjo fontaną, kuris gurguliavo šalia didelės magnolijos kamieno.

– Še tau! – Ridas atpažino Fredą Kuperį, šeimininką. Ovalios kūno formos, šūkaudamas falcetu Fredas išbėgo iš už kampo. Jo nosis buvo per didelė veidui, ir berėmiai akiniai šiek tiek pakrypę kabojo ant tarpuakio. Ridas prisiminė visus Kliunkio Pliumpio piešinėlius.

– Norėjau su jumis pasikalbėti, – plonos lūpos susičiaupė.

– Kas nutiko, Fredai? – Nikė stabtelėjo ant apatinio laiptelio. – Jūs prisimenate detektyvą Ridą.

Akimirksniu jis sustingo.

– Taip. O... – dalis jo drąsos išgaravo. – Tik jau nesakykite, kad vėl kas nors nutiko!

Ridas atsakė:

– Aš tik lydžiu panelę Džilet namo.

– Kodėl? – nervingai paklausė Fredas, o jo akys bėgiojo po kiemą, tarsi kiekvieną akimirką iš žemės galėtų iššokti negyvėliai. – Ar manote, kad tas, kuris buvo įsibrovęs į jūsų butą, sugrįžo? O Dieve, tai būtų pats blogiausias dalykas. Turiu jums pasakyti, kad visi šio namo gyventojai sunerimę. Labai sunerimę, – jis pasitaisė akinius ir įbedė žvilgsnį į Nikę. – Jiems nepatinka, kad jūs atkreipiate žudiko, Kapų Plėšiko, dėmesį apie jį rašydama. Nuomininkai persigandę, – jis stipriai mosavo rankomis, energingai rodydamas į namo duris. – Brenda Hamond iš pirmojo aukšto nori saugesnių spynų ir daugiau grotų ant langų, o ponia Fits iš 201 buto ketina išsikelti. Ar galite patikėti? – jis susijaudinęs grąžė rankas. – Ji pragyveno čia trylika metų, bet po pastarosios nakties pasiruošusi išvykti. Jau kraunasi daiktus.

– Nemanau, kad kas nors daugiau būtų taikinys, – ramiai pasakė Nikė, nors jos burnos kampučiai buvo suspausti.

– Bet iš kur jūs žinote? – paklausė Fredas. – Ir ką reiškia „kas nors daugiau“? Ar manote, kad jūs esate taikinys, nes jeigu tai tiesa, jis sugrįš. Dėl Dievo meilės, mes nenorime, kad žudikas sėlintų aplink namą, ieškodamos progos jus sučiupti. Ar... ar ką nors kitą! – dabar jis buvo labai nusiminęs. Jis nukreipė baimės kupinas akis į Ridą. – Ar policija paskyrė panelei Džilet apsaugą visai parai? Ar šiame rajone bus daugiau patrulių? Policijos priežiūros? – jis nervingai dirstelėjo į gatvę, kur stovėjo keli automobiliai.

– Nuovada imasi visų tinkamų žingsnių.

– „Tinkamų žingsnių?“ Ką tai reiškia? Man tai skamba kaip tušti žodžiai, – jis sudėjo rankas ant plačios krūtinės.

– Patikėkite, pone Kuperi, mes darome viską, kas įmanoma, kad sučiuptume šį vaikiną. Patarkite savo nuomininkams būti atsargiems, vadovautis sveiku protu, vieniems neiti į lauką ir laikyti duris užrakintas, langus uždarytus. Turintys signalizacijos sistemas tegu jomis naudojasi. O neturintys tegu jas įsirengia.

– O kas už tai sumokės? Aš? – Kuperis kratė savo plinkančią galvą, ir siaubas, kad reikės išleisti pinigų, užgožė žudiko baimę. Laikinai. – Palaukite, – jis vėl sunerimo. – Brangusis Dieve, jūs vis dėlto manote, kad jis sugrįš!

– Deja, nežinau, kaip jis elgsis. Aš tik duodu jums patarimą, kokį duočiau kiekvienam šiame mieste.

– Viskas per jus, – pasakė Kuperis žvelgdamas į Nikę, jo veidas atrodė įsitempęs. Lūpos taip stipriai sučiauptos, kad net išbalusios. – Perspėjau jus, kai iškilo keblumų su tuo Selvudu.

– Tai buvo mano bėda, ne Korio Selvudo. Aš suklydau, – dabar jau jai buvo pikta. Ridas pajuto, kad tuoj įsiplieks barnis.

– Bet jis jums grasino. Nuo to laiko klausiu savęs, kada jis sugalvos atkeršyti, padarydamas ką nors nežmoniško. Ar bjauraus. Ar... ar siaubingo. Man net buvo kilę minčių, kad jis gali supleškinti šiuos namus.

– Fredai, – tarė ji, pakeldama ranką ir stengdamasi suvaldyti pyktį, – jūs per daug jaudinatės.

– O jūs per mažai. Aš kalbu rimtai, Nike. Aš negaliu leisti, kad visi mano nuomininkai bijotų, jog kažkas gali įsilaužti ir juos nužudyti. Jūs velniškai neatsakinga, kad užtraukėte mums tokį siaubą.

– Gerai. Aiškiai pasakėte. Jūs mane įspėjote, – atkirto ji. – Taigi kas toliau? Ar norite, kad išsikelčiau? Ar sakote, kad mane iškraustysite? Dėl to, kad kažkoks šliužas įsilaužė į mano butą?

– Iškraustysiu? O ne... aš niekada... – Kuperis susirūpinęs pažvelgė į Ridą. – Aš... tik norėjau jums pasakyti, kad kiti nuomininkai yra nusiminę.

– Puiku. Jūs savo pareigą atlikote. Aš supratau, – palikusi namo valdytoją ant takelio, Nikė užlėkė laiptais aukštyn. – Negaliu patikėti, – tyliai sumurmėjo. – Tarsi aš *stengčiausi*, kad į mano butą įsilaužtų.

– Jis pamirš.

– Nepažįstate Fredo! – ji pasakė pakankamai garsiai, kad laiptų apačioje lūkuriuojantis valdytojas išgirstų. – Jis niekada nieko nepamiršta! Jis pernelyg pedantiškas!

Ridas nurijo šypseną ir atsilikdamas per du laiptelius stengėsi nespoksoti į Nikės kojas, kurios lipant laiptais švysčiojo pro lietpalčio skeltuką.

– Nieko naujo, – ištarė ji, siekdama raktų.

Ridas pačiupo jai už riešo ir ištraukė iš rankos raktų žiedą.

– Aš eisiu pirmas.

– Palaukit, – ji įsižeidusi pakėlė žalias akis, ir jis pastebėjo, kaip jos, įstatytos virš tvirtos tiesios nosies, patamsėjo. – Čia mano namai, detektyve. Jums nereikia elgtis taip, tarsi būčiau į bėdą patekusi panelytė, – jos plaukai buvo drėgni, lūpos prieblandoje blizgėjo, o pyktis ant valdytojo, Rido ir visų vyrų apskritai sklandė ore. Ir tai buvo juokingai seksualu.

– Į bėdą patekusi panelytė? Nikė Džilet? Patikėkit, apie jus niekada taip nepagalvočiau.

– Gerai.

– Bet aš vis tiek eisiu pirmas. Laikykite tai mano darbu, – jis įkišo raktą į spyną ir atidarė duris. Pagrabaliojęs ranka viduje, įjungė šviesą virš galvos, apžvelgė svetainę ir virtuvę, o tuo metu pro duris šmurkštelėjo riebi gelsva katė.

– Dženings!

Butas atrodė tuščias. Nieko jame nebuvo. Ridas atsargiai įėjo į vidų. Nikė paskui jį. Virtuvėje ji priklaupė ant vieno kelio ir suburkavo dryžuotai katei.

– Pagaliau nusprendei grįžti namo, išdykėle, – Nikė paėmė rainą katę ant rankų. Katė pirmiausia išleido tylų garsą ir ėmė trinti viršugalvį Nikei į pasmakrę, paskui užmurkė taip garsiai, kad net Ridas girdėjo. – Ar manęs pasiilgai? O gal tik vakarienės?

Nikė išsinėrė iš lietpalčio, pakabino jį ant kėdės atlošo ir liko su plonu pilku sijonu ir prigludusia juoda palaidine, išryškinančia figūros linkius. Jėzau, kodėl jis tai pastebi? Juk tai Nikė Džilet, kuri prieitų prie jo tik norėdama išpešti informacijos. Seksuali. Kieta. Ir priešininkė.

Jis apieškojo butelį, o ji tuo metu šėrė katę. Jos namai vis dar buvo nesutvarkyti po atlikto tyrimo, bet niekas netykojo nei spintoje, nei už durų, nei po prakeikta lova. Ridas patikrino kiekvieną užkaborį ir plyšį, bet Nikės Džilet miegamajame neužtruko, neapžiūrėjo antikvarinės lovos ir nelietė švelniai mėlyno apkloto. Vengė nutiesti tiltą virš emocinės prarajos, kurios, jo manymu, būtų geriau neliesti, nes mintyse imtų kilti vaizdai, kuriuose jis matytų Nikę be naktinių gulinčią ant paklodžių, o šito verčiau jam neregėti.

– Žinote, – pasakė ji, kai jis grįžo į virtuvės zoną, – aš galvojau.

– Tai visada geras ženklas.

– Nebūkit gudrutis.

– Jums patiktų, kad būčiau kvailas?

Ji nusišypsojo, blykstelėdama baltais dantimis ir vėl parodydama duobutes.

– Vis dėlto jūs turite humoro jausmą.

– Kartais.

– Bent trumpam surimtėkim, gerai?

– Gerai.

Katė sau garsiai ėdė, o Nikė nustūmė kažkokius popierius ant kavos stalelio į šoną, padarydama vietos, tada įkišo ranką į užtraukiamą rankinės skyrių ir išėmė kelis sulankstytus lapus. Atsargiai juos išlygino ant laminuoto stalo paviršiaus. Ridas atpažino raštelius – ji juos gavo iš žudiko.

Pasilenkęs arčiau pajuto jos kvepalų dvelksmą.

– Pažvelkite į juos. Du laiškeliai elementarūs. Pernelyg supaprastinti, – ji parodė į du pirmuosius gautus laiškelius. – Jie tarsi sako: „Dėmesio, Džilet. Pasiruošk. Aš ketinu kai ką padaryti. Kai ką svarbaus." Jie man primena mažą vaiką, įšokusį į balą ir šaukiantį tėvams: „Žiūrėkit. Žiūrėkit!" – ji pastūmė du paprastus raštelius į vieną stalo pusę. Atrodė, kad žodžiai ŠĮ VAKARĄ ir ATLIKTA rėžia akį baltame popieriuje. – Aišku, kad tai yra užuomina apie nužudymą, tikriausiai antrąjį, bet tolesnis bendravimas, – ji patraukė ranką prie paskutinio laiškelio, – yra daug sudėtingesnis. Šis laiškelis labai skiriasi nuo pirmųjų. Jis eiliuotas, parašytas tokiu pat tonu, kaip jūsų gauti laiškeliai. Teisingai?

– Taip, – sutiko jis, žiūrėdamas į laiškelį ir klausydamasis jos logiškos kalbos.

– Tai jau kitas balso tonas, ryškesnė užuomina ar išsamesnis priminimas: „Ar bus daugiau aukų? Iki dvyliktos nė vienas negali būti visiškai įsitikinęs", – ji tapšnojo pirštu per šiuos žodžius, staiga Dženings užšoko ant staliuko ir pradėjo praustis. Neatitraukdama dėmesio, ji nukėlė katę ant grindų. – Čia nėra tiek daug gyrimosi kaip pirmuosiuose. Aha. Tai turėjo būti užuomina, vilionė, beveik iššūkis, meldžiantis manęs išaiškinti paslaptį. Kaip ir jums skirti laiškeliai. Pažvelkite į trečią eilutę: „Nė vienas negali būti visiškai įsitikinęs", – labai susikaupusi, aukštyn

pakeltais antakiais ir kramtydama apatinę lūpą, ji garsiai galvojo. – Visų pirma žodžiai „aukų“ ir „įsitikinęs“ nesirimuoja, taigi, mano manymu, šis laiškas turi būti skaitomas po jūsiškio. Bet kam kartoti eilutę „Ar bus daugiau aukų?“ Jūsų laiškelyje buvo klausimas „Ar bus daugiau aukų?“ Ir žiūrėkite „nė vienas“. Du žodžiai. Ne „niekas“, kaip rašytų daugelis žmonių.

Ji pakėlė į jį savo protingas žalias akis, ir jam toptelėjo viena mintis. Jis peržvelgė kitus gautus laiškelius.

TIK TAK, TIK TAK
LAIKRODIS EINA PIRMYN.
DVI VIENAME,
VIENA IR DVI.

Tada.

VIENA, DVI, TRYS, KETURIOS...
NEJAU TAU NESINORI PAKLAUSTI,
KIEK DAR AUKŲ LIKO?

Ir galiausiai.

JAU GALIME SKAIČIUOTI IKI KETURIŲ.
TREČDALIS DARBO ATLIKTA,
AR BUS DAUGIAU AUKŲ?

– Jie visi yra dvylikos žodžių, – pasakė jis, – įskaitant tą, kurį jūs gavote. Štai kodėl nėra rimo, ir pirmoji jūsų laiškelio eilutė yra mano paskutinės pakartojimas.

– Teisingai! – jos veidas buvo rimtas, bet akys švytėjo nekantrumu, ir jis pastebėjo gelsvus ruoželius, skiriančius jos

tamsiai žalias raineles. – Sudėjus juos kartu, darosi suvokiama. Perskaičiusi savąjį, pamaniau, kažkas turi nutikti gruodžio dvyliktą, gali nutikti. Na, dvyliktas mėnuo, dvylikta diena, bet iš tikrųjų žudikas nori, kad mes sujungtume abu laiškelius, ir tada jie įgauna visai kitą prasmę. Jūsų laiškelyje data nebuvo nurodyta, bet žodžiai „trečdalis darbo atlikta", esant keturioms mirtims, davė jums užuominą, kad bus dvylika aukų, ir tikriausiai abu žmonės karstuose buvo didžiojo plano dalis.

– Išskyrus tai, kad jis nenužudė nei Tomo Mesio, nei Polinos Aleksander.

– Bet jie buvo parinkti ne šiaip sau.

Ridas pritarė jai ir leido išdėstyti savo teoriją.

– Konkrečiau?

– Nežinau, bet aš vis grįžtu prie apaštalų. Tomas yra vienas, Polina, arba Paulius, kitas, Barbara Marks – Markas, Roberta Peters akivaizdžiai yra Petras. Ar jis galėtų žudyti žmones, kurie, jo manymu, kažkaip siejasi su Kristaus mokiniais? – ji mąstė raukydamasi. – Gal žmones karstuose jis pasirenka pagal vardus.

Įmanoma, pagalvojo jis, tačiau toli gražu ne rimta.

– Jis turi įrodyti esąs sumanesnis už kitus, ypač už policiją. Štai kodėl jis tyčiojasi iš jūsų ir ieško ryšio su manimi. Aš galiu suteikti jam dėmesio spaudoje, o jus pasirinko todėl, kad pernai vasarą išaiškinote Montgomerių bylą, taigi esate pats didžiausias jo konkurentas. Jis net galėjo nežinoti apie jus ir Barbarą Marks, – ji iškėlė pirštą. – Ne. Jis žinojo! Nejau nematote, – pasakė vis labiau jaudindamasi. – Kapų Plėšikas nori, kad mudu dirbtume kartu. Abiejų pasaulių geriausieji. Susisiekęs su manimi, jis užsitikrina, kad pateks į pirmąjį puslapį. Susisiekęs su jumis, jis žino, kad dėl santykių su Barbara Džin Marks jūs iš visų jėgų stengsitės jį demaskuoti. Jis juokiasi iš mūsų abiejų, nes tai žaidimas. Jo žaidimas. Ir jis tikisi laimėti.

– Sutinku, kad dėl šių priežasčių jis susisiekia su jumis, – pasakė Ridas, viską apmąstydamas ir atsitraukdamas atgal, kad tarp jų atsirastų šiek tiek erdvės. Jam reikėjo susikaupti. Sutelkti visą dėmesį. – Bet nežinau, ar tikiu apaštalų vaidmeniu. Bent jau kol kas.

– Bet tai suvokiama.

– Jei žudikas norėjo pasiekti mane per Bobę Marks, negi jis žudo visus kitus tik todėl, kad susietų juos su bibline nuoroda?

– Kas žino, kas dedasi jo pamišusioje galvoje?

– Kol kas tai tik teorija.

– Bet stipri teorija. Pripažinkite.

– Mes į ją atsižvelgsime, bet... – pridūrė jis, suprasdamas jos entuziazmo priežastį, – jūs šito nespausdinsite.

Ji sudvejojo.

– Pala, Džilet. Kol neturėsite faktų ir leidimo iš manęs ar nuovados, jūs nieko nespausdinsite. Nei apie laiškelius, nei apie aukas, nei apie savo hipotezę ar žudiko veikimo metodą.

– Bet...

– Nike, – pasakė jis, vėl pasilenkdamas pirmyn. Jo nosis buvo arčiau nei per sprindį nuo josios. – Aš rimtai. Jei eisite nevisiškai pasiruošusi ir išspausdinsite bent dalį to, ką mes čia diskutavome, aš asmeniškai pasirūpinsiu, kad jus suimtų.

– Už ką?

– Visų pirma už trukdymą tyrimui.

– Po šimts, Ridai, maniau, mes susitarėme.

– Taip. Kai viskas baigsis, jūs parašysite išskirtinį straipsnį. Pateiksite savo požiūrį. Jei sučiupsime šį niekšą gyvą, aš pasirūpinsiu, kad jūs galėtumėte paimti iš jo interviu, bet iki tol turite būti labai atsargi, ką sakote. Ir aš turiu patvirtinti jūsų žodžius.

Tarp surauktų antakių įsirėžė raukšlelės ir atrodė, kad ji ketina protestuoti, bet galiausiai giliai atsiduso ir sutiko.

– Gerai. Puiku. Bet man priklausys garbė už dvylikos žodžių išaiškinimą, ir jūs informuosite mane apie tyrimą.

Jis šyptelėjo puse lūpų.

– Pamenate, aš jame nedalyvauju.

– Po šimts, Ridai. Aš noriu žinoti, ką jūs išsiaiškinate, – ji stumtelėjo kėdę atgal. – Viešpatie, visai pamiršau, – ji įsispoksojo į blausiai mirksinčią seno telefono atsakiklio lemputę. – Truputį palaukit.

Prispaudusi šlaunį prie stalviršio, ji spustelėjo mygtuką.

Mechaninis balsas pranešė: „Jūs turite tris naujas žinutes. Pirma žinutė."

Pasigirdo spragtelėjimas, ir kažkas padėjo ragelį.

– Nuostabu. Dar kartą, – pasakė ji. – Šiandien kažkas numetė ragelį, kai atsiliepiau darbe.

– Darbe? – jam tai nepatiko.

– Taip. Kartais pasitaiko. Žmonės nekantrūs.

– Antra žinutė, – pranešė mechaninis balsas.

– Sveika, Nike. Ar tu manęs vengi? Nagi, paskambink man, – ryžtingas vyriškas balsas padiktavo jai telefono numerį, ir Nikė susiraukė.

– Buvęs vaikinas, – pasakė ji, ir Ridas pajuto nesuvokiamai kylantį pavydą. – Šonas Hokas. Prieš kelerius metus jis mane metė ir negali susitaikyti, kad aš nelekiu pas jį atgal.

– Gal turėtumėt, – ištarė jis tikrindamas.

– Pagalvosiu. Kai pragaras užšals.

– Trečia žinutė.

– Nike? – moters balsas. – Man velniškai sunkiai sekėsi iššifruoti tavo paliktą žinutę. Jei ne tavo vardas, nebūčiau pažinusi; taigi būk gerutė, išmesk tą šlamštą, kurį vadini mobiliuoju telefonu.

– Simona? – sušnibždėjo Nikė.

– Šiaip ar taip, manau, mudvi spėsim išgerti. Laukiu tavęs „Kasandroje"! Gal po dviejų taurių martinio aš išdrįsiu vėl pakviesti Džeiką į pasimatymą. Juk jis neatstums manęs antrąkart? Susitiksim septintą.

– Septintą? Velnias! – žvilgtelėjusi į laikrodį, Nikė išbalo.

– Kas? – paklausė Ridas. – Tik nesakykit, kad nenuėjot?

– Daugiau žinučių nėra, – pranešė jiems atsakiklis.

Staiga Nikės veidas tapo baltas kaip popierius.

– Dabar aštuonios penkiasdešimt. Tai buvo Simona. Simona Everli. Aš... aš neskambinau jai ir praleidau užsiėmimą, – ji dar kartą žvilgtelėjo į laikrodį ir vėl išklausė žinutę. – Prakeikimas. Ji kalba apie kikbokso treniruotę, kurią kartu lankome. Po dešimties minučių ji baigsis, – Nikė karštligiškai ieškojo rankinėje telefono. – Aš jai neskambinau. Nei mobiliuoju, nei jokiu kitu telefonu. Po velnių, kur jis? – ji beprotiškai grabaliojo rankinėje. – O Dieve. Čia jo nėra. Bet jis turi būti. Turi būti! – apimta panikos, ji išvertė rankinę. Barškėdami ir riedėdami ant stalo, ant grindų krito rašikliai, bloknotas, kosmetinė, diktofonas, monetos, pašto ženklai ir šepetys, bet telefono nebuvo. – Kaip tai aš jai skambinau? Aš rankose neturėjau mobiliojo! – ji apieškojo išverstus daiktus, tarsi po pašto ženklų ir plaukų smeigtukų krūva galėtų atsirasti telefonas.

– Kada paskutinį kartą juo naudojotės?

– Nežinau... greičiausiai vakar vakare... Prakeikimas, kada tai buvo?.. Aš... vairuodama kalbėjau su seserimi, – ji sudvejojo. – Pamenu, Lilė numetė ragelį, ir aš įmečiau telefoną į puoduko laikiklį savo mašinoje. Taip, jis ten! – Nikė jau žėrė savo daiktus į rankinę ir čiupo apsiaustą.

– Nesinaudojote juo nuo vakar vakaro? – paklausė jis ir pajuto tą pažįstamą, šleikštų lemties jausmą, kuris apimdavo jį prieš išgirstant blogą žinią.

– Ne. Šiandien darbe jo neradau, tad pamaniau, kad jis mašinoje, vėliau apie tai pamiršau... Aš negalėjau jai skambinti... Aš neskambinau... Tai turi būti klaida, – ji bėgo pro duris, laiptais žemyn į miglotą naktį.

Ridas, užrakinęs duris, pasileido jai iš paskos ir pasivijo ją automobilių aikštelėje.

Nesugraibydama raktų, ji bandė įžiūrėti pro vairuotojo langelį.

– Aš jo nematau. Jėzau! Prašau, prašau... tik nesakykit man...

– Ar jūs neturite elektroninio užrakto?

– Sugedęs, – galiausiai ji įkišo raktelį į spynelę ir atlapojo dureles. Skubiai atsisėdo į vairuotojo vietą. Ridas stebėjo, kaip ji dairosi po mašiną. Jos pirštai naršė tuščiame puoduko laikiklyje, daiktadėžėje ir ant grindų kilimėlių. – O Dieve, – sušnibždėjo ji. – Jis dingęs, – pakėlusi siaubo kupinas akis į Ridą, ji vos sugebėjo ištarti: – Mano telefono čia nėra, ir... ir... aš jai neskambinau... Juk nemanote, kad... Na, jei kažkas pavogė mano telefoną ar... rado jį ir paskambino Simonai... tai negalėtų būti Kapų Plėšikas, tiesa? – jos veidą perkreipė siaubinga baimė. – Juk jis negalėjo paskambinti Simonai ir susitarti dėl susitikimo?

– Nežinau, – Ridas išgirdo savo balsą, nors bloga nuojauta, šmėstelėjusi bute, dar labiau sustiprėjo. – Leiskite man žvilgtelėti.

Daiktadėžėje ji surado žibintuvėlį ir apšvietė visą mažos mašinos vidų. Ridas patikrino po sėdynėmis, ant grindų, šoninėse dėtuvėse, po saulės skydeliais, daiktadėžėje, tada silpną žibintuvėlio šviesą nukreipė po mašina.

Nieko.

Telefonas tikrai buvo dingęs.

– Jo čia nėra.

– Ne, – ji sušuko virpančiu smakru. – O ne.

Jis apkabino ją per pečius.

– Nesišaukit bėdos, – pasakė jis, bet tamsioje naktyje jautė ją kur kas stipriau nei bet kada. Ateinantį naują nežmonišką siaubą. Jei Nikė nepaliko savo mobiliojo telefono pas tėvus ar darbe, Simona Everli bus patekusi į bėdą.

DVIDEŠIMT KETVIRTAS SKYRIUS

Ne Simona... prašau, Dieve, ne Simona!

Nikės pasaulis pasidarė juodas ir tuščias. Ji sunkiai atsirėmė į mašiną, pro ją slinko rūkas, o giliai širdyje kaupėsi baimė. Kapų Plėšikas negalėjo pavogti jos telefono ir paskambinti Simonai dėl susitikimo. Ne, ne... ji darė skubotas išvadas. Jei kažkas, tikriausiai žudikas, įsilaužė į jos namus, dar nereiškia, kad jis turi jos telefoną ir suorganizavo susitikimą su jos geriausia drauge.

– Tai turi būti klaida ar išdaiga, ar dar kas nors, – pasakė ji Ridui, stengdamasi užgniaužti baimę ir mąstyti logiškai. – Kažkas pačiupo mano telefoną, tikriausiai darbe... gal Normas Mecgeras ar Kevinas Diteris, ir kuris nors jų paskambino Simonai, nes jos numeris yra greitojo numerių rinkimo sąraše, taigi... – bet kam kviesti susitikti? Apsimesti ja. Jos širdis nusmuko į kulnus, ir ji bejėgiškai atsirėmė į savo mašiną. Nė vienas to nedarytų.

– Važiuojam į sporto klubą. Pažiūrėkim, ar ji buvo treniruotėje. Eime, – Ridas dar kartą stipriai apkabino ją per pečius

ir nusivedė prie kadilako. Nikė nesipriešino ir leidosi vadovaujama vyro. Šį kartą ji buvo dėkinga už stiprią ranką, į kurią galėjo remtis. Gyslose pajuto adrenalino pliūpsnį. Ją kankino kaltės jausmas. Kaip ji galėjo pamesti telefoną? Virpėdama sudribo ant *El Dorado* keleivio sėdynės ir atsirėmė į dureles.

– Sporto centras įsikūręs Montgomerio pastate, Vakarų Brodvėjaus gatvėje.

– Žinau tą vietą.

– Bet tikriausiai pavėluosime, – pasakė ji, žvelgdama į laikrodį. – Po kelių minučių treniruotė baigsis.

– Jei nerasime jos ten, nuvažiuosime į butą, – jis padavė Nikei savo mobilųjį telefoną, iškišdamas kadilako nosį į gatvę ir nuspausdamas greičio pedalą. Didelis automobilis nuskriejo pirmyn tamsiomis gatvėmis. – Paskambinkit Simonai, – įsakė jis, staigiai pasukdamas. – Juk ji turi mobilųjį?

– Taip.

Nikė jau spaudė skaičius. Jos pirštai virpėjo, galvoje sukosi siaubingos mintys. Telefonas suskambo. *Būk gera, atsiliepk,* tyliai meldė Nikė. *Nagi, Simona.* Du skambučiai. *Pakelk. Meldžiu, Dieve, apsaugok ją.* Trys skambučiai, ir Nikės baimė dar labiau išaugo. Simona visuomet nešiodavosi mobilųjį telefoną ir visuomet atsiliepdavo.

– Nagi, nagi... – keturi skambučiai, ir Simonos balsu įrašyta balso pašto žinutė. Nikei pasidarė bloga. – Simona, čia Nikė. Paskambink man kuo greičiau, – tada ji paspaudė pokalbio pabaigos mygtuką ir paskambino Simonai į butą. Po keturių skambučių įsijungė atsakiklis. Ir vėl Nikė paliko žinutę.

– Nieko gero? – niūriai paklausė Ridas, lėkdamas per geltoną šviesoforą.

– Ne. Bet dar kartą pamėginsiu paskambinti į mobilųjį. Gal ji negirdėjo per treniruotės triukšmą. Džeikas visuomet paleidžia

muziką ir... na, žinote, – ji vėl suspaudė Simonos numerį, bet giliai širdyje žinojo, kad jos draugė neatsilieps. Gal jau niekada neatskambins Nikei. Tamsiausiame jos smegenų kampelyje tvyrojo baimė, kad Simona yra su žudiku, gal jau mirusi arba bundanti karste su lavonu... Nikė suvirpėjo, klausydamasi Simonos balso, nurodančio jai vėl palikti žinutę. *Maldauju, tegu ji būna sveika ir gyva,* ji tyliai meldėsi. *Meldžiu!*

Gal jos mobilusis telefonas išsikrovęs. Gal ji užtruko po treniruotės, flirtavo su Džeiku, kviesdama jį išgerti.

Dieve, tegu Simona būna ten. Kad ir kaip ji ant manęs pyktų, tik tegu būna saugi.

Ji išjungė telefoną ir stebeilijo į niūrią, slogią naktį.

Ridas vairavo kaip apsėstas, tačiau Nikei atrodė, kad gatve iki sporto klubo jie važiavo visą amžinybę. Ridas stabtelėjo priešais kitą automobilį, ir Nikė iššoko. Akimirksniu užlėkė klubo laiptais ir dingo už durų. Džeikas stovėjo prie informacijos stalo ir kalbėjosi su registratore.

– Ar Simona Everli buvo treniruotėje? – paklausė ji. – Mano tamsiaplaukė draugė, kuri aną vakarą kvietė jus į pasimatymą.

Džeikas papurtė galvą.

– Šį vakarą jos nebuvo.

Ne. To negali būti.

– Jūs įsitikinęs? Mes turėjome čia susitikti, bet aš užtrukau ir... – jos balsas nutilo, išgirdus ateinantį Ridą.

– Būčiau pastebėjęs. Tai pirmoji jos praleista treniruotė.

– O Dieve, – Nikė visu svoriu atsirėmė į informacijos stalą. Jau manė, visiškai sukniubs, nes Ridas, parodęs ženkliuką, paklausė tų pačių klausimų ir nesužinojo nieko daugiau.

– Ar kas negerai? – paklausė Džeikas.

– Dar nežinome, – pasakė Ridas. – Bet jei panelė Everli pasirodytų, paprašykite, kad paskambintų man, – išėmęs iš piniginės

vizitinę kortelę, jis padėkojo Džeikui, tada padėjo Nikei nueiti iki durų. Atsirėmusi į detektyvą ji dėliojo virpančias kojas, o jis tuo tarpu išsitraukė telefoną ir paskambino. – Pamaniau, turėtum žinoti, kad dingo Nikės Džilet geriausia draugė... Simona Everli... Ne, nesame įsitikinę, bet taip nutiko, – jis pakartojo vakaro įvykius. – Mes nuvažiuosime į restoraną, tada į jos butą... Ne, bet neketinu laukti dvidešimt keturių valandų, kol ją paskelbs dingusia... Taip, žinau, – jis išjungė mobilųjį. – Paskambinau Morizeti. Ji man pritaria, kad geriau jau surasti Simoną, – jis padėjo jai įlipti į kadilaką ir nuvažiavo į daugiaaukštę automobilių aikštelę, kur Nikė dažnai statydavo mašiną ir kur jos susitikdavo su Simona. Pirmame aukšte įžūliai stovėjo BMW kabrioletas.

Nikei širdis nusmuko į kulnus.

– Tai jos automobilis, – pasakė ji ir kadilakui sustojus išlipo. Ten stovėjo tik pora kitų automobilių – senas, kadaise buvęs žalias folksvageno autobusas ir purvinas baltas automobiliukas; jie abu buvo pastatyti per kelias vietas nuo žvilgančio Simonos kabrioleto. Daugiau nieko nesimatė ir, išskyrus transporto ūžimą lauke, aikštelėje buvo tylu, tik virš galvų spragsėjo ir blyksėjo viena dienos šviesos lempų.

– Nieko nelieskite, – perspėjo Ridas, kai Nikė priėjo prie BMW. Jis atsiliko tik per porą žingsnių.

Prislėgta Nikė žvilgtelėjo pro langus ir ant užpakalinės sėdynės pastebėjo Simonos skėtį, porą aptriušusių knygų plonais viršeliais, maišelį produktų ir kavos puodelį laikiklyje.

– Taigi žinome, kad iki čia ji atvyko.

– Ir čia laukė spąstai, – pasakė Nikė, bet, dėkui Dievui, šalia kabrioleto nesimatė jokių kovos pėdsakų, jokių į betoną nubrozdintų batų odos žymių, jokių kraujo lašų. Gal ji pabėgo arba apskritai nesutiko to, kuris dėjosi Nike. O kad taip būtų! Nikė suspaudė kumščius ir pasiuntė į dangų dar vieną maldą.

Ridas pasiūlė:

– Apsižvalgykim restorane.

Apimta baimės, ji linktelėjo ir pasuko pro atidarytas duris. Ridas ėjo šalia ir paskambino dar kartą. Gatvės buvo miglotos ir drėgnos, gatvių žibintų šviesa keistai tviskėjo ant šlapių šaligatvių, drėgmė niaukė parduotuvių vitrinų langus.

„Kasandros“ neoninė iškaba šveitė ryškiai raudona ir geltona spalva.

Nikė plačiai atvėrė duris. Administratorė, žiūrinėjanti stalų planą, pakėlė akis ir nusišypsojo.

– Dviese? – paklausė ji, pažvelgusi į Ridą.

– Staliukas mūsų nedomina. Aš ieškau draugės, – paaiškino Nikė. Grojo kalėdinė muzika, prie stalelių ir kabinosse buvo nemažai lankytojų. Padavėjai ir indų surinkėjai bėgiojo siaurais tarpais. – Turėjau su ja susitikti ir užtrukau. Tai Simona Everli, maždaug metro šešiasdešimt penkių, tamsiaplaukė ir...

– Ji čia buvo, – pasakė jauna padavėja, eidama pro šalį su dviem kavos puodeliais ant padėklo. – Išgėrė porą martinio ir nupirko „Citrinos lašą“ draugei, kuri taip ir nepasirodė. Ji paliko gėrimą ant stalo. Ar tai buvote jūs?

– Taip, – Nikei, rodės, iššoks širdis.

Ridas žengė pirmyn, atverdamas piniginę ir parodydamas tapatybės kortelę.

– Aš detektyvas Pirsas Ridas. Ar ta moteris buvo su kuo nors?

Padavėja iš netikėtumo išsižiojo ir vos neišmetė padėklo.

– Jūs policininkas? – paklausė ji, pataisydama svirduliuojančius kavos puodelius.

– Taip. Ar jos šį vakarą kas nors laukė?

– Ne. Ji pati laukė, vis žvilgčiodama į laikrodį.

Nikė viduje susigūžė.

– Ji išgėrė du martinio, paliko „Citrinos lašą“ ant stalo ir išėjo. Tačiau ji buvo gana susikrimtusi... dėl jūsų, – apskritos akys pasisuko į Nikę. – Jeigu jūs esate ta, kuri ją nuvylė.

– Kelintą tai buvo? – paklausė Ridas.

– Nežinau... prieš pusantros valandos... apie septintą, gal šiek tiek anksčiau.

Nikė apmirė. Simona čia buvo. Paliko savo automobilį, nes ją suviliojo kažkas, apsimetęs Nike. Į sporto klubą ji nenuėjo. Kas nutiko? Gal kas nors įsitraukė ją į automobilį, grasindamas nušauti?

Ridas uždavė dar kelis klausimus, vėl paliko vizitinę su nurodymais paskambinti, tada išstūmė Nikę iš restorano.

– Ar manote, kad ji su juo? – paklausė Nikė.

– Nežinau, – jis vedė ją per automobilių aikštelę ir vėl surinko numerį.

– Bet ji galėjo nueiti kur nors kitur. Tai nereiškia, kad ji su Kapų Plėšiku... – ji vos nesukniubo, užklupta baugios minties. Simonos vardas. Išvestas iš Simono. Dar vienas apaštalas. *Nebėk pirma savęs. Rido manymu, čia nėra jokio ryšio.* Bet tuomet kas daugiau? Dvylika apaštalų... *po velnių, kas daugiau?* Kai jie grįžo prie Simonos automobilio, jos galvoje lyg kas kalte kalė, ir kaip tik tada naktį perskrodė policijos sirena. Per kelias minutes į aikštelę įlėkė policijos automobilis ir sustojo per sprindį nuo Rido kadilako. Iš automobilio iššoko detektyvė Morizeti.

– Vis dar nieko? – paklausė ir nukreipė piktą žvilgsnį į Nikę.

– Ne, – atsakė Ridas. – Mes palikome kelias žinutes jos telefone.

– Tuomet aptverkim automobilį juosta. Ar jau buvote jos namuose? – paklausė Morizeti.

– Važiuojam.

– Palauk. Žinai adresą?

– Taip, – išpyškino Nikė.

Morizeti apsidairė po ištuštėjusią automobilių aikštelę su cementiniais stulpais, padangų žymėmis ir keliomis tepalo dėmėmis. Čia stovėjo dar du automobiliai.

– Paprašysiu, kad kas nors aptvertų jį juosta, bet daugiau nieko negalime imtis, nes nežinome, ar buvo įvykdytas nusikaltimas. Aš ir taip rizikuoju, Ridai.

– Ne per daug.

Atvažiavo dar vienas policijos ekipažas. Morizeti nurodė neuniformuotiems policininkams aptverti automobilį ir pasilikti čia, kol ji turės daugiau informacijos.

– Gerai. Aš važiuoju į panelės Everli namus. Žinau, kad neįtikinsiu tavęs laikytis nuošalyje, tad bent jau išlaikyk atstumą.

Ridas neatsakė.

– Velnias. Tu nesupranti, tiesa? – paklausė ji Rido, tada uždavė klausimą Nikei: – Tikriausiai neturite čia mašinos?

– Ne.

– Ji su manim.

Morizeti kilstelėjo auskaru pervertą antakį, bet garsiai nepasakė, kas buvo jos galvoje.

– Tuomet važiuojam. Sek iš paskos, bet atsargiai.

– Kur tavo naujasis partneris? – paklausė Ridas, ir Nikė pirmą kartą suvokė, kad nėra Klifo Siberto.

– Jam ne darbo valandos.

– Tau taip pat, – atkreipė dėmesį Ridas.

– Taip, bet aš atsidavusi.

– O Sibertas ne?

– Nesigilinkim į tai. Gerai? – ji irzliai sumurmėjo, prisidegdama cigaretę. – Sutvarkykim šį reikalą, bet geriau tai nebūtų beviltiškos paieškos, Ridai.

* * *

Simona Everli laikė raktą paslėptą ant kabliuko po daugiabučio prieangiu. Nikė surado atsarginį raktą, jie įėjo į vestibiulį ir buvo sutikti nuo laiptų viršaus kiauksinčio ir lojančio šunelio.

– Baik, Mikadai. Čia aš, Nikė.

Šuo ir toliau budėjo viršutinėje laiptų aikštelėje. Tik tuomet, kai laiptais užlipusi Nikė paėmė šunytį ant rankų, triukšmas liovėsi ir gyvūnėlis ėmė muistytis. Išskyrus globotinį, daugiau nebuvo jokių gyvybės ženklų. Beveik visuose kambariuose buvo taip tvarkinga, kad ant smėlio spalvos kilimo matėsi dulkių siurblio žymės, o ant baldų, kurie atrodė senoviškai, bet akivaizdžiai buvo nauji, nė dulkelės. Visame bute buvo suderintos spalvos ir dvelkė prabanga.

Atsakiklis buvo tuščias, išskyrus Nikės išgąstingu ir uždususiu balsu paliktą žinutę. Atmintyje nieko nebuvo išsaugota. Morizeti patikrinus paskutinį rinktą numerį, pasirodė, kad buvo skambinta Nikei į mobilųjį. Skambinusiųjų sąraše numerių buvo daugiau, tad Morizeti juos greitai nusirašė.

– Atpažįstate kurį nors? – paklausė ji Nikės, kuri vis dar laikė šunį. Dabar Mikadas vizgino uodegą ir karštligiškai laižė jai veidą.

– Ne, bet mudvi su Simona nesisukame tame pačiame rate.

– Kodėl?

– Niekada to nebuvo.

– Jūs seniai draugaujate.

– Taip. Ji susitikinėjo su mano broliu ir ketino už jo ištekėti... bent jau toks buvo planas, tačiau jis su ja išsiskyrė. Tai buvo prieš pat jo mirtį.

– Kaip jie susipažino?

– Aš juos supažindinau.

– Ji kartu su jumis lankė mokyklą?

– Ne... Aš sutikau ją kituose sporto užsiėmimuose... šokiuose pagal džiazo muziką. Tai buvo iš karto po Ševaljė bylos, ir aš sužinojau, kad ji buvo viena iš prisiekusiųjų. Bandžiau su ja suartėti... dėl straipsnio, bet neišdegė. Aš jau buvau susikompromitavusi, – kasydama Mikadui sprandą, ji vėl prisiminė seniai patirtą gėdą. – Šiaip ar taip, mes pradėjome draugauti.

– Ševaljė byla, – ištarė Ridas be galo rimtu balsu.

– Taip.

– Ji buvo prisiekusioji?

Nikė linktelėjo ir pamatė, kaip pasikeitė jo veido išraiška.

– Ar žinai kitų prisiekusiųjų pavardes?

– Ne, bet... – jos širdis sustojo. – O Dieve...

– Ar galim gauti visų prisiekusiųjų sąrašą? – paklausė Ridas, žvelgdamas į Morizeti.

– Palūkėk. Tik todėl, kad ši moteris tariamai dingo, dar nereiškia, kad tai susiję su Lerojumi Ševaljė.

– Bet jis išleistas iš kalėjimo, tiesa? Ar susisiekei su jo lygtinio paleidimo pareigūnu?

– Taip, praeitą savaitę jis buvo atėjęs į susitikimą.

– Pasidomėkim juo. Įsitikinkim, kad Lerojus buvo geras berniukas. Ir mums reikia sužinoti, kas buvo kiti prisiekusieji jo teisme.

– Kaip dėl Barbaros Džin Marks? Ar ji apie tai užsiminė?

– Man ne, – pasakė Ridas, – bet mūsų santykiai buvo trumpi... susiję su konkrečiu laikotarpiu. Mes nediskutavome apie seniai nutikusius dalykus, – jis išsitraukė mobilųjį telefoną ir bloknotėlį, tada greitai surinko numerį ir laukė kelias sekundes, kol kažkas atsiliepė. – Ponia Mesi, čia detektyvas Ridas iš Savanos policijos... Taip, buvau ten anądien... Man viskas gerai, tik noriu kai ko paklausti apie jūsų vyrą. Ar jam kada

nors teko būti prisiekusiuoju? Mane domina Lerojaus Ševaljė teismas. Jis buvo nuteistas už savo sugyventinės ir dviejų jos vaikų nužudymą.

Nikė laukė, jos širdis daužėsi. Ji nežinojo, kas tame teismo procese buvo prisiekusieji, teisėjo nurodymu teismo salėje kamerų nebuvo. Tai buvo taip seniai, kad ji neprisiminė vardų... Ji lėtai nuleido šunį ant žemės.

– Dėkui, ponia Mesi... Taip, taip, žinoma, pranešiu. Sudie, – jis padėjo ragelį ir pažvelgė į Morizeti. – Bingo.

– Velnias. Eime jo ieškoti. Iškviesiu pastiprinimą. Nuvežk ją namo ar į kokią saugią vietą, – Morizeti smakru parodė į Nikę.

– Ne. Aš važiuosiu kartu.

– Netgi Ridas neturėtų važiuoti, – pasakė Morizeti, išsitraukdama telefoną.

– Aš netrukdysiu.

Morizeti žengė prie jos.

– Paklausykit, Džilet, tai nėra jūsų didysis šansas. Nežinau, kokį sandorį su juo sudarėte, – ji parodė nykščiu į Ridą, ir šunelis suurzgė, – bet man jis negalioja.

– Tai nesusiję su straipsniu, – pasibaisėjusi sušnibždėjo Nikė. – Tai susiję su mano drauge.

– Aš neturiu laiko ginčytis, – burbtelėjo ji ir pažvelgė į Ridą. – Tu už ją atsakai, – netrukus ji jau kalbėjo telefonu. Ridas taip pat surinko kitą numerį. Jo pokalbis buvo trumpas. Padėjęs ragelį, jis pasakė:

– Kalbėjau su Bjufordu Aleksanderiu. Jo žmona Polina buvo prisiekusioji toje byloje.

– Turime jau tris, – tarė Nikė, jausdama stingdantį šaltį.

– Taigi Ševaljė po vieną žudo prisiekusiuosius? – paklausė Morizeti. – Kai buvo paleistas dėl procedūrinės klaidos? Ar tai suvokiama? Argi jis nežino, kad jį pričiupsim?

– Jis dvylika metų apie tai fantazavo, – pasakė Ridas. – Manau, jam tai nerūpi.

– Nežinau. Jis negalėjo nužudyti Tomo Mesio ir Polinos Aleksander.

– Todėl, kad jie jau buvo mirę; bet jei būtų buvę gyvi jam išėjus į laisvę, būtų įtraukti į jo taikinių sąrašą.

– Man nepatinka su tavim ginčytis, – pasakė Morizeti. – Paskambinsiu į nuovadą ir prigriebsiu Sibertą. Vieną komandą iškviesim čia; taip pat paprašysim, kad kas nors išsiaiškintų, kas priklausė tam prisiekusiųjų teismui ir kas iš jų dar yra gyvi.

– Jeigu jis prie jų neprisikasė per pastarąsias porą dienų.

– Neprisikasė. Būtų pasigyręs, – pasakė Nikė.

– Todėl, mano manymu, Simona gali būti dar gyva.

Dar gyva. Švenčiausiasis Dieve. Siaubingi žodžiai aidėjo jos galvoje, ir ji pabandė kuo labiau nuo jų atsiriboti.

– Privalome ją rasti. Kad ir kas būtų.

– Žinoma, – Ridas palietė jai petį. – Kai rasime Ševaljė, rasime jūsų draugę.

– Tuomet eime, – pasakė ji.

– Ji negali dalyvauti. Šiuo klausimu nesiginčiju. Supratai? – Morizeti buvo griežta, smailus smakras atkištas į priekį. – Tai rimtas reikalas. Policijos reikalas. Jei jūs pasirodysite, ką nors sugadinsite ar būsite sužeista, aš turėsiu už tai atsakyti. Po velnių, Ridai, gal tu paaiškintum?

– Nike, ji teisi, – pasakė jis, ir dar stipriau suspaudė jos petį. – Tai nesaugu.

– Man nerūpi. Simona mano draugė.

– Tuo labiau! – pasakė jis griežtai. Nuleidęs ranką, pažvelgė į dangų ir sustirusiais pirštais perbraukė sau per plaukus. – Būkit gera, Nike. Jūs negalit dalyvauti, tik ne tokiomis aplinkybėmis. Tai gali būti pavojinga. Mes užvešime jus į nuovadą. Ten būsite saugi. Pranešiu jums tą pačią akimirką, kai tik ją rasime.

– Bet...

– Taip labiausiai padėsite. Mums reikia visų Simonos Everli draugų, šeimos ir pažįstamų sąrašo. Kolegų, brolių, seserų – visų, kas, jūsų manymu, galėjo ją matyti ar žino, kur ji yra. Galite paskambinėti ir paklausinėti, ar kas žino apie ją ką nors.

– Jūs elgiatės su manim globėjiškai, – apkaltino ji.

– Tik stengiuosi apsaugoti jus ir laikytis taisyklių, kiek tai įmanoma.

Morizeti prunkštelėjo tai išgirdusi.

– Popinimui neturime laiko. Darykite, kaip jis sako, antraip vežame jus namo.

– Tai ne išeitis, – Ridas įsmeigė žvilgsnį į Nikę. – Važiuokit į nuovadą. Pažadu, kai tik ką nors sužinosiu, paskambinsiu. Kai baigsim su Ševalje, aš iš karto grįšiu, – jis suspaudė jos ranką prie peties. – Bent kartą paklausykit manęs.

– Man tai nepatinka.

– Mums irgi, – atšovė Morizeti.

– Sutinku. Važiuosiu į nuovadą. *Ir kraustysiuosi iš proto, laukdama žinių apie Simoną.*

– Gerai. Delsti negalime, – rodydamas pirštu į Morizeti, jis pridūrė: – Turime susisiekti su kiekvienu to prisiekusiųjų teismo nariu. Pasiūlyti apsaugą. Sužinoti, ar jie nesusidūrė su kokiu nors keistu asmeniu, ar niekas neslankiojo aplink jų namus. Reikia paimti pačią naujausią Ševalje nuotrauką, padaryti milijoną kopijų ir vieną jų nusiųsti Makfiui ir Boldvinui į Dalonegą. Tegu parodo ją nuo uolos nukritusiam vaikiui. Jis vienintelis, kiek mums yra žinoma, matė žudiko veidą.

– Turite galvoje, vienintelis dar gyvas, – sušnibždėjo Nikė, žvalgydamasi po šviesius, pastelinėmis spalvomis dekoruotus savo draugės namus. Visur švaru. Tvarkinga. Savo vietoje. Taip, kaip Simona mėgo gyventi.

– Turėjau galvoje, jis vienintelis, su kuriuo galime be vargo pasikalbėti, – pasakė Ridas. – Bet aš noriu, kad visoje valstijoje, galbūt net už jos ribų, būtų išplatintas pranešimas, jog ieškomas šis žmogus. Kiekvienas policininkas pietrytinėje pakrantėje turi atkreipti dėmesį į šį šunsnukį.

– Amen, – pritarė Morizeti. – Turim rasti šį iškrypėlį ir jį uždaryti. Tuoj pat.

Bet Nikė jautė, kad jau per vėlu. Praėjo pernelyg daug valandų. Kiek šansų, kad Simona dar gyva? Ji vėl pakėlė Mikadą ir prisiglaudė prie savęs. Šunelio širdies tvinksniai teikė paguodos.

– Pasiimsiu jį su savim, – tarė ji, ir šįkart jai neprieštaravo nė vienas policininkas.

Tamsu.

Ir šalta.

Labai tamsu ir šalta, ir... negaliu kvėpuoti.

Ir man skauda. Labiau nei kada nors.

Ji klajojo, stengėsi pabusti ir nejuto nieko, išskyrus tamsą ir siaubingą kvapą, kuris vertė ją žiaukčioti. Ji juto buką skausmą visame kūne ir rankoje... Dieve, velniškai skaudėjo ranką. Jos mintys buvo neaiškios ir... ir ji negalėjo pajudėti, vos vos kvėpavo. Ji pamėgino apsiversti, bet petys į kažką atsitrenkė. Ranką pervėrė skausmas. Ar ji susižeidė? Negalėjo prisiminti. Ji kosėjo. Pabandė atsisėsti.

Bam! Galva atsitrenkė į kažką kieto. Po velnių, kas tai ir kodėl ji negali įkvėpti oro ir išgelbėti sielos? Ir ta smarvė... Jai suvirpėjo širdis, kai panika praskaidrino protą.

Netikėtai ji suvokė, kodėl negali pajudėti, kodėl negali kvėpuoti, negali pakrutėti. O Dieve... o ne... Ji juto šaltą pūvantį kūną po savo basomis kojomis, sėdmenimis ir pečiais.

Ji buvo karste.

Su mirusiu žmogumi.

Ją apėmė siaubas.

Ji suklykė tarsi perverta. Pašėlusiai daužė karsto šonus ir antvožą.

Rodės, jis traukiasi aplink ją, spaudžia, palikdamas tokią mažą erdvę, kad ji vos galėjo pajudėti.

– Ne! Maldauju, ne! Padėkit! Kas nors padėkit! – ji verkė ir kosėjo, o plaučius degino dvokiantis oras.

Taigi tas ją sučiupęs šunsnukis yra Kapų Plėšikas! Kodėl... o Dieve, kodėl? Po kelių minučių, o gal sekundžių baigsis oras.

– Išleiskit mane! – suriko ji paklaikusiu balsu, raudodama ir spiegdama, ir sveikąja ranka daužydama karsto šonus. Ji spyrė. Stipriai. Bet plieninis įdėklas nepasidavė, tik dusliai skambtelėjo, ir ūmus skausmas nuvilnijo čiurna aukštyn. O ne, o ne, o ne... Dabar ji suprato. Ji prisiminė bėgusi į sporto klubą, galvodama apie treniruotę ir net nenujausdama tykančio blogio, nesuvokdama, kad tas pabaisa įviliojo ją į spąstus ir sučiupo.

Ji matė jo veidą, kai jis pargriovė ją ant žemės ir įbedė adatą jai į ranką. Tada ji atpažino jį, tada suprato blogio, su kurio susidūrė, galią. Nors jis paseno ir jo išvaizda pasikeitė, ji žinojo, kas šitaip su ja pasielgė.

Probėgšmais ji prisiminė teismo procesą. Liudijimą. Siaubingas nuotraukas iš nusikaltimo vietos. Šiurpiai nužudytą moterį su vaikais.

Lerojus Ševaljė buvo gyvulys. Jis negailestingai juos sumušė. Jis visus juos išprievartavo ir privertė lytiškai santykiauti vieną su kitu, tada su savo motina. Teismui buvo pateikti ligoninės dokumentai, kurie tik įrodė, koks jis žiaurus ir iškrypęs. Jis nusipelnė kalėjimo. Arba pragaro. Arba vieno ir kito.

Išgirdusi, kad jis paleistas, žinojo, kad bus bėdų.

Bet šito ji nesitikėjo.

Ne, ne, tik ne šito.

– Padėkit man... o Dieve... Padėkit man, – šaukė ji, o galvoje sukosi pašėlęs rantytų vaizdų kaleidoskopas. Ji kankinosi jausdama pūvantį kūną, jai šiurpo oda. Ji turi ištrūkti. Turi!

Tikrai kas nors ją išgirs.

Žinoma, kas nors ateis jos gelbėti.

– Tu pati privalai tai padaryti! – ištarė ji garsiai, o gal taip pasakė kitas su ja kape esantis žmogus. O Dieve, ar jis po ja sujudėjo? Lietė ją. Perbraukė kaulėtu supuvusiu pirštu nugara aukštyn.

Jos klyksmas prilygo beprotnamio paciento aimanai, beviltiškam psichozės apimto žmogaus, kurio galvoje viskas pjaustoma ir draskoma, staugimui.

Galvok, Simona... galvok. Neprarask nuovokos. Kad ir koks šlykštus oras, jo vis dar buvo likę, ir ji pamanė, – Jėzau, o gal čia tik jos vaizduotė, – kad per sugižusį, nepakeliamą dūlėjimo tvaiką skverbiasi šviežio deguonies kvapas. Ir vėl jai pasirodė, kad kažkas sujudėjo – kirminas ar į karstą įsiskverbęs vabalas, o gal to žmogaus, su kuriuo ji buvo įkalinta, dvasia lietė ją ir kvėpavo į sprandą?

Ji klykė ir draskė nagais pamušalą, keikėsi ir verkė, staiga pajuto, kad prasideda klaustrofobijos priepuolis, suprato, kad jos mintys trūkinėja. *Laikykis, dėl Dievo, laikykis... kas nors tave išgelbės... bet ar išgelbės?*

Jei kada nors ištrūks iš čia gyva, ji nudės tą šunsnukį savo rankomis.

Tu niekada iš čia neištrūksi, Simona.

Ar kažkas taip pasakė? O gal tai buvo jos pačios įbaugintas protas.

Tave ištiks toks pat likimas kaip kitų, tu mirsi lėtai ir apgailėtinai.

Tada ji išgirdo pilamas žemes ir akmenukus, jie barškėdami krito ant karsto antvožo. Ji dar nebuvo palaidota. Dar yra šansas.

– Išleisk mane! – ji vėl beldė, riešas tvinkčiojo, ją smaugė panika. – Prašau, prašau išleisti mane. Aš niekam nepasakysiu... būk geras, nedaryk to!

Barškėjimas dar labiau sustiprėjo, ant kapo užpylus kitą kastuvą žemių. Bet jeigu ji dar neužkasta, kas nors kitas, be to šunsnukio, gali ją išgirsti. Ji pašėlusiai klykė, spardėsi, daužė, draskė, maldavo.

– Padėkit! O Dieve, kas nors padėkit man! – bet virš jos ir toliau dunksėjo žemės, ir sulig kiekvienu protą bukinančiu žemės pilnu kastuvu šviežio oro kvapas vis silpnėjo. Jis nužudys ją iš lėto. Išeities nėra.

Rodės, tamsa dar labiau sutirštėjo. Oro jau beveik nebuvo, tad plaučiai liepsnojo. Smarvė buvo nepakenčiama, ir rodės, kad lavonas po ja juda... liečia ją neįsivaizduojamose vietose.

Tai neįmanoma, šmėstelėjo jai mintis, bet tą trumpą proto praskaidrėjimo akimirką sugadino mintyse pasigirdęs pašaipus balsas. *Tu pasmerkta, Simona. Kaip ir kiti.*

Kai jis užpylė žiojinčią duobę, jos šauksmai prislopo, maldavimai tapo nebylūs, tačiau Kovotojas girdėjo Simonos Everli niekingus šauksmus erdvėje, – įkišęs į vieną ausį ausinę, jis ne tik klausėsi jos klyksmo iš karsto, bet ir aiškiai girdėjo kiekvieną jos įkvėpimą. Jis negalėjo atsispirti. Nors būtų buvę saugiau užpilti duobę ir klausytis įrašytų šauksmų vėliau, pagunda girdėti ją, pasitinkančią savo likimą, buvo pernelyg didelė. Paprastai jo aukos nepabusdavo, kol jis nenukakdavo ganėtinai toli nuo įvykio vietos, bet Simona Everli buvo stipresnė, nei jis tikėjosi, ir vaistų poveikis greitai išblėso.

Na ir puiku, galvojo jis, kasdamas drėgną žemę. Jis juto kūnišką malonumą, žinodamas, kad ji yra po juo, guli karste porą metrų po žeme ir maldauja ją išlaisvinti. Ji maldaus ir verks, ir siūlysis jam, bet net mintis ją išdulkinti nebuvo tokia jaudinanti kaip šios akimirkos pojūčiai – adrenalino pliūpsnis, girdint jos maldavimus, aikčiojimus ir riksmą.

Merkė šiltas lietus, apgaubdamas jį skraiste, jeigu kas nors peršoktų per užrakintus kapinių vartus. Jis buvo vienas, išskyrus vieną kitą per lapus skubantį gyvūną. Jei pažvelgtų pro naktinio matymo akinius, jis juos pamatytų – meškėnus, skunkus ir oposumus, susispietusius po krūmais kapinių pakraštyje, stebeilijančius į jį plačiomis įtariomis akimis.

Na ir stebėkite, pagalvojo jis apie kailiniuotus savo nusikaltimo liudininkus. Mesdamas žemes į kapo duobę, jis išprakaitavo, o jos balsas silpo drėgnoje debesuotoje naktyje. Jis turi paskubėti, jei kartais čia atsibastytų paauglių ar valkatų, bet kol kas jie buvo vieni.

Jis ir Simona.

Dabar ji verkė, kažką nesuprantamai vapėjo, retsykiais suspiegdavo, paistydama, kad ją kažkas liečia ir į ją kvėpuoja – tarsi gulėtų karste su dvasia.

O varge, jai tikrai aptemo protelis.

Ir tai buvo puiku.

Tegu baimė varo ją iš proto paskutines gyvenimo minutes; tegu ji galvoja, kad niekada nepabėgs, kad ir kaip nuožmiai priešintųsi, maldautų ir kovotų, ji pasmerkta.

Pajusk, koks tai jausmas, turtinga kale.

DVIDEŠIMT PENKTAS SKYRIUS

– Pasakysiu tik tiek – tas šliužas nesirodė porą dienų.

Denas Oliveris, Ševaljė daugiabučio valdytojas, mielai įleido juos vidun. Jam galėjo būti apie penkiasdešimt, ir jo piktoka „man niekada gyvenime nesisekė“ išraiška bylojo, kad šis žmogus jau seniai palaidojo savo jaunystės svajones. Po purvinos beisbolo kepuraitės snapeliu pernelyg riebiame veide blizgėjo mažos akutės ir jis vargu ar pažvelgė į kratos orderį, kurį Ridui ir Morizeti pavyko gauti. Atrodė, kad Dauguižis Denas jų laukė, ir dabar vedė juos yrančiu plytų takeliu kelis laiptelius į rūsį. Butas buvo beveik požeminis, mažutis ir akivaizdžiai įrengtas itin nagingo žmogaus, tikintis užsidirbti papildomų dolerių priėmus nuomininką.

– Ar jis turi darbą? Gyvena tvarkingai? – paklausė Ridas, nors atsakymą žinojo.

– Taip, jis turi darbą. Jei tai galima vadinti darbu. Vaizdajuosčių parduotuvėje. Žmogau, tas vaikinas iškrypėlis; tikriausiai visą dieną žiūri pornografinius filmus. Manau, kad jo darbo valandos keičiasi, bet aš jo neseku. Tai ne mano darbas. Juk tam yra lygtinio paleidimo pareigūnas, tiesa?

– Bet jūs nepastebėjote nieko neįprasto? – neatstojo Ridas.

– Jis prakeiktas žudikas. Čia viskas neįprasta.

– Nesiginčysiu, – pasakė Morizeti durims atsidarius. Oliveris liko lauke ir prisidegė cigaretę, o Ridas ir Morizeti įėjo į šiek tiek didesnę nei kapas patalpą su tamsiomis įtrūkusiomis sienomis, neizoliuotais laidais ir dviem mažyčiais langeliais, kurie buvo ne tik purvini, bet ir grotuoti. Joks šviesos spindulėlis negalėjo patekti į vidų, kur buvo patiestas įvairiaspalvis susivėlęs ir dėmėtas kilimas, o priešais televizorių su antena, panašia į nusvirusias triušio ausis, papuoštas aliuminio folijos skiautelėmis, stovėjo lipnia juosta apvyniota kėdė. Televizorius buvo padėtas ant aptriušusios knygų spintos, kurioje buvo laikomi seni įrašų albumai, tačiau pornografijos nesimatė.

– Jauku, – tyliai sumurmėjo Morizeti, pažvelgusi į virtuvėlę, kurioj tebuvo kaitlentė ir pusė šaldytuvo. Tualetas buvo sieninėje spintoje. – Lyg iš žurnalo „Gražūs namai".

– Jis tik neseniai išėjo į laisvę. Nespėjo pasikonsultuoti su dizaineriu, – pasakė Ridas, apžiūrėdamas Lerojaus Ševaljė guolį – kareivišką, į kampą įstumtą, miegmaišiu pridengtą sulankstomą lovelę. Virš jos kabojo vienintelė buto puošmena – Mergelės Marijos paveikslas, iš kurio ji palaimingai žvelgė žemyn, tarsi į Ševaljė lovą. Nors ji buvo apsirengusi, matėsi širdis ir jos veido išraiška buvo švelni. Mylinti.

– Ką jis padarė? Sukapojo kitą šeimą? – paklausė Oliveris ir giliai užsitraukė cigaretę.

– Mes tik norim su juo pasikalbėti.

– Žinoma.

– Ar jis turėjo lankytojų?

– Nežinau. Jis labai uždaras. Daugelis jo bičiulių cypėj.

– Nėra telefono? – paklausė Ridas, dairydamasis aplink. – Ir kompiuterio?

Oliveris prapliupo juoktis taip, kad net užsikosėjo.

– Na, jis nėra moderniųjų technologijų asas.

Tai atrodė tiesa, o Kapų Plėšikas susisiekė su juo ir Nike elektroniniais laiškais, įtaisė belaidžius mikrofonus karstuose ir naudojosi šiuolaikinėmis technologijomis.

– Pažvelk, – Morizeti užsimovė pirštines ir iš knygų spintos, kurioje buvo laikomi įrašai, ištraukė iškarpų albumą. Padėjusi ant kėdės, ji pradėjo versti į įmautes sukištus puslapius. Į albumą buvo atidžiai suklijuotos dabar jau nuo laiko pageltusios, susegtos naujienų iškarpos. – Jis apsėstas.

– Bet kur jis pats? – paklausė Ridas ir pasijuto dar nejaukiau. Čia kažkas buvo ne taip, kažko jis nesuprato. Nebent Ševaljė buvo chameleonas; nebent jis mulkino juos į stoginę panašia svetaine. Nebent jis laikė juos kvailiais.

Ridui tai nepatiko.

Jis kažko nepastebi.

Kažko svarbaus.

Kažko, kas gali kainuoti Simonai Everli gyvybę.

Policija artėja.

Kovotojas girdėjo informaciją per policijos radiją. Jis juto, kaip jie artėja, juto jų kolektyvinį karštą alsavimą į sprandą. Jie surado butą, kaip jis ir tikėjosi. Kaip jis ir planavo. Jis numatė jų būsimus žingsnius.

Pasukęs už kampo, jis perėjo gatvę ir patraukė siauru skersgatviu, kur stovėjo šiukšlių konteineriai ir nuo tvoros spindinčiomis akimis į jį spoksojo įtari katė. Jo pikapas stovėjo miesto aikštelėje. Visiems matomas. Šį kartą, užuot rizikavęs, kad jo mašina bus atpažinta, jis numetė apsvaigintą Simoną ir savo įrankius po krūmu šalia kapinių. Paslėpė automobilį ir į ka-

pines grįžo vėliau, prieš Simonai pabundant, baigti pradėto darbo. Suradęs raktelius, įlipo į pikapą. Jo kūnu nuvilnijo pasitenkinimas. Jis pristatė paketą; kaip tik to jis tikėjosi ir norėjo. Žinojo, kad jo nusikaltimų pėdsakai tuoj bus išaiškinti. Nebent jie būtų paskutiniai mulkiai. Bet jis ir vėl juos apkvailino. Tos nesąmonės, susijusios su skaičiumi „dvylika", turėjo sužadinti jiems apetitą, nukreipti juos teisinga linkme, bet neparodyti jo pagrindinio taikinio.

Jis važiavo didžiausiu leistinu greičiu, nesutiko nieko įtartino ir sustojo skersgatvyje. Įsitikinęs, kad niekas neseka ir niekas neįtaria, kur jis slepia savo irštvą, nuskubėjo laiptais žemyn ir įsmuko į kambarį, kur rado savo vienatvę. Savo ramybę.

Žvelgdamas į Simonos Everli drabužių krūvą, nusišypsojo. Prisiminė, kaip ją nurengė. Žinoma, ji buvo be sąmonės, kai nutraukė jos treningą ir šortus, ir po apačia vilkėtus marškinėlius. Jis nuėmė jos sportinę liemenėlę, ramiai glamonėdamas krūtį. Dieve, ji buvo graži, blėstančios įdegio linijos rodė, kad ji deginosi su bikiniu. Balčiausioje jos odos vietoje ryškiai išsiskyrė speneliai. Tamsūs. Apvalūs. Tobuli. Jis negalėjo susilaikyti jų nepaglamonėjęs, o tada nutraukė bėgiojimo šortus ir rado lobį.

Ryškiai raudonas siaurikes.

Vargu ar jos apskritai ką nors dengė, nes buvo įsispraudusios į užpakalį tarp kietų, apvalių skruostų. Jis norėjo įkąsti jai į subinytę, užlipti ant jos iš užpakalio ir giliai įgrūsti savo kietą pimpalą, bet susilaikė. Jo rankos virpėjo traukdamos raudoną daiktą, kurį ji laikė kelnaitėmis. Jis jas pauostė, palietė liežuviu ir neskubėdamas masturbavosi. Tada padėjo siaurikes į šalį, surišo Simoną ir suvyniojo ją į brezentą, palikęs angų, kad ji galėtų kvėpuoti. Dar užkimšo jai burną, jei kartais ji pabustų važiuojant ar per tą pusvalandį, kai paliks ją paslėptą tankioje lapijoje prie kapinių.

Tada nutempė ją į jos amžino poilsio vietą.

Jis skubiai atsisėdo ir išklausė juostelę su įrašytais jos riksmais; girdėjo, kaip ji meldė pasigailėti, ir suprato, kokį siaubą jį jautė. Tobula, pamanė, klausydamasis garsų vis iš naujo. Jis leipo iš malonumo, nuėjo prie komodos, patrynė paviršiuje likusias kraujo dėmes, tada įkišo ranką į stalčių, kur laukė jo atminimo dovanos. Šilkas ir nėriniai slydo jam tarp pirštų.

Jam sukietėjo.

Smarkiai sukietėjo.

Nikė pamažu kraustėsi iš proto. Jai nieko nepranešė. Praėjo daug laiko, ir ji jautėsi pavargusi sėdėdama prie tuščio stalo policijos nuovadoje, ten, kur ją pasodino. Valandą painkštęs, Mikadas susirangė į kamuoliuką prie Nikės kojų, o ji tuo metu bandė susisiekti su Simonos šeima ir draugais. Aukštas, iš pažiūros stropus pareigūnas Vilis Armstrongas sėdėjo visai arti jos, ir jai pasidarė smalsu, ar jam buvo įsakyta pabūti jos „aukle“ ir pasirūpinti, kad ji nepatektų į bėdą. Tikriausiai tokia buvo jos reputacija, nors jai tai nė kiek nerūpėjo stebint, kaip laikrodžio rodyklės tiksi minutes ir valandas, o iš Rido nėra jokios žinutės.

Ką jie rado Ševaljė bute? Žinoma, jeigu jis ir detektyvė Morizeti būtų radę Simoną, jie būtų paskambinę.

Deja.

Jos širdis buvo apsunkusi nuo baimės, smegenys kūrė protą stingdančius siaubo scenarijus savo draugei, bet sykiu ji stebėjo policijos nuovados darbą iš vidaus. Nors jau buvo vėlus metas, budinti komanda pasirūpino paskelbti paiešką ir išplatino Lerojaus Ševaljė nuotraukas. Nikė apskambino visiems Simonos draugams ir giminėms, su kuriais tik pavyko susisiekti.

Deja, jos tėvų nebuvo namie, bet gal tai tik į gera. Kam juos be reikalo jaudinti?

Jeigu tai yra be reikalo.

Pagaliau ji išgirdo Rido balsą ir žingsnius ant laiptų. Kad ir kaip absurdiškai tai atrodytų, jos kvaila širdis pradėjo daužytis. Ji kaipmat pašoko ant kojų, bet, pamačiusi jo niūrią išraišką lipant laiptais, sustingo vietoje. Širdis nusirito į kulnus.

– Ar jūs ją radote?

– Ne.

Morizeti buvo su juo.

– Jokių pėdsakų. Nei jos, nei Ševaljė.

– Jo nebuvo namie?

– Ne. Ir į darbą vaizdajuosčių parduotuvėje jis neatėjo. Mes patikrinome. Tai ne spaudai, supratote? – pasakė Morizeti.

– Ar ką nors sužinojote?

– Ne. Niekas nematė jos nuo to laiko, kai išėjo iš restorano.

– Velnias.

Suskambo Morizeti telefonas, ji ištraukė jį iš rankinės, o Ridas ir Nikė įėjo į jo kabinetą.

– Jis ją turi, tiesa? – paklausė ji, stovėdama prie lango ir stebeilydama į tamsią, negailestingą naktį. Mikadas pakilo ir ėmė inkšti jai prie kojų.

– Nežinau. Nieko nėra tikro.

– Bet jūs taip manote.

Jis norėjo su ja ginčytis, bet susivaldė. Jo lūpų kampučiai įsitempė.

– Taip. Jūs teisi. Aš taip manau.

– Žinojau.

– Aš galiu klysti.

– Taip, žinoma, – ji pasilenkė ir pakėlė Simonos šunį. – Ir popas gali susituokti, – ji patrynė įsitempusius sprando rau-

menis. – Turim rasti būdą, kaip ją pasiekti. Kol ne per vėlu, – bet ji žinojo, kad tikriausiai jau per vėlu, kad Simonos smėlio laikrodyje beliko kelios smėlio kruopelytės.

Išjungusi mobilųjį, grįžo Morizeti.

– Jie viskuo pasirūpino. Aš patikrinau. Paieška paskelbta; jei ką sužinos, paskambins man arba Sibertui.

– Kur jis? – Nikė kasė Mikadui paausius.

– Pakeliui. Jis praleido dieną Dalonegoje, – sakė palikęs man žinutę, bet aš jos negavau. Kalbėjo su žudiką mačiusiu vaikiu, bet vaikis neatpažino Ševaljė. Jis tvirtino, kad nepažintų to vaikino, jeigu jį susitiktų, – ji gūžtelėjo pečiais. – Kas žino, gal vaikis meluoja. Siberto manymu, jis pernelyg bijo, kad jam pačiam ko nenutiktų. Jo tėvas taip pat nebuvo linkęs bendradarbiauti, mat jis įsitikinęs, kad už berniuko pasakojimą jiems sumokės kažkoks laikraštis... Dievaži, gal jūs galite įtikinti „Sargybinį" sumokėti.

– Mes nemokame už informaciją, – atkirto Nikė.

Morizeti atsiduso ir ėmė raustis savo rankinėje.

– Ne, jūs tik iškapstote purvą, suerzinate žmones ir trukdote, – Nikė žiojosi prieštarauti, bet Morizeti ją nutraukė. – Ir nepaistykite man apie spaudos laisvę ir žmonių informavimą, nes tai nesąmonės.

– Manau, ji supranta, – įsiterpė Ridas.

– Geriau jau suprastų, – Morizeti surado cigarečių pakelį ir išsiėmė paskutinę. – Būk protingas, gerai? – pasakė ji Ridui, suglamžydama tuščią pakelį ir įmesdama jį į šiukšlių dėžę.

– Stengiuosi, – jo balsas buvo šaltas kaip ledas, ir atrodė, kad jo buvusi partnerė suprato.

– Gerai, galbūt kalbėjau per griežtai, bet esu pervargusi ir nenoriu, kad man kas nors nurodinėtų, kaip dirbti. Važiuoju namo pas vaikus, kurie tikriausiai miega ir net nežino, kad

manęs nėra... Pasakysiu viena – šis prakeiktas darbas tikrai ne motinai, – ji įsikišo neuždegtą cigaretę tarp lūpų, ant kurių dar matėsi kadaise užteptų lūpų dažų pėdsakų.

– Bet jūs negalite liautis jo ieškoję šiąnakt, – užprotestavo Nikė, be galo susirūpinusi dėl Simonos. Šuo suinkštė, ir ji pastatė jį ant žemės. – Tik ne dabar... – atsukusi maldaujančias akis į Ridą, kalbėjo toliau: – Svarbi kiekviena sekundė. Juk dabar Simona gali būti karste ir bandydama išsivaduoti girdi, kaip virš jos lyja žemių lietus. Brangusis Dieve, ar jūs įsivaizduojate, ką ji jaučia? Privalome ją surasti. Negalime pasiduoti.

– Niekas nepasiduoda! – Morizeti staigiai apsisuko ir nužvelgė Nikę. Jau ir taip karšto būdo, ji dar labiau užsiliepsnojo. – Jei nepastebėjote, panele Džilet, mes dirbame netausodami savęs, o jūs tik trukdote. Jei žinote bent vieną svarią priežastį, kodėl aš negaliu važiuoti namo, jei bent numanote, kaip sutvarkyti šį reikalą geriau nei aš, rėžkite, – ji laukė, trūkčiodama cigaretę.

– Sulėtink tempą, Silvija, – perspėjo Ridas. – Vakaras visiems buvo ilgas.

– Kontroliuok ją.

Nikė lėtai ištarė:

– Niekas manęs nekontroliuos.

– Čia ir bėda. Jūs nenuspėjama, Džilet, ir, tiesą sakant, aš neturiu tam laiko, – Morizeti įbedė akis į Ridą. – Stebiuosi, kad tu turi, – išsitraukusi iš kišenės *Bic* žiebtuvėlį, Morizeti išlėkė pro duris, kaukšėdama batais sulig kiekvienu įtūžusiu žingsniu ir beveik matomomis bangomis skleisdama pyktį.

Atrodė, kad Nikę užgriuvo visas pasaulis. Ji stovėjo Rido kabinete labai nusiminusi, o Simonos šunelis tipinėjo aplink.

– Tai mano kaltė, – pasakė ji, įskaudinta, kad kas nors, net ir ta įžeidi detektyvė, galėjo pagalvoti, jog ji savo ambicijas

ir straipsnį kelia aukščiau už draugės gyvybę. – Aš ne dėl straipsnio čia atėjau, – pasakė ji ir šios nakties našta nugrimzdo jai giliai į sielą. – Aš tik noriu surasti Simoną, – jos akys prisipildė ašarų. – Aš tik noriu padaryti viską, kas įmanoma, kad ji būtų saugi.

– Žinau, – jis buvo neapsakomai švelnus, žvilgsnis užjaučiantis, ir ji žinojo, kad jis jaučia jos skausmą. Argi iškrypėlis maniakas neatėmė iš jo brangių žmonių – moters, kurią kadaise mylėjo, ir vaiko, kurio taip ir neturėjo progos pamatyti?

– Užjaučiu, – pasakė ji. – Dėl jūsų netekties ir...

– Šššš, – jis apglėbė ją ir padėjo smakrą jai ant galvos. Atrodė labai stiprus. Labai vyriškas. Labai patikimas, ir ji palinko prie jo, vos suvaldydama ašaras. Verkdama Simonai nepadėsi. Nei būdama rūškana ar susirūpinusi. Ji turi imtis veiksmų. Surasti tą šunsnukį, kuris taip padarė, ir jį sustabdyti. Tuojau pat.

Ji išgirdo, kaip kažkas atsikosėjo, Ridas įsitempė ir nuleido rankas. Ji instinktyviai žengė atgal ir pasisukusi tarpduryje pamatė Klifą Sibertą.

– Panele Džilet, – ištarė lygiu balsu. – Jus mažiausiai tikėjausi čia rasti.

– Kaip tik einu namo, – atsakė ji. – Aš čia dėl to, kad dingo mano draugė.

– Girdėjau, – jo griežti bruožai šiek tiek suminkštėjo. – Man labai gaila.

– Tikiuosi, rasite ją. Ir greitai. Eime, Mikadai!

Klifas vos pastebimai linktelėjo.

– Padarysime viską, ką galime.

– Dėkui, – pasakė ji, vos nepavadinusi jo vardu ir neišsidavusi, kad artimai pažįsta Klifą Sibertą. Ridas nežinojo, kad juodu draugai; net nenujautė, kad Sibertas yra jos informatorius nuovadoje; ir ji norėjo, kad taip ir liktų. Ji paėmė ant rankų šunelį.

– Aš pavešiu jus, – pasisiūlė Ridas, ir ji vos vos nusišypsojo. Jis parodė mostu į Mikadą. – Šuo taip pat gali važiuoti.

– Būtų nuostabu, – ji juto Klifo žvilgsnį, kai juodu su Ridu išėjo iš nuovados, bet buvo pernelyg nusiminusi ir pavargusi, kad jaudintųsi dėl to, ką jis pagalvos. Nors tai visai ne jo reikalas. Lauke naktis, rodės, apgaubė ją, drėgmė persismelkė iki kaulų čiulpų, o tamsa palietė sielą. Gatvėje nebuvo nė vieno žmogaus ir ištuštėjęs miestas atrodė grėsmingai. Ant šlapio šaligatvio šoko nyki mėlyna gatvės žibintų šviesa.

Ji įsėdo į *El Dorado* ir, laikydama ant kelių Mikadą, – visu svoriu atsirėmė į keleivio dureles. Netaręs nė žodžio, Ridas atsisėdo prie vairo ir išvažiavo iš aikštelės, pasukdamas kadilaką jos namų kryptimi. Ji jautėsi labai pavargusi, skaudėjo raumenis, bet protas buvo įsiaudrinęs ir glostydama šunį ji veltui stengėsi negalvoti apie kaltę. Kur yra Simona? Ar tas siaubingas gyvulys ją pačiupo? *Meldžiu, tegu ji būna saugi. Tegu ji būna gyva. Neleisk jai mirti ta siaubinga, protą stingdančia mirtimi.*

Už automobilio lango miestas buvo tylus, gatvės beveik tuščios, tik tamsoje spindėjo kelios šviesos, sklindančios iš didelių namų. Ridas ir toliau tylėjo, ir Nikė tegirdėjo variklio riaumojimą, besisukančių padangų dejonę ir traškantį policijos radiją su trumpais, staigiais pokalbio protrūkiais. Simonos šunelis, priekines kojas padėjęs ant lango atbrailos, snukutį prispaudęs prie aprasojusio stiklo, nei lojo, nei inkštė. Nikė stengėsi negalvoti apie Simoną, veltui stengėsi neįsivaizduoti jos galimai patiriamo siaubo.

Galiausiai Nikė neišlaikė tarp jų tvyrančios tylos.

– Dieve, įdomu, kur ji.

– Neplakite savęs apie tai galvodama, – patarė Ridas, manevruodamas šalutinėmis siauromis gatvėmis. Iš šešėlių iššoko

išgąsdinta katė ir nuskuodė per kaltinės geležies tvorą. – Tai ne jūsų kaltė.

– Turėjau su ja susitikti.

– Negalėjote. Nežinojote, kad turėtumėte su ja susitikti. Pamenate, kažkas pavogė jūsų telefoną?

– Bet aš buvau išsiblaškiusi.

– Nesvarbu, – jo vairuojamas automobilis padarė paskutinį posūkį, įvažiavo į aikštelę ir sustojo tuščioje vietoje šalia Nikės subaru. – Jis būtų radęs, kaip prie jos prieiti. Jūsų telefonas jam padėjo, bet jeigu nebūtų galėjęs pasinaudoti jūsų mobiliuoju, būtų radęs kitą būdą. Šis šliužas turi planą, – Ridas pasuko raktelį, variklis užgeso ir aušdamas ėmė trūkčioti.

– Vis tiek jaučiuosi atsakinga, – prisipažino ji, siekdama durų rankenos, aprasoję langai tarsi buvo atskyrę ją nuo išorinio pasaulio.

– Aš taip pat.

– Jūs nesate jos geriausias draugas, – ji paglostė Mikadą, ir šis pavizgino savo trumpa uodega.

– Ne, nesu jos draugas. Aš jos net nepažinojau. Aš tik policininkas, kuris stengiasi sučiupti tą niekšą. Tai mano darbas. Kol kas aš susimoviau.

– Kartą išmintingas žmogus man pasakė: „Neplakite savęs, apie tai galvodama." Ji šiaip ne taip liūdnai nusišypsojo, pritaikydama jo žodžius jam pačiam.

– Ne toks jis ir išmintingas, bet aš pasistengsiu paklausyti jo patarimo.

– Jūs sučiupsite Ševalję.

Jis linktelėjo, bet patrynęs sprandą rūsčiai žvelgė į tamsą už lango. – Taip, jis toli nepaspruks, – šįkart jo balse pasigirdo abejonė – Nikė nebuvo jos girdėjusi anksčiau.

– Bet...

– Bet ką? – paklausė ji ir pamatė iš nerimo įsitempusį jo veidą ir dvejonę akyse, kai jis prisimerkė nuo priešais atvažiuojančių automobilių šviesų. – Dar kažkas neduoda jums ramybės, tiesa?

– Man daug kas neduoda ramybės.

– Nagi, Ridai, rėžkite. Ir nekalbėkite tų nesąmonių, kad visa tai ne spaudai, nes mes seniai tą perėjome. Žinau, kad tai, ką čia kalbame, yra „neoficialu", – tarsi norėdamas pabrėžti jos žodžius, Mikadas suurzgė ir amtelėjo, savo kvapu dar labiau aptraukdamas keleivio stiklą. Ridas neatsakė, tad ji pridūrė: – Nagi, kas yra? Kas jums neduoda ramybės?

– Prakeikimas, – Ridas taip stipriai suspaudė vairą, kad net krumpliai išbalo. – Čia kažkas nesusieina. Aš labai noriu, kad žudikas būtų Ševaljė. Noriu prikalti jo odą prie sienos ir net neabejoju, kad už tų nužudymų slypi Ševaljė. Jie susiję su juo ir jį nuteisusiu prisiekusiųjų teismu, bet aš prisimenu Lerojų Ševaljė kaip žiaurų, niekam tikusį nenaudėlį. Jis buvo slapukautojas. Bjaurus. Tamsus. Žmogus, galįs terorizuoti savo draugės šeimą. Kankinti juos. Neįsivaizduoju jo rašančio eiles, vaikiškus eilėraštukus ir įtraukiančio mus į žaidimą, jeigu tai galima taip pavadinti. Jis visiškai neturėjo smegenų. Ir jei pastaruosius dvylika metų netobulino savo kompiuterinių įgūdžių, neįsivaizduoju, kaip jam užtektų proto, priemonių ir troškimo mus vilioti. Jis išėjo į laisvę. Gavo dar vieną šansą, kodėl turėtų jo atsisakyti? Ne, šioje dėlionėje trūksta vienos detalės. Tik nesugalvoju kokios.

– Aš nesuprantu, – pasakė ji, šiaušdama Mikado kailį. Bet viduje juto stingdantį šaltį. Jei Ridas teisus... Tai buvo kur kas blogiau. Ji norėjo tikėti, kad už nužudymų slypi Lerojus Ševaljė. Jai reikėjo veido ir vardo tam iškrypėliui, tykojančiam Savanos gatvėse.

– Kaip sakiau, Ševaljė buvo ir tikriausiai yra žvėris ir kankintojas. Iškrypėlis ir pamišėlis, nežinantis, ką reiškia veikti subtiliai. Labiausiai mane toje byloje nustebimo faktas, kad Kerolė Ledžitel, išsilavinusi moteris, susidėjo su juo.

– Taip nuolat nutinka. Prisiminkite advokates, kurios susideda su savo klientais. Prievartautojais. Žudikais. Nesvarbu su kuo. Jos tiesiog būna į tai įtraukiamos.

– Vis tiek tai kvaila.

– Nesiginčysiu, bet jei gerai prisimenu, Kerolė Ledžitel prarado darbą, iš buvusio vyro negavo alimentų vaikų išlaikymui ir rūpinosi trimis paaugliais. Kai sutiko Ševaljė, ji skendėjo skolose ir stovėjo prie bankroto ribos. O jis turėjo gerai apmokamą sunkvežimio vairuotojo darbą su socialinėmis garantijomis. Mano manymu, ji buvo patekusi į beviltišką padėtį.

– Tik atrodė, kad ji galėjo pasirinkti ką nors su geresniu genofondu.

– O gal ją kaip tik sužavėjo jo šiurkštumas.

– Taip. Kas žino, velniai rautų? – sumurmėjo Ridas.

– Tikriausiai niekas niekada to nesupras. Labanakt, Ridai, – ji atidarė automobilio dureles, ir viduje sumirksėjo šviesa.

– Palaukit, – jis čiupo jai už rankos, nespėjus išlipti. – Man nepatinka, kad šiąnakt nakvosite čia viena, – jo balsas buvo tylus šnibždesys ir, neįtikėtina, jos sprandu perbėgo virpulys. Stiprūs pirštai apglėbė jos dilbį.

– Ar tai vilionė? – paklausė ji, stengdamasi sumažinti įtampą.

– Aš tik susirūpinęs.

– Man viskas bus gerai.

– Tikrai? – iš jo išraiškos buvo matyti, kad netiki ja.

– Norite užeiti? – paklausė ji. – Ar nenorite?

Jis sudvejojo. Pakėlė akis į jos butą bokštelyje.

– Tai nebūtų labai geras sumanymas.

Ją persmelkė nusivylimas, bet įstengė kreivai nusišypsoti.

– Tuomet neikite.

– Ar neturite kitos vietos pernakvoti?

– Čia mano namai. Aš pakeičiau spynas, – ji vėl šyptelėjo. – Ir dabar turiu sarginį šunį, Mikadą.

Ridas prunkštelėjo, pažvelgęs į šunėką.

– Taip, jis jus tikrai apsaugos. Ar negalite pernakvoti pas tėvus?

– Man ne trylika metų, Ridai, – pasakė ji, prisimindama bemiegę naktį savo senoje lovoje ir galvoje skambančias tėvų barnio nuotrupas. – Aš nebuvau Ševaljė prisiekusiųjų teismo narė, taigi nesu numatyta auka. Nemanau, kad man gresia pavojus.

Ridas suspaudė plaštaka jos rankovę ir jo veidas įsitempė iš susirūpinimo.

– Nė vienas nėra saugus. Kol jis laisvėje. Gal galėtumėte pernakvoti pas seserį?

Nikė net susigūžė pamėginusi įsivaizduoti arogantišką, irzlią Lilę. Žodžiai „aš tau sakiau“ bus ištarti ne šiaip sau, o siekiant įbauginti.

– Nekalbėkime apie tai. Lilė trim žingsneliais aukščiau Kapų Plėšiko. O mano brolis Kailis ne tik pamišęs, bet ir alergiškas šunų pleiskanoms. Nė vienas jų neapsidžiaugtų, jei vidurnaktį pasibelsčiau į jų duris. Be to, niekam neleisiu išvyti manęs iš namų, – pačiupusi rankinę, Nikė išsivadavo iš Rido gniaužtų. – Net ir Kapų Plėšikui.

– Jis daugiau nei vardas vienoje jūsų istorijų, Nike. Jis šaltakraujis žudikas. Vaikinas, kuris patiria malonumą užkasdamas gyvus žmones. Žinau, kad pakeitėte spynas, bet jam tai nė motais. Jis jau buvo kartą įėjęs. Mes tik darome prielaidą, kad jis turėjo raktą, bet spynas galima ir kitu būdu atrakinti.

– Man įdėjo skląstį.

– Tai nieko nereiškia.

– Bandote mane įbauginti.

– Po velnių, taip, bandau.

– Gerai. Jūs savo darbą atlikote. Bet aš liksiu čia. Savo namuose, – ji pažvelgė į pirštus, vis dar apglėbusius jos rankovę. – Taigi kaip bus, Ridai? Einate į viršų ar ne?

Jie buvo kartu. Gretimo kvartalo bažnyčios varpinėje Kovotojas sureguliavo žiūronus ir stebėjo, kaip Ridas išlipa iš savo automobilio ir lydi Nikę Džilet ir tą kvailą šunėką laiptais į jos butą.

Kovotojui buvo įdomu, ar jis praleis ten naktį.

Ar juodu jau tapo meilužiais.

Jis matė tarp jų skraidančias kibirkštėles ir žinojo, kad tik laiko klausimas, kada jie atsiguls į lovą, bet tai vis tiek kėlė jam pyktį.

Nikė Džilet buvo dar viena kekšė. Kaip ir kitos. Jis jautė daugiau nei paprastą kartėlį ar net pavydą, kad Ridas su ja. Bet tai netruks ilgai. Kad ir koks karštas būtų jų romanas, tai greitai baigsis. Jis tuo pasirūpins. Viena ranka laikė žiūronus, kitą įkišo į kišenę, giliau po storu paketu, kurį ketino pristatyti, siekdamas audinio skiautės. Stovėjo vienas varpinėje ir trynė šilkines Nikės kelnaites, ištrauktas iš savo stalčiaus. Tokią prabangą jis sau leisdavo retai – išimti iš komodos lobį, bet šiąnakt pajuto, kad tai būtina.

Šilko ir nėrinių sauja tarp jo šiurkščių pirštų priminė dangų, gašlumas užliejo kūną ir jis apsilaižė lūpas. Jam labai knietėjo ją išdulkinti, numesti ją ant lovos arba dar geriau – į karstą ir dulkinti be paliovos. Jos priešinimasis virstų malonumo dejonėmis, ir tada ji melstų jo ne tik palikti ją gyvą, bet ir vėl įeiti

į ją, kartą, antrą, trečią. Jis įsivaizdavo ją po savimi prakaituojančią, besiranganči, maldaujančią...

Viena ranka trindamas jos kelnaites, jautė, kaip jo penis nuo laukimo sukietėjo lyg grūstuvas. Kaktą išpylė prakaitas, ir žiūronus laikančios rankos pasidarė slidžios.

Per galingus lęšius jis matė, kaip Ridas paėmė iš jos rankos raktus, atrakino duris ir atsargiai jas atvėrė ieškodamas elektros jungiklio.

Jie nežinojo, kad yra stebimi. Net ir per žiūronus vaizdas buvo neryškus, nes Nikės priebučio šviesa buvo blausi, gatvių žibintai silpnai apšvietė bokštelį, bet jis vis tiek pastebėjo intymų Rido gestą. Patikrinęs vidų, policininkas uždėjo ranką Nikei ant juosmens ir švelniai stūmė ją pirmyn, prisiglaudęs ir, be jokių abejonių, šnibždėdamas, kad čia saugu.

Galbūt Ridas tuo netgi tikėjo.

Bet jis klydo.

Smarkiai klydo.

DVIDEŠIMT ŠEŠTAS SKYRIUS

Jis neturėtų pasilikti.

Jokiu būdu. Niekaip.

Bet Ridas negalėjo palikti Nikės Džilet buto. Tik ne tada, kai jaučia, jog Nikė yra taikinys. Jis prarado moterį, kurią policija buvo patikėjusi jam prižiūrėti San Fransiske; matė, kaip ją nužudė, ir nieko negalėjo padaryti; tada Kapų Plėšikas nužudė Bobę Džin ir kūdikį.

Jis neleis, kad toks pat likimas ištiktų Nikę, kad ir kaip ji priešintųsi. Taigi kai ji padėjo šunį ant grindų, jis stovėjo jos mažoje svetainėje ir jautėsi nejaukiai, ne savo vietoje. Katė užšoko ant stalviršio ir išrietusi nugarą nužiūrinėjo įsibrovėlį, o Nikė nusivilko apsiaustą, numetė rankinę ir nešiojamąjį kompiuterį ant grindų prie rašomojo stalo ir pažiūrėjo į atsakiklį.

– Žinučių nėra, – jos balsas buvo kaip nesavas, staiga ji pajuto tokį baisų nuovargį, kad vos išsilaikė ant kojų. – Simona neatskambino, – ji trenkė kumščiu į rašomąjį stalą. – Prakeikimas, Ridai. Jis ją nutvėrė, – sušnibždėjo ji, taip stipriai

suspaudusi savo mažą kumštelį, kad net gyslos iššoko. – Tas šunsnukis dabar su ja.

– Negalvokit apie tai.

Jos žvilgsnis sujaudino jį iki širdies gelmių.

– Kaip galėčiau galvoti apie ką nors kita?

– Nežinau, bet pasistenkite.

– Stengiuosi, bet tai neįmanoma, – ji ištiesė pirštus ir garsiai atsiduso. – Kaip manote, ką jis jai padarė? Kaip jis ją prisiviliojo? Jeigu jis apsimetė manimi, nejau ji neatpažino? Kur jis ją nutvėrė? Automobilių aikštelėje? Kai ji išėjo iš restorano?

– Nereikia savęs kankinti, – perspėjo jis.

– Negaliu liautis, – ji sukišo pirštus į susitaršiusias, ant akių užkritusias garbanas. – Aš ją matau. Karste. Bundančią. Besistengiančią išsivaduoti.

Šito užteko. Jis priėjo ir apglėbė ją.

– Šššš, – sušnibždėjo jai prie ausies. – Nekankinkit savęs. Tai nepadeda.

– Bet aš jaučiuosi kalta.

– Įveikit šį jausmą. Jūs turit susiimti. Tai vienintelis būdas jai padėti. Gal geriau... išsimaudykit... atsigulkit... pasistenkit kaip nors atsipalaiduoti, – pasiūlė jis, jausdamas jos įsitempusius raumenis. – Jums reikia pamiegoti. Rytoj mąstysite blaivesne galva... Mes abu mąstysime.

– Jūs liekat?

– Nebent norėtumėt išspirti mane į gatvę.

Ji prunkštelėjo. Tai buvo panašu į juoką. Tarsi jai tas reginys būtų atrodęs absurdiškai.

– Tuomet permiegočiau automobilyje.

– Ten šalta.

Jis kilstelėjo petį.

– Ne taip ir šalta. Pamenate, aš gyvenau San Fransiske?

– Taip, – ji atlošė galvą, kad galėtų pažvelgti jam į akis, nors jis vis dar laikė ją apglėbęs. Jie buvo pernelyg arti. Jo šlaunys per drabužius lietė jos šlaunis, jos kojos tarp jo kojų. – Nemanau, kad jums reikėtų nakvoti kadilake.

– Dėkui.

Ji žvelgė į Ridą, tarsi matytų jį naujomis akimis, paskui pridūrė:

– Pasistengsiu paklausyti jūsų patarimo... ir pabandysiu optimistiškai galvoti apie Simonos išgelbėjimą. Pamėginsiu nesijaudinti ir nepamesti galvos.

– Tiekteprašau.

Ji skeptiškai pakėlė antakį.

– Manau, galėtumėte prašyti kur kas daugiau, – ji buvo taip arti, kad jis pastebėjo švelnias strazdanėles ant nosies; matė, kaip jos mažame veidelyje žaidžia emocijos, stengiantis suimti save į rankas.

– Ir tai būtų klaida.

– Neabejotinai, – bet ji neatsitraukė. Jos apatinė lūpa šiek tiek virpėjo, ir jis pajuto neįtikėtiną norą ją pabučiuoti. Stipriai. Atitraukti jos mintis nuo šios nakties skausmo.

Kur? Nedaryk to, Ridai. Neatverk durų, kurių negalėsi uždaryti.

– Pasistenkime...

– Taip, pasistenkime.

– ...išlikti protingi, – pasakė jis, nors nuo jos artumo pulsas plakė vis greičiau, kraujas virė, noras ją pabučiuoti, apkabinti, liesti vis stiprėjo.

– Ir nepamirškim to, ką turime daryti, – pridūrė ji, nors jam pasirodė, kad jos balse išgirdo nusivylimo gaidelę.

– Taip, nepamirškim, – jis žvelgė jai į akis ir jose pastebėjo blykstelint geismą. O gal tai buvo neviltis? Būtų lengva su ja

pasimylėti, labai lengva. Ir jis žinojo, kad šiąnakt, po to, ką jai teko iškęsti, iš noro būti paguostai ji jam atsiduotų. Lengvai. Netgi noriai. Bet rytą, vos prašvitus, viskas pasikeistų. – Nepamirškim, – pakartojo jis, keikdamas save dėl gašlumo. Moterys visada jį pražudo. Tikriausiai taip bus visada. Bet jis nenorėjo padaryti dar vienos klaidos. Tik ne su šia moterimi. – Nepamiršti yra gerai, – jis pabučiavo jai į pakaušį ir paleido.

– Nežinau, ar tai gerai, ar blogai, – jeigu ji buvo nusivylusi, to neparodė ir netgi pasistengė šyptelėti puse lūpų. – Ką gi, – gūžtelėjusi pečiais, ji pasisuko ir žengtelėjo į virtuvę. – Taigi... gal norėtumėte ko nors išgerti? Manau, kad turiu alaus... – ji atidarė šaldytuvą, pasilenkė per durelių viršų ir susiraukė, pamačiusi, jo manymu, skurdų šaldytuvo turinį. – Pasirodo, turiu vieną šviesaus alaus ir butelį pigaus vyno.

Jis jau buvo bepradedąs protestuoti, bet ji atkirto:

– Tik jau nepradėkite šnekėti tų nesąmonių, jog esate darbe, nes mes abu žinome, kad nesate; ir jūs oficialiai netiriate šios bylos, ir neturėtumėte būti mano bute, nes tai bendravimas su priešu, tiesa? Taigi taurė ne paties geriausio Kalifornijos vyno neturėtų kelti jokių keblumų.

– Aš nelabai mėgstu vyną.

– Suteikit man malonumą, – pasiūlė ji, nusispyrusi batus ir palikusi juos vidury virtuvės ant grindų. – Jeigu jau pasiliekate, kodėl jums nenusivilkus striukės? – ir nors ji dar kartą pamėgino nusišypsoti, jos balse džiaugsmo nebuvo, ir duobutės skruostuose neatsirado. Ji žvilgtelėjo per petį, jos akys buvo tamsios. Susirūpinusios. Jų žalioje gelmėje matėsi nerimas ir baimė.

Jis užmetė striukę ant vienos iš virtuvinių kėdžių, paskui pakabino perpetę su pistoletu.

– Visada jį nešiojate? – paklausė ji, bet atsakymą žinojo. Jo pūpsantį ginklą ji buvo pastebėjusi ne kartą.

– Mėgstu būti pasiruošęs.

– Kaip tikras skautas, tiesa?

Jis prunkštelėjo.

– Jau seniai niekas apie tai net neužsimena.

– Tuomet pamirškite, kad aš užsiminiau, – žvalgantis po šaldytuvą rūpestis jos veide atslūgo. – Taigi... grįžkim prie reikalo. Pažiūrėkim... štai taip, – ji ištraukė atšaldytą butelį, paleido dureles ir jos užsidarė, tada ėmė triukšmingai raustis stalčiuje, ieškodama kamščiatraukio. – Mano sugebėjimai labai riboti, – prisipažino ji. – Gal jūs galėtumėte pabūti šeimininku?

Apsidžiaugęs, kad turės kuo užsiimti, jis pasiraitojo rankoves, atkimšo butelį ir pripylė dvi nevienodas taures šardonė vyno.

– Už... geresnes dienas, – jis stuktelėjo taurės kraštеliu į jos taurę.

– Daug geresnes dienas. Ir geresnes naktis.

– Amen, – jis gurkštelėjo iš taurės. Vynas buvo neblogas, ir Ridas pajuto, kaip atsipalaiduoja. Įtampa pečiuose šiek tiek atlėgo; smakras nebuvo taip įsitempęs. Nikė irgi atrodė atsipalaidavusi, bent šiek tiek. Susirūpinęs žvilgsnis niekur nedingo, bet įtampos raukšlelės aplink burnos kampučius pranyko, ir prieš gerdama antrą taurę vyno ji persirengė naktiniais ir chalatu.

Net katė nusiramino ir ėmė budėti ant rašomojo stalo, o šuo, pašertas sausu katės ėdalu, galiausiai įsitaisė ant lovos, kurią prie durų paruošė Nikė, antklodžių.

– Kur, jūsų manymu, yra Ševaljė? – paklausė Nikė, baigdama antrą taurę vyno. Ji parodė smakru į langą. – Lauke?

– Kažkur, – bet jis buvo susirūpinęs.

– Jūs vis dar nesate tikras, kad jis yra Kapų Plėšikas? – pasiteiravo ji, tramdydama žiovulį.

– Ar jis galėtų būti toks kvailas? Išeiti iš kalėjimo ir imti žudyti jį ten įkišusius prisiekusiuosius?

– Kai kurie žudikai nesugeba tvardytis. Žudydami jie jaučia jaudulį. Tai nesusiję su logika. Dieve mano, Ridai, aš negyva, – pasakė ji ir susigūžė. – Atsiprašau. Blogai parinkau žodžius.

– Eikit, – tarė jis.

– O jūs?

– Aš permiegosiu čia, – jis patapšnojo nedidelės sofos pagalvėles.

– Netilpsit.

– Yra buvę ir blogiau. Tai geriau už *El Dorado*.

Ji perėjo kambarį ir pabučiavo jam į žandą vos sulaikydama juoką.

– Nors esate irzlus senas policininkas, – pasakė ji, – jūs labai mielas žmogus.

– Niekam nesakykit. Sugadintumėte mano reputaciją nuovadoje.

Tada ji nusijuokė, o jis pasistengė nuleisti nemačiomis jos prasiskleidusį chalatą ir permatomus naktinius, duobutę tarp krūtų ir spenelio kraštą, išlindusį jai pasilenkus.

– Nesijaudinkit. Beveik neabejoju, kad visa jūsų įgyta reputacija yra juoda kaip derva.

– Galbūt jūs teisi.

– Čia nėra „galbūt“.

Tada jis ją pabučiavo. Pačiupo, prisitraukė artyn, o kai ji parkrito ant jo, prispaudė lūpas prie jos taip nekantraudamas, kad net pats nustebo. Ji nesipriešino, atvėrė jam burną ir atsiliepė su tokia pat aistra. Užmerkęs akis, pajuto gyslomis kunkuliuojantį kraują, nenusakomą karštį ir kietumą tarp kojų.

Nedaryk šito, Ridai.

Argi dar nepasimokei?

Pagalvok apie Bobę Džin.

Atmink, kas nutiko jai. Kūdikiui.

Jo rankos susipainiojo jos plaukuose, jis palenkė jos galvą į vieną pusę, kad galėtų lūpomis paliesti tą gundančią vietelę, kur kaklas jungiasi su pečiais, ir pajuto, kaip ji virpa.

Jis apkabino ją, ir ji garsiai atsiduso.

– Ridai, aš... nežinau...

– Ššš, brangioji, – sušnibždėjo jai į ausį. – Tik norėjau palinkėti labos nakties.

– Kurgi ne, – ji atitraukė veidą. – Mudu abu norėjome kur kas daugiau nei labos nakties bučinio.

Jis nusišypsojo.

– Na, taip... manyčiau.

– Čia nėra „manyčiau", detektyve.

– Aš galiu palaukti.

– Gali? – jos akys spindėjo gundančiu žalios spalvos atspalviu. Oda buvo paraudusi, kaip ir tada, supratus, kad Simona Everli dingo. Ji dar kartą pabučiavo jam į kaktą ir jos skruostuose atsirado duobutės. – Tu įsitikinęs? – jos balsas buvo gilus, viliojantis.

– Taip, bet tu man nė kiek nepadedi.

– Toks buvo mano šėtoniškas planas, – paerzino ji, atsidusdama ir nubraukdama jam nuo akių plaukus. – Tu ir aš? Kas galėtų pagalvoti?

– Aš ne, – pasakė jis.

– Aš irgi. Net nebuvau tikra, ar tu man patinki.

– Žinojau, kad tu man nepatinki. Dabar, man atrodo, mums reikėtų pamiegoti. Kol nepadarėme nieko, dėl ko turėtume gailėtis, – atsitiesęs jis žaismingai pliaukštelėjo jai per užpakalį.

– Neerzink, – pasakė ji, atidarė antikinę komodą, ištraukė dygsniuotą antklodę, pagalvę ir numetė jam. – Įsitaisyk, – pri-

dūrė ir išėjo iš kambario. Jis dar ilgai negalėjo pamiršti jos šlaunų po baltu chalatu ir ant pečių krintančių rusvai šviesių susivėlusių garbanų. Ir jo lytinis susijaudinimas nė kiek neslopo.

Ji uždarė duris, ir Ridas išgirdo užstumiamą skląstį. Jėzau, kas dedasi jo galvoje? Vos nepasimylėjo su Nike Džilet. Prastas sumanymas. Labai prastas sumanymas. Jis kvailys, įsivaizduoja, kad ji yra kažkas daugiau nei to laikraštpalaikio „Sargybinis" reporterė. Kaip Nikė anksčiau taikliai pasakė – iš tiesų ji yra priešė. Bet tas vaizdas, kai ji palinko prie jo ir pasimatė jos gundančios krūtys, stovėjo jam prieš akis.

Kaip jam dabar užmigti.

Jis niekaip negalėtų pamiršti, kad vos už kelių metrų ji guli lovoje, aplink gražų, protingą jos veidą išsidraikę plaukai, o po plonais permatomais naktiniais marškiniais stangrus, nuogas ir geidžiamas kūnas.

Taip, naktis bus ilga.

Pakišęs rankas po galva, jis vargais negalais įstengė nukreipti testosterono įaudrintas mintis nuo Nikės Džilet prie Lerojaus Ševaljė ir jo prieš dvylika metų įvykusio teismo.

Ševaljė advokatas pakeitė savo ginamojo aprangą. Lerojaus Ševaljė džinsai ir darbiniai marškiniai buvo pakeisti puošniu tamsiai mėlynu kostiumu, baltais marškiniais ir konservatyviu kaklaraiščiu. Neliko nei neprižiūrėtų ilgų Ševaljė plaukų, nei netvarkingos barzdos. Dabar jis buvo švariai nusiskutęs, tvarkinga, vos ne kariška šukuosena, ji įrėmino jo naująjį veidą ir dar labiau išryškino kampuotą smakrą, atsikišusią nosį ir dideles išraiškingas akis po tamsių antakių kupeta. Ševaljė buvo atsikratęs kelių kilogramų, netekęs pilvo ir nevalyvos išvaizdos. Teismo salėje jis atrodė panašesnis į tarnautoją ar užmiesčio klubo narį, o ne į laisvai samdomą sunkvežimio vairuotoją, pagarsėjusį muštynėmis baruose ir smurtu šeimoje.

Kartą Lerojus Ševaljė sulaužė biliardo lazdą žmogui į galvą, kitą kartą buvo sulaikytas, nes suknežino savo merginai nosį ir raktikaulį, – dėkoti reikėjo jo metalu pakaustytiems batams, – ir dar kartą buvo atvežtas už mėginimą išprievartauti keturiolikmetę, kitos savo draugužės dukterėčią. Jis kaskart išsisukdavo – gaudavo įspėjimą ir būdavo trumpam įkalinamas.

Ševaljė buvo blogas, piktas ir žiaurus žmogus, už Kerolės Ledžitel ir jos vaikų nužudymą nusipelnęs ne mažiau kaip mirties bausmės. Teisėjas ir prisiekusieji skyrė jam tris iš eilės įkalinimo iki gyvos galvos bausmes už Kerolės, Bekės ir Marlino Ledžitelių nužudymą.

Vykstant teismo procesui Ševaljė advokatas mėgino iškreipti faktus, primygtinai kartodamas, kad dėl visko kaltas biologinis vaikų tėvas Stivenas, kokainą vartojantis narkomanas, praeityje baustas už smurtavimą. Nors Stivenas geležinio alibi neturėjo, – tik senas draugas tvirtino, kad jie kartu buvo išvykę medžioti, – įkalčiai pernelyg aiškiai rodė į Lerojų Ševaljė.

Ir jauniausias Kerolės vaikas Džojus, kuris, kelias savaites pragulėjęs ligoninėje, išgyveno po sunkių sužalojimų, mikčiodamas liudijo prieš motinos sugyventinį. Džojus ant liudytojų pakylos atrodė sutrikęs, per teismo posėdį bijojo pažvelgti į Ševaljė ir kartais liudijo taip tyliai, kad teisėjas Ronaldas Džiletas prašydavo berniuko pakartoti atsakymus.

Liudijant Džojui Ledžiteliui ir Kenui Sternui, teismo salėje stojo mirtina tyla. Jų parodymai ir kai kurie dokumentai iš Ševaljė praeities, kuriuos buvo leista pateikti teismo salėje, taip pat fiziniai įkalčiai nusikaltimo vietoje, įskaitant kruviną Ševaljė darbinių batų atspaudą, galutinai nusvėrė to šunsnukio likimą.

Kol DNR neįrodė priešingai.

Na, neįrodė, tačiau sukūrė pagrįstą abejonę. Tiek tereikėjo, kad tas pabaisa būtų paleistas į laisvę.

Pagrįsta abejonė, kurgi ne.

Taigi kodėl dabar, išsisukęs nuo kaltinimo žmogžudystėmis, Ševaljė turėtų siautėti, mesdamas iššūkį policijai? Tai nesuvokiama.

Ridas klausėsi, kaip vėjas plaka medžio šakas į lango stiklą, ir svarstė, ar Nikei pavyko užmigti kitoje durų pusėje. Dvejojo, gal patikrinti, bet apsigalvojo. Nėra reikalo rizikuoti dar daugiau, nei rizikavo.

Kur aš?

Simona atsimerkė. Ji miegojo ar... ar buvo apsvaiginta ir jautė sunkumą, kažkas didelio smarkiai spaudė krūtinę. Jai buvo labai nepatogu ir trūko oro. Košmaras atrodė toks tikroviškas... ir tada ji suprato apskritai nemiegojusi. Ji apalpo. Karste su lavonu.

O Dieve... Ji atgaudavo ir vėl prarasdavo sąmonę, stengdamasi kovoti, rasti būdą ištrūkti, bet lavonas po ja, maža erdvė ir deguonies stygius įkalino jos protą.

Nežmoniškai suklykė ir susigūžė – garsas grįžo atgal, atšoko rikošetu tarsi milijonas ją apsupusių pamišėlių. Pasirodė, kad kažkas sujudėjo po sprandu, ji vėl suklykė, jos klyksmas nuaidėjo ir atsikartojo smegenyse.

Nėra vilties. Ir jokios išeities. Kažkas po ja sužliugsėjo. Kaulai drėskė nuogą odą, ir jos smegenys subyrėjo į tūkstantį skausmingų skeveldrų. Mintyse šmėkštelėjo prisiminimai apie Endriu.

Tolumoje, kažkur tamsoje, nuklydo jos siela, ji žinojo, kad mirs. Dar šiek tiek buvo likę racionalaus mąstymo, bet ji suvirpėjo pagalvojusi apie gulintį po ja mirusį žmogų, ją draskančius aštrius šonkaulius ir kaulėtus pirštus. Drebėdama pajuto, kaip prie odos limpa slidūs minkšti audiniai ir liečia plaukus.

Iš akių ištryško ašaros. Ji kosėjo ir veltui stengėsi įtraukti pakankami oro į savo iškankintus plaučius. Deguonies mažėjo ir ji vis silpniau spardė karsto šonus.

Paskutinįkart praskaidrėjus protui ji suprato, kad yra pasmerkta.

Mirti šitaip.

Siaubingai.

Vėl pagalvojo apie Endriu ir dar kartą šiurpiai sukliko.

Kavos kvapas ir tolumoje amsintis šuo prižadino Nikę iš gilaus, košmarų trikdomo miego. Akyse jautė buką tvinkčiojantį skausmą, o krūtinę slėgė kažkas sunkus kaip priekalas. Dėl to buvo kalti tik blogi sapnai.

Ji atsimerkė. O Dieve, Simona dingusi. Ir Pirsas Ridas svetainėje... tai ne košmaras. Tas šuo – tai Mikadas. Ji numetė antklodę, nuėjo į vonią, pasinaudojo tualetu ir apsipylė veidą vandeniu iš kriauklės. Atrodė siaubingai. Aplink akis juodos tušo dėmės, plaukai nepaklusniai styrantys į visas puses. Ir ji nieko negalėjo jiems padaryti.

Surišo plaukus į uodegėlę, nusiprausė su šveitikliu veidą, apsimovė rusvai žalsvos spalvos kelnes, apsivilko nertinį, tada atidarė duris ir pasitiko prie jos puolantį Mikadą.

– Sveikas. Kaip laikaisi? – paklausė ji, kasydama šuniui paausius.

– Nesidžiaugiu tave pamatęs, – sarkastiškai pasakė Ridas. Šunelis pasileido aplink kavos staliuką, sukdamas pašėliškus ratus, o Dženings su katėms būdinga panieka stebėjo šį triukšmingą baltą tornadą nuo knygų spintos.

Galiausiai Nikė sugavo šunį ir jis entuziastingai aplaižė jai veidą.

– Sulėtink tempą, – pasakė kikendama, lyg būtų pamiršusi visus rūpesčius.

– Kavos? – Ridas pripylė didelį puodelį neseniai išvirtos kavos. Ant smakro tamsios barzdos šešėlis, plaukai susitaršę, nugaroj į kelnes nesubrukti marškiniai, basos kojos ir žvilgsnis per petį – jis atrodė velniškai seksualiai. – Juodos?

– Šiandien, taip. Kuo juodesnė, tuo geriau, – ji prisiminė, kad padauginusi vyno tik prieš kelias valandas bučiavo jį ant mažos sofutės ir vos nepasimylėjo su juo. Dienai išaušus tai atrodė kvaila. Ji padėjo besimuistantį Mikadą ant grindų, ir jis tuoj pat nužingsniavo į virtuvę patikrinti tuščio Dženings ėdalo indelio.

– Nesileisk apkvailinama. Aš jį jau pašėriau ir buvau išvedęs pasivaikščioti.

– Ir išvirei kavos.

– Produktyvumas yra mano antrasis vardas, – jis padavė jai garuojančios kavos puodelį, ir ji su dėkingumu jį paėmė.

– Manau, kad patekai į bėdą, Ridai, nes dabar žinau tavo paslaptį, – pasakė ji, pūsdama kavą.

Jis kilstelėjo antakį, tyliai drąsindamas ją, ir atsirėmęs šlaunimis į stalviršį gėrė kavą iš nuskelto puodelio, kurį ji kadaise nusipirko sendaikčių turguje.

– Kietas, garsus detektyvas vakare ir namų deivė rytą.

Jis vos nepaspringo.

– Taip, tai aš.

– Galėtum parsisamdyti.

– Gal ir teks, – sutiko jis. – Po šios bylos tikriausiai neteksiu ženkliuko.

– Policijos nuovados praradimas – bendrovės *Merry Maid* laimėjimas, – pašmaikštavo ji, turėdama galvoje vietinę namų tvarkymo tarnybą. Nikė gurkštelėjo iš puodelio. Kava buvo karšta ir stipri.

– Jei tik neišspausdinsi.

– *Moi?* – paerzino ji, priglausdama vienos rankos pirštus prie širdies. – Niekada!

– Taip, žinoma, – jis išgėrė paskutinį gurkšnį, išpylė nuosėdas į kriauklę, tada apsiavė kojines ir batus. – Buvo smagu, bet pareiga šaukia, – jis susikišo marškinius, užsimetė ant peties perpetę ir pačiupo striukę.

– Informuok mane, – pasakė ji. – Jei ką išgirsi apie Simoną.

– Būtinai, – jis žengė prie durų, tada staigiai apsisuko ir atsikrenkštė. – Dėl praeito vakaro...

– Nepradėk, – nutraukė ji, pakeldama ranką. – Pamirškim.

Jis pajuto, kaip jo lūpos iš lėto pražydo plačia šypsena.

– Dėl viso pikto, kai ką išsiaiškinkim.

– Ką?

Nors ir žinojo tikriausiai darantis klaidą, kurios gailėsis visą likusį gyvenimą, jis prisiartino prie jos, paėmė iš rankų puodelį, apglėbė ją per liemenį ir prisitraukė prie savęs.

– Ką tu?..

Jis ją pabučiavo. Stipriai. Kad neliktų abejonės dėl jo jausmų. Ji lengvai spygtelėjo priešindamasi, paskui prispaudė lūpas prie jo lūpų ir susiliejo su juo, apsivydama rankomis jo kaklą; po kiek laiko jis pakėlė galvą.

– Ar dabar mes suprantame vienas kitą?

Ji pažvelgė į jį savo mieguistomis žaliomis akimis.

– Dar ir kaip, detektyve. Dar ir kaip.

Važiuodama į darbą Silvija Morizeti spustelėjo savo mažo automobilio greičio pedalą ir staigiai pasuko. Ji ką tik nuvežė vaikus į mokyklą ir darželį. Bent kartą abu jos vaikai, dukra ir sūnus, buvo sveiki ir neatrodė kenčiantys nuo „kokybiškai

su motina praleisto laiko" stygiaus. Laimei, Bartas, jų bedarbis bankrutavęs tėvas, esant reikalui pabūdavo su jais, ir už tai Silvija buvo jam dėkinga. Atrodo, jis bent jau suprato: kol nebus sučiuptas Kapų Plėšikas, Morizeti teks dirbti be galo daug viršvalandžių.

Bet ji ilgėjosi darbo su Ridu.

Klifas Sibertas buvo ištižėlis ir karštakošis. Gana nuovokus, bet su savomis ydomis. Kartą Morizeti draugė Selija pareiškė, kad visi vyrai turi rimtų ydų – tokia jų prigimtis, bet, Silvijos manymu, tai buvo kur kas daugiau. Jie buvo lemtingai ydingi. Taškas.

Ridas tai įrodė.

Po velnių, kas dėjosi jo galvoje?

Ji įkišo savo mėgstamos grupės *Aliabama* kompaktinę plokštelę, automobilį užliejo kantri muzika ir ji padidino garsą. Kas, po velnių, dedasi Rido galvoje, kad jis susibičiuliavo su Nike Džilet? Jis gali neigti, kiek tik nori, bet Morizeti žino, ką matė praeitą vakarą, kai juodu buvo kartu. Tas vaikinas iki šakumo klimpo į bėdą. Nejau jis nepasimokė su Bobe Džin Marks?

Sustojusi prie geltono šviesoforo, kuris turėjo persijungti į raudoną, Morizeti pradėjo graibytis žiebtuvėlio. Ji niekada nemanė, kad Pirsas Ridas yra kvailys, bet paėmusi pakelį *Marlboro Light* ir kratydama cigaretę nusprendė klydusi. Kai reikalas paliesdavo moteris, Ridas imdavo mąstyti pimpalu. Spragtelėjo žiebtuvėlis, ji prisidegė ir kaip tik tuomet įsijungė žalias šviesoforo signalas. Nuleidusi žemyn lango stiklą, ji padarė paskutinį posūkį link nuovados.

Supypsėjo jos mobilusis telefonas.

– Nuostabu. Palūkėk, gerai? – sumurmėjo ji, išjungė grotuvo garsą ir atvožė mobilųjį. – Detektyvė Morizeti.

– Kur tu? – Klifas Sibertas.

– Aikštelėje. Būsiu po pusės minutės.

– Nesivargink, – pasakė jis. – Ką tik skambino Peltjero kapinių prižiūrėtojas.

– Nesakyk. Mūsų berniukas pasidarbavo.

– Atspėjai. Padaliniai jau išsiųsti ir iškviesta Diana Mozes.

– Gerai, drąsuoli. Važiuojam patikrinti.

– Leidžiuosi žemyn, – pasakė Klifas ir padėjo ragelį.

Morizeti giliai užsitraukė ir pagalvojo, kad norėtų išvysti Ridą, o ne Sibertą.

Kaip tik tuo metu į aikštelę įvažiavo Rido *El Dorado*.

Nikė bėgiojo aplink balutes aikštelėje su rankine virš galvos, nes miestą merkė liūtis. Ji pagrabinėjo aplink savo mašinos spynelę, kol suvokė, kad subaru atidarytas. Kvaiša, sumurmėjo ji, jausdama, kaip už apsiausto apykaklės bėga lietaus lašai. Matyt, vakar skubėdama paliko mašiną neužrakintą, kviesdama kiekvieną užeiti į vidų. Laimei, grotuvas nepavogtas.

Ji numetė rankinę ir kompiuterį ant keleivio sėdynės ir sėsdama prie vairo pirštais perbraukė plaukus. Atrodė prastai, taip ir jautėsi. Miegojo neramiai ir tik kelias valandas. Bet turėjo važiuoti į darbą ir pamėginti perprasti turimus Kapų Plėšiko įkalčius. Tas šunsnukis pagrobė jos draugę, ir Nikė ketino ištraukti jį į dienos šviesą. Ji naršys internete, laikraščio archyvuose, kalbėsis su žmonėmis, ką nors žinančiais apie Leroją Ševaljė ir tą prakeiktą teismo procesą. Ypač su dar gyvais prisiekusiaisiais. Gal kuris jų bus ne per seniausiai matęs Ševaljė... taip pat ji pasikalbės su tuo vaikiu Dalonegoje. Ir su Kenu Sternu, Kerolės Ledžitel broliu, taip pat su Stivenu ir Džojumi Ledžiteliu, ir su visais kitais, kurie susiję su bylos svarstymu. Ji padarys viską, kas įmanoma.

Nusprendusi, kad dėl plaukų ir makiažo neverta net vargintis, įkišo raktelį į spynelę ir kaip tik tuo metu pastebėjo savo mobilųjį telefoną puodelio laikiklyje.

Jai rankos prišalo prie vairo. Vakar vakare telefono ten nebuvo. Ji su Ridu ieškojo... Jai apsivertė širdis nuo minties, kad kažkas juos stebėjo. Laukė. Ji sunkiai nurijo seiles, žvilgtelėjo per aprasojusius langus, bet nieko nepamatė. Dar kartą patikrino užpakalinę sėdynę, liuką, bet mašina buvo tuščia. Ramindama save, kad nepultų į paniką, paėmė telefoną ir patikrino žinutes... nė vienos. Bet, peržiūrėdama praleistų skambučių sąrašą, pamatė Simonos numerį. O Dieve. Ji prikando lūpą ir nuspaudė paskutinių išeinamųjų skambučių mygtuką. Paskutinis buvo Simonos numeris.

– Velnias, – ji tankiai sumirksėjo ir jau ketino skambinti Ridui, bet pastebėjo iš po keleivio sėdynės kyšantį storo voko kampą. Seni iš jos portfelio išslydę lapai su pastabomis. Bet ji neprisiminė, kad būtų ką nors pametusi.

Vokas jai buvo nepažįstamas.

Tikriausiai jį paliko grąžinęs telefoną, jos namus stebėjęs žmogaus. Žmogaus, kuris tikriausiai matė ją grįžtant. Su Ridu.

Jos širdis pradėjo daužytis iš siaubo.

Traukiant paketą iš slėptuvės, ją apėmė šalta, negailestinga nuojauta, ir baimė perbėgo jos nugara. Paketas buvo neužklijuotas, neturėjo adreso ir net siuntimo žymės. Viduje buvo juostinė kasetė.

Nuo Kapų Plėšiko.

Jis buvo jos mašinoje – ne kartą, du. Pirmą kartą pavogė telefoną, antrą – grąžino jį kartu su paketu. Jai išdžiūvo burna. Dar kartą karštligiškai apsidairė pro aprasojusius langus, bet šį pilką gruodžio rytą nepastebėjo nieko neįprasto.

Pagalvojo nusinešti voką atgal į butą, užsirakinti duris ir paskambinti Ridui. Užuot tai padariusi, ji užsirakino mašinoje.

Tarsi tai kuo nors padėtų. Pameni, jis turi raktą? Nebent jei būtum palikusi ją neužrakintą.

Ji įjungė variklį ir atbuline eiga pajudėjo iš vietos. Galbūt jis stebi, pasislėpęs ankstyvo ryto migloje. Drebančiomis rankomis ji išvairavo hečbeką iš aikštelės ir pasuko į policijos nuovadą.

Prie pirmo raudono šviesoforo įkišo kasetę į grotuvą. Akimirką buvo tylu, girdėjosi besisukančios kasetės ūžimas, tada pasigirdo keli prislopinti krebždesiai ir gremžimas. Garsus trenksmas, juostelės šnypštimas ir moters balsas.

– Oooi, – ilga, vieniša, už širdies griebianti dejonė.

Nikei ant sprando piestu pasistojo plaukai.

Akimirka tylos... ir vėl skausminga dejonė.

Jai išdžiūvo burna.

Gremžimas ir garsesnė dejonė.

– Jėzau, – sušnibždėjo Nikė, širdis ėmė daužytis. – Ne. Jos mintys skriejo pirmyn, pirštai spaudė vairą mirties gniaužtais. Negali būti. Negali!

Daugiau dejonių ir gremžimo, karštligiško draskymo ir tada... o Dieve... ji išgirdo Simonos balsą taip aiškiai, tarsi jos draugė būtų sėdėjusi šalia jos.

– Ne! Išleisk mane... prašau... – maldavo Simona.

Nikė prisidengė ranka burną. Nežmoniškai pasibaisėjusi ėmė šaukti:

– Ne, ne, ne! – jos akys ir gerklė degė. – Ne, Simona! NE, SIMONA!

– Padėkit! Padėkit! O Dieve, meldžiu, padėk man! – Simonos šauksmas buvo garsesnis už karštligišką beldimą ir gremžimą.

– Prašau, ne, – sušnibždėjo Nikė, įsivaizduodama baimę ir siaubą, kurį patiria jos draugė, įkalinta po žeme užkastame karste.

Garsus trinktelėjimas. Tada skardus garsas ir spiegimas.

Nikė pašoko. Jos koja nuslydo nuo stabdžio pedalo.

Mašina metėsi pirmyn, tada ji vėl staigiai nuspaudė pedalą. Bet ji nematė kitų mašinų ir negirdėjo jai signalizuojančių vairuotojų. Ji tik girdėjo ir įsivaizdavo savo draugę. Nuogą. Sušalusią. Mirtinai išsigandusią.

Juostelėje buvo įrašyta, kaip ji daužosi, kaip kvėpuoja paklaikusi. Zyzia. Verkia.

Nikei pašiurpo oda, ji pravirko, ašaros ėmė plūsti iš akių.

Pasigirdo garso signalas. Išsigandusi Nikė pastebėjo, kad persijungė šviesoforas. Ji spūstelėjo greičio pedalą ir cypdama padangomis pralėkė sankryžą, nepastebėjusi sunkvežimio vairuotojo, kuris iškėlęs rankas tarsi klausė, kas dedasi jos galvoje. Ji girdėjo vien per garsiakalbį sklindantį siaubingą triukšmą, gremžimą, dejones ir absoliučią paniką. Jai vos pavyko įvairuoti hečbeką į kitą skersgatvį.

Drebėdama pastatė mašiną aikštelėje.

Užgesino subaru variklį, o iš akių be paliovos liejosi ašaros. Iš garsiakalbių sklido siaubingas gremžimas, daužymas ir riksmas.

– Padėkit man... prašau... Endriu! Nike! Kas nors... Aš viską padarysiu... kur aš? – Nikė ėmė nevaldomai drebėti. Simona verkė, nesuprantamai šnibždėjo, bet Nikė girdėjo vien jos neviltį. Baimę. Beviltišką siaubą.

– O ne... – sušnibždėjo Nikė tuščioje mašinoje. – Ne! Ne! – ji piktai daužė silpnu kumšteliu vairą.

Juostoje buvo tylos tarpas, tada vėl pasigirdo Simonos balsas. Šį kartą silpnesnis, tolstantis. Aikčiojantis.

– Aš nieko nematau... prašau išleisti mane, – maldavo ji, ir Nikė smarkiai užsimerkė, tarsi taip būtų galėjusi nuvyti šiurpų kažkur karste gulinčios Simonos vaizdą. Be jokių abejonių,

ji buvo įsprausta ant yrančio kūno, o oras lėtai skverbėsi iš kapo. – O Dieve, padėk man...

– Norėčiau, – pasakė Nikė, širdyje žinodama, kad jau per vėlu.

Mašinos vidų perskrodė iškankintas riksmas, siaubingas baimės klyksmas, ir Nikė žinojo, kad jis nepaliks jos iki gyvenimo pabaigos. Ji atidarė dureles ir ėmė žiaukčioti skersgatvio pakraštyje, visą tą laiką girdėdama paskutinius graudžius per garsiakalbį sklindančius garsus.

Atsisėdusi rankove nusivalė burną ir užsimerkė. Įsivaizdavo draugės patirtą siaubą.

– Prašau, Dieve... neleisk man mirti vienai...

Agonijos šauksmas išsiveržė pro garsiakalbius, ir Nikė pradėjo garsiai raudoti.

– Ne... ne, prašau, Simona...

Ji įtempė ausis, bet daugiau nieko neišgirdo.

Tik šaltą tuščios juostelės šnypštimą.

DVIDEŠIMT SEPTINTAS SKYRIUS

– Įvykis Peltjero kapinėse, – pasakė Morizeti, Ridui išlipus iš kadilako. Ji stovėjo nuovados automobilių aikštelėje, atvėrusi vairuotojo dureles, ir laukė traukdama paskutinį dūmą, o Klifas Sibertas jau buvo pasiruošęs sėsti į keleivio vietą. Išgirdęs naujieną, Ridas įsitempė. Suprato, kad auka yra Simona Everli. Žinojo, kad Nikė bus sugniuždyta. – Praeitą naktį atkastas kapas.

– Prakeikimas, – Ridui suskaudo smakrą.

– Ei! Jis nedalyvauja tyrime, – priminė jai susiraukęs Sibertas. – Važiuojam.

– Palūkėk, drauguži, – Morizeti atrodė įsiutusi ir velniškai pavargusi, ji įmetė į balą nuorūką, ta sušnypštė ir užgeso. Ši byla ją veikė, veikė juos visus. – Dar turim šiek tiek laiko, – ji mestelėjo per petį. – Dispečeris jau išsiuntė ekipažą, ir Dianos Mozes žmonės pakeliui, taip?

– Taip, bet ši byla mūsų.

– Mes važiuosim. Tik duok man minutėlę, – jaunesnysis policininkas atsisėdo į keleivio vietą ir Morizeti užtrenkė vairuotojo dureles. – Pernelyg susirūpinęs idiotas, – tyliai sumurmėjo,

kai juodu su Ridu susitiko. – Mes dar nežinome, bet spėjame, kad tame karste yra Simona Everli. Gal nori važiuoti kartu ir jei tai pasitvirtins, pats pranešti Nikei Džilet? Žinau, kad jos buvo artimos draugės, ir – velnias, turiu važiuoti, – pernelyg ją užsipuoliau vakar vakare.

– Nedarykim skubotų išvadų.

– Kokie šansai, kad ten gali būti kas nors kitas? – paklausė Morizeti.

Ridas nenorėjo gilintis.

– Susitiksim ten, – pasakė jis ir kaip tik suskambo jo mobilusis. Pagal numerio atpažinimą skambino Nikė.

Arba kas nors, kas paėmė jos telefoną.

Jam suspaudė paširdžius.

– Ridas, – atsiliepė jis, kai Morizeti įlipo į automobilį ir išvažiavo iš aikštelės.

– Dėkui Dievui. Pirsai... jis su manim susisiekė, – ji sunkiai tarė žodžius.

– Kas? – bet jis žinojo. Jis jau ėjo prie *El Dorado*.

– Aš gavau siuntinuką. Įrašą... Dieve, tai Simona. Jis ją nužudė. Tas prakeiktas šunsnukis užkasė ją gyvą ir atsiuntė man įrašą. – Ji verkė. Žagsėjo ir šnarpštė.

– Kur tu? – laikydamas telefoną prie ausies, jis surado raktelius ir įjungė variklį.

– Skersgatvyje. Netoli nuo namų, – ji pasakė gatvę ir namo numerį.

– Ar tu saugi?

– Ką turi galvoje?

– Ar tave kas nors sekė? – jis iškišo kadilako galą į gatvę.

– Jėzau, – sušnabždėjo ji ir stojo pauzė. – Nežinau.

– Užsirakink dureles ir kalbėk su manimi. Būsiu po dešimties minučių.

– Gerai.

* * *

Jis atvažiavo po septynių, ir Nikė niekada taip nesidžiaugė ką nors pamačiusi. Ji atplėšė mašinos dureles ir metėsi jam į glėbį.

– Tas šunsnukis. Tas prakeiktas šunsnukis ją nužudė, – ji norėjo nugrimzti jo tvirtame glėbyje, atsitverti nuo pasaulio, rasti nusiraminimą šalia stipresnio žmogaus.

– Ššš, – šnibždėjo jis jai į plaukus, o lietaus lašai krito iš apniukusio Savanos dangaus. Jis laikė ją prie pat savęs. Labai arti, ir tai atrodė teisinga. – Aš čia.

Ji drebėjo, stengdamasi ištrinti iš atminties Simonos klyksmą, protu suvokdama, kad negalės padėti savo draugei, jei palūš, bet emociškai vis tiek trupėjo į milijoną skausmingų dalelyčių.

– Jis paliko ją mano mašinoje, – pasakė ji šnarpšdama ir galiausiai atlošdama galvą, kad pažvelgtų jam į akis, ir pamatė jo veide įsirėžusį susirūpinimą.

– Ar mašina buvo užrakinta?

– Ne, bet gal aš pamiršau... nežinau... Juk jis jau anksčiau buvo mano mašinoje. Paėmė mano mobilųjį.

– Ar turi kitą raktelį?

– Ne... na, taip. Labai seniai palikau jį tėčiui kartu su namų raktais. Jei kartais kas nors nutiktų. Tai tarsi atsarginis.

– Niekas daugiau neturi?

– Ne, manau, kad ne..

– Simona?

Nikė prunkštelėjo, pagalvojusi apie aptakų draugės BMW.

– Ne, ji niekada nesiskolino.

– O tas buvęs vaikinas?

– Šonas?

– Taip.

– Pastaruoju metu ne. Bet gal. Anksčiau daugeliui žmonių esu skolinusi. Jis gana senas, su kasetiniu, o ne su kompaktinių plokštelių grotuvu.

– Ar galiu pamatyti juostelę?

Ji linktelėjo.

– Paklausyti?

– O Dieve.

– Tai gali palaukti.

– Ne... viskas gerai, – ji nenoriai išsivadavo iš jo glėbio, ir jie abu įlipo į jos mašiną. Nikė užvedė variklį ir atsuko juostelę, tada paleido ją Ridui. Simonos balsas vėl pripildė mažą erdvę, ir siaubingi vaizdai šmėžavo Nikės galvoje. Galiausiai stojo tyla.

– Jėzau, – sušnibždėjo Ridas, ir tai nuskambėjo beveik kaip malda.

– Ji mirusi... – Nikė vėl pajuto, kad renkasi ašaros iš gailesčio, skausmo ir kaltės. Visa apimančios kaltės. Jeigu tik ji vakar būtų susitikusi su savo drauge. Jeigu tik ji būtų paskambinusi...

Jis čiupo jai už rankos. Sunėrė savo pirštus su josios.

– Kapinėse vėl kažkas įvyko.

Ji pajuto, kaip jai bąla veidas.

– Radote ją?

– Kol kas nežinau. Komanda pasiųsta į Peltjero kapines, už miesto.

– Mes turime ten važiuoti. Tuoj pat.

– Aš negalėsiu įleisti tavęs į įvykio vietą, – pasakė jis, žvelgdamas tamsiomis akimis ir tvirčiau spausdamas jos pirštus. – Galėsi likti automobilyje arba prisidėti prie kitų reporterių, bet tai viskas.

– Tačiau tu man pasakysi, ar kūnas yra Simonos.

– Žinoma.

Ji atsilošė, padėjo galvą ant atramos, užsimerkė ir giliai, ramiai įkvėpė – to primygtinai prašydavo Džeikas Vonas prieš kiekvieną kikbokso treniruotę.

– Gerai, – ji tarė. – Važiuojam.

– Pirmiausia, Nike, man reikia juostelės.

Ji atsimerkė ir linktelėjo.

– Ir tavo mobiliojo telefono.

– Bet... – jau ketino protestuoti, tačiau nutilo. Policijai įkalčiams reikėjo visko, ką lietė žudikas.

– Ar lietei telefoną ir juostelę be pirštinių?

– Deja, taip. Neabejoju, kad ant jų yra mano pirštų atspaudų, bet policija juos turi, – jis pažvelgė į Nikę ir ji pridūrė: – Prieš daugelį metų buvo kitas incidentas. Manau, pasakojau tau apie Korį Selvudą. Tada jis buvo dar vaikas, maniau, kad jis mane persekioja; policijai reikėjo mano pirštų atspaudų, kad galėtų palyginti su kitais atspaudais mano namuose.

– Bet daugiau niekas nelietė nei telefono, nei juostelės, kai radai juos šįryt?

– Ne.

– Palūkėk, – jis nuėjo prie kadilako ir iš daiktadėžės ištraukė du plastikinius maišelius. Grįžęs į mašiną, suėmęs per nosinę, į vieną maišelį įdėjo telefoną; tada atsargiai ištraukė iš grotuvo tą bjaurų įrašą ir įmetė į kitą maišelį. Ji parodė jam voką, jis irgi jį paėmė ir įkišo į sandarų maišelį su juostele.

– Žinai, turėsiu paimti mašiną, – pasakė jis, – jei kartais tas šunsnukis būtų palikęs kokių įkalčių.

– Palūkėk, Ridai, aš negaliu būti be mašinos, – nors ir pametusi galvą dėl rūpesčių, ji negalėjo įsivaizduoti, kad reikės atiduoti subaru.

– Nike, – jis papriekaištavo, ir ji nesiginčijo.

– Gerai jau, gerai. Tik nuvežk mane į nuomos agentūrą po kapinių.

– Ar tu įsitikinusi, kad nori važiuoti?

– Visiškai.

Ridas kažkam paskambino, kad paimtų jos mašiną, po kiek laiko atvažiavo pareigūnai ir vilkikas, Nikė pasirašė visus reikiamus dokumentus ir įsėdo į Rido kadilaką. Jis vairavo lietaus nuplautomis gatvėmis į miesto pakraštį, o ji tylėjo baimės kupina širdimi, ir jos pasaulis buvo tamsesnis nei prieš dieną.

Ką ji darys, sužinojusi tiesą? Nulėks į darbą ir parašys intymų pasakojimą, nes buvo artima aukai; dirbs negailėdama jėgų, kad įgytų pranašumą paskelbdama straipsnį apie naujausią Kapų Plėšiko auką?

Vargu ar ji pastebėjo, kaip pasikeitė vaizdas privažiavus upės vingį, kur kadaise buvo Peltjero plantacija. Pagrindinius vartus saugojo uniformuotas policijos pareigūnas, kitus policininkus jis praleisdavo, bet žiūrovus ir žurnalistus laikė atokiai, aplinkui buvo susispietę policijos automobiliai, naujienų agentūrų vanai ir paprasti automobiliai.

Ridas pravažiavo WKAM kilnojamąją stotį ir sustojo už nusikaltimo vietos tyrėjų vano. Žiūrėdama pro langą, Nikė pamatė, kad savo ševroletu impala atvyko Normas Mecgeras. Laimei, jis net nežvilgtelėjo į jos pusę ir dingo prie vartų stovinčioje minioje. Nikei žiniasklaidos sujudimas staiga pasirodė koktus. Ir bjaurus. Šie žmonės su diktofonais ir kameromis buvo jos kolegos, jos bendraamžiai, jie troško žinių, bet kokių sensacingų žinių, ir jiems buvo nusispjaut, kad įvyko tragedija, kad Simona Everli buvo gyvas, kvėpuojantis, mylintis ir charizmatiškas žmogus. Asmenybė, ne tik tema straipsniui.

Kiek kartų tu buvai viena iš jų? Kaip dažnai būtum padariusi bet ką dėl straipsnio? Kiek sielvartaujančių žmonių tu kalbinai, ieškodama to perlo jų asmeninėje tragedijoje, to išskirtinio požiūrio, kuris garantuotų tau vietą pirmame puslapyje.

Ji jautė blogumą skrandyje ir jai atrodė, kad tuoj apsivems. Jei būtų bent menkiausia tikimybė, kad Simona liko gyva... jei tik Kapų Plėšikas bent kartą būtų parodęs gailestingumą... bet ji nebuvo kvaila. Juostelė viską įrodė.

Nikė spoksojo per priekinį langą į dulksną, o Mecgeras ir kiti tuo metu tiesė kaklus, kad geriau matytų, ant pečių laikomos kameros buvo pakeltos, tikintis nufilmuoti Kapų Plėšiko darbą. Sraigtasparnio skleidžiamas garsas viršuje buvo ženklas, kad televizijos stotis kyla į orą, tikėdamasi padaryti panoraminį kapinių vaizdą, o paskui nukreipti objektyvus į įkalčius tikrinančią policiją ir laukti, kol iškas karstą ir galbūt jį atidarys. Jai širdį plėšė skausmas ir kaltė.

Skrandyje vėl viskas apsivertė, ir ji, atidariusi dureles, išsivėmė ant palinkusios žolės. Jai nerūpėjo, ar ją kas nors mato. Kosėdama ir šluostydamasi burną net nepastebėjo veidu srūvančių ašarų. Buvo pernelyg susikaupusi. Ji negali leisti tam šunsnukiui išsisukti. Negali leisti jam terorizuoti miesto ir toliau žudyti. Prakeiktas Kapų Plėšikas bendravo su ja. Naudojosi ja. Atėjo metas pulti jį jo paties ginklu.

Ji turėjo surasti tą šunsnukį ir žiauriai jį nubausti. Nesvarbu, kiek pastangų tam reikės.

Reikėjo laukti, kol aplink kapą bus surinkti visi įkalčiai ir tik tada iškelti karstą. Buvo pamatuoti ir nufotografuoti batų atspaudai, padarytos jų išlajos; apieškotos aplinkinės kapavietės ir persijota žemė, ieškant ko nors, kas padėtų nuspėti Kapų Plėšiko tapatybę. Savanos policijos pareigūnai dirbo išvien su FTB. Kartu su agentu Haskinsu, panašiu į kaulų rinkinį su dėmėta plike ir lenkta nosimi, tyrimui vadovavo Morizeti; Klifas Sibertas stovėjo šalia, jo veido išraiška buvo niūri ir neperprantama. Pamatęs Ridą, jis bemat įsitempė.

Ridas stovėjo netoliese paskubomis pastatytoje palapinėje net neabejodamas, kas dalijasi kapu su Tairelu Demoniku Braunu, dar vienu prisiekusiuoju Ševaljė teisme.

Morizeti jam jau pranešė, kad Tairelas Braunas mirė vos prieš mėnesį. Automobilio avarija magistralėje. Sprogusi padanga, didelis alkoholio kiekis kraujyje ir neužsisegti saugos diržai – visa tai pasiuntė trisdešimt septynerių metų vyrą, dviejų vaikų tėvą į kapą.

– Manau, filmuojate visus, kurie čia pasirodo, – pasakė jis Morizeti.

Ji pervėrė jį žvilgsniu, siūlančiu patylėti.

– Taip. Mes palyginsime filmuotą medžiagą su vaizdajuostėmis iš kitų nusikaltimo vietų ir pažiūrėsime, ar neturime ypatingų svečių.

– Gerai. Ir jūs patikrinote Šoną Hoką ir Korį Selvudą.

– Dar nespėjome. Bet taip, mes jais domimės, – ir pridūrė: – Nors ir žinome, kad Ševaljė yra mūsų vaikinas.

– Teisingai, – Ridas negalėjo nesutikti. Ševaljė buvo klijai, sulipdantys šią bylą į krūvą. Ir visai suvokiama, kodėl jis užkliuvo Ševaljė, – jis padėjo jį suimti. Vyresnysis detektyvas Klaivas Betmanas jau buvo miręs, – alkoholizmas anksti, sulaukus penkiasdešimt aštuonerių, nusiuntė jį į kapą.

Ridas labai aiškiai prisiminė bylą, incidentus ir kaip paskui Kerolė buvo žiauriai nužudyta. Kiek kartų, kol Ridas dar nebuvo perkeltas į žmogžudysčių tyrimo skyrių, jis ar kuris kitas detektyvas buvo kviečiami į Ševaljė namus, mažą aplūžusią trobelę su apžėlusiu kiemu ir prie medžio pririštu šunim? Kiek kartų jis matė sumuštą Kerolę ir jos vaikus? Kiek kartų ji atsisakė kelti kaltinimus? Jis aiškiai prisiminė, kaip per vieną incidentą stovėjo to mažo namelio priebutyje.

Aplink galvą zvimbė musės bei uodai, lojo šuo, ir trys Kerolės vaikai buvo lauke. Marlinas, vyriausias berniukas, krapštėsi

prie seno išklerusio dodžo, rūdijančio ant keliuko. Jo plaukai buvo užkritę ant akių, jis įtariai dirsčiojo į Ridą, šluostydamasis rankas į tepaluotą skudurą. Jaunesnis berniukas Džojus spoksojo po gaubtu į variklį, kuris, Rido spėjimu, jau seniai neužsivedė. Džojus irgi stebėjo Ridą, nes detektyvas skatino jų sumuštą motiną pateikti kaltinimus.

Kerolės dukra Bekė įžūliai rūkė cigaretę priebutyje ir traiškė muses.

– Ji to nepadarys, – įsiterpė Bekė, atmesdama sruogelėmis dažytus plaukus.

– Ša. Tai ne tavo reikalas, – viena Kerolės akis buvo užtinusi ir sumušta, baltoji obuolio dalis pasruvusi krauju ir raudona. Tą kartą jai nebuvo sulaužyta nei nosis, nei žandikaulis, bet ji vis tiek atrodė siaubingai.

– Ne mano reikalas? – pakartojo Bekė, dūmams veržiantis pro šnerves. – Tikriausiai tai ne mano reikalas, kai tas storas senas šūdžius...

– Nutilk! – Kerolė vėl atsisuko į Ridą. – Prašom išeiti, detektyve. Jūs liūdinate mano šeimą.

– Ne aš juos liūdinu, – Ridui net vidurius susuko. Jis buvo įsitikinęs, kad nuo Ševaljė karšto būdo ir sunkių kumščių kenčia visa šeima.

– Nešdinkitės iš čia, – Marlinas atėjo į priebutį ir tvirtai atsistojo tarp motinos ir Rido. – Ji nenori pagalbos iš policijos.

– Bet jis teisus, – pasakė Džojus. Jis buvo liesas ir nerangus, atsekė brolį priebučio laipteliais. Jo akys buvo apskritos iš susirūpinimo. – Detektyvas teisus.

– Ponia Ledžitel, dėl savo vaikų ir savo pačios saugumo neatsitraukit dabar.

– Išeikit, detektyve Ridai. Tai šeimos reikalas.

– Tėtis taip su tavim nesielgtų! – pasakė užsispyręs Džojus. – Jis neverstų mūsų...

– Tu nežinai, ką padarytų tavo tėvas, – pratrūko Kerolė. – Jis pamišėlis.

– Bet jis neverstų...

– Užsičiaupk, Džozefai! Tu nepažįsti savo tėvo. Ne taip, kaip aš.

– Aš noriu gyventi su juo.

– Tikrai? Dėl Dievo, su tuo šunsnukiu ištvertum ne ilgiau kaip dešimt minučių. Jis narkomanas. Pameni, jis mus išmetė? Mus visus. Jis tavęs nemyli, Džojau, – jos griežtas veidas sušvelnėjo, kai ji ištiesė ranką norėdama paliesti savo jauniausio sūnaus veidą. Berniukas atšoko. – Stivenas Ledžitelis nesupranta meilės. Jis pažįsta tik neapykantą.

– O ką pažįsta Lerojus? – pasakė Bekė. – Jis nesveikas, mama. Iškrypėlis.

– Jis rūpinasi mumis.

Bekė prunkštelėjo ir užgesino cigaretę į vazoną, kuriame merdėjo petunijos.

– Taip, žinoma, – ji pažvelgė į Ridą. – Daugiau čia neateikite. Tik veltui gaištate, – ir smakru parodė motinos pusėn. – Ji nesiklausys.

– Teisingai, – sutiko Marlinas, piktai žvelgdamas į grindis; jo purvinos rankos buvo suspaustos į kumščius. Jis kenčia nuo kaltės jausmo, pamanė Ridas, – vyriausias berniukas nesugebėjo apsaugoti motinos nuo pabaisos, su kuriuo ji susiejo gyvenimą.

– Ne! Jis negali išeiti! – Džojus pasuko savo dideles akis į Ridą. – Jūs galite jo atsikratyti. Galite įkišti į kalėjimą.

– Jei tavo motina pateiks kaltinimus.

Džojus taip greitai pasisuko, kad vos neparklupo, ir įbedė akis į moterį, suteikusią jam gyvybę.

– Tu privalai. Privalai.

– Džojau, būk geras.

– Jis mus užmuš, mama. Jis mus visus užmuš!

– Tuomet pabėk, baily, – sumurmėjo Bekė.

Ridas nebeištvėrė:

– Ponia Ledžitel, tai turi liautis. Aš galiu padėti, – jis įkišo ranką į kišenę ir ištraukė savo vizitinę. – Paskambinkit.

– Neišeikit, – maldavo Džojus.

– Galėčiau paskambinti vaikų tarnybai.

– Nė nebandykit, detektyve. Jūs neatimsit iš manęs vaikų. Džojau, nutilk! – ji globėjiškai apkabino Džojų. – Mano vaikai yra viskas, ką turiu, detektyve Ridai. Nebandykit jų iš manęs atimti.

– Aš tik noriu jus apsaugoti. Ir juos.

– Negalite, – sušnibždėjo ji ir iš pamuštos akies nuriedėjo ašara. – Niekas negali. Eime, vaikai, – ji nuvedė juos į namą, ir Ridą nupurtė vidinis šaltis.

– Aš grįšiu.

– Nesivarginkit.

Durys su perplėštu tinkleliu užsitrenkė, ir jis pastebėjo savo vizitinę, vis dar gulinčią ant priebučio grindų. Atsargiai įkišo ją į palangės plyšį ir pamatė, kad sujudėjo švieslaidės. Kažkas iš vidaus jį stebėjo. Gerai. Ko nors reikia imtis, antraip Džojaus pranašystė gali išsipildyti, tąkart pamanė jis, iki galo nesuprasdamas ištvirkimo, kuriame skendi Ševaljė, gelmių. Tik teisme jis sužinojo, kaip neleistinai Ševaljė elgėsi su vaikais ir jų motina, lytiškai prie jų priekabiavo, vertė juos liesti vienam kitą, kad niekingai pasitenkintų.

Lerojus Ševaljė niekada neturėjo išeiti iš kalėjimo. Niekada.

Dabar, stovėdamas palapinėje ir laukdamas, kol iš kapo bus iškeltas ir atidarytas karstas, jis suvokė, kodėl žudikas palaikė ryšį su juo. Jis suėmė Ševaljė ir dalyvavo teismo procese.

Pirmininkavo teisėjas Ronaldas Džiletas. Vykstant teismo procesui Nikė, Didžiojo Rono dukra, buvo „Sargybinio" reporterė. Atsirado šiek tiek aiškumo. Šiame chaose buvo logikos.

Žudikas turi būti Lerojus Ševaljė. Turi. Jam jau beveik pavyko įtikinti save, o jo tylios abejonės kyla iš skeptiškos prigimties, nes jis niekada niekuo netikėdavo, kol nepamatydavo savo akimis.

Teorijos tėra spėlionės.

Tvirti įrodymai – štai kas svarbu.

Ridas priėjo prie palapinės durų. Jis pažvelgė į teritoriją už vartų, į automobilių aikštelę po didžiuliais ąžuolais, pusiau pilną bet kaip sustatytų automobilių. Jis pastebėjo, kad Nikė vis dar sėdi jo automobilyje. Matydamas ją ten susitraukusią, mažutę ir gležną, jis pajuto iki pat širdies gelmių persmelkiantį skausmą. Nikolę Džilet graužė ir kankino kaltė, kad ir kokia stipri ji būtų, galėjo neištverti siaubingos savo draugės mirties. Ji jautėsi pernelyg už tai atsakinga.

Negali žinoti, kaip ji pasielgs. Jis matė, kaip staiga atsidarė automobilio durelės, ir ji dingo jam iš akių, nes pasilenkė. Neabejotinai išvėmė pusryčius. Jis palaukė, galiausiai ji vėl atsisėdo ir perbraukė rankove burną. Per aprasojusį stiklą jis negalėjo įžiūrėti jos bruožų, tik mažytį siluetą.

Ridas visada laikė ją rakštimi subinėje. Privilegijuota mergiote, kuriai, be smegenų, nestigo įžūlumo, landžia reportere, kuri jį erzino, ir žmogumi, kurio reikia vengti. Dabar jis nenorėjo gilintis į savo prieštaringus jausmus jai. Tam ir laiko nebuvo.

Jis tikėjosi, kad ji suims save į rankas, pamirš, dėl ko anksčiau burbėjo, bus stipri ir kieta, kaip jis kadaise apie ją ir galvojo. Jis žengė atgal į palapinę ir atsistojo netoli vienos plastikinės sienos.

Pasirodymo metas.

Karstas buvo iškeltas iš kapo į palapinę. Diana Mozes nurodinėjo, registravo ir žiūrėjo, kad niekam nebūtų pakenkta, jokie įkalčiai nebūtų prarasti, sugadinti ar suklastoti, kol fotografuojama karsto išorė, ieškoma įrankių paliktų žymių, pirštų atspaudų ar įbrėžimų.

Ridas laukė, kol bus nukeltas karsto antvožas, jausdamas skrandyje sunkumą. Mirties tvaikas padvelkė iš kapo ir nupleveno su rytiniu vėju.

– Velnias, – pasakė Morizeti, nusisukdama nuo dviejų kūnų.

Klifas Sibertas stebeilijo ilgai, tada nusuko akis.

– Šunsnukis.

– Pažįsti šią moterį? – paklausė Diana.

– Simona Everli, – Ridas nusisuko nuo atviro karsto, negalėdamas žiūrėti į Nikės draugės sumuštą nuogą kūną ir nemirksinčias akis. Jos plaukai buvo susivėlę ir išsidraikę, įsipainioję į po apačia esančių audinių likučius, o oda tose vietose, kur nebuvo sumušta, buvo pilkšvo mirties atspalvio. Gražūs bruožai buvo sudarkyti ir subjauroti, nes ji galva daužė antvožą, pirštai, kaip ir Bobės, buvo kruvini, oda nutrinta, matėsi audiniai. – Ji dingo vakar.

– Viduje kai kas yra... mikrofonas ir kažkoks laiškelis, – vienas pareigūnų laukė, kol fotografas atliks savo darbą, tada atsargiai atplėšė netoli Simonos galvos, prie karsto krašto, prilipdytą voką.

– Atsargiai su juostele, – griežtai perspėjo Diana. – Ant jos gali būti pirštų atspaudų.

Jei vaikinas būtų kvailas ar neatidus, pamanė Ridas, bet nepasakė. Ir nereikėjo. Tą padarė Morizeti.

– Abejoju, kad Ševaljė padarytų tokią klaidą.

– Kiekvienas būna išsiblaškęs ir gali suklysti.

Tyrėjas atplėšė voką, ant jo spausdintomis raidėmis buvo parašyta Rido pavardė.

– Šitas vaikinas jaučia tau potraukį, – sumurmėjo Morizeti. Ridas, užsimovęs pirštines, ištraukė popieriaus lapą ir perskaitė.

KETURIŲ JAU NELIKO,
BET GYVŲ DAR DAUG YRA.
NESKAIČIUOK IKI DVYLIKOS,
DABAR – DEŠIMT IR DU, IR PENKI.

– Po šimts, ką tai reiškia? Keturių jau neliko? – Morizeti sumurmėjo, rodydama ranka į atidarytą karstą. – Kokių keturių? Aš suskaičiuoju šešis.

– Jis kalba apie bendrą aukų skaičių. Septyniolika. Pažvelk į paskutinę eilutę. Dešimt, du ir penki. Septyniolika, – Rido mintys sukosi beprotišku greičiu, jis vis iš naujo skaitė laiškelį, lygindamas jį su prieš tai gautais.

Detektyvas įtemptai galvojo. Kodėl padidino bendrą skaičių? Ar jie užsipuolė ne tą žmogų? Tai turėjo būti Ševaljė darbas. Kol kas visos aukos – prisiekusieji. O jeigu jis praplėtė sąrašą? Bet kas... ir kodėl?

– Aš nesuprantu, – sumurmėjo Morizeti.

– Kai kurie žmonės mirė natūralia mirtimi. Gal jis apie tai kalba. Jis nužudys dvylika, bet keturi jau buvo mirę.

– Trys, Ridai, – ji iškėlė tris pirštus ir po vieną nuleido vardydama: – Braunas, Aleksander ir Mesis.

– Gali būti dar vienas, kurio kol kas neradom.

– Mes tikrinom. Daugiau mirusių prisiekusiųjų nėra. Visi gyvi ir surasti. Taigi prisiekusiųjų teismo teorija bliūkšta, tiesa? Jei tas pamišėlis nėra taip priklausomas nuo skaičiaus dvylika, kodėl nenužudžius visų gyvų likusių prisiekusiųjų? Kodėl ne devyni? Septyniolika? Nesąmonė. Tai nesuvokiama.

– Jis pakišo mums užuominą, – Ridas laikėsi savo.

– Arba tiesiog mus kvailina! – pasakė suirzusi Morizeti, vėjui daužant palapinės atvartus.

– Ne... nemanau, kad jis vargintųsi. Laiškelyje yra septyniolika žodžių. Dabar jis dirba su šiuo skaičiumi.

– Kadangi manai žinąs, kaip šis iškrypėlis mąsto, perprask, ką jis nori pasakyti, ir kuo greičiau.

Ji buvo teisi. Ridas pasitrynė sprandą, jis labai troško suprasti šį paslaptingą raštelį. Policijos žiniomis, Polina Aleksander, Tomas Mesis ir Tairelas Demonikas Braunas buvo vieninteliai trys prisiekusieji, mirę sava mirtimis. Kiti trys – Barbara Marks, Roberta Peters ir dabar Simona Everli, – buvo užkasti gyvi. Kapų Plėšiko rankomis. Kiti šeši prisiekusieji gyvi ir saugomi policijos. Taigi iš viso tik dvylika. Kodėl padidino skaičių penkiais? Kuo reikšmingas šis skaičius? Jis pagalvojo apie Nikę ir kaip Kapų Plėšikas su ja bendravo. Baugino. Tas šliužas lankėsi jos bute? Paliko mikrofoną? Kodėl? Ir kodėl jis susisiekia su Ridu?

Todėl, kad judu abu buvote susiję su Ševaljė teismu. Tai susiję su tuo laikotarpiu, kai Ševaljė buvo suimtas ir pasiųstas į kalėjimą.

Ridas peržiūrėjo visas teismo proceso pastabas, paprašė kalėjimo dokumentų, susijusių su tuo vaikinu, bet nieko naudingo nerado. Gal vyresnysis detektyvas, padėjęs suimti Ševaljė, prisimintų ką nors naudingo, jei tik būtų gyvas. Bet ankstesnis Rido partneris buvo miręs.

– Sakau tau, vaikinas su mumis kvailioja. Dešimt, du ir penki? – įsiterpė Morizeti.

– Taip jis praneša mums, kad bus septyniolika kūnų, ir atkreipk dėmesį į laiškelį – jame septyniolika žodžių.

– Paistalai, – įsiterpė Sibertas.

Morizeti stebeilijo į laiškelį, tarsi tai būtų buvęs įkūnytas blogis.

– Tai visiškai nesuvokiama. Šis vaikinas pamišęs, – Klifas visiškai netikėjo Rido mąstymo logika. – Septyniolikos prisiekusiųjų nebuvo.

– O atsarginiai ar kiti su teismo procesu susiję žmonės? – garsiai mąstė Ridas. – Juk mes nekalbame apie protingą vaikiną.

– Po šimts, ne, – tyliai sumurmėjo Morizeti, o jos kaktą išvagojo raukšlės.

Naujas laiškelis iš Kapų Plėšiko reiškė mirtį. Daugiau žudymų. Daugiau darbo ir nusivylimo.

– Juk žinai, kad prisiekusiųjų teisme nėra penkių atsarginių. Ir kodėl dabar reikėtų didinti skaičių? – Morizeti paklausė garsiai, ir Ridas beveik matė, kaip jos galvoje sukasi smagračiai. – Sutrikdyti mus? Jėzau, koks nelabasis, – ji stebeilijo į prakeiktą raštelį. – Nenoriu to sakyti, bet, manau, esi teisus. Kad ir kokia priežastis būtų, tas išpera tikrai kalba apie septyniolika.

– Šunsnukis, – sumurmėjo Sibertas.

Haskinsas žiūrėjo išpūtęs akis į laiškelį.

– Pasiklausiu mūsų profilių sudarytojos. Pažiūrėsiu, ką ji pasakys apie šį vaikiną.

– Šį vaikiną? Ar nemanote, kad tai Ševaljė? – Morizeti ir Ridas susižvalgė.

FTB agentas kilstelėjo ranką.

– Aš tik tikrinu visais įmanomais būdais; bet taip, mano manymu, tai Ševaljė. Kiekviena įtartina prisiekusiojo mirtis – net ir gerojo senojo Tairelo – įvyko jau paleidus Ševaljė. Sutapimas?

– Aš netikiu sutapimais, – atrėmė Morizeti. – Laikausi nuomonės, kad niekas nevyksta be priežasties.

Suskambo Rido mobilusis telefonas. Atsukęs nugarą stovintiems palapinėje, kurios atvartus trūkčiojo vėjas, jis atsiliepė „Ridas“, matydamas, kad skambutis tarpmiestinis.

– Rikas Bencas, Naujojo Orleano policijos skyrius. Prašėte paskambinti, kai rasime Vinsą Lesiterį.

– Taip, prašiau.

– Šiandien jį radome ligoninėje San Antonijuje. Perdozavęs, be asmens dokumento, taigi užtrukome, kol išsiaiškinome. Pagal ligoninės dokumentaciją jis paguldytas prieš penkias dienas komos būklės ir tik vakar vėlai vakare atgavo sąmonę. Neatrodo, kad tai būtų jūsų berniukas.

– Taip, išties, – sutiko Ridas. Jis jau buvo išbraukęs Bobės Džin brolį iš įtartinų asmenų sąrašo.

– Kaip einasi tyrimas?

– Šiandien atkasėme dar vieną kūną. Tas pats braižas. Užkasta gyva.

– Velniava.

– Taip, pas mus tikrai velniava.

– Praneškite, jei kuo nors galėsiu būti naudingas.

– Būtinai, – sutiko Ridas, paspaudė pokalbio pabaigos mygtuką ir iškart pagalvojo turįs nueiti pas Nikę. Jis išsmuko pro angą palapinėje ir pasukęs prie automobilio pamatė ją sustingusią keleivio vietoje. Kiti reporteriai, susibūrę prie vartų, pradėjo atakuoti jį klausimais, bet jis nekreipė į juos dėmesio, tarytum būtų jų nė nematęs. Be abejo, jį filmavo iš naujienų agentūros sraigtasparnio ir rankinėmis kameromis iš kitos metalinių strypų tvoros pusės. Jis tik vylėsi, kad filmuota medžiaga bus paredaguota prieš išleidžiant ją į eterį ir jo automobilyje sėdinti Nikė Džilet nebus atpažinta.

Kokia tikimybė, kad taip bus?

Netaręs nė žodžio, jis atidarė automobilio dureles, atsisėdo į vairuotojo vietą ir užvedė variklį.

– Užjaučiu, – ištarė jis, ir ji vos girdimai aiktelėjo. Jis ėmė tolti nuo kapinių, o ji ir toliau žvelgė pro keleivio langą.

– Su kuo buvo Simona?

– Su žmogumi, pavarde Tairelas Demonikas Braunas.

– Prisiekusysis?

– Taip.

Ji garsiai įkvėpė, ir akies krašteliu jis matė, kaip įsitempia jos smakras, tarsi ji būtų norėjusi išlikti stipri. Ir tai dar kartą bylojo, kad ji Ronaldo Džileto dukra.

– Sučiupk jį, Ridai, – pasakė ji, nubraukdama ašaras. – Sučiupk tą šunsnukį.

– Sučiupsiu, – jis pasuko į kelią, vedantį tolyn nuo miesto. – Pažadu.

Nikė norėjo juo tikėti. Ji beviltiškai norėjo žinoti, kad bus įvykdytas teisingumas, kad Ševaljė už padarytus nusikaltimus degs pragare.

– Ar radot daugiau įkalčių?

– Dar vieną laiškelį.

– O Dieve, ne.

– Adresuotą man.

– Kas ten parašyta?

Jis paaiškino, ir ji klausėsi pasibaisėjusi.

– Daugiau? Daugiau nei dvylika? Septyniolika, – sušnibždėjo ji, kai jie pasuko tiltu į Teibio salą. – Kur mes važiuojam?

– Į kokią nors ramią vietą. Trumpam. Persiorientuoti.

– Į Teibį?

– Turi geresnį sumanymą?

– Norėčiau.

Jie sustojo paplūdimyje ir patraukė per kopas ir paplūdimio žolę, netardami nė žodžio, uosdami sūrų jūros orą nuo vandens slenkant rūkui. Ridas apkabino ją per pečius, ir ji prisiglaudė prie jo, skausmas ir kaltės jausmas pamažu slopo.

– Ar ištversi? – paklausė jis, ir ji linktelėjo, pakeldama į jį primerktas akis, o vėjas pačiupo jos plaukus ir draskė apsiausto apačią.

– Privalau. Mes, Džiletai, esam kovotojai... išskyrus Endriu, – ji atsiduso ir pripažino tai, ką slėpė dvylika metų. – Manau, jis nusižudė. Buvo kalbų apie nelaimę, ir mama su tėčiu nusprendė tuo tikėti, bet, atsižvelgiant į faktus, Endriu nemėgo pralaimėti, todėl nepatekęs į norimą teisės mokyklą, netgi su tėčio, tos mokyklos auklėtinio ir teisėjo, parama, jis nusprendė pasitraukti, – ji susikišo rankas giliai į apsiauto kišenes ir žiūrėjo į jūrą, kur pilkas vanduo susilieja su tamsiais debesimis.

– Bet tu esi kitokia.

– Tikiuosi, – ji silpnai, pro ašaras nusišypsojo. – Gerai, detektyve, taigi atvežei mane čia, kad padėtum atsikratyti kaltės jausmo ir, kaip man atrodo, būtum kuo toliau nuo smalsių kitų policininkų ir žurnalistų akių. Kas toliau?

Jis prisitraukė ją, palenkė galvą prie jos ir ėmė taip stipriai, su tokia neviltimi bučiuoti, kad ji negalėjo jam atsispirti ir atsakė tuo pačiu. Pro jūros ošimą ji girdėjo, kaip ritmingai ir stipriai plaka jo širdis, stovėdama šaltyje juto jo karštį ir suprato, kad per pastarąsias kelias dienas ji ėmė įsimylėti šį stačioką, užsispyrusį policininką.

Ridas prispaudė liežuvį jai prie dantų, ir ji prasižiojo, tvirtai į jį įsikibusi, po drabužiais jausdama jo tvirtą ir geidžiantį kūną. Aplink juos verpetais sukosi žiemos oras, jūros bangos plakėsi į krantą, ir keletą lemtingų minučių Nikė pamiršo viską – skausmą, kaltę ir liūdesį, viską, išskyrus šį vienišą vyrą.

Buvo taip gera pamiršti. Nors ir kelioms minutėms.

Atsidusęs jis pakėlė galvą ir atleido rankas.

– Man tikrai nepatinka, kad reikia tai nutraukti, bet laukia darbas.

– Mūsų laukia darbas, – pataisė ji. – Pratęsim tai vėliau.

– Būtinai, – jo tonas buvo švelnus, žvilgsnis rūpestingas. – Ar tau tikrai viskas bus gerai?

– Ne viskas. Bet pakenčiamai kaip visada.

– Tuomet nuvešiu tave į automobilių nuomos agentūrą.

– Tai būtų puikus sumanymas, detektyve, – ji įsėdo į kadilaką ir žinojo, kad turės susitikti su Normu Mecgeru ir Tomu Finku ir atsakyti į jų klausimus. Mecgeras matė ją su Ridu. Vadinasi, ji turės ištverti tardymą, bet tiek to.

Ji padarys viską, ką turi padaryti, kad Simonos žudikas sulauktų teisingumo.

Jau laikas.

Viskas savo vietose.

Kovotojas pažvelgė į nejudantį kūną ant grindų. Nemirusį. Tik sušalusį. Mirtis ateis netrukus. Jo kambaryje televizorių ekranuose blyksėjo Peltjero kapinių vaizdai. Suvažiavo daug policijos ir FTB. Jis žinojo. Žinojo, kad jie suvažiuos. Ir žiūrės į kitą pusę.

Tai nutiko šiandien, šiek tiek anksčiau, ir televizijos stotys be perstojo rodė filmuotą medžiagą. Jam tai patiko. Bent jau žiniasklaida pagaliau pastebėjo. Suteikė jam deramą pagarbą.

Du televizoriai rodė iš kompaktinių vaizdo diskų. Jo mėgstamų. Dviejų, su kuriais jis geriausiai galėtų susitapatinti. Vieną ekraną užpildė „Rembo“, ir jis žiūrėjo į Silvesterį Stalonę, atliekantį pagrindinį vaidmenį, kaip jis tyliai išsisuka nuo armijos, o kitame – elegantiškasis keršytojas Neo filme „Matrica“.

Jis taip pat yra keršytojas. Teisingumo ieškotojas. Sistemos auka ir žmogus, atitaisysiantis jam padarytas skriaudas.

Nukreipęs žvilgsnį nuo ekranų, perėjo mažą kambarį ir sustojo prie komodos. Fone mirksint melsvai ekranų šviesai, įskilusiame veidrodyje jis pamatė savo šiurkštaus veido atspindį.

Per pastarąsias savaites jis smarkiai paseno ir buvo beveik neatpažįstamas sau pačiam. Jo manymu, tai gerai. Kiti jo taip pat lengvai neatpažins. Su įmantriomis kaukėmis ar be jų.

Be to, atėjo laikas nusiimti kaukę.

Pažvelgti pasauliui į akis.

Pasiekti galutinį tikslą.

Jis dar kartą žvilgtelėjo į dėmėtą komodos viršų ir prisiminė, kaip tas kraujas išsiliejo, kaip tamsi dėmė medyje tapo jam šventa. Švelniai palietė vieną lašelį, tada kitą, sukamuoju judesiu glostydamas ąžuolą ir kadaise ten telkšojusį šiltą kraują. Atrodė, kad jis pulsuoja po jo pirštais. Jis trynė dėmę kaskart vis greitesniais judesiais. Jo mintyse prabėgo ryškūs praeities vaizdai, trykštantis kraujas, klyksmai ir merdėjimas.

Tiek daug kraujo.

Tiek daug skausmo.

Dvylikos metų senumo klyksmai aidėjo jo ausyse, skambėjo klaikiai, ragindami jį nesustoti.

Užmerkęs akis jis mintyse susitelkė savo misijai.

Iki šiol žudė tik praktikuodamasis.

Dabar atėjo laikas lemiamam smūgiui.

Jo pasiųstos užuominos tebuvo dūmų uždanga. Laiškeliuose buvo pakankamai tiesos, kad policininkai susidomėtų, bet ir sykiu atitoltų. Jie saugojo ir stebėjo kitus teisme dalyvavusius prisiekusiuosius, bet jie veltui gaišo, siųsdami darbo jėgą kažin kur toli.

Jis nusišypsojo. Trindamas kraujo dėmes, jis įgaudavo stiprybės.

Jėgos. Prisimindavo savo tikslą.

Dabar.

Šiąnakt.

Tai turi būti padaryta.

Pirmą kartą per dvylika metų jis atrakino viršutinį stalčių. Traukė jį užmerkęs akis, širdis smarkiai daužėsi ir iš nekantrumo tvinksėjo pulsas. Senas stalčius užstrigo, bet trūktelėjus stipriau girgždėdamas atsidarė.

Atsargiai įkišo ranką į vidų.

Pirštais palietė ilgą odinę įmovą ir nekantraudamas ją atsegė, staiga sunerimęs ir žinodamas, kad pabaiga labai arti. Jis turėjo sulėtinti tempą, kad patirtų kuo daugiau malonumo, traukdamas iš įdėklo medžioklinį peilį.

Tada atmerkė akis.

Pažvelgė į blizgančius išpuoselėtus ašmenis ir išmėgino juos į delną.

Ant jo odos pasirodė plona rausva linija. Pradėjo sunktis kraujas. Dar vienas randas, siekiant tikslo.

Tai buvo tobula.

DVIDEŠIMT AŠTUNTAS SKYRIUS

– Maniau, aiškiai pasakiau, kad esi nušalintas nuo tyrimo, – piktai pareiškė Ketrina Okano, sėdėdama lyg soste ant kėdės prie rašomojo stalo. Ji taip įnirtingai blizgino akinius, kad Ridas net pagalvojo, ar neiškris lęšiai iš rėmelių. – O gal tu patogiai pamiršai, detektyve?

– Aš prisimenu, – ištarė jis įsitempęs.

– Tačiau tu esi stambiu planu užfiksuotas filmuotoje medžiagoje. Kai sučiupsim žudiką, ką, tavo manymu, pateiks jo advokatas? Filmuotą medžiagą su vienu iš aukos meilužių nusikaltimo vietoje, kuri bus įrodymas, kad buvai ten, kai buvo rastas Barbaros Marks kūnas, o kur dar naujiena, kad buvai jos kūdikio tėvas. Ar tai negalėtų būti priežastis suklastoti ar pagražinti įkalčius? – ji liovėsi trynusi akinius ir įbedė į jį griežtą žvilgsnį. – Juk žinai, kad daviau Morizeti specifinius nurodymus dėl tavęs, taigi dabar pavojus gresia ne tik tavo subinei. Ji kelia riziką bylai, nes informuoja tave apie tyrimo eigą.

– Kapų Plėšikas adresuoja laiškelius man.

– Didelio čia daikto. Liaukis, Ridai, ir liaukis dabar pat, antraip turėsiu paprašyti tavo ženkliuko.

– To nereikės, – pasirausęs kišenėje, jis ištraukė piniginę, kurioje laikė policijos pažymėjimą ir ženkliuką. Jis pasuko riešą ir odinis įdėklas, nuslydęs stalu, sustojo prieš jos šaltos kavos gėrimą firminėje stiklinėje. – Tai ne Morizeti kaltė. Aš ją priverčiau.

– Kurgi ne, – ji užsidėjo akinius ant smailios nosies. – Taip lengvai neišsisuksi, Ridai, – ir stumtelėjo piniginę jam atgal. – Stenkis neišsiskirti. Pažiūrėsiu, kaip galima tai sutvarkyti.

– O aš maniau, kad tau nerūpi, – nusišaipė jis.

– Neerzink manęs.

Pasiėmęs pažymėjimą ir ženkliuką, jis pasuko prie durų.

– Net ir nesvajoju, K. O, – pasakė jis, žinodamas, kad įžūliai meluoja.

Diena buvo tikras pragaras. Išsinuomojusi automobilį, Nikė grįžo namo ir pavedžiojo džiūgaujantį ir triukšmaujantį Mikadą. Stebėdama lakstantį, voveres vaikantį ir nepažįstamuosius aplojantį šunį, Nikė vėl prisiminė, kad jau niekada nebepamatys Simonos. Niekada nebeišgirs jos balso. Niekada jos nebenuvils.

Bet tu gali ką nors padaryti. Tu gali padėti sučiupti tą šliužą. Įkišti jį į kalėjimą. Jis su tavimi bendrauja.

Ir tu gali pasirūpinti jos šunim. Ji būtų to norėjusi.

Nors Dženings akivaizdžiai pyko ant naujo mažo įsibrovėlio, Nikė nusprendė, kad Mikadas taps jos šeimos nariu.

Palikusi šunį ir katę išsiaiškinti, ji pagaliau nuvažiavo į darbą ir vos atvykus prie drabužių kabyklos ją užkalbino Tomas Finkas.

– Nike, – pasakė jis prislopintu balsu, kai ji užmetė savo šaliką ant tuščio kabliuko. – Ar surasi minutėlę?

– Žinoma.

– Gerai. Eime į mano kabinetą.

Žingsniuodama pro pertvaromis suskirstytas erdves, ji jautė visų įsmeigtus smalsius žvilgsnius. Jai praeinant, Trina net akių nepakėlė. Normas Mecgeras nužvelgė ją, tarsi ji būtų priešas, o Kevinas žiopsojo į ją iš po beisbolo kepurėlės snapelio. Net ir visada krykštaujanti, bet nieko nesugebanti Selestė atvirai spoksojo, kai Tomas lydėjo ją į kabinetą. Nikei rodėsi, kad jai einant pro šalį nustojo barškėti kompiuterių klaviatūros, skambėti telefonai ir pritilo pokalbių gaudesys. Redakcijos kabinetai priminė liftą, kur nejaukią tylą bando nustelbti švelniai skambanti muzika.

– Kas nutiko? – paklausė ji, kai Tomas parodė jai kėdę šone, o pats atsisėdo prie stalo.

– Tai aš norėčiau žinoti, – jis padėjo alkūnes priešais save ir atrėmė smakrą į nykščius. – Kažkas vyksta. Kažkas svarbaus. Tu gauni laiškelius nuo žudiko, į tavo butą buvo įsilaužta, o dabar viena geriausių tavo draugių tapo žudiko, kurį pavadinai Kapų Plėšiku, auka; ar aš teisingai pasakiau?

– Maniau, policija neatskleidžia aukų vardų, kol nepranešta artimiausiems giminaičiams.

– Jau pranešta. Simonos Everli tėvai jau žino, pranešta ir Tairelo Demoniko Brauno seseriai, vaikams ir buvusiai žmonai.

– Blogos žinios sparčiai plinta.

– Taip.

– Nes mes tuo pasirūpinam.

– Mes, laikraštis? O Dieve, Nike, tik jau nesakyk, kad tau prabilo sąžinė.

– Noriu tikėti, kad visada jos paisiau.

– Naujieną pranešti gali tik objektyvus žmogus. Visiškai objektyvus, – pasakė jis, ir ji suprato išgirsianti kažką blogo. Kažkas lėkė į ją krovininio traukinio greičiu. – Simona Everli buvo tavo draugė, tiesa? Labai seniai buvo susižadėjusi su tavo broliu? – paklausė jis ir tarsi supratęs, kad kalba pernelyg griežtai, pridūrė: – Kad ir kaip būtų, užjaučiu dėl to, kas nutiko.

– Tikrai? – atšovė ji.

– Žinoma. Tai siaubinga. Siaubinga. Nieko keisto, kad pradėjai gintis.

– Gintis? Iš kur visa tai?

– Nekaltinčiau tavęs, jei pasiduotum.

Ji neatsakė, tik laukė. Anksčiau ar vėliau Tomas pasakys, ko nori, atskleis, kodėl jai vos įžengus į redakciją ir net nespėjus nusivilkti apsiauto, nusivynioti šaliko jis pripuolė prie jos.

– Dėl tavo santykių su Simona Everli ir Kapų Plėšiku mes, „Sargybinio“ redakcija, turime išskirtinę galimybę.

– Mes? – pakartojo ji.

– Mmm. Pažvelkime į šią situaciją iš kitos pusės, – pasakė jis, greitai sukdamas rankas aplinkui. – Užuot ėmusi interviu, jį duosi.

Sulig kiekviena minute darėsi vis blogiau.

– Normas gali parašyti išsamų straipsnį apie Simoną, tave ir Kapų Plėšiką; žodžiu, būtų paliesta viskas. Pagrindinis akcentas bus tavo santykiai su žudiku ir viena aukų.

– Jokiu būdu. Tomai, nereikia.... – bet jis jau buvo pašokęs ant kojų, beldė į stiklą ir kvietė kažką užeiti. Po akimirkos pro duris įėjo Normas Mecgeras. Jis atsinešė diktofoną, rašiklį ir storą, dar nepradėtą bloknotą su nesužymėtais puslapiais.

– Sveika, Nike, – pasakė jis, linktelėdamas galvą, bet neįstengdamas nuslėpti meilikaujančios šypsenos.

– Tomas man pasakė apie straipsnį, – tarė ji ir šiaip ne taip išspaudė tokią pat šypseną.

– Nuostabu.

– Manau, turėčiau pradėti nuo pareiškimo.

– Puikus sumanymas, – pasakė jis, nors jo tone pasigirdo atsargumas. – Kokio pareiškimo?

Nikė atsistojo ir paspyrė atgal kėdę.

– Jis gan paprastas ir tiesmukas.

– Nike, – perspėjo Tomas.

– Štai jis, Mecgerai. Paklausus panelės Džilet apie jos draugės Simonos Everli mirtį, jos vienintelis atsakymas buvo trumpas ir aiškus: „Jokių komentarų!"

Ir tada ji išėjo.

Ridas stabtelėjo nuovadoje, tada nuvažiavo į laidojimo namus, kur buvo pagerbiamas ir prisimenamas Barbaros Džin Marks gyvenimas; jaunas dvasininkas, neteisingai tariantis jos vardą, kalbėjo apie ją nuolat žvilgčiodamas į užrašus. Pamaldos buvo apgailėtinos. Kuklios ir neįsimintinos, nepaisant pulko reporterių, susirinkusių prie mažos koplyčios. Jis atpažino beveik visus, įskaitant Normą Mecgerą iš „Sargybinio", bet tos, kurios ieškojo, nebuvo. Matyt, Nikei dalyvauti Džilet laidotuvėse iškart po Simonos mirties buvo per sunku.

Jis jos nekaltino. Bet, Rido manymu, mažiausia, ką jis galėjo padaryti, – atiduoti pagarbą moteriai, nešiojusiai jo vaiką, ir vogčia peržvelgti gedėtojus, ar tarp jų nėra žudiko. Morizeti ir Sibertas taip pat dalyvavo; ieškojo šio vakarėlio kaltininko – vaikino, kuris patiria pasitenkinimą žudydamas, kišdamas aukas į jau užimtus karstus ir paskui lankydamasis laidotuvėse, kad pasidžiaugtų savo žygdarbiu, pajustų viršenybę, nes žino, kad jis yra aukos mirties ir šių laidotuvių priežastis.

Ridas nepažinojo daug Bobės draugų ar pažįstamų. Jis pastebėjo Džeromą Marksą, šis atrodė ne tiek liūdnas, kiek suirzęs, kad turi dalyvauti pamaldose; porą neuniformuotų policininkų, keletą žmonių iš jos darbo, ir tai buvo viskas.

Maža, pakrika, nervinga grupelė klausėsi nevykusio pamokslininko, nulenkę galvas maldai, sunkiai tardami poros neaiškių giesmių žodžius. Apskritai tai buvo slegiantis renginys.

Viskam pasibaigus jis nusprendė netrukdyti Morizeti. Nebuvo priežasties klampinti jos į dar didesnę bėdą. Ji jau ir taip buvo įklimpusi iki ausų.

Lauke prie koplyčios stipriai pūtė vėjas, vydamas šalin lietų, geldamas veidą ir rankas.

Detektyvas nuvažiavo į kapines, kur Barbara Džin Marks bus laidojama dar kartą. Prie kapo susirinko dar mažiau gedėtojų, ir jis juos tyliai stebėjo, svarstydamas, iš kur jie ją pažinojo, ar kai kurie vyrų buvo jos meilužiai, ar kurie nors pažinojo jos žudiką.

– ...telaimina tave Dievas, – pabaigoje pasakė pamokslininkas, Džeromas Marksas priėjo prie karsto, padėjo rožę ir kažką blizgančio – žiedą, kurį tas vaikis buvo radęs Dalonegoje, – ant gėlėmis papuošto karsto antvožo. Tada apsisuko ir nuėjo, pradėjus lyti gedėtojai išsisklaidė.

Ji tvarkė savo stalą įpykusi. Koks įžūlus tas Tomas Finkas. Niekuo ne geresnis už tą šliužą Normą Mecgerą. Ir ko ji tikėjosi, nežinojo, bet tikėjosi.

– Darai klaidą, – pasakė Trina, pavažiuodama su kėde atgal. – Tu pavargusi. Patyrei didžiulę netektį, ir taip – Normas ir Tomas yra mulkiai, bet tu nenori išeiti iš darbo.

– O čia tu klysti, – Nikė įmetė krūvą rašiklių ir bloknotą į mažiausią iš trijų apšiurusių dėžių, kurias atsinešė iš pašto

kambario. – Jau seniai norėjau iš čia ištrūkti, dabar turiu tam dingstį.

– Bet tau reikia šito darbo.

– Niekam nereikia šito darbo, – pasakė ji, įdėdama du kavos puodelius, vardinę lentelę ir savo kartoteką.

– Kas čia dedasi? – paklausė vyriškas balsas jai už nugaros, ir ji vos neiššoko iš kėdės.

Kevinas su ausinėmis kaip visada stovėjo nuo jos tik per žingsnį.

– Viešpatie, ar tu niekada nesibeldi? – nustėro Nikė, bet jis nesuprato juokelio, ir ji nesivargino paaiškinti.

– Nikė išeina, – pasakė Trina.

– Išeini? Tu? – jo tamsios akys blykstelėjo.

– Teisingai. Metas permainoms, – tarė ji ir pastebėjo kitoje pertvaros pusėje pasislėpusį Normą Mecgerą.

Jis žvelgė per viršų, tad matėsi tik jo akys ir kakta.

– Per tuos metus visaip apie tave galvojau, Džilet, bet niekada nemaniau, kad mesi nebaigtą darbą.

Ji buvo įniršusi. Pavargusi. Susinervinusi, bet susilaikė neatšovusi jam, ką jis turėtų padaryti.

– Tikriausiai klydai, – pasakė ji, paėmė kai kuriuos popierius ir bylas iš paskutinio stalčiaus ir įmetė į didžiausią dėžę prie savo kėdės. Tada nusivalė rankas. – Kaip ir viskas.

– Ar nereikia įspėti prieš dvi savaites? – paklausė Kevinas, ir ji atsakė jam įskaudinta „aš negaliu patikėti, kad tai girdžiu“ išraiška.

– Jei Tomas norės, ateisiu kasdien pašildyti šios kėdės, bet, manau, jis tik apsidžiaugs, jei nesipainiosiu jam po kojomis.

– Negaliu patikėti, kad išeini, – Trina nesišypsojo kaip įprastai ir jos akys buvo šaltos lyg ledas. – Niekada nebus taip, kaip buvo.

– Gal bus geriau, – Nikė jai mirktelėjo.

– Kurgi ne.

– Gal padėti nunešti dėžes? – paklausė Kevinas, ir Nikė vos nepasinaudojo pasiūlymu, bet apsigalvojo. – Dėkui. Manau, susitvarkysiu.

– Šis tavo bruožas man patinka, – pasakė Normas. – Karinga iki pat galo.

– Eik velniop, Mecgerai, – ji persimetė rankinės dirželį per petį ir, pakėlusi didžiausią dėžę, sutiko Trinos žvilgsnį. – Vėliau tau paskambinsiu, – pažadėjo ji ir, eidama koridoriumi prie lauko durų, už kurių artėjo vakaras ir jau buvo tamsu, prisiekė sau tai padarysianti.

Ji susikrovė daiktus ir pajudėjo iš automobilių aikštelės. Staiga suskambo jos mobilusis. Pagalvojusi, ar tai nebus Ridas, pažiūrėjo į telefono ekraną ir pamatė savo tėvų numerį; ir dar pastebėjo, kad baterija jau beveik išsikrovusi.

– Klausau, – ištarė ji, paskutinį kartą išvažiuodama iš šios aikštelės.

– Nike? – paklausė jos motina silpnu balsu, ryšys trūkinėjo.

– Sveika, mama.

– Nike... tai... tai tavo tėvas.

Šarlenos balsas buvo silpnas. Drebantis.

– Kas nutiko tėčiui?

– Aš... aš nežinau.

– Ar jis serga? – jos širdis pradėjo smarkiai daužytis. – Kas jam?

– Aš... Prašau...

– Mama, skambink 911!

– Ne! Ne! – motinos balsas buvo atkaklus, išsigandęs. O Dieve, jos tėvo širdis. Taip ir bus.

– Tuomet aš paskambinsiu.

– Ne, Nikole, neskambink.

– Dėl Dievo. Tuomet skambink Lilei arba Kailiui. Aš atvažiuoju. Mama? – jos telefonas užgeso, išsikrovė baterija. – Velnias, – nusikeikė Nikė ir paspaudė greičio pedalą. Ji tikėjosi vieno – laiku atvažiuoti pas tėvą. Tik dešimt minučių kelio, bet tas laikas gali būti lemiamas. Ji surinko savo mobiliajame 911, buvo sujungta ir išgirdo operatorės balsą.

– 911. Policija, – ir ryšys nutrūko.

– Čia Nikė Džilet. Prašom nusiųsti ką nors į mano tėvo Ronaldo Džileto namus, – ji šaukė adresą į telefoną, tada liepė dispečerei susisiekti su Pirsu Ridu, bet veltui. Jos telefonas buvo išsikrovęs.

Ridas dar kartą pamėgino paskambinti Nikei į mobilųjį. Niekas neatsiliepė. Jis paliko kitą žinutę, tada paskambino į „Sargybinį“, ir sekretorė abejingu balsu jam pasakė, kad Nikolė Džilet yra nepasiekiama. Jam primygtinai paklausus, kada ji turėtų grįžti, sekretorė pasakė neturinti supratimo.

Kažkas buvo ne taip.

Bet viskas buvo ne taip.

Jis surinko jos buto numerį, ir atsiliepė atsakiklis. Dėl kažkokios priežasties Nikė buvo nepasiekiama, ir jam tai nepatiko.

Visiškai.

Jis pačiupo striukę ir stabtelėjo prie Morizeti stalo.

Ji tikrino krūvą popierių, bet išgirdusi žingsnius pakėlė akis.

– Girdėjau, mėginai grąžinti ženkliuką.

– Geros žinios greitai plinta.

– Nedaryk to, Ridai.

– Kodėl?

– Ji to neverta.

Jis laukė.

– Klausyk, aš nesu akla. Mačiau judu kartu. Tu įsimylėjai Nikę Džilet, bet ji tik žaidžia su tavim, vaikine. Naudojasi tavim, kiek tik gali.

– Tu tuo įsitikinusi?

– Taip, įsitikinusi. Ir neklausk nieko apie Kapų Plėšiko bylą, negaliu tau nieko pasakoti.

– Gal paklausiu Siberto.

– Prašom, – Morizeti neketino pasiduoti.

– Ar patikrinai Korį Selvudą ir Šoną Hoką?

– Aš tave įspėjau, – ji žvilgtelėjo į jį, įkišo keletą popierių į krūvą ir atsiduso. – Tiek to, nemanau, kad kam nors pakenksiu. Jie švarūs. Turi geležinius alibi. Jie nėra įtariamieji, tad pamiršk juos. Kai surasim Ševaljė, būsim sučiupę savo berniuką.

– Tuomet suraskit jį, – pasakė Ridas. – Greitai.

– Dirbam tuo klausimu, – jam pasisukus išeiti, ji atsikosėjo. – Einu į lauką parūkyti.

– Taigi?

Ji žvelgė jam tiesiai į akis.

– Geriau eik iš čia, Ridai. Man nereikia tokių rūpesčių.

Jis suprato. Suprato neištartą žinutę ryžtingame Silvijos Morizeti žvilgsnyje.

– Gerai. Pasimatysim.

– Jei tau pasiseks.

Jis išskubėjo iš pastato ir susigūžė nuo lietaus, tokio šalto, kad gėlė sprandą ir šaldė odą. Po šimts, kur Nikė? Gal Kapų Plėšikas žaidžia su jais – dvylika prisiekusiųjų ir dar trys žmonės. Jis, Nikė ir nežinomasis. Juk turi būti kokia nors priežastis, kodėl žudikas nesiliauja rašęs Ridui ir Nikei... Bet kas būtų trečias? Sąsaja buvo Ševaljė byla, taigi kas, išskyrus prisiekusiuosius... Teisėjas.

Turėjo būti.

Septyniolika. Dvylika prisiekusiųjų. Gyvas detektyvas, kuris suėmė žudiką, reporterė, rašiusi apie teismą, ir teisėjas.

Tik reporterė vos nesužlugdė bylos. Gal ji saugi.

Bet ji nesužlugdė, tiesa? Ji nuvylė Ševaljė. Kaip ir Ridas. Kaip ir prisiekusieji. Kaip ir teisėjas.

Teisėjas Ronaldas Džiletas.

Žinodamas, ką daro, labiau nei kada nors anksčiau, jis įlipo į *El Dorado*. Nespėjus nuvažiuoti nė dviejų kvartalų, suskambo jo mobilusis.

– Ridas, – atsiliepė aiškiai.

– Atleisk, kad tave atstūmiau, bet aš vaikštau plonu ledu, – pasakė Morizeti. – Okano šįryt vėl mane užsipuolė.

– Supratau.

– Bet turėtum žinoti, kad man skambino 911 dispečerė. Prieš dešimt minučių jai skambino Nikė Džilet, prisistatė ir tada dingo ryšys. Jie atskambino, bet ji neatsiliepė. Tai buvo jos mobiliojo numeris. Skambinau jai į namus ir į darbą, bet niekas neatsiliepė, o „Sargybinio" redakcijoje išgirdau keistą atsakymą. Kai stabtelėjai prie mano stalo, kaip tik ruošiausi tau skambinti. Gal norėsi ją patikrinti.

– Būtinai, – pasakė Ridas.

– Vieną ekipažą pasiunčiau į jos butą, kitą – į „Sargybinį". Jei ją ras, pranešiu tau. Velniop, Okano.

– Ačiū. Manau, kad Nikė Džilet yra taikinys. Viena iš septyniolikos, – Ridas išdėstė Morizeti savo teoriją be jokių emocijų balse.

Morizeti klausė.

– Tu įsitikinęs? – paklausė ji, ir jis išgirdo, kaip ji prisidega cigaretę.

– Tai viskas, ką žinau. Kaip sakiau, ši teorija nėra tobula.

– Velnias. Nieko nėra tobulo.

Jis taip pat nenorėjo tikėti savo teorija, stebėdamas, kaip valytuvai braukia lietų. Jis tyliai meldė, kad tai būtų klaida. Troško galvoti, kad Nikei viskas gerai. Viena vertus, jis tikėjo, kad ji saugi. Bet, kita vertus, logiškas policininko mąstymas veikė negailestingai. Jo širdį apgaubė tamsa, ir jis pajuto baimę, tokią didelę kaip niekada anksčiau.

– Mama! Tėti! – sušuko Nikė, atplėšdama savo tėvų garažo duris ir įsiverždama į virtuvę, bet niekas neatsiliepė. Tvyrojo visiška tyla, išskyrus ant sienos tiksintį laikrodį ir ūžiantį šaldytuvą. Sandra nieko negamino virtuvėje, bet Nikė prisiminė, kad jai laisvadienis. Televizorius neūžė, ir ji negirdėjo mamos niūniavimo ne į toną.

Kur jie? Ir kodėl šviesos tokios blankios?

– Mama?

Gal jie išvažiavo į ligoninę?

Abu automobiliai stovėjo garaže, savo vietose; Nikė patikrino įeidama. Taigi nebent būtų paskambinę greitajai ar draugei... Iš nerimo jai įsitempė raumenys.

– Mama? – vėl ištarė ji, purtydama lietų nuo apsiausto.

Ir vėl jokio atsakymo.

Kažkas negerai. Siaubingai negerai.

Tai tik tavo dėl skambučio pakrikę nervai.

Ji ištiesė ranką norėdama paimti telefoną ir pastebėjo mirksinčią švieselę iš darbo kambario. Televizorius. Be garso.

Ji pasiėmė nešiojamąjį telefoną. Pasukusi prie darbo kambario, ji iš karto pajuto palengvėjimą. Tėvas pusiau gulėjo savo mėgstamame krėsle, pakėlęs kojas, išjungęs televizoriaus garsą. Jis atrodė kietai įmigęs. Miręs pasauliui.

– Jėzau, tėti, tu mane išgąsdinai, – ištarė ji tyliai, tikėdamasi, kad jis pabus. Padėjo telefoną ant stalo. – Kur mama? Šiek tiek anksčiau ji skambino išsigandusiu balsu, – jam neatsakius, priėjo prie kėdės ir švelniai palietė jo petį. – Ei, tėti, – jokio atsako. Ji vėl susirūpino. – Tėti? Pabusk, – jo galva buvo nusvirusi į šoną, kvėpavimas paviršutinis. O gal jis visai nekvėpuoja? Jos širdis ėmė nežmoniškai daužytis. – Tėti? – ištarė ji garsiau, pasilenkė virš jo arčiau, ieškodama gyvybės ženklų ir purtydama jo petį.

Bet tylaus kvėpavimo iš plaučių nesigirdėjo.

– Ne... o Dieve, ne... Tėti! *Tėti!*

Tada ji pastebėjo kraują. Ne ant jo, akies krašteliu pamatė raudoną iš koridoriaus tekančią srovelę.

– Mama? – pašaukė išsigandusiu balsu. *O brangiausiasis Dieve, ne!* Iš kur kraujas? Iš kur? Ar jos mama sužeista? Visi plaukai ant rankų pasistojo piestu, išgirdus tylią dejonę. Tylus jos mamos balsas. – Mama, aš ateinu. Iškviesiu pagalbą, – sušuko ji, bėgdama koridoriumi, ir tada išgirdo kažką už nugaros, žingsnius iš virtuvės pusės.

Ji pasisuko.

Ir pamatė jį.

Kruviną ir šlapią. Jo suakmenėjusį griežtą veidą, po aukšta kakta blizgančias akis ir varvančių plaukų sruogą, krintančią ant akių ir atrodančią taip žiauriai, kad ji suklykė. Vienoje rankoje jis laikė švirkštą. Kitoje – kruviną medžioklinį peilį.

Kapų Plėšikas.

Nikė atpažino jį ir ją sukaustė ledinė baimė.

– Kur mano motina? – paklausė traukdamasi atgal, jos pulsas garsiai tvinksėjo.

Jokio atsakymo. Tik pasitenkinimo kibirkštėlės akyse.

– Jei ją nuskriausi, užmušiu tave, nesveikas šunsnuki, – sušnypštė ji, traukdamasi atgal. Ginklų spintoje buvo užtaisytų

šautuvų, virtuvėje – didelių peilių, už kelių centimetrų, ant stalo, – telefonas. Tik trys žingsniai.

– Tavo eilė, Nike, – pasakė jis šaltai, pašaipiai šypsodamasis lyg tikras blogio įsikūnijimas. Dar kraujas. Prakeiktas kraujas. Kieno? Jos motinos?

O Dieve. Ji negalėjo nuo jo pabėgti; jis pasivytų ją, nespėjus žengti trijų žingsnių. Kažkaip turi jį įveikti, apmulkinti.

Nikė grįžtelėjo, tarsi ketindama bėgti.

Jis šoko, tvirtai suspaudęs ginklus.

Staiga ji palinko, apsisuko ant vienos kojos ir smarkiai spyrė kita.

Ji batu žiebė jam į tarpkojį.

– Oiii!

Staugdamas jis parkrito. Peilis nudardėjo ant grindų, bet jis vikriai pačiupo jį kartu su švirkštu. Ji spyrė dar kartą, taikydama į nosį, bet jis patraukė galvą, ir ji bato pakulne pataikė jam į veidą.

– Kale! – suriaumojo jis, mesdamas švirkštą ir čiupdamas jos batą; jo pirštai nuslydo oda žemyn, ji šoko bėgti, pakeliui pačiupdama nešiojamąjį telefoną.

Jis akimirksniu pašoko ant kojų ir ėmė grėsmingai artėti prie jos. Ji nuspaudė devynis, čiupo nuo sienos nuotrauką ir paleido į jį. Paskui dar vieną, trečią ir išbėgo iš namo nusileisdama dviem laipteliais žemyn į garažą.

– Padėkit! – šaukė ji, žiopčiodama į ragelį. – Mane užpuolė! Kapų Plėšikas. Mano motina sužeista. Tas šunsnukis nužudė mano tėtį. Atsiųskit ką nors... – bet telefonas neveikė, buvo pernelyg toli nuo stotelės, kad priimtų signalą.

Prakeikimas! Raktai! Po velnių, kur jos raktai! Paieškojusi kišenėje, rado raktelį nuo nuomojamo automobilio. Žudikas buvo garaže, veidas iškreiptas įtūžio, bėgdamas klupinėjo. Ji

įšoko į nuomojamą automobilį, drebančiomis rankomis užtrenkė ir užrakino dureles. Mobilusis telefonas! Kur jis?

Jis prišoko ir ėmė daužyti priekinį stiklą.

Paklaikusi, matydama prie stiklo prispaustą jo kruviną veidą, ji įkišo raktelį į spynelę. Variklis suburzgė.

Jis buvo nuo jos tik per kelis centimetrus. Juos skyrė plonas stiklas.

Užvedusi mašiną įjungė atbulinę pavarą, spustelėjo greičio pedalą, pažvelgė į užpakalinio vaizdo veidrodėlį ir pamatė kitą automobilį – didžiulis pikapas buvo užtvėręs jai kelią.

Ne! Ji nuspaudė stabdžius.

Turbūt jis, išjungęs šviesas, laukė jos gretimame skersgatvyje ir tyliai įvažiavo iš paskos, kai ji įėjo į tėvų namus.

Ji pačiupo mobilųjį. Gal baterija dar turi gyvybės ženklų.

Trenksmas!

Visur pabiro stiklo duženos – jis išmušė langą vairuotojo pusėje.

Nikė sukliko ir pašoko, bet jau buvo per vėlu; ji pamatė mirtiną adatą ir po sekundės ši įsmigo giliai jai į petį.

– Tu nepabėgsi, – pasakė jis su stingdančiu ramumu. Ir jo kruviną veidą nutvieskė plati pikta šypsena. Jo akys piktai spindėjo.

Ji klykė iš visų plaučių.

Bandė priešintis pro išmuštą langą.

Tačiau tai buvo beprasmiška.

Ji vos pajudėjo. Automobilio durelės atsidarė, ir ten, naktyje, tūnojo jis, laikydamas kruviną peilį – nužudymo įrodymą. Probėgšmais ji pagalvojo apie savo motiną, tėvą, šeimą ir Pirsą Ridą, ir tada ją apgaubė tamsa.

DVIDEŠIMT DEVINTAS SKYRIUS

Sulig kiekviena minute Rido panika augo. Jis stabtelėjo prie Nikės buto, bet net ir privertęs tą nevykėlį valdytoją Fredą Kuperį įleisti jį į vidų nerado jokių jos ženklų. Viskas atrodė maždaug taip, kaip jam išeinant šįryt. Katė įtartinai stebėjo jį ir šunelį nuo knygų spintos, o pastarasis šokinėjo jam aplink kojas.

– Ji turi dar vieną augintinį, – pasakė Kuperis. – Ji gerai žino, kad šiame pastate neleidžiama laikyti šunų. Kai ji atsikraustė, sakiau, kad net dėl katės abejoju.

– Tai draugės šuo, – pasakė Ridas ir išklausė atsakiklyje paliktas žinutes. Kuperis sakė, kad jas jau bus girdėję anksčiau čia buvę pareigūnai.

Žinučių buvo dvi.

– Labas, čia Šonas. Nagi, Nike, liaukis pykusi. Paskambink. Ar žinai numerį? – išgirdęs šio vaikino balsą, Ridas sukando dantis. Po pauzės pasigirdo kita žinutė.

– Nike? – sušnibždėjo silpnas moteriškas balsas. – Nike, čia... čia mama... paskambink... tai skubu, – dar viena ilga pauzė. – Tai dėl tėčio.

Žinutė buvo palikta septyniolika po keturių. Prieš porą valandų.

Jis surinko Rono Džileto numerį, išsaugotą atsakiklio atmintyje. Telefonas ilgai skambėjo, paskui įsijungė atsakiklis, ir kitame gale sududeno teisėjo Džileto balsas, nurodydamas skambinusiajam palikti vardą, numerį ir žinutę.

Ridas pakluso.

– Čia detektyvas Pirsas Ridas iš Savanos policijos skyriaus. Ieškau Nikolės Džilet. Jeigu ji su jumis susisiektų, prašom pasakyti, kad man paskambintų, – jis paliko numerį ir padėjo ragelį.

– Nežinau, ką daryti su šiuo šunimi, – ėmė skųstis Fredas Kuperis ir sučiaupęs lūpas spoksojo į šunėką. – Jau sakiau tai kitiems pareigūnams, kurie čia lankėsi šiek tiek anksčiau.

– Aš žinau. Palikite jį čia, kol ką nors išgirsite iš Nikės.

– Bet aš esu įpareigotas... – jis atsiduso ir atsitraukė. – Gerai. Kurį laiką tegu lieka. Bet tą pačią akimirką, kai ji grįš, tą pačią akimirką, aš noriu su ja pasikalbėti.

Ridas tikėjosi, kad Kuperis turės galimybę išbarti Nikę, bet važiuodamas per lietų ir tamsą į „Sargybinio" redakciją negalėjo atsikratyti nuojautos, kad nutiko kažkas labai blogo. Niekas jam neskambino, nors Morizeti žadėjo pranešti, jeigu į Nikės butą ir laikraščio redakciją jos pasiųsti ekipažai ką nors sužinos. Ridas negalėjo sėdėti sudėjęs rankų ir laukti. Jis nusprendė pats patikrinti.

Nepasijuto geriau ir užsukęs į laikraščio redakciją. Nikė ten spėjo pabuvoti, bet atlaisvino stalą, ir nuo to laiko niekas, netgi jos draugė Trina, nieko iš jos negirdėjo.

Jam nepasirodė tai labai keista, bet, stovėdamas prie jos tuščio darbo stalo ir žvelgdamas į kompiuterio užsklandą su nusikaltimo vietos vaizdais, juto augantį nerimą.

Tačiau Tomas Finkas*, taiklią pavardę nešiojantis redaktorius, nesijaudino.

– Kaip jau sakiau kitiems policininkams, ji supyko, iškraustė savo stalą ir išlėkė, – kaip koks pasipūtęs asilas, jei tokių apskritai būna, Finkas atsirėmė šlaunimi į buvusį Nikės stalą ir sukryžiavo rankas ant krūtinės. – Ji karštakošė.

– Kodėl ji išėjo?

– Nenorėjo rašyti straipsnio, kurį jai paskyriau.

– Ir koks tai buvo straipsnis?

– Serijos apie Kapų Plėšiką tęsinys.

– Ir ji pasipriešino? – Ridas žinojo, ko laukti. – Pamėginsiu atspėti... straipsnis turėjo būti apie paskutinę auką, tiesa?

Finkas gūžtelėjo.

– Mes girdėjom, kad jis pačiupo Simoną Everli. Ji buvo Nikės draugė. Tai atrodė suprantama.

– Kad parduotumėte daugiau laikraščių.

– Toks mūsų darbas, detektyve, – pataikūniškai įsiterpė Normas Mecgeras, „Sargybinio“ nusikaltimų skilties reporteris, kurį laiką žvilgčiojęs iš už pertvaros. – Ji turėtų būti objektyvi. Taip, ji prarado draugę, bet kaip jai padės ar išgelbės kitą galimą auką, jei nepapasakos savo istorijos ir neperspės visuomenės? Mes tik norėjome atiduoti duoklę Simonai Everli ir pranešti, kas jai nutiko. Tai žinia.

– Žinia, kol tai nesusiję su artimu žmogumi. Kai tai tampa asmeniška, jau vadinama sensacijų vaikymusi.

– Kaip reporterė ji turėtų likti objektyvi, – pareiškė Finkas.

– Nesistebiu, kad ji išėjo.

– Paklausykit, Ridai. Jūs dirbkite savo darbą, o aš dirbsiu savo. Man nereikia nesąmonių iš policijos nuovados.

* *Fink* (angl.) – menkysta.

Ridas pajuto, kaip jam įsitempia sprandas, ir turėjo sukaupti jėgas, kad plaštakos nesusigniaužtų į kumščius.

– O mums nereikia apsimestinai šventeiviškų paistalų iš spaudos, – jis žvilgtelėjo už pertvaros, kur Trina, išplėtusi akis, klausėsi viso pokalbio. – Jei panelė Džilet su jumis susisiektų, – nurodė jis, – prašau perduoti jai, kad kuo greičiau paskambintų man.

– Būtinai, – ji užsirašė jo mobiliojo telefono numerį, pažvelgė žudančiu žvilgsniu į Finko pusę ir pavažiavo su kėde arčiau stalo.

– Paskambinsiu jūsų viršininkei, – pagrasino Finkas.

– Prašom skambinti, – paragino Ridas. – Parodykite jai, koks puikus visuomenės tarnautojas esate!

Ridas išėjo iš „Sargybinio" redakcijos susidaręs dar prastesnę nuomonę apie žurnalistus, nei turėjo. Žinant jo požiūrį, blogiau būti jau nebegalėjo.

Padugnės.

Vikšrai.

Grobuonys.

Tomas Finkas ir Normas Mecgeras yra vienas kito verti netikėliai, mąstė jis, nekreipdamas dėmesio į pilantį lietų. Jam jau beveik priėjus prie savo automobilio, išbėgo Trina ir susigūžusi nuo šalčio ėmė jį vytis.

– Detektyve Ridai, – šaukė ji, mojuodama ir norėdama jį sustabdyti; su aptemptu sijonėliu ir aukštakulniais ji bėgo trumpais ir greitais žingsneliais. Kol Trina jį pasivijo, uždusо ir buvo visai permerkta. – Tik norėjau jums pasakyti, kad Nikė išėjo labai nusiminusi. Nežinau, kas įvyko per susitikimą su Tomu, bet ji buvo įsiutusi. Mėginau įtikinti ją likti, bet ji buvo neperkalbama.

– Ar numanote, kur ji nuvažiavo? – paklausė jis.

– Tik namo. Ji išsinešė visus savo daiktus. Bet ji sulaukė poros skambučių, kurie netyčia buvo persiųsti į mano balso paštą, – ji ėmė kalbėti pašnibždomis, kalendama dantimis. – Selestė, mūsų sekretorė, tikra kvaiša, – dangų perskrodė žaibo blyksnis. Trina pašoko.

– Taigi kas skambino?

Ji padavė jam drėgną lapelį su numeriais, šie jau buvo pradėję lietis.

– Pirmas numeris Šono, jos buvusio vaikino, kuris niekaip nesupranta užuominų, o antras – jos motinos, – virš transporto srauto nugriaudėjo griaustinis ir tamsios Trinos akys apsiblausė. – Tai buvo keistas skambutis. Ponia Džilet atrodė nusiminusi.

Ridas prisiminė žinutę, paliktą Nikės namų atsakiklyje.

– Dėkui.

– Jei ją... ne, kai ją rasite, gal galėtumėt man pranešti? – paprašė Trina. – Aš rūpinuosi. Kapų Plėšikas tiesiogiai su ja susisiekdavo.

– Pasakysiu, kad Nikė paskambintų.

– Ačiū, – ji pasuko atgal į redakciją, o Ridas pajuto dar didesnį nerimą nei anksčiau. Vėl pamėgino skambinti Nikei į mobilųjį, bet ir vėl niekas neatsiliepė. Ronaldo Džileto namuose taip pat. Gal vienas jos tėvų susirgo, ir ji skubiai išvežė juos į ligoninę. Ne, tai nepaaiškina, kodėl neveikia jos mobilusis. Nebent būtų išsikrovusi baterija.

Pervertęs užrašų knygelę, rado jos brolio ir sesers mobiliųjų telefonų numerius. Važiuodamas pirmiausia paskambino Kailiui, šis atrodė suirzęs, nes teko atsitraukti nuo fone visu garsu paleisto televizoriaus, ir pasakė nematęs Nikės nuo Padėkos dienos. Dar vienas smūgis. Tada Ridas paskambino Lilei. Kitam „džiaugsmeliui“.

– Nekalbėjau su Nike nuo tada, kai ji mane nuvylė. Vėl. Paprašiau jos pasaugoti vaiką, bet ji kaip visada pakeitė savo planus. Tai jai įprasta. Nikei rūpi tik jos darbas, o jei tiksliau – jos siekiai... Ji nori tapti geriausia nusikaltimų skilties reportere, kokios šiame mieste nėra buvę, ir siunta, kai tenka aprašinėti miesto valdžios posėdžius ar kurį ten galą. Taigi dabar ji seka Kapų Plėšiko pėdsakais, kaip ir praeitą vasarą, kai laisvėje lakstė tas kitas žudikas maniakas. Sakau jums, jeigu ji nesiliaus, galiausiai mirs pati. Dieve, ji tokia... tokia Nikė!

Ridas palaukė, kol ji baigs savo tiradą, tada paklausė:

– O jūsų tėvai? Ar mama šiandien jums skambino?

– Ne... kodėl? – iš karto nerimas.

– Jūsų motina paliko jai kelias žinutes. Jos balsas atrodė susirūpinęs. Bet ji neskambino jums?

– Keista, – pasakė Lilė ir staiga jai išgaravo visas pyktis. – Paprastai, jei mamai ko nors prireikia, – turiu galvoje, bet ko, – ji skambina man. Nikė įtikino mano tėvus, kad yra pernelyg užsiėmusi, taigi jie nepasikliauna ja. Bet aš visą dieną buvau namie, ir mama neskambino. Nė karto.

Ridas įsitempė.

– Jūs įsitikinusi?

– Žinoma, įsitikinusi. Bet tuoj pat paskambinsiu.

– Gerai. Mėginkite. Aš skambinau anksčiau ir palikau žinutę. Niekas neatskambino.

– O Dieve, juk nemanote, kad nutiko kas nors siaubingo?

– Tikriausiai ne, – pasakė jis, nė kruopele tuo netikėdamas.

– Važiuoju ten.

– Geriausia būtų, jei liktumėte prie telefono. Aš pasiųsiu komandą, – pasakė jis.

– Jei jums taip atrodo geriau.

– Visiškai. Aš jau pakeliui.

– Tuomet pasakykite, kad mama paskambintų man, arba jūs paskambinkite.

– Gerai, – jis baigė pokalbį, iki galo nuspaudė kadilako greičio pedalą ir pasuko tiesiai į pasiturinčiųjų rajoną, suskirstytą į daugiau nei hektaro sklypus, kur išėjęs į pensiją gyveno teisėjas Ronaldas Džiletas. Mašinų buvo mažai, gatves gaubė žiemos prieblanda, stiprus lietus taškė į priekinį stiklą ir slopino raudonų užpakalinių žibintų spindesį.

Jis įsuko į keliuką ir jo širdis nukrito į kulnus – prie garažo durų stovėjo Nikės išsinuomotas automobilis; durys buvo paliktos plačiai atidarytos ir jo priekinių žibintų šviesa apšvietė du automobilius viduje. Senesnis mersedesas stovėjo šalia aptakaus naujo BMW kabrioleto. Bet name ir garaže buvo tamsu.

Nė viena lempa nešvietė pro seno dailaus namo langus, net priebučio šviesa nebuvo įjungta. Namus vieną nuo kito šioje gatvėje skyrė tvoros, gyvatvorės, tankūs krūmai ir kalvos.

Ridui nepatiko tai, ką mato. Nė kiek. Jis suspaudė Morizeti mobiliojo numerį, palaukė, kol dangų perskrodus šakotam žaibui nugriaudės griaustinis, ir paaiškino, kas dedasi.

– Jėzau Kristau, Ridai, lauk pastiprinimo, – įsakė Morizeti. – Tai gali būti spąstai. Ševaljė tikriausiai žino, kad jį persekiojam.

– Aš einu į vidų.

– Jokiu būdu. Nedaryk to. Atvažiuosim greičiau nei per dešimt minučių.

– Atvažiuokit per penkias, – jis padėjo ragelį. Nepaisydamas visko, ką buvo išmokęs, jis paklušo savo instinktui. Gali būti, kad Nikė viduje. Ketino ją surasti.

Jam einant artyn neužsidegė jokios apsaugos šviesos. Lange nepasirodė joks veidas. Iš dviaukščio namo, apkalto

baltomis lentelėmis ir papuošto žaliomis langinėmis, nepasigirdo joks garsas. Padrąsinęs save nusėlino per garažą, tada atlapojo duris.

– Policija! – sušuko jis. – Mesk ginklą!

Tolumoje girdėjo sirenos kauksmą, bet viduje namas buvo tylus kaip mirtis. Tamsus.

Girdėdamas, kaip daužosi širdis, jis nuspaudė jungtuką. Staiga prieškambaris nušvito. Nieko. Nė garselio. Jis giliai įkvėpė ir žengė pirmyn. Atsargiai. Du žingsnius prie sienos. Pagrabaliojęs aplink atvirų durų staktą, spragtelėjo kitą jungtuką. Dabar buvo apšviesta virtuvė, ir vis dar niekas nesujudėjo, nepasigirdo jokio garso.

– Policija! – vėl sušuko jis. – Mesk ginklą ir paspirk jį į virtuvę. Tada išeik, pakėlęs rankas virš galvos, kad jas matyčiau!

Vis dar buvo tylu, girdėjosi tik lengvas krosnies, stumiančios orą pro ventiliacijos vamzdžius, ūžimas, nes lauke kilo vėjas. Jei dabar žengtų į šviesą, o žudikas lauktų už kampo, jis taptų taikiniu.

Jis palauks dar kelias minutes.

– Oiiii.

Išgirdus tylią dejonę jo kūnas suvirpėjo. Jis įtempė ausis.

– Ar čia kas yra?

Dar viena prislopinta dejonė prasiskverbė pro naktį skrodžiančios sirenos garsą. Lauke sucypė padangos, ir jis išgirdo nurodymus duodančios Morizeti balsą.

Po kelių akimirkų ji buvo šalia.

– Teritorija apsupta, – pareiškė Morizeti. – Po velnių, kas čia dedasi?

– Nežinau. Bet ten kažkas yra, – jis parodė ranka per kambarį į šiek tiek pravertas duris, staiga prieškambaryje atsirado Klifas Sibertas. – Pridenk mane.

– Bus padaryta, – pasakė Sibertas, ir Ridas perbėgo virtuvę, tada prisiglaudė prie sienos šalia pravirų durų.

– Policija! – vėl suriko jis ir prislopintas verksmas sustiprėjo. Atrodė, kad tai moters balsas. Ridas vos galėjo kvėpuoti. – Nike? – suriko jis, ir pasigirdo dar vienas gailus šauksmas.

– Neik ten! – perspėjo Morizeti. – Mano žmogus iš lauko pranešė, kad nieko nemato pro langą. Švieslaidės nuleistos.

Bjauru.

Nuleidęs ginklą, Ridas staigiai pasisuko ir spyrė į duris taip smarkiai, kad jos atsitrenkė į sieną ir uždegė šviesą. Apimtas siaubo stebeilijo pro atsivėrusias duris ir grįžtelėjęs per petį suriko:

– Kvieskit greitąją! Reikia skubios pagalbos. TUOJ PAT.

Viduje surišta gulėjo gležna moteris užkimšta burna, Ridas atpažino Šarleną Džilet. Jos išplėstos akys buvo apimtos siaubo, ji drebėjo ir verkšleno pro kamšalą burnoje. Aplink moterį tamsavo sukrešėjusio kraujo bala.

Jis pasilenkė ir ištraukė kamšalą, už nugaros jau pasigirdo žingsniai.

– Ponia Džilet, aš esu detektyvas Ridas iš policijos nuovados. Laikykitės.

– Aš perimsiu, – įsakmiai tarė jaunas ir lieknas greitosios pagalbos gydytojas kareiviškai kirptais plaukais, užsimovė pirštines ir atsiklaupė prie drebančios moters.

– Nesimato jokių žaizdų, – sumurmėjo jis atrišdamas jos rankas.

– Bet tiek kraujo?

– Po galais! – tarpduryje pasirodė Morizeti. – Gerai, turime išsaugoti nusikaltimo vietą. Stenkitės kuo mažiau viską liesti! – ji nukreipė žvilgsnį nuo moters į vieną sienų, ant kurios kabojo Džiletų šeimos relikvijos. – Jėzau Kristau, – sušnibždėjo ji, ir

Ridas pasisuko į sieną, ant kurios buvo tvarkingai sukabinti apdovanojimai, pažymėjimai ir nuotraukos.

Jam suspaudė po krūtine.

– Šunsnukis, – šeimos portretai, padidintos ir suklijuotos momentinės svarbiausių akimirkų nuotraukos, netgi nuotraukos su augintiniais buvo įrėmintos ir sukabintos viena šalia kitos. Tai ir patraukė jo dėmesį. Ant sienos po padidinta momentine Nikės Džilet ir jos tėvo nuotrauka, daryta per jos koledžo baigimo šventę, buvo skubiai pakeverzota. Nuotraukoje buvo giedra vasaros diena, nepaklusnius Nikės plaukus taršė vėjas, tėvas laikė ją apkabinęs per pečius, padėjęs ranką ant mantijos, jos kepurė buvo pasukta kampu ir ji prisimerkusi šypsojosi į kamerą. Teisėjas Ronas, daug aukštesnis už ją, irgi išdidžiai šypsojosi.

Ant gumbuotos pušinės sienos iš viršaus į apačią buvo parašyta vieno žodžio žinutė: LE BLANC.

Prancūziškai „Baltosios".

Ir kapinių šiaurinėje miesto dalyje pavadinimas.

Nikė pramerkė apsiblaususias akis ir pajuto kiekvieną kaulą persmelkiantį skausmą. Bet buvo per tamsu ką nors matyti, ji buvo praradusi orientaciją, skaudėjo galvą, o burnoje juto bjaurų skonį. Jai atrodė, kad jaučia kažkokį judėjimą, bet tai buvo juokinga. Juk ji guli savo lovoje... ne... kur ji? Mintys neramiomis bangomis atplaukdavo ir vėl išplaukdavo iš jos galvos, tarsi būtų nešamos ramios drumzlinos jūros.

Ji prisiminė, kad Simona mirusi... O ne... gal tai buvo sapnas ir... Ji pakėlė galvą.

Bumbt!

Ai!

Jos kakta įsirėmė į kažką kieto.

Akys prisipildė ašarų. Brangusis Dieve, kas čia vyksta? Ji pamėgino pakelti ranką ir patrinti ant kaktos iššokusį guzą, bet vargiai galėjo pajudėti... tarsi būtų įsprausta į dėžę... į ankštą dėžę ir... ir... Viešpatie, čia kažkas negerai, kažkas, ką ji turėjo prisiminti. *Galvok, Nike, galvok! Kur, velniai rautų, tu esi? Turėtum žinoti.* Ji privertė smegenis susikaupti, bet ir toliau ją traukė į miegą.

Tu negali! Čia kažkas siaubingai, siaubingai negerai...

Ji mėgino apsičiupinėti aplink, bet beveik negalėjo pasijudinti, jautė miglotą ir tolimą paniką. Jautė čiužinį po apačia. Kauburiuotą. Minkštą ir šaltą, nelygiai glundantį jai prie nugaros ir pečių. Pajudinus galvą, pakaušis pajuto kažką kieto... ir... ir... O ne!

Ji atmerkė akis. Jos protas buvo aptemęs, mąstyti buvo sunku. Kur ji? Ji kažko ieškojo... ir... ir... O Dieve, ar ji, kaip ir Simona, buvo įkišta į karstą? Su negyvėliu apačioje?

Ji turėtų priešintis, rėkti. Ją užkas gyvą. Tiek ji prisiminė. Ji turėjo nedelsdama ko nors imtis. Bet jos protas buvo klampus lyg sirupas, suleisti vaistai ją slopino. Ji mėgino rėkti, bet negalėjo. Tarsi būtų bridusi per liūną, ir galva niekaip nepraskaidrėjo. Ji prisiminė adatą ir kad prarado sąmonę.

O gal tai tebuvo sapnas, labai blogas sapnas. Ji pamėgino mąstyti blaiviai, bet vaistai vis dar veikė jos organizmą ir traukė ją atgal į palaimingą tamsą... ir, siaubui slypint tamsiuose jos pasąmonės kampeliuose, ji liovėsi kovojusi ir dar kartą nugrimzdo į tuštumą.

Ta kalė jį sužeidė. Jam vis dar tvinkčiojo tarpkojyje nuo spyrio į kiaušius, ir skaudėjo veidą – ačiū jos aštriakulniams batams.

Tačiau ji nepaspruko. Ne. Ji gaus tai, ko nusipelnė. Pagaliau. Kaip ir visi kiti.

Nikė Džilet jau buvo karste. Netrukus ji išleis paskutinį atodūsį, netrukus pajus baimę ir skausmą, bejėgiškumo siaubą, priklausymą nuo stipresnio žmogaus malonės. Ji, kaip ir kitos, susmuko prieš jį, taip ir neįvertinusios jo jėgos ir gudrumo.

Važiuodamas iš miesto, Kovotojas pastebėjo save užpakalinio vaizdo veidrodėlyje ir perbraukė kruvina ranka kaktą. Kruvinas veidas su dumblo dryžiais – tokios jau tos Le Blanko kapinės. Jo plaukai buvo šlapi, prilipę prie galvos, raumenis skaudėjo nuo sunkaus darbo ir jos padarytų žaizdų.

Bet jam yra tekę iškęsti daugiau, ir jis išgyveno. Apgailėtinas Nikės Džilet mėginimas jam pakenkti buvo smulkmena.

Šios nakties misija buvo beveik baigta. Netrukus atvažiuos policija, ir jis įsivaizdavo siaubą to šunsnukio Rido veide, kai jis atidarys karstą, kurį jis giliai užkasė Le Blanko kapinių dumble.

– Per vėlu, – garsiai ištarė Kapų Plėšikas, važiuodamas tiesiai į šiaurę, valytuvams atkakliai taškant lietų nuo priekinio stiklo. Miesto žiburiams likus už nugaros, jis pamatė naktinį dangų skrodžiantį žaibo blyksnį. Paskui pasigirdo griaustinio trenksmas.

Atrodė, kad viskas taip gražiai dera.

Siaučia audra, ir Nikė Džilet išleis paskutinį atodūsį.

Deja, jis negali užbaigti savo darbo iki galo. Ne iš karto. Kurį laiką turės pasistengti niekam neužkliūti. Dabar policija tikrai žinos, kas jis toks, taigi prireiks laiko, kad po šios nakties jis vėl galėtų tęsti savo misiją. Bet vykdytojai buvo nubausti. Visi, turėję daugiausia įtakos teisme.

Kiti prisiekusieji, – net tuomet jis tai pajuto, – buvo silpnesni, ne tokios stiprios asmenybės, jų nuomonę buvo lengviau pakeisti. Jie neišsisuks. Jis suras juos po vieną ir pasirodys tada,

kai jie mažiausiai to tikėsis. Jis pasirūpins, kad maždaug po metų pirmųjų dviejų žūtis atrodytų kaip nelaimingas atsitikimas, ir nekils jokių įtarimų. Jis nusišypsojo sau, kai pro šalį, skubėdamas į priešingą pusę, pravažiavo policijos automobilis.

– Nagi, sučiupkit juos, – sumurmėjo jis, užpakalinio vaizdo veidrodėlyje stebėdamas, kaip mirksinčios švieselės dingsta už kampo.

Kikendamas jis pasijuto nenugalimas.

Jis troško pamatyti, kaip Pirsas Ridas atidaro karstą ir supranta, kad pavėlavo. Kol karsto antvožas bus nuimtas, Nikė Džilet jau bus mirusi.

TRISDEŠIMTAS SKYRIUS

Ridą sukaustė baimė. Ar kraujas Džiletų namuose buvo Nikės? Ką tas iškrypėlis jai padarė?

Priekiniai jo automobilio žibintai plačia juosta perskrodė Le Blanko kapines, apšviesdami senus antkapius ir žemės plotelius; jis įsakė sau laikytis, neprarasti vilties, juk karščiuodamasis jai nepadės. Tačiau jį apėmė siaubas, kokio dar niekada nebuvo patyręs.

Kiti policijos automobiliai važiavo iš paskos pro sudėtingai sukonstruotus geležinius vartus, – juos prieš kelias minutes atidarė sargas.

– Prašau, Dieve, ne, – šnibždėjo jis, statydamas *El Dorado*, o lietus pliaupė kaip iš kibiro.

Lipdamas iš automobilio, matė jį. Ką tik prie tolimiausios tvoros supiltą žemių kauburį, ant kurio jau rinkosi balutės. Jis ėmė bėgti. O Dieve, nejau pavėlavo?

Ne, ne, ne! Ji negali būti čia palaidota ir šią akimirką nemėgina išsilaisvinti.

– Čionai! – suriko jis; jo kelnių galai buvo šlapi. Žibintuvėliai judėjo, žmonės šaukė, neperšlampamais apsiaustais

vilkintys policininkai, nešini kastuvais, kirtikliais ir laužtuvais, pasipylė iš automobilių.

Stambus policininkas metė Ridui kastuvą, ir juodu ėmė pašėlusiai kasti, kad išgelbėtų gyvybę; kiekvienas policininkas žinojo, ko tikėtis iš Kapų Plėšiko.

Velniop nusikaltimo įkalčius, galvojo Ridas, kasdamas greičiau – svarbiausia, ištraukti Nikę gyvą! Jis įtempė ausis klausydamasis, ar neišgirs iš po žemių garso, ir net nepastebėjo, kaip kiti policininkai, traškant radijo imtuvams, skambant mobiliesiems telefonams, tvėrė teritoriją ir rūpinosi apšvietimu.

Jis kasė kaip pašėlęs. Su baime. Žinodamas, kad kiekviena sekundė gali kainuoti Nikės gyvybę.

Laikykis, brangioji, galvojo jis, per petį mesdamas vieną žemių kastuvą po kito. *Aš ateinu. Tik tu laikykis!*

Jis vis greičiau svaidė purvą per petį, o lietus pylė ant antkapių kaip iš kibiro ir šoko žibintų spinduliuose. Jis net nesivilko neperšlampamo apsiausto, tik visu svoriu užguldavo žemių pilną kastuvą.

Kokia tikimybė, kad ji dar gyva? Būk prakeiktas, Ševaljė. Tegu keliauja jo siela į pragarą! Jeigu ji mirusi, Ridas perims įstatymą į savo rankas. Tas šunsnukis daugiau niekada neišlįs iš kalėjimo.

– Nagi, laikykis, Nike, – ištarė jis tyliai ir prisiminė tą naktį San Fransiske – jis sėdėjo tamsoje, stebėdamas pro naktines užuolaidas, jo manymu, seksualinį žaidimą, bet galiausiai suvokė, kad jo stebimas siluetas įnirtingai kovoja dėl savo gyvybės. Ridas įbėgo į pastatą, šokdamas per dvi laiptų pakopas pasiekė jos butą, bet jau buvo per vėlu.

Tačiau šįkart taip nebus.

Tai negali pasikartoti. Tik ne su Nike. Ne su Nike. Ridas vėl paskubomis sukalbėjo maldą. Ir kasė toliau. Prakaitas tekėjo

nugara, šaltas lietus prausė galvą. Kažkas šūkavo. Diana Mozes klykė dėl nusikaltimo vietos.

Eik velniop, pagalvojo Ridas, kai kastuvas atsitrenkė į medį.

– Kažką radom! – pasakė kitas pareigūnas, kastuvu baksnodamas į ilgos dėžės antvožą.

Jie kaip pašėlę kasė kastuvais ir rankomis, sėmė ir metė šalin žemes, kol pasiekė karsto antvožą. Per vėjo kauksmą, lietaus lašų teškenimą ir aplink skambančius balsus Ridas įtempė ausis, ar išgirs ką nors iš karsto vidaus. Nieko negirdėjo. Padaužė į karsto antvožą. Patrepsėjo ant jo.

– Nike! – suriko jis. – Nike! – Jėzau, nejau jis pavėlavo? Kaip ir anąkart? Ar tas kraujas ant sienų buvo jos?

– Nekišk nagų prie karsto, – įspėjo Diana Mozes. – Tai įkaltis, Ridai. Ten gali būti įrankių žymių ar pirštų atspaudų, ar...

– Atidaryk. Tuoj pat! – sušuko jis, nepaisydamas Mozes, pirštais braukdamas žemes nuo purvino antvožo. – Tuoj pat!

Karstas buvo tvirtai uždarytas. Įspraustas tarp žemių.

Nors širdis daužėsi iš baimės, jis ir apkūnus policininkas, įspraudę po antvožu laužtuvus, visu svoriu užgulė jų rankenas, mirksėdami nuo lietaus ir begalinių pastangų.

– Nieko nebus, teks iškelti, – iš viršaus sušuko Klifas Sibertas.

– Neturim laiko, – suriko Ridas, dar stipriau spausdamas laužtuvą.

– Atnešim įrangą.

– Dėl Dievo, mes turim atidaryti jį dabar! – jis ir didysis vyras užgulė tą patį laužtuvą visa raumenų jėga, kakle išsišoko gyslos, braškėjo suspausti žandikauliai. Jis pajuto, kad laužtuvas pasiduoda. Šiek tiek.

Didysis vyras suriaumojo ir dar smarkiau spūstelėjo, tada kažkas sutraškėjo, ir spyna pasidavė. Jie abu apžergė karstą ir,

kojoms klimpstant į purvą, jėga atkėlė antvožą; iš vidaus padvelkė krauju ir mirtimi.

– O Dieve, ne, – sušnibždėjo Ridas, nieko negirdėdamas. – Nike? – jis išsitraukė iš kišenės žibintuvėlį ir apmirusia iš baimės širdimi nukreipė jo ploną spindulį pro plyšį į kruviną ir sumaitotą lavoną

Ridui atrodė, kad apsivems, išvydęs stiklines negyvo Lerojaus Ševaljė akis.

Nikė įkvėpė oro. Atmerkė akį į tirštą tamsą.

Jos protas buvo aptemęs. Kilstelėjo rankas ir jas susimušė.

Kaip ir anksčiau. Manei, kad tai klaikus sapnas, deja.

– Ne! – sušuko ji, mėgindama atsisėsti ir vėl susitrenkdama galvą. To negali būti. Ji negali būti įkalinta karste! Tai bjaurus sapnas.

Kraujyje sukilo adrenalinas.

Akimirksniu jos protas praskaidrėjo.

Po ja kažkas gulėjo, primenantis didelį, griozdišką kūną ir... ir... Ji ranka palietė blauzdą, šlaunį, krūtinę. Ji vos galėjo pajudėti, bet suprato, kad yra nuoga ir įkišta į dėžę... Ne... o ne... tai negali būti karstas! Kad ir kas tai būtų, tas daiktas judėjo. Jam šokinėjant, ji juto smūgius. O gal ji buvo pervežama. Labai silpnai girdėjo variklio gausmą. Tikriausiai pikapas gabena ją į Kapų Plėšiko sugalvotą jos amžino poilsio vietą.

Kartu su lavonu, gulinčiu po ja.

Teisingai.

Visą kūną persmelkė siaubas, ir ji vos neapsivėmė. Ji negali būti palaidota gyva, – meldžiu, Dieve, – ir sugrūsta į pūvantį, negyvą kūną.

Ją sukaustė panika. Ji pradėjo draskyti nagais, spaustis prie savo narvo viršaus. Antvožas nepasidavė.

Tai buvo beprotybė. Ji turi ištrūkti! Privalo! Ši ankšta tamsi erdvė... Jos smegenys jau beveik virto drebučiais; ji visada sirgo lengva klaustrofobijos forma, bet taip ji nemirs. Negalėtų. Jeigu jos dar nepalaidojo, laiko yra. Ji gali pasprukti.

Galvok, Nike. Neprarask sąmonės. Daryk ką nors! Daryk ką nors protingo!

Ji pasistengė susikaupti, atsikratyti panikos.

Prisiminė važiavusi į tėvų namus be ginklo, nors tėvas primygtinai reikalavo, kad jį nešiotųsi. Jeigu tik ji dabar turėtų ginklą, galėtų išsigelbėti, bet ne, ji jo neturėjo, kai aptiko tėvą ir akis į akį susidūrė su Kapų Plėšiku.

Ligotu, šlykščiu šunsnukiu.

Ar galėtum pagalvoti, kad kadaise ji dėl jo jaudinosi?

Kokia kvaila buvo.

Jis juos visus apkvailino, ir dabar ji yra jo belaisvė, jo kita auka kartu su lavonu, ant kurio buvo paguldyta. Jai pašiurpo oda, ir ji vos nesušuko, nors žinojo, kad iš to nebūtų jokios naudos. Argi ji negirdėjo graudžių Simonos dejonių? Be abejonės, tas gyvulys įrašytų visus jos riksmus, jeigu tik ji rėktų, ir jaustų didžiulį pasitenkinimą, klausydamasis jos siaubo suvokus, kad yra įkalinta karste kartu su mirusiu, pūvančiu lavonu... Bet čia nebuvo nei smarvės, nei šleikštaus yrančio kūno kvapo. Tik lengvas cigarų ir viskio kvapas – tas pats kvapų derinys, kuris supo jos tėvą, tas pats kvapas, kurį ji siejo su saugumu, pasitikėjimu ir...

Ji sustingo. Jos mintys nuklydo į uždraustą teritoriją, žiauresnę nei ta, kurią ji jau žinojo esant tiesa.

Jai suspaudė gerklę.

Tas šunsnukis nebūtų... jis negalėjo būti toks kietaširdis, toks žiaurus, kad įkištų ją į karstą kartu su... su... jos tėvu!

NE!

Ji negalėjo tuo patikėti, ji niekad nepatikėtų tokia bjaurastimi.

Bet vis dėlto?

Argi jos tėvas namie nebuvo miręs ar arti mirties? Argi lavonas po ja nebuvo ką tik miręs... dar neatšalęs? Kad ir kas buvo po ja, atrodė stambus ir kvepėjo kaip... *Ak, tėveli.*

Ji nurijo ašaras ir nuvijo šalin baimę ir pyktį. Atsargiai, kūnui einant pagaugais, ji palietė kūno apačioje drabužius. Ji juto laisvas kieto audinio kelnes ir šaltą diržo sagtį, o rankos, gulinčios po jos rankomis, buvo didelės ir apžėlusios.

Ak, tėveli, ne...

Jai širdis veržėsi per gerklę. Vos neapsivėmė, suvokusi akivaizdžią siaubingą tikrovę. Ji buvo įkalinta karste su savo mirusiu tėvu! Ji sugniaužė kumščius iš įtūžio. Akys prisipildė ašarų. Norėjo rėkti, šaukti ir spardytis, bet sutramdė norą rėkti ar net šnibžtelėti. Juk kaip tik to ir tikisi tas šunsnukis. Taip tas nesveikas kalės vaikas pajusdavo pasitenkinimą.

Nikė nusprendė nesuteikti jam malonumo verkšlendama, nors oras jau buvo išretėjęs ir kvėpuoti sulig kiekviena minute darėsi vis sunkiau, o ją buvo apėmusi panika ir jai norėjosi spardytis, draskytis ir išsiveržti iš šio kalėjimo.

Tu iškrypęs, tulžingas mėšlo gabale!

Ji smarkiai virpėjo. Protas temo nuo įniršio ir baimės.

Galvok, Nike, galvok. Privalai susiimti. Tai tavo vienintelis šansas. Įveik tą šunsnukį. Sugalvok, kaip jį pričiupti. Pribaik jį jo paties ginklu!

Kaip? Ji įkalinta.

Tavo vienintelis ginklas prieš jį yra tavo smegenys.

Jis stipresnis.

Jis sportiškas.

Jis ryžtingas.

Jis pamišęs.

Bet jeigu jis nepajus pasitenkinimo, jeigu tu neverksi, nemaldausi, gailiai neraudosi, kaip jis tikisi, jis gali atkelti antvožą... Privalai būti kantri. Kad ir kaip degtų plaučiai, turi išlaukti...

Ji suleido pirštus į delnus. Plaučiai degė. Didelė tikimybė, kad ji tuoj mirs. Labai didelė tikimybė.

Tikriausiai ji bunda. Matyt, dar jaučia vaistų poveikį, bet jau suvokia, kur yra ir koks likimas jos laukia. Važiuodamas Kovotojas šypsojosi

Dabar ji žino, kad jis išgyveno. Įveikė sistemą.

Šioje kaimo vietovėje buvo taip tamsu, kad jis vos nepralėkė posūkio į senas, pamirštas, apžėlusias kapines, nors jau buvo čia lankęsis – tada kelią jam rodė dar neišblėsusi dienos šviesa. O dabar, siaučiant audrai, jo valytuvai nespėjo valyti langų ir matomumas buvo prastas.

Ir tai buvo tobula.

Jis atitraukė pėdą nuo greičio pedalo ir sustabdė pikapą prie seno šeimos sklypelio. Išlipo į lauką, tiesiai į sūkurių audrą, ir paliko atdaras duris. Plakamas lietaus ir vėjo, ėjo užžėlusiomis provėžomis, kurios kadaise buvo žvyruotas kelias. Sugirgždėjo į vidų atidaromi surūdiję vartai. Pirmiau jis rado juos atrakintus, tad spėjo paruošti kapą – amžino poilsio vietą – teisėjui Ronaldui Džiletui ir jo niekam tikusiai dukrai.

– Ilsėkis ramybėje, šunsnuki, – tyliai sumurmėjo Kovotojas, lietui lašnojant nosimi žemyn. Šis žmogus buvo išrinktas saugoti teisingumą, o elgėsi kaip juokdarys, visiškas teismų sistemos nesusipratimas.

Lerojus Ševaljė niekada neturėjo išvysti dienos šviesos. Jeigu ir nenubaustas mirties bausme, turėjo būti laikomas tamsioje kameroje, kol būtų supuvęs.

Bet nuo pat pradžių buvo daug šiurkščių klaidų – areštuojant, tiriant nusikaltimo vietą, o dar Nikės straipsnis laikraštyje. Stebėdamas, kaip visa tai susiklostys, Kovotojas matė akis prisiekusiųjų, kurie iki galo netikėjo, kad Lerojus Ševaljė yra siaubūnas. Jie išklausė prieštaringą liudijimą, be to, nebuvo nužudymo įrankio, tik kruvino bato atspaudas kaip netiesioginis įrodymas, byla nebuvo tokia aiški, kokia galėjo būti.

Todėl, kad Ridas ir jo partneris neatliko savo darbo.

Todėl, kad teisėjas Džiletas neteisingai pirmininkavo.

Todėl, kad Nikė Džilet pripainiojo su savo straipsniu.

Todėl, kad prisiekusiųjų teismas buvo silpnas.

Taigi juos reikėjo nužudyti. Vieną po kito. Dvylika silpnabūdžių prisiekusiųjų, netikusį teisėją, du neišmanėlius detektyvus, nemokšą reporterę ir, savaime suprantama, siaubūną Lerojų Ševaljė, patį didžiausią niekšą, koks kada nors vaikščiojo žeme.

Net ir dabar jis girdėjo ausį rėžiantį Ševaljė balsą: *Ar tu mergaitė? Kvaila mergaitė?* O paskui diržas tarsi gyvatė išsirangydavo iš aptrintų kilpų.

Daugiau niekada! *Niekada!*

Nagrinėjant bylą buvo pridaryta tiek klaidų, kad tik per stebuklą jis gavo tris laisvės atėmimo iki gyvos galvos nuosprendžius.

Tačiau tam nebuvo lemta išsipildyti, tiesa? Ir dabar visi, kurie neatliko savo darbo, kurie buvo prisiekę ginti aukas ir teisingumą, – prisiekusieji, teisėjas, policininkai ir net reporterė, kuri vos nesužlugdė teismo proceso, – gavo, ko nusipelnę. Siaubūnas taip pat.

Plačiai atkėlęs vartus, jis įvažiavo į kapines per purviną žolę. Jam sugniaužė gerklę, pamačius tris dvylikos metų senumo kapus. Kerolė Ledžitel ir du iš trijų jos vaikų, vargšai Marlinas ir Bekė. Kaip kvaila. Kur jie buvo, kai jam jų reikėjo? Kodėl

jie nesustabdė to košmaro? Mintyse iškilo prisiminimai, kaip Ševaljė įsako jam klauptis, tada eiti į lovą... su...

Jis trenkė kumščiu į vairą, ir akys pritvinko ašarų.

Negalvok apie tai. Negalvok apie tai, ką jis vertė tave daryti. Negalvok apie skausmą ir pažeminimą, apie tai, kad niekas tau nepadėjo. Nei motina, nei brolis, nei sesuo, net policija. Pirsas Ridas atvyko į namus, dėjosi susirūpinęs, siūlė vizitinę kortelę... prakeiktą vizitinę kortelę... kai įtarė, kas vyksta! Juokdarys. Prakeiktas apgailėtinas juokdarys.

Prieš akis iškilo prakaituoti, randuoti jo sesers, brolio ir motinos kūnai, nuoga oda, susuktos paklodės, jis girdėjo piktą Ševaljė murmėjimą ir juoką.

Daugiau to nebus. NEBUS!

Užpakalinio vaizdo veidrodėlyje jis pamatė savo atvaizdą ir paraudusias akis. Nieko vertas ašaras.

Gal jis išties buvo kvaila mergaitė.

Tankiai mirksėdamas jis pažiūrėjo į kapinaites ir skubiai apsisuko. Užpakalinės šviesos apšvietė jo iškastą gilią duobę, pravažiavęs motinos, brolio ir kvailos sesers kapus jis patraukė rankinį stabdį ir išjungė variklį.

Jis neturi daug laiko. Ridas perpras, kas čia dedasi, kai tik suras Lerojaus Ševaljė kūną Le Blanko kapinėse.

Reikia dirbti greitai.

Viskas sustojo.

Variklis buvo išjungtas.

Karstas nebelingavo.

Virpėjo kiekvienas jos nervas.

Nereikėjo nė sakyti, kad atvežė ją į kapines. Kad po kelių minučių, gal sekundžių, imsis užkasti ją gyvą. Ji drebėjo. Atėjo metas veikti. Bet kaip?

Garsus girgždesys ir smūgis, tarsi būtų atidaromas užpakalinis pikapo bortas. Netikėtai karstas vėl pradėjo judėti, girgždėti traukiamas iš automobilio.

Dieve, padėk man!

Gal jį pašaukti? Maldauti, kad paleistų? Ji žinojo, kad iš to nebūtų nieko gero, bet turėjo ko nors imtis. *Ko nors.*

Čaižus stuksenimas.

– Nike, ar tu pabudusi? – paklausė tas šunsnukis.

Ji prikando liežuvį.

Vėl beldimas.

– Žinau, kad pabudusi.

Ne... ne, jis nežino. Ir ji jam nepasakė, nepratarė nė žodžio.

– Prakeikimas.

Karstas vėl judėjo, ir ji išgirdo tylų tarsi ligoninės vežimėlio ratukų barškėjimą. Jie riedėjo vis tolyn nelygia vietove... Jokių abejonių, jis veža ją prie duobės, į kurią nuleis karstą ir užkas. Ji turi ką nors daryti!

Ratukai sustojo.

Aišku, jis privažiavo kapą. Jos kapą.

– Kas galėjo tai padaryti? – paklausė Morizeti.

Ridas, siaubingai jaudindamasis dėl Nikės, prisiminė kruviną Lerojaus Ševaljė kūną. Jie ištraukė karstą, jį atidarė ir išvydo nuogą, supjaustytą kūną. Ševaljė galva buvo beveik nupjauta, o kūne aštriu mirtinu ginklu buvo padaryta keliolika žaizdų. Galiausiai Ridas suprato, kad Kapų Plėšikas, be jokių abejonių, bus supjaustęs Kerolę Ledžitel ir jos vaikus. Du mirę. Vienas žiauriai sužeistas.

– Tai padarė kažkas, kas jo nekentė. Kažkas, apimtas juodo įniršio. Tai nepanašu į kitus nužudymus, ten nebuvo tiek daug

smurto... Ne, Ševaljė buvo mirtinai užkapotas, o tada subjaurotas jo kūnas, – Ridas pakankamai daug žinojo apie žudikus maniakus, kad suprastų, jog Ševaljė žudikas buvo jam artimas žmogus, su kuriuo šis blogai elgėsi, kuris buvo apakintas neapykantos ir keršto. – Tai kažkas, įsiutęs dėl to, kad jis išėjo iš kalėjimo, ir kaltinantis visus, su tuo susijusius. Prisiekusiuosius, teisėją ir moterį, kuri prieš daugelį metų vos nesužlugdė bylos, – Nikę Džilet.

– Po velnių, kas jis? – paklausė Morizeti.

Ridas įtemptai galvojo, o audra negailestingai talžė permirkusius nusikaltimo vietos tyrėjus. Laikas ėjo į pabaigą. Nikė kažkur įkalinta su siaubūnu.

– Tai galėtų būti Kenas Sternas, Kerolės Ledžitel brolis. Jis nekentė Ševaljė, žadėjo jį užmušti – buvęs karinio jūrų laivyno pėstininkas žinotų, kaip tai padaryti, arba Stivenas Ledžitelis, jos buvęs vyras ir vaikų, kuriuos Ševaljė skriaudė, tėvas, arba Džojus Ledžitelis, vienintelis išgyvenęs žudynes.

– Ševaljė jį mušė ir vertė santykiauti su savo motina, tiesa? – paklausė Morizeti, apžiūrinėdama supjaustytą kūną. Ji smarkiai susigūžė, žvelgdama į šašą ant tamsiai violetinio pjūvio aplink Ševaljė gerklę.

Ridas linktelėjo ir pajuto, kaip už apykaklės nutekėjo ledinio lietaus lašai.

– Taip sakė Džojus. Vertė kartu su seserimi ir broliu. Tai buvo tarsi sadistinė seksualinė kova, o Ševaljė laikė botagą.

– Jis nusipelnė to, ką gavo, – sumurmėjo Morizeti ir nusigręžė nuo atidaryto karsto, tuo tarpu Dianos Mozes komanda tikrino nusikaltimo vietą, kaip ir visas ankstesnes.

Klifas Sibertas baigė kalbėtis telefonu.

– Susisiekiau su ligonine. Šarlena Džilet nieko negali mums pasakyti. Ji traumuota. Pareigūnas bandė su ja pasikalbėti, bet

ji neištaria ar negali ištarti nė žodžio. Ji beveik katatonijos būsenos. Tai, ką ji matė, stipriai paveikė jos psichiką.

– Velnias, – Morizeti pakėlė akis į dangų. Sumirksėjo nuo lietaus.

Ridas jautėsi taip, tarsi Nikės gyvybė būtų jo rankose, ir ji lėtai, negrįžtamai gęsta.

– Įdomu, kodėl šis šunsnukis buvo užkastas vienas? – paklausė Morizeti, smakru parodydama į karstą,

– Ir vėl ne taip, kaip kiti, – pagalvojo Ridas, kuris tiksint sekundėms jautė vis didesnę paniką. Po šimts, kur jis laiko Nikę? – Pasiųskit po komandą į visas miesto kapines, – nurodė jis, o jo mintys sukosi pašėlusiu greičiu, prisimindamos teismo procesą prieš dvylika metų. Niūri teismo salė. Posėdžiui įsakmiai pirmininkauja teisėjas Ronaldas Džiletas. Prisiekusieji susižavėję stebi, kaip kaltintojas dėsto argumentus. Čia buvo užuomina... turėjo būti. Žudikas jį pergudravo, išmušė iš teisingo kelio, bet jis turėjo... Dangų perskrodė žaibas. Staiga jis pajuto žinąs. Taip užtikrintai, tarsi Liuciferis būtų pašnibždėjęs į ausį.

Tai buvo visos bylos esmė.

– Kur palaidota Kerolė Ledžitel?

– Nežinau, – papurtė galvą Morizeti.

Sibertas tarė:

– Aš žinau. Mačiau byloje. Ji ir jos vaikai ilsisi Adamso kapinėse, mažame plotelyje į rytus nuo miesto.

Tai buvo viskas, ką Ridas norėjo išgirsti.

– Važiuojam, – jis jau bėgo per čaižantį lietų į *El Dorado*. – Turim nedaug laiko.

Nikė prakaitavo, jai pašėlusiai daužėsi širdis. Ji turi rasti išeitį. Stumdama antvožą, ji nieko nepasiekė. Jai reikia ginklo.

Ko nors, su kuo galėtų atidaryti karstą iš vidaus, bet ko? Ji nieko neturi. Ji nuoga.

Tačiau jos tėvas vis dar buvo su drabužiais.

Jai vos širdis nesustojo. Jeigu tik žudikas nebus radęs, Didysis Ronas laikė užtaisytą pistoletą, pritvirtintą prie čiurnos.

Ši menka galimybė sužadino Nikei viltis. Pasiekti ginklą ir padaryti tai greitai atrodė neįmanoma.

Bet tai buvo vienintelis jos šansas.

Ir ji tikrai juo pasinaudos.

Vėl pasigirdo beldimas.

– Pabusk, kale! – jo balsas buvo silpnas. Sunerimęs. Gerai.

Greičiau jis sudegs pragare, nei ji ištars žodį. Greičiau jos plaučiai pavirs dulkėmis, nei ji suteiks jam malonumo.

Kvėpuoti buvo be galo sunku, pajudėti beveik neįmanoma, ji jautė panikos gniaužtus, bet vienintelė galimybė iš čia ištrūkti – jos tėvo ginklas. *Meldžiu, tegu jis būna ten,* pagalvojo ji, žinodama, kad šansų mažai. Be abejonės, Kapų Plėšikas bus radęs mažytį pistoletą.

Tačiau buvo ir menka galimybė, kad skubėdamas jis galėjo nepastebėti ginklo. Reikia sužinoti.

Sutelkusi visas jėgas, ji smarkiai prisispaudė prie tėvo kūno, taip atsirado vietos pasislinkti žemyn ir sulenkti kelius. Minkštas, sudribęs tėvo pilvas pasidavė, ji suvirpėjo, širdis daužėsi, o gerkle aukštyn kilo bjaurus skonis. Ji slystelėjo. Gal per pusę sprindžio. Gal mažiau. Ji vos galėjo pajudėti ir, ištiesusi ranką palei jo koją, suimdama kelnių audinį, žinojo, kad jos šansai išgyventi labai maži.

Be galo maži.

Šunsnuki, pagalvojo ji. *Tu prakeiktas gyvuly.*

Ji užčiuopė savo tėvo bato viršų. Geras ženklas, tiesa? Gal žudikas pagalvojo, kad čiurnos dirželis yra jos tėvo batų dalis.

Ji įsitempė. Smarkiai. Skaudėjo visus raumenis, o pirštai lietė dėklą.

Išgirdo grandinės barškėjimą, spynos spragtelėjimą ir kažkokio varikliuko garsą. Jai atrodė, kad karstas nukeliamas nuo ratukų ar vežimėlio.

Trinkt!

– Ei, Nike. Ar girdi mane? – žudiko balsas buvo prislopintas, bet žodžiai aiškūs, ir jai pašiurpo oda. – Kaip patinka miegoti su tėvu? Bjauru, tiesa? Taip pat bjauru, kai tenka nužudyti savo šeimą, nes jie tave pardavė!

Ji neatsakė. Jai pasidarė bloga. Prieš akis jai stojo ne dabartinis Kapų Plėšikas – šiurpus, apsėstas žmogėdra, o toks, koks jis buvo prieš dvylika metų. Tada teisme Džojus Ledžitelis buvo brendimo amžiaus, pelenų spalvos veidu, mirtinai išsigandęs, tvirkinamas, spaudžiamas daryti siaubingus dalykus pagal Lerojaus Ševaljė užgaidą. Ir teismas privertė jį apie tai papasakoti.

Dabar per vėlai ji suvokė, kad jis buvo žudikas. Jis nužudė savo motiną, seserį ir brolį. Jis sužalojo save, padarė tyčines žaizdas taip gudriai, kad niekas net neįtarė, tada paslėpė nusikaltimo ginklą ir pakišo Ševaljė, panaudojęs jo darbinius batus. Dabar jis buvo pamišęs. Apsėstas. Matyt, todėl, kad jo kankintojas išėjo į laisvę.

– Ei! Ar tu pabudusi? Prakeikimas. Tu vos visko nesugadinai, kvaila kale. Ir tavo tėvas. Kodėl jis nenuteisė to šunsnukio mirti? Kodėl?

Jos plaučiai degė, ji pagalvojo, kad reikėtų su juo pasikalbėti, atvesti jį į protą, bet tada pernelyg ryškiai prisiminė juostelę su kimiu, beviltišku Simonos balsu, prašančiu, maldaujančiu ir besiderančiu dėl savo gyvybės. Kad ir kas nutiktų, Nikė nesuteiks jam pasitenkinimo. Ji įtempė pečius, nors mėšlungis traukė kiekvieną raumenį, ir sutelkė jėgas ginklui iš dėklo išimti.

– Ei! Ei!

Ir vėl beldimas. Pašėlęs. Pamišęs. Tarsi jis būtų kraustęsis iš proto. Karstas sutrūkčiojo ir apsisuko.

Nikė sutelkė dėmesį į ginklą.

– Spėk, ką aš su savim turiu, Nike, – erzino jis, ir Nikė sustingo. Ji negalėjo įsivaizduoti. Nenorėjo. – Kai ką tavo. Ir Simonos.

Ne Mikadą. Ne Dženings!

Ji vos nesuriko, norėjo išdraskyti jam akis.

– Čia, kišenėje. Tavo kelnaites, Nike. Ištraukiau jas iš tavo stalčiaus. O varge, jos ne visai padorios, tiesa? Ir Simonos...

Nikė pagalvojo, kad tuoj vems.

– Girdi, ką sakau? Aš jas visas turiu. Visų savo aukų lobį. Tu žinai, kas su tavim guli, tiesa? Brangiausias tėvelis. Žinai, ką iš jo paėmiau?

Ji nenorėjo žinoti.

– Seną suspenzorijų. Atrodo, jis pagamintas prieš milijardą metų. Ką manai?

Užsikrušk, pašvinkęs iškrypėli, pagalvojo ji, ir pyktis užgožė jos siaubą.

– Daug metų tam ruošiausi... bet neketinau įgyvendinti savo plano, kol Lerojus sėdi už grotų. Bet jis išėjo, taigi... blogai jums visiems, kurie mane nuvylėte.

Jis nori pasigailėjimo? Gal jis juokauja?

– Ar patiko juostelė su draugės balsu? – paklausė jis, ir Nikė suledėjo. – Ar girdėjai ją? Kaip ji maldavo?

Nikė norėjo jį aprėkti, bet prikando liežuvį. Jam tai būtų patikę.

– Jos visos maldavo, – jis laukė. – Tu pabudusi? – jis vėl padaužė, ir karste aidintis garsas įsirėžė jai į smegenis. – Ei, Nike!

Neklausyk jo. Nesileisk jo suerzinama! Ji įsitempė, kol paskaudo raumenis ir sausgysles. Pirštai užčiuopė kažką šalto

ir kieto. Mažytį pistoletą! Akys prisipildė ašarų. Jeigu tik jai pavyks jį paimti.

– Velniop!

Karstas vėl pradėjo judėti.

Šį kartą jis buvo leidžiamas į duobę, ir šią akimirką Nikė galėjo įsivaizduoti tik baisiausiame košmare.

Ridas iš visų jėgų spaudė *El Dorado* greičio pedalą. Šimtas dvidešimt kilometrų per valandą, šimtas trisdešimt... šimtas keturiasdešimt. Radijas traškėjo, ir jis vylėsi pasiekti kapines greičiau nei per penkiolika minučių.

Ar užteks laiko?

Dieve, tikėjosi, kad užteks.

Vien pagalvojus apie Nikę, įkalintą karste ir palaidotą gyvą, jo nugara nubėgo šaltas kaip mirtis šiurpas. Jis spaudė pedalą, lėkė per naktį, jo priekinių žibintų šviesa skrodė lietaus uždangą, atsimušdama į slidų šaligatvį.

Tik pamišėlis taip gali važiuoti tokią niūrią naktį.

Jį pasivijo ir pralenkė policijos automobilis su kaukiančia sirena, mirksinčiomis mėlynomis ir raudonomis švieselėmis.

Prie vairo sėdėjo Morizeti.

– Sučiupk jį, Silvija, – išspaudė jis pro dantis. – Aš važiuoju paskui tave.

Po kelių minučių jis pamatė posūkį į Adamso kapines ir įsitempė. Kiek vilčių, kad ji dar gyva?

Karstas suposi ir siūbavo lėtai leidžiamas į kapą, ginklas išslydo.

Ne! O ne! Tik jau ne palaidota gyva!

Nikė, paklaikusi, gaudydama orą, grabaliodama pirštais, ieškojo ginklo rankenos ir mėgino sugalvoti kitą išsilaisvinimo būdą.

Bet jo nebuvo.

Tik šis.

Jeigu tik ji spėtų pasiekti pistoletą, kol jos neuždengė du metrai permirkusios žemės. *Nagi, nagi, Nike, nepasiduok. Čiupk jį, čiupk jį dabar!*

Jos didysis pirštas juto šaltą plieną, paskui jį pajuto ir rodomasis pirštas. Įsitempusi, sutelkusi jėgas, ji iš lėto ištraukė mažo kalibro ginklą iš dėklo.

Dabar – jeigu tik jis užtaisytas.

Ant karsto antvožo krito žemės.

Suteik man stiprybės. Meldžiu, Dieve...

Įtraukė oro, bet jai pradėjo svaigti galva. Viską apgaubė juoduma. O ne... ji negali prarasti sąmonės. Jei dabar apalps, daugiau niekada nepabus. Ji bus pasmerkta.

Virš jos krisdami barškėjo akmenukai ir grumstai.

Griežiama dantimis, ji pasislinko šiek tiek žemiau, keliai lietė karsto antvožą. Jis buvo ten... Jei tik ji galėtų delnu suimti rankeną.

Nuo atsimušančių į medinius karsto šonus akmenų ir žemės viduje buvo kurtinantis triukšmas.

Nagi, Nike, čiupk tą prakeiktą ginklą. Bet jos mintys buvo nenuoseklios ir lėtos. *Neprarask sąmonės, Nike. Tu negali. Dabar arba niekada.*

Sirenos! Velnias, jis turi paskubėti. Kaip Ridas taip greitai suprato? Velnias, jis pernelyg ilgai užgaišo, stengdamasis išgirsti Nikės atsakymą! Kovotojas pažvelgė į tamsą ir susikaupė.

Sirenos kaukė tolumoje, vis dar toli, bet jos artėjo. Jis turi greitai užbaigti darbą ir dingti. Už tolimiausios tvoros jo jau laukė kitas automobilis. Jam tereikia prasibrauti per kaltinės geležies tvorą, nubėgti takeliu, perbristi upelį, ir ten jo laukia kitas automobilis.

Net šunys negalės suuosti.

Bet pirmiau jis turi užbaigti. Dar keli kastuvai, bet per mikrofoną beveik nieko nesigirdi – tik keli brūkštelėjimai ir dunkstelėjimas, bet tai nerodo, kad Nikė gyva. Ar sąmoninga. Tuos garsus gali sukelti judantis karstas.

Jis jautėsi nepasitenkinęs.

Tuščias.

Taip norėjo, kad Nikė Džilet suprastų savo likimą.

Ji nusipelnė suvokti, kas jos laukia, kad nėra išsigelbėjimo, kad ji kentės ir neišgyvens. Ne taip, kaip jis.

Bet jis neturėjo laiko atidaryti karsto ir patikrinti.

Policija artėjo. Jis girdėjo jų sirenas, matė naktiniame danguje blykčiojančias jų švieseles.

Per vėlu, Ridai, pagalvojo jis, įmesdamas paskutinį kastuvą žemių.

Įkvėpdama troškaus oro, ji ištiesė pirštus, paėmė mažutį ginklą į ranką ir nukreipė vamzdį į karsto viršų. Žinoma, kulka galėjo nepraeiti kiaurai, galėjo grįžti rikošetu arba įstrigti į viršuje supiltą žemę.

Ji neturi kitos išeities.

Jos mintys sukosi greitai. Laikas ir oras ėjo į pabaigą. Ji žioptelėjo. Užsikosėjo. Pamėgino galvoti blaiviai.

Ridas. Jei tik galėtų paskutinį kartą pamatyti Ridą...

Delnas buvo šlapias nuo prakaito, kūnas šaltas kaip ledas,

bet ji nukreipė ginklo vamzdį aukštyn, pirštu apkabino gaiduką, įtraukė oro likučius ir spustelėjo.

– Mirk, šunsnuki!

Skausmas.

Deginantis, ūmus skausmas pervėrė koją, ir garsas buvo kurtinantis. Po velnių, kas čia nutiko? Kovotojas pažvelgė į koją ir pamatė, kaip sunkiasi kraujas, pajuto karštį. Kas jį peršovė? Dabar jis jau matė šviesas. Policija artėjo. Jis turi sprukti.

Jis pradėjo šlubčioti prie tolimiausios tvoros, bet koja linko. Sukandęs dantis pasisuko, užkliuvo ir pargriuvo. Velnias.

Kaukė sirenos, cypė padangos, naktį skrodė žibintų šviesos.

– Prakeikimas!

Jis buvo įvarytas į kampą.

Bet nenugalėtas.

Jis įšoko atgal į duobę ir laukė.

Kapinėse nuaidėjo šūvis.

Ridas, išsitraukęs ginklą, iššoko iš automobilio.

Nike, pagalvojo jis, *maldauju, būk gyva.*

Jis matė pikapą ir ką tik iškastą kapą, iš šlapios žemės kylantį garą ir į dulksną perėjusį lietų.

– Policija! – sušuko jis. – Ledžiteli, mesk ginklą!

Paskui save jis girdėjo žingsnius ir Morizeti duodamus nurodymus.

– Sibertai, kviesk pastiprinimą, – sušuko ji. – Ridai, nedaryk kvailysčių.

Ridas nesiklausė. Įsmeigęs akis į neužkastą kapą, jis bėgo pirmyn.

– Ridai! – suklykė Morizeti. – Neik ten! Sustok! Prakeikimas.

Jis žinojo, kad rizikuoja, bet jam tai nerūpėjo. Nikės gyvybė kabėjo ant plauko, ir jis turėjo padaryti viską, ką gali.

– Policija, – sušuko jis dar kartą, puldamas prie duobės. Buvo labai tamsu. Jis turėtų palaukti pastiprinimo, turėtų palaukti žibinto, negalima aukotis ar rizikuoti tapti įkaitu, bet jis negalvojo apie nieką kitą, tik apie Nikę.

Jis įšoko į duobę ir kampe pamatė susirietusį Kapų Plėšiką. Tą pačią akimirką, kai Ridas įšoko, Džojus metėsi pirmyn, ir detektyvas pastebėjo žybtelint peilį.

Petį pervėrė skausmas.

Jis iššovė, nukreipęs ginklą tiesiai, o ne žemyn, ne į Nikę.

– Šunsnuki, – sumurmėjo jis, kai Džojus iš visų jėgų spyrė jam į kojas.

– Nužudyk mane, – tyčiojosi jis, sunkiai kvėpuodamas, blykčiodamas dantimis, kraujuodamas. Ridas trenkė jam ginklu. Džojus suspiegė, bet jo ištreniruoti raumenys stebėtinai atkakliai priešinosi, o tamsios akys degė įniršiu.

– Tu pažadėjai, – sušuko jis, kai Ridas įrėmė ginklą jam į galvą ir užlaužė ranką už nugaros. – Melagi, tu pažadėjai sugrįžti, bet nesugrįžai.

– Kelkis, Džojau. Viskas baigta.

– Nušauk mane.

– Nė už ką, mėšlo gabale. Pakelk rankas už galvos ir...

Džojus metėsi į šoną, ir jo šlapi drabužiai išslydo Ridui iš rankų. Pasisukęs ant sveikos kojos, jis grėsmingai užsimojo peiliu.

Pasigirdo šūvis. Džojaus kūnas trūktelėjo, ir peilis nukrito ant žemės.

– Kaip nors susigyvensiu su tuo, – pasakė Morizeti. – Išneškim iš čia tą niekšą.

Ridas jau buvo ant kelių ir paklaikęs rankomis kasė žemę.

– Nike! – sušuko jis. Lyg išgyvendamas *déjà vu* jis kibo į darbą plikomis rankomis ir kažką išgirdo... krebždėjimą? Kosėjimą?.. Iš užkasto karsto vidaus.

– Nike? O Dieve, Nike, laikykis, – jis kasė įtūžęs, mesdamas žemes per petį. – Man reikia pagalbos! – jo pirštai palietė kietą medį, tada suskilusią medieną ir mažą skylutę, padarytą kulkos, kuri suluošino Džojų Ledžitelį. Į duobę įšoko kitas pareigūnas. Kartu jie nužėrė žemes, surado mikrofoną, išplėšė jį, taip įleisdami į karstą oro.

– Ištrauk mane iš čia! – sušuko ji, žiopčiodama ir kosėdama. Jam atrodė, kad nieko nuostabesnio už jos prašymą nėra girdėjęs. – Dėl Dievo, Ridai, ištrauk mane iš čia!

Per kelias minutes jis nužėrė žemes, atidarė karstą, ir Nikė, paklaikusi, plačiai atvertomis akimis, visa drebėdama, nuoga metėsi tiesiai jam į glėbį.

Ridas žvilgtelėjo į karstą ir susigūžė.

Kitas kūnas buvo jos tėvo, gerbiamojo Ronaldo Džileto.

O Dieve, kokia painiava.

Apgaubęs Nikę savo šlapiu apsiaustu, jis nunešė ją per purvą į savo *El Dorado*. Kiek nedaug trūko, kad būtų ją praradęs. Kiek nedaug trūko.

EPILOGAS

Nikė siurbčiojo kavą ir žiūrėjo į blyškią aušrą. Dangus buvo giedras, brėkštantis rytas taip skyrėsi nuo įvykių prieš dvi savaites ir tos šiurpios nakties, kai ji vos nenumirė. Jei imdavo pernelyg apie tai galvoti, vėl pajusdavo baimę. Tamsą. Tačiau ji neleis sau ten grįžti. Bent jau kol kas.

Sulig kiekviena diena jos fizinė ir psichinė sveikata gerėjo, ir ji jau galėjo galvoti, kaip dabar gyvens.

Kalėdos jau po kelių dienų, o Nikė dar nebuvo pakabinusi nė vienos girliandos ir nenusipirkusi eglutės butui papuošti. Šiais metais šventės bus liūdnos – be tėvo ir su sveikstančia motina.

Buvo šeštadienis, ji baigė gerti pirmą kavos puodelį ir jautėsi aptingusi. Dženings gulėjo susirangiusi savo vietoje, ant knygų spintos, Mikadas – prie Nikės kojų, o kompiuterio ekrane švietė tuščias pirmas puslapis.

Jos romano pradžia.

Apie Kapų Plėšiką, iškankintą sielą, kuri, pasak policijos, pasivadino Kovotoju. Apie Džojų Ledžitelį, berniuką, kuris

kentėjo nuo Ševaljė, kol galiausiai pratrūko, nužudė savo šeimą ir pakišo jį kankinusį vyrą. Toliau buvo globos namai, pilnametystė be artimų žmonių ir atsitiktiniai darbai, dažniausiai vaizdajuosčių parduotuvėse, kur jis pirkdavo filmus apie kerštą.

Buvo siaubinga. Jis netgi suvokė, kad jo pavardė yra „Džilet" akronimas, jis buvo pakeverzojęs jos pavardę ant stalo, kuriame laikė teismo iškarpų albumą.

Sugirgždėjo lauko laiptai, Mikadas pradėjo loti ir nubėgo prie durų.

– Manau, pažįsti šį žmogų, – pasakė Nikė, kai nuo čaižaus beldimo į duris šunį ištiko priepuolis.

Atstumiant kėdę atgal, jos pulsas padažnėjo. Katė pasirąžė tarsi nuobodžiaudama, o Mikadas ėmė pašėlusiai suktis ratu.

Anąkart, ištraukęs iš karsto, Ridas laikė ją prispaudęs prie savęs ir reikalavo, kad ji važiuotų į ligoninę. Beveik visą naktį jis prasėdėjo šalia jos lovos, atsitraukdavo tik tada, kai reikėdavo užpildyti raportus ar pasikalbėti su kitais pareigūnais. Į jo paties žaizdą niekas nekreipė dėmesio.

Kapų Plėšiko nebėra.

Jis mirė tą naktį. Morizeti jį peršovė, jis nespėjo nužudyti Rido tuo pačiu peiliu, kuriuo prieš dvylika metų išpjovė savo šeimą, – peiliu, kurį jis kažkaip sugebėjo paslėpti, tada pasiėmė ir laikė stalčiuje lindynėje. Policija surado ją – mažą slėptuvę su įrašymo įranga, televizoriais, filmais ir krauju sutepta komoda, kurioje žudikas laikė savo aukų apatinius. Slėptuvė buvo senos moters namuose, kuri jam mokėjo už namų priežiūrą. Vargu ar jis naudojosi dideliu namu Savanos centre. Bet dabar jis jau miręs. Atėmęs tiek daug gyvybių. Taip pat ir Simonos.

Vydama šalin žiaurius prisiminimus, Nikė priėjo prie durų ir jas atidarė.

Švariai nusiskutęs, su džinsais ir megztiniu, jos priebutyje stovėjo Ridas. Jis laikė rankose du kavos puodelius ir pyragaičių maišelį, ir jo akys nušvito ją pamačius.

– Labas rytas, – pasisveikino jis.

Mikadas šoko prie Rido kojų, o Dženings spruko lauk.

– Ir tau, Ridai, – atsistojusi ant pirštų galiukų, ji perbraukė lūpomis jo šiurkštų skruostą. – Užeik. Kokie vėjai? – paerzino ji.

– Atlieku pareigą, ponia, – atsikirto jis.

– Kurgi ne.

– Ir gan malonią, – kilstelėjęs tamsų antakį, įdėmiai žvilgtelėjo į jos užpakaliuką, nors jį visiškai slėpė storas chalatas.

– Smagu žinoti, – paėmė iš jo maišelį ir kavos puodelius, kad jis galėtų kelias minutes paglostyti šunį, kol ji supjaustys jo atneštus kepinius – bandelę su cinamonu ir medumi apšlakstytą ragelį.

– Kaip tu iš tikrųjų laikaisi? – staiga jis surimtėjo. – Žinau, praėjo pora savaičių, bet tu nepasakei.

Tai buvo tiesa. Po žmogžudysčių jie kalbėjosi lengvomis temomis. Erzinosi. Stengėsi geriau vienas kitą pažinti.

– Žinoma, sukrėsta, bet, manau, išgyvensiu, – girdėdama savo pačios žodžius, ji susigūžė. Džojus Ledžitelis taip pat išgyveno – kartą. Ir tada tapo žudiku maniaku, terorizavusiu ją ir šį miestą.

– O tavo mama?

– Prieš dvi dienas grįžo namo, pas ją kasdien užsuka seselė, ir aš aplankau. Lilė ir Kailis taip pat, – Nikė atsiduso ir atsirėmė į stalviršį. – Nežinau, ar mama kada nors atsigaus. Ji matė tokį siaubą, o ir prieš tai buvo silpnos sveikatos. Lilė ir mano dukterėčia Ofelija planuoja kurį laiką pas ją pagyventi. Sandra padeda gaminti valgį ir apsitvarkyti. Matysim, kaip bus toliau. Prireiks laiko.

Ji pirštais nuvalė peilį.

– Taigi, remiantis tavo teorija, Džojus Ledžitelis nužudė ne tik Ševalję, bet ir savo motiną, seserį ir brolį, nes jie jo neapsaugojo.

– Taip. Jis buvo jauniausias ir jam atrodė, kad visi jį išdavė. Jis buvo mušamas ir verčiamas daryti neįsivaizduojamus dalykus, visa tai buvo daroma ir su juo pačiu. Su savo šeimos nariais. Vienintelis būdas išsigelbėti nuo Ševalję – jį pakišti. Taigi jis nužudė savo šeimą ir, apsiavęs Ševalję batais, pavaikščiojo po kraują; jis netgi sugebėjo persipjauti rankas, kojas ir petį, nepažeisdamas gyvybiškai svarbių organų, ir kažkokiu būdu paslėpti ginklą; tada ėmė tvirtinti, kad dėl visko kaltas Ševalję.

– Bet nužudyti savo motiną, brolį ir seserį, – Nikę nukrėtė šaltas kaip mirtis drebulys.

– Jie buvo priešai. Negynė jo. Jis susisiekė su manimi, nusiuntė mane į Dalonegą, kad atkreiptų mano dėmesį ir mus suklaidintų. Buvau jaunesnysis detektyvas, suėmiau Ševalję, bet neturėjau pakankamai įrodymų, kad galėčiau pasiųsti jį į kalėjimą tarp nuteistųjų mirties bausme. Jų neturėjo ir tavo tėtis ar kiti prisiekusieji.

– Jis mane apkaltino, kad vos nesužlugdžiau bylos.

– Teisingai.

– Ar tai reiškia, kad tu ir Morizeti būsite paaukštinti už jo demaskavimą? – ji padėjo lėkštes ant staliuko ir pastūmė į šalį nešiojamąjį kompiuterį.

– Ne, bet aš, ko gero, išsaugosiu ženkliuką. Gal net ir Klifas Sibertas išsaugos. Jis prisipažino nutekinęs informaciją.

– Man labai gaila.

– Nesijaudink. Niekas jo nevertė.

– Aš verčiau.

– Jis didelis berniukas. O kaip tu? Ką tu darysi su savo gyvenimu?

– Rašysiu išskirtinę knygą, kurią man pažadėjai. Šiandien pradėjau. Kadangi Džojus miręs, dėl bylos nagrinėjimo jaudintis nereikės.

– Taigi tu pasiliksi?

– Mhm, – ji paėmė bandelės su cinamonu gabalėlį ir įsikišo į burną. – Tomas Finkas skambino. Nori, kad sugrįžčiau. Pasiūlė man nusikaltimų reporterės vietą.

– Ir?

– Kai pragaras užšals, gal taip ir nutiks, – ji nusijuokė ir apsilaižė pirštus. – Dar man skambino iš laikraščio Čikagoje ir Atlantoje, bet... Nežinau. Čikagoje žiemą labai šalta.

– O Atlantoje?

Ji kilstelėjo petį.

– Maniau, tu nori didžiulių permainų. Darbo dideliame garsiame laikraštyje, – įsitaisydamas ant stalviršio šalia jis pažvelgė jai į akis. Jo akys mąsliai susiaurėjo. – Po šimts, ko tu ieškai, Džilet?

– Ką turi galvoje?

– Gyvenime. Ko tu nori? Tu visada buvai labai ambicinga, visada kalbėjai apie darbą didmiestyje, kur galėtum sužibėti. O kas dabar?

– Nesu tikra.

– Rimtai? Tai į tave nepanašu.

– Tuomet gal didelis, apkūnus, šiurkštus policininkas galėtų mane sudrausminti? – ji paėmė bandelės su cinamonu gabalėlį ir žaismingai sumaitino jam.

Jis nusišypsojo ir prarijo kąsnelį.

– Taip, žinoma. Jei tai padarys tave laimingą, puiku, – atsakė jis sarkastiškai. – Tai truks penkias minutes. Ilgiausiai dešimt.

– Na... aš kaip tik turiu penkias minutes.

Jis stebeilijo į ją, tada žvilgtelėjo į miegamojo duris.

– Turi galvoje... dabar?

Ji mirktelėjo ir sunėrė savo pirštus su jo.

– Tikrai taip. Matai, pats susivokei. Tu išties esi puikus detektyvas, tiesa?

Brangusis skaitytojau,
dabar, kai rašau šias eilutes, yra gruodis, ir jei perskaitėte romaną „Kitą rytą", žinote, kad jis taip pat baigiasi žiemą. Manau, čia puikiai dera kita mano knyga „Gilus įšalas" – pasakojimas apie Dženą Hjuz, moterį, kuri pabėgo iš triukšmingo Los Andželo ieškoti ramybės Kolumbijos upės tarpeklyje Oregone.

Tačiau praeitis ją pasiveja, ir žudikas, persekiojęs ją daug metų, yra pasiruošęs išlieti savo šiurpų įniršį. Žiema, krinta pirmasis sniegas, ir žudiko kraujo troškimas yra be galo atkaklus ir šaltas.

Toliau rasite šios knygos ištrauką, taigi paprašysiu perskaityti ją. Knygą „Gilus įšalas" galima įsigyti dabar.

Kaip visada atnaujinau savo tinklalapį, pristatydama jums romaną „Kitą rytą". Taigi apsilankykite *www.lisajackson.com*, kur jūsų laukia ištraukos, reklamos, nauji konkursai ir apklausos. Taip pat nurodžiau datas ir miestus, kur lankysiuosi ir dalysiu autografus.

Nepamirškite apsilankyti *www.themysterymansion.com* ir įsitraukti į paieškas. Tai interaktyvus žaidimas, kur iš paukščio skrydžio galėsite pažvelgti į mano naujausių knygų žudikų buveines. Šiame vaiduoklių name jūsų laukia žaidimai ir prizai. Taigi užsukite.

Skaitykite!

Lisa Jackson

PROLOGAS

Ji buvo ten.

Viduje.

Kažkur rąstiniame name.

Džena Hjuz jautėsi saugi. Naiviai saugi.

Bet ji klydo.

Smarkiai klydo.

Lėtai iš pilko dangaus krintant pirmosioms žiemos snaigėms ir tarpeklyje kaukiant vėjui, jis stebėjo ją iš savo slėptuvės, priedangos, kurią buvo įsirengęs aukštai, tarp šakų senos Oregono pušies, iškilusios iš šio gilaus tarpeklio. Jos ranča driekėsi žemai ant įšalusios žemės palei Kolumbijos upę.

Senas kaimiškas namas buvo jos teritorijos, – kaip jam atrodė, – pats centras. Papilkėję rąstai ir dailiai apkalta dviaukščio namo dalis, iškilusi iki smailaus šelmens ir mansardos langų. Pro ledu aptrauktus langus kaip priešingybė įšalusiai žemei spindėjo jaukūs šviesos lopinėliai, primindami jam jo paties praeitį, kaip dažnai jis būdavo lauke spaudžiant šalčiui, kaip barškėdavo jo dantys spoksant į dūmus, kylančius iš šilto, bet uždrausto jo motinos namo kamino.

Bet tai buvo seniai.

Dabar, nukreipęs karinius žiūronus į langus, pastebėjo ją vaikščiojant po namus. Tai truko akimirką, tik šmėstelėjo, ir jis nespėjo į ją įsižiūrėti. Ji pasuko į koridorių ir dingo.

Jis iš naujo nustatė žiūronus, pastebėjo, kad kažkas juda poilsio kambaryje, bet tai tebuvo senas šuo, nukaršęs vokiečių aviganis, miegantis didžiąją dienos dalį.

Kur ji?

Po velnių, kur ji dingo?

Būk kantrus, patarė jo vidinis balsas, stengdamasis nuraminti. *Netrukus galėsi daryti, ką panorėjęs.*

Ėmė smarkiai snigti, snaigės klojo šakas, dengė žemę toli apačioje, ir jis pažvelgė žemyn į baltą šerkšną. Mintyse regėjo į ledo kristalus sustingusius kraujo lašelius, – jie šilti paliesdavo žemę ir, pakilus garo debesėliui, lėtai stingdavo į raudonas dėmes.

Jaudulys perbėgo jo nugara kaip tik tą akimirką, kai žvarbus vėjas, šaltas kaip Liuciferio šlapimas, sukaukė tarpeklyje, nudilgindamas jam odą po slidininko kauke. Viršuje ir aplink jį pašėliškai šoko pušies šakos, ir jis nusišypsojo. Šaltį priėmė kaip ženklą. Kaip pranašišką ženklą.

Snigo dar smarkiau. Iš dangaus krito ledo gabalėliai.

Dabar atėjo laikas.

Jis taip ilgai laukė.

Per ilgai.

Šeimininkų miegamajame užsidegė šviesa, ir jis vėl pastebėjo jos ilgus plaukus, supintus į kasą ant nugaros, laisvą sportinį nertinį, kuris slėpė jos išlinkimus ir net be makiažo gražų veidą. Jo pulsas padažnėjo, kai ji praėjo pro langus į drabužinę. Jo gerklė išdžiūvo. Jis vėl iš naujo nustatė žiūronus, pritraukė arčiau drabužinės durų vaizdą. Gal jam pavyks pamatyti jos

nuogą, tobulai sudėtą atletišką kūną su didelėmis krūtimis ir plonu liemeniu, raumenimis, kurie buvo ir moteriški, ir stiprūs. Tarpkojyje pajuto veržimą.

Jis laukė.

Nekreipė dėmesio į šviesą, uždegtą kitoje namo dalyje. Žinojo, kad ten tikriausiai yra vienas jos vaikų.

Nagi, nagi, nekantravo jis. Jam burna išdžiūvo kaip smėlis, ir geidulys kaitino jo šaltą kraują. Šeimininkų miegamasis su gelsvomis pušinėmis sienomis ir ramiai degančiu židiniu vis dar buvo tuščias. Po velnių, kur ji taip ilgai užtruko?

Dieve, kaip jis jos norėjo. Labai seniai, labai seniai jos nori.

Jis aplaižė sušalusias lūpas, kai ji vėl pasirodė su juoda liemenėle ir juodais pažeminto liemens džinsais. O Dieve, kokia ji graži. Beveik tobula su tomis aptemptomis kelnėmis. „Nusimauk jas, Džena", – tyliai sumurmėjo, ir pro apsauginę kaukę prasiveržė garas. Jos krūtys beveik krito iš seksualių juodų apatinių. Bet ji nuėjo į vonios kambarį ir palinko virš kriauklės pasidažyti lūpų ir blakstienų, tada jis vėl iš naujo sureguliavo žiūronus. Matė jos nugarą, tą mielą, mielą užpakaliuką, išryškintą aptemptų juodų džinsų jai lenkiantis arčiau veidrodžio, o lygiame jo paviršiuje – jos plačias, juodų blakstienų įrémintas sidabro žalumos akis. Akimirką atrodė, kad jų žvilgsniai susitiko, ji žvelgė tiesiai į jį ir dvejojo, rankoje laikydama tušo šepetėlį. Tarp pakeltų antakių atsirado mažų raukšlelių – susirūpinimo užuomina. Tarsi ji būtų žinojusi. Jos akys susiaurėjo, ir jo širdis pradėjo smarkiai daužytis.

Ji greitai pasisuko ir ėmė žiūrėti pro langą į tirštėjančias sutemas ir be paliovos krintantį sniegą. Ar jos šviesiose akyse jis matė baimę? Nuojautą?

– Tik palauk, – sušnibždėjo jis, bet jo balsą nustelbė kaukiantis vėjas, o pro tirštai krintantį sniegą jos beveik nesimatė,

tačiau jis įsivaizdavo, ką jai padarytų, ir jo erekcija staiga pasidarė kieta kaip akmuo.

Bet akimirkos baimė jau buvo dingusi, ir jos lūpos lengvai šypsojosi, tarsi būtų ką padariusi kvailai. Ji išjungė vonios kambario šviesą ir grįžo į miegamąjį. Pačiupo nuo lovos nertinį ir užsitempė jį per galvą. Kelias sekundes jis juto ekstazę, stebėdamas, kaip ji pakelia rankas ir akimirką tarsi užrištomis akimis yra įkalinama drabužyje, bet tada jos galva išlindo pro plačią apykaklę su gobtuvu, o rankos nuslydo nertinio rankovėmis. Pro iškirptę ji ištraukė kasą ir greitai nužingsniavo ten, kur jos nesimatė, paskui išjungusi šviesas išėjo į koridorių.

Galvojant apie ją jo krauju nuvilnijo karštas geismas.

Graži.

Pasipūtusi.

Išdidi.

Ir greitai, labai greitai bus parklupdyta ant kelių.

PADĖKOS

Naudodamasi proga, dar kartą norėčiau padėkoti Bucky Burnsedo iš Savanos policijos skyriaus Visuomenės informavimo tarnybos. Jo pagalba buvo intuityvi ir neįkainojama atsakinėjant į mano klausimus ir padedant man išvengti klaidų. Rašant šią knygą ir siekiant, kad siužetas būtų įdomus, o personažai ištikimi savo prigimčiai, man teko keisti Savanos policijos skyriaus taisykles, veiksmo vietą, laiką ir procedūras.

Yra daugiau žmonių, pagelbėjusių man rašant šią knygą. Vieni jų padėjo atlikti tyrimo darbą, kiti kritikavo, dar kiti palaikė mane, na ir, žinoma, mano draugai ir giminaičiai teikė emocinę paramą.

Ačiū tariu Nency Berland, Kelly Bush, Kenui Bushui, Nancy Bush, Matthew Crose'ui, Michaelui Crose'ui, Alexis Harrington, Danielle Katcher, Kenui Melumui, Rozai Noonan, Ari Okano, Kathy Okano, Betty ir Jackui Pedersonams, Sally Peters, Robinai Rue, Samanthai Santistevan, Johnui Scognamiglio, Michaelui Siedelui ir Larry Sparksui. Jei kurio nors nepaminėjau, prašau priimti mano nuoširdžiausius atsiprašymus.